

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PINAR GENÇAL

İTALYAN USULÜ AŞK

EPHESUS

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

KAKTUSUN

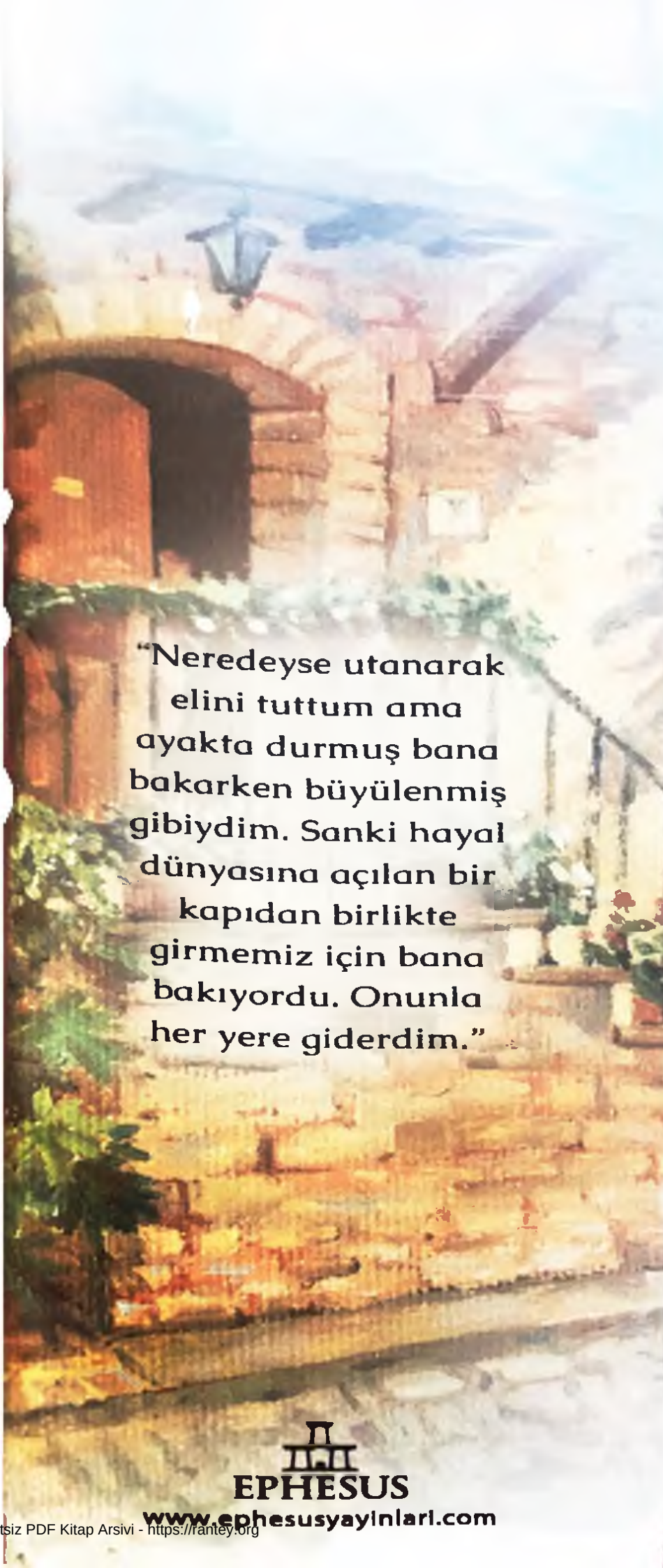
İnci, babasından kalan Gömeç'teki zeytinyağı fabrikasını ayakta tutabilmek için var gücüyle çalışmaktadır. Buna rağmen şirket neredeyse iflasın eşiğine gelince hiç istemediği halde gizemli İtalyan Dante Delfino'nun ortaklık teklifini kabul eder. Fakat işler hiç de beklediği gibi gitmez.

Bu iki zıt karakterin birlikte çalışması kolay olmayacaktır. İnci, ufak tefek görüntüsü, ateş kızılı saçları, tuttuğunu koparan bağımsız iş kadını kimliği ve okumaktan vazgeçemediği romantik kitaplarıyla Dante'nin daha önce karşısına çıkan hiçbir kadına benzemez.

Dante ise İnci'ye yıllardır hissetmediği, ertelediği, belki de kaçtığı o duyguyu yeniden hissettirecektir: Aşk...

Pınar Gencal, üçüncü romanıyla bizleri yine İtalya sokaklarında keyifli bir yolculuğa çıkarıyor. *Roma, Ben Geldim!* kitabının başkahramanları Dom ve Çiçek de bu hikâyede bize eşlik ediyor.

**“Neredeyse utanarak
elini tuttum ama
ayakta durmuş bana
bakarken büyülenmiş
gibiydim. Sanki hayal
dünyasına açılan bir
kapıdan birlikte
girmemiz için bana
bakıyordu. Onunla
her yere giderdim.”**

EPHESUS

www.ephesusyayinlari.com

PINAR GENÇAL

İTALYAN USULÜ AŞK

*"Yanlış düşünebilir, yanlış anlayabilir
veya yanlış yapabilirsin ama yanlış
hissedemezsin."*

Giriş

“Genç kadının silahın kabzasını tutan elleri heyecandan titriyordu, soluk alıp verişleri gittikçe hızlandı. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Karşısındaki adam onun bu halini fark etmiş gibi serinkanlı ve oldukça kendine güvenliydi. Gözünü bile kırpmadan genç kadına doğru bir adım attı ve elindeki silahı almak için yavaşça hamlede bulundu. Parmakları silahın soğuk metal kabzasından kurtulduğunda artık kendine olan birazcık güveni de yok olmuştu. Gözlerinde biriken yaşları artık daha fazla tutamayacaktı. Sonunda hıçkırarak ağlamaya başladı.

Adam silahı kadının elinden alıp belinin arkasına geri yerleştirirken ona göz ucuyla baktı. Kadınlardan uzak durmasının en büyük sebebi aslında buydu; önüne geçemedikleri duygusallıkları... Onun gibi kalbi taşlaşmış bir adamın, hemen önünde ağlayan bu kadına merhamet etmesi olacak iş değildi. Ama karşısında bu kadar savunmasız ağlarken içinde hareket eden dürtülere engel olamadı. Bir adım atarak hemen önünde durdu ve eliyle çenesinden tutarak ona bakmasını sağladı. Hayatında gördüğü en güzel gözlerdi bunlar. Tanrı merhamet etsin, artık kendine hâkim olamayacaktı. Ellerini onun yumuşak saçlarına götürerek kendine çekti ve...”

“İnciiiiii, telefon!”

Yüz elli küsur sayfadır, okuduğum kitaptaki ana karakterlerin bu hale gelmelerini bekliyordum. Acımasız bir kiralık katille, duygusal bir anaokulu öğretmenini konu alan muhteşem

bir aşk hikâyesiydi. Nihayet adam kadını öpecekti. Ama en heyecanlı yerinde Onur'un seslenmesiyle tüm atraksiyon çat diye bölündü.

Kafamı bikkınla kitabımdan kaldırıp oturduğum yerden, "Kim arıyor?" diye sordum.

"Ödemeye ilgili, Cengiz Bey arıyor!" dedi gözlerini bana dikerek ve elindeki telefonu uzattı.

İç gıcıklayıcı bir aşk sahnesinden sonra gerçek dünyaya ışınlanmak çoğu zaman kolay olmuyordu. Ama ne yapalım, karşı koyamadığım tek gizli bağımlılığım romantik aşk kitaplarıydı.

Öksürüp boğazımı temizledikten sonra sesime ciddi bir ton vermeye özen göstererek benden alacağı parayla ilgili cevap bekleyen adamla konuşmaya başladım.

"Ben İnci Asil, buyurun Cengiz Bey, nasılsınız?"

Karşımdaki adam ona yapacağımız ödemenin iki gündür eline geçmediğini ve bir sorun olup olmadığını soruyordu.

"Hayır, hayır, hiçbir sorun yok," dedim. Ama aslında büyük bir sorun vardı, hem de kocaman ve en esaslısından. Daha da ikna edici olmak için kendime güvenen bir ses tonuyla, "Muhtemelen muhasebedeki yoğunluktan kaynaklanmıştır," diye devam ettim açıklamama.

Şimdiye kadar tek bir gün bile sekmeyen ödemelerimizi aksatmamız yıllardır iş yaptığımız bu adamı haklı olarak endişelendirmişti. Ama konuşmamın ardından, kırk küsur senelik fabrikanın, alt tarafı sıradan bir ödemeyi bile yapamayacak olmasına ihtimal vermeyerek telefonu içi rahatlamış bir şekilde kapatmıştı.

Konuşmamız bittikten sonra masaya kafamı vurmaya başladım. Kronik bir yalancı haline gelmiştim, ağzımdan tek bir doğru söz çıkmaz olmuştu. Dedem ve babam şimdi bu halimi görseler kimbilir ne düşünürlerdi?

Asil Zeytinyağları bundan tam kırk iki sene önce dedem tarafından kurulmuştu. Dedem öldükten sonra babama, babamın ölümünden sonra da bana kalmıştı. Bir gün fabrikada babama yardımcı olurum diye üniversitede ziraat mühendisliğini seçmiştim. Ege Üniversitesi'nde okurken ikinci sınıfta ani bir kararla New York'taki Cornell Üniversitesi'ne geçiş yapmış, okuluma orada devam etmeye başlamıştım. Bir yandan çalışıyor, diğer yandan da okula gidiyordum. Oradaki hayatım basit ve sadeydi, belirli bir düzenim vardı. Evimin yakınlarında bir kafede garsonluk yapıyordum. Başkasının yanında çalışmak, hesap kitapla uğraşmamak, karar veren esas kişi olmamak çok kolaydı. Ama babam beş sene önce ölünce Gömeç'teki zeytinyağı fabrikamızı yönetme işi de bana kalmıştı. Bu kadar zaman canla başla fabrikamızı ayakta tutmak için çabalıyordum.

Hiç mütevazı olamayacağım bu işte gayet başarılıydım. 28 yaşında koca bir fabrikanın kontrolünün sadece senin elinde olması biraz stres verici olsa da ilk günden itibaren soğukkanlılıkla süreci iyi yönetmeyi başarmıştım.

Babamdan sonra işleri devraldığımda, şirket dört kat daha fazla kâr etmişti. Daha hızlı sürede daha verimli şekilde ürün çıkartmaya başlamıştık. Sanki bu fabrikayı yönetmek doğal yeteneğimdi. Gerçi şu anda batıyor olmamız oldukça ironik görünebilir ama gerçekten elimden gelenin en iyisini yapmıştım.

Şimdilerde ise oldukça zor bir ay geçiriyorduk, daha doğrusu iki, hatta üç ay... Ya koca bir şanssızlık bulutu üzerimizde dolaşıyordu ya da ticari zekâmı ve becerimi kaybetmiştim.

Aslında her şey, senelerdir bizden mal alan yerlerin artık ürünlerimizi istemediğini söylemelerinden sonra başlamıştı. Sanki herkes bize karşı ağızbirliği etmiş gibi elini eteğini çekmişti. Güvendiğimiz yerlere mal satamayınca para açığımız olmuş, ardından ödemelerimiz gecikmeye başlamış, sonrasında her şey sanki küçük bir kartopu gibi yuvarlanarak devasa bir çığa dönüşmüştü. Hiç bu kadar kötü olmamıştık, yani en azından ben bu kadar kötüsünü hiç görmemişim. Elbette küçük-

lüğümünden beri bu işin içindeydim ama o zamanın şartları ile şimdinin şartları arasında dağlar kadar fark vardı. Şimdi canı isteyen her işi yapabiliyordu ve bunun için de kaliteyi gözetmek zorunda değillerdi. Babamın, hatta dedemin bu fabrikayla ilgili değişmeyen tek kuralı kaliteden ödün vermemektir. O günlerden bugünlere kadar bu politikayı güderek geldiysek de artık bu kadar rakiple hem kaliteyi korumak hem de fiyatları yüksek tutmadan ayakta kalmak neredeyse imkânsızdı. Onur'la yaptığımız hesaplara göre bir üç ayı daha bu şekilde geçiremezdik, direkt batardık.

Ve ben tüm bunlarla baş ederken yalnızdım! Bu sıkıntılarımı paylaşabildiğim tek kişi çocukluk arkadaşım ve fabrikada yardımcı olarak çalışan Onur'du. Ona göre bu devirde hâlâ bu işi sürdürmeye çalışmam delilikti. Fabrikayı iyi kötü demeden birisine satarak başka bir işle uğraşabilirdik, en azından daha az stresli bir işle.

Bazen bu söylediği bana hiç de mantıksız gelmiyordu. Her akşam yorgun argın eve gelip yemek yiyor, ardından kitap okuyarak uykuya dalıyor, ertesi gün de yine aynı şeyi yapıyordum. Hayatımda heyecanlı hiçbir şey olmadığı gibi, görüştüğüm bir arkadaş çevresi, kalabalık bir ailem, iş ve aşk kitaplarım dışında hiçbir hobim ve tabii ki sevgilim de yoktu.

Gömeç sınırlarındaki her bir erkeği, her bir kadını, her bir ağacı, evi, sokağı ve havada uçan kuşu bile tanıyor durumdaydım. Bu yüzden yolunu kaybetmiş bir uzay gemisi acil iniş yapmadığı sürece yeni ve farklı birisiyle tanışmam da olası değildi. Belki gerçekten de burada hayatımızı tüketiyor, boşa kürek çekiyorduk. Ama burası bana aitti, benim sorumluluğumdaydı. Babam bana güvenmese burayı bana bırakmazdı, eminim ki bildiği bir şey vardı.

Bazı insanlar eşyaları da yerleri de aynı bağla sevebilirdi. Ve ben bu fabrikayı seviyordum, burası benim tek aşkımdı. Hayatımda hiçbir zaman işin kolayına kaçmamıştım, şimdi de mücadele etmeden bayrakları indirmeye niyetim yoktu. Fabri-

kadaki o kadar çalışanın bana güveniyordu ve ben kimseyi yüzüstü bırakmayacaktım. Ucunda ne olursa olsun burayı ayakta tutacaktım... Ama nasıl?

Bu zamana kadar ödemelerimizde hiç bu şekilde gecikme yaşanmadığı için kimse bir aksaklık olduğunun farkına varmamıştı. Ama artık dikkat çekmeye başlamıştık ve insanlar panikle ne durumda olduğumuzu anlamaya ve paralarını kurtarmaya çalışıyorlardı. Haklılardı, çok iyi durumda değildik. Bir çeşit bataklığın içine gömülmüştük ve çıkmaya çalıştıkça tüm vücudumuzla o bataklığa saplanıp kalmıştık. Kafamıza kadar batmamıza ramak kalmıştı.

Çıkış yolu buluncaya kadar herkese aynı açıklamayı yapıyordum: “*Yurtdışından beklediğimiz ödeme hâlâ gelmedi.*” Bu şekilde beklediğim bir ödeme tabii ki yoktu ama günü kotarmam gerekiyordu. Çalışanlarımın parasını asla aksatmamıştım, onun yerine başkalarına borçlu kalmayı ve aylardır kendi cebime para koymamayı tercih etmiştim.

Şu anda cüzdanımda tam tamına iki yüz lira, geçen yılbaşı kazandığım çeyrek milli piyango bileti ve dibine kadar kullandığım, limitleri neredeyse bitmek üzere olan üç tane kredi kartım vardı.

Tablo, görüldüğü üzere çok da aydınlık değildi. Beş parasız, yalnız ve borç batağındaydım. Ayrıca kâküllerim de görüşümü engelleyecek kadar uzamıştı ve acil kısaltılması gerekiyordu. Ama şimdi bu önemli değildi. Önemli olan, borç batağında ve yapayalnız olmamdı.

İşte konunun özeti buydu.

1. Bölüm

İstanbul'da yaşayan kuzenim Merve'nin –kendisi yakın zamanda bir pilotla nişanlandı– aradığı o öğle sonrasında, masa başında yüz bilinmeyenli bir denklemi çözmeye çalışıyordum. Alacağım bir miktar parayı, birkaç küçük parçaya bölerek ödemelerimi nasıl paylaştırabilirdim? Başım korkunç derecede ağrıyor, sabahtan beri ağzıma tek lokma girmedigi için de midem bulanıyordu.

Merve, birinci dereceden kuzenimdi ama hiçbir benzerliğimiz yoktu. Hem görüntü hem de kişilik olarak tamamen farklı dünyalardan geliyorduk. Merve benden üç yaş küçük olmasına rağmen bana göre oldukça uzun boyluydu. Öyle ki onun yanında gelişimini tamamlayamamış küçük kardeşi gibi duruyordum. Aslında onun boyu normal sayılsa da ben kısaydım. Gerçi bugünlerde kısa değil *minyon* deniliyordu...

O, koyu kahverengi saçlı, yanakları al al, günün her saati fişkırان neşesi ve on parmağında on marifet, her kaynananın hayalini kuracağı türden bir gelindi. Bense kızıla çalan saçları, senelerce çatı katında tutulmuşçasına güneş görmeyen bembeyaz teni, çiroz ve kısa –pardon minyon– vücudu ve her daim karamsarlık saçan suratsızlığıyla yumurta bile kıramayıp feminizm nutukları atan ama gizlice aşk romanları okumaktan kendini alamayan bir işkoliktim.

Merve'yle konuşmak çok yorucuydu ve çoğu zaman beni gereksiz detaylarıyla deli ediyordu. Özellikle son zamanlarda her konuşmasında şu kelimeler kesinlikle vazgeçilmezi olmuştu:

“Çeyiz alışverişi”

“Gelinlik”

“Ketojenik diyet/kilolar”

“Barış/nişanlım”

“Balayı”

Eğer aradığında telefonuna bakmazsam babaannemden bana ulaşıyor, sonra da babaannem beni kendi öz kuzenimin telefonlarına geri dönmediğim için azarlıyordu. Bir an önce ona cevap verip bu konuşmayı hızlı ve acısız bir şekilde bitirmeye karar vermiştim. Her zamanki bol neşesiyle ciyaklamaya başladığında telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım, ardından telefonu masaya koyup Merve’nin sesini hoparlöre aldım.

“Kuzi, açmayacaksın sandım. Ben de babaannemi arayacaktım şimdi. N’aber? Müsait misin? Sana bir şey soracağım. Ama bir dakika dur,” dedi ve az sonra bir bağırıtı duyuldu. “Pardon, bu havlunun mor rengi var mı acaba? Ama koyu değil lilamsı, açık renk mor istiyorum. Böyle, yıkanınca solmayacak tatlı bir mor.”

Büyük ihtimalle satıcı *error* vermişti.

Sonrasında benden ses çıkmayınca, “Hu huu, orada mısın?” diye devam etti.

“Evet Merve, buradayım,” diye mırıldandım.

“Kusura bakma, öğlen molasında alışveriş merkezine kaçtım. Ne yapayım, zaman kısıtlı; bu *çeyiz alışverişleri* hiç bitmiyor. Zaten *gelinliğe* de sığamıyorum, hâlâ verecek *dört kilom* var, *ketojenik diyet* bana yaramadı ya da diyetisyende hiç iş yok, anlamadım. *Barış* da uğraşıp durma diyor ama vallahi stres oldum.”

İşte o kelimelerden beşini kullanmıştı!

“Neyse *balayına* gidene kadar daha zamanım var.”

Altı oldu! Kesinlikle yeni bir rekor kırarak kelimelerin hepsini aynı konuşma sırasında kullanmayı başarmıştı.

Gözlüğümü çıkartıp masanın üzerine koydum ve ağrıyan gözlerimi ovuşturdum.

“Ya dur, benim kafam karıştı. Ben seni aslında neden aradım biliyor musun? Siz yurtdışına zeytinyağı veriyor musunuz, onu soracaktım.”

“Vermek istiyoruz,” dedim kısaca ve gözlüğümü yeniden taktım. Kafam hâlâ önümdeki hesaplardaydı.

“Ben galiba sizden zeytinyağı alacak birisini buldum! Çiçek’in kocasının Roma’nın en havalı yerinde kocaman bir restoranı var, bahsetmiştim daha önce değil mi?”

Evet, bahsetmişti, hem de en az yirmi kere...

“Neyse, Dom’un, yani İtalyan eniştenin bir arkadaşı Türkiye’den zeytinyağı alıp İtalya’da satmak istiyormuş. Hem de çok alacakmış. Para bol, yani anladığım kadarıyla. Çiçek bununla ilgili bir şey duyunca hemen kocasına söylemiş, benim arkadaşımın zeytinyağı fabrikası var diye. Görüyorsun, Çiçek nasıl vefalı bir kız, öyle değil mi? Oralarda bile seni düşünmüş. Bu arada Çiçek’i tebrik için bir arasan iyi olur. En yakın arkadaşımı evlendiği için kutlamalısın yani. Gerçi Çiçek bunu sorun edecek bir kız değil, biliyorsun.”

Yine Merve ve gereksiz detayları ile başıma ağrılar saplanmıştı. Bu sefer de iki elimle alnımın sol ve sağ tarafına masaj yapmaya başladım.

“Tamam Merve, ararım. Peki, bu işle ilgili nedir durum şimdi?”

“Yani ben şimdi tam detayları bilmiyorum ama adam birkaç hafta sonra İzmir’deki zeytinyağı fuarına geliyor. Başka firmalarla da görüşecekmiş bilgi sahibi olmak için. Sen de bu fırsat, onunla görüşebilirmişsin. Zaten sen onu her türlü ikna edersin, iş konusundaki başarısına güvenim tam. Ne diyorsun? Bence denemeye değer.”

Kafamı kâğıtlardan kaldırdım ve dikkatimi toplamaya çalışarak, “Şimdi bir dakika, konuyu anlayabilmiş miyim: Çiçek’in kocasının arkadaşı Türkiye’den zeytinyağı mı almak istiyormuş?”

“Evet.”

“Ve onunla İzmir’deki fuarda görüşmemi istiyor?”

“Evet.”

“Ve anlaşırsak bizden mal mı alacaktı?”

“Evet, hem de büyük miktar.”

Vay be, belki de bu kurtuluşumuz olabilirdi. Şimdilerde bizim gibi butik çalışan pek çok yerli firma, yurtdışı ile ortak işler yapabiliyordu. Bu şekildeki dayanışmalar her iki tarafa da *win-win*¹ fayda sağlıyordu. Kâğıt üzerinde pek çok yabancıya cazip gelebilecek sağlam bir imajımız vardı.

“Hayatta kalmayı başaran kişi her zaman en güçlü ya da en zeki olan değildir, değişime en kolay uyum sağlayanıdır.” derler ve ben değişime ayak uydurarak bu kadar süre hayatta kalmayı başarmıştım.

Fabrikayı daha modernize ve daha verimli hale getirmek için yurtdışından endüstriyel makinalar sipariş etmiş, laboratuvarı son sistem yenilemiş; şişelerimizin şeklini, modelini ve ayrıca logomuzu değiştirmiş, bütün uluslararası kalite sertifikalarımızı almış, sosyal medya hesabımızı güçlendirmek için İzmir’den başarılı bir ekiple anlaşmış, internet altyapısını değiştirip online satışa başlamıştık. Bu parayı bulmak için de babaannem ile oturduğumuz evi bankaya ipotek vermiştim. Çok cesur adımlardı ama kısa sürede karşılığını bulmuş, satışlarımıza çok etkisi olmuştu.

Sadece bu son birkaç ayda her şey tepetaklak hale gelmişti. Bu ortamda aklı başındaki hiç kimse de zor durumda olan bir

¹Win-win: Kazan-kazan. İş konusunda her iki tarafın karşılıklı yarar görmesini ve ortak kazanç sağlamasını sağlayan bir çeşit strateji.

şirkete borç para vermek istemezdi. Hiçbir şeyim yoktu. Eğer borçlarımı ödeyemezsem hapishane köşelerini bile boylayabilirdim.

Olabilecek en kötü ihtimal, Gömeç'teki en büyük rakip firma olan Karagözoğulları'na burayı devretmek olabilirdi. Adam bu işe girdiğinden beri çevremizde zeytinyağıyla uğraşan kim varsa ayakaltından çekmiş, parayı bastırıp her birini satın almıştı. Artık ortada ona rakip olacak benden başka da kimse kalmamıştı. Zaten bu yüzden beni de yıldırmaq için elinden geleni yapıyordu. Tüm bunlara rağmen ayakta durmak gerçekten zorlayıcıydı. Babam daha küçükken bile tam bir savaşçı olduğumu söylerdi. Bugüne kadar yaşadıklarım beni biraz tökezletmişti belki ama hiçbir zaman savaşmadan teslim olmamıştım. Gücümün yettiği kadar direnecektim.

Bu İtalyanları etkileyip işi bağlamam gerekiyordu. Bir kere yurtdışına satışımız olursa sonrası da gelirdi. Oradan gelecek euro bazında bir para, buradaki borçlarımın bir kısmını ortadan kaldırırdı ve ben de en azından rahat bir nefes alabilirdim. Evet, bu iş olmalıydı. Ne olursa olsun bunu halledecektim. Adam her halükârda buraya zeytinyağı almak için geliyorsa alacağı kişi ben olacaktım.

İzmir'de düzenlenen Olivtech Fuarı'na katılmak için sabah tek başıma yola çıktım. Onur, standımızı ayarlamak için bir gün öncesinden giderek gerekli düzenlemeleri yapmıştı. Bu fuar yeni firmalardan haberdar olabilmemiz ve kendimizi potansiyel alıcılara tanıtmamız için iyi bir fırsattı. Türkiye'nin ve dünyanın çeşitli ülkelerinden çok sayıda üretici, ithalatçı, gıda sektörü profesyonelleri, şişe ve makina üreticileri, zincir otel ve süpermarket satıncıları burada olurdu. Zaten iki senedir düzenli olarak katıldığımız için sistemin işleyişini biliyorduk, çok farklı bir durum olmayacaktı. Ama benim için bu fuarın en önemli yanı Çiçek ve Dom'un tanıdığı olan şu İtalyan ile tanışabilme fırsatının olmasıydı.

Dante Delfino ismindeki adam –ne biçim bir isimdi bu?– iş arkadaşlarıyla Roma'dan İstanbul'a, İstanbul'dan da buraya geliyordu. Şirketimizin ismini biliyordu ve standı gelerek kendisini tanıtacaktı. Sonrasında fuar çıkışı muhtemelen birebir görüşme yapılacaktı. Bu tarz gözü kapalı işler hiç hoşuma gitmezdi ama başka bir seçim şansım olmadığı için adamla en azından görüşmek zorundaydım.

Gömeç'ten yaklaşık iki buçuk saat süren bir araba yolculuğu sonrası nihayet park alanına girmiştım. Babamdan kalan eski pikap² ile tıklım tıklım dolu olan otoparkta yer bulmam beklediğimden daha uzun sürmüştü. Çantamı alıp arabadan indikten sonra hızlı adımlarla içeri doğru yürümeye başladım. İtalyanlar gelmeden önce standta olmam gerekiyordu.

Daha önceki senelere göre fuar alanındaki yerimiz daha da ulaşılamaz köşelere verilmişti. Günün sonunda parayı veren düdüğü çalıyordu. Özellikle Rasım Karagözoğulları'nın kocaman standı fuarın neredeyse en cafcıflısıydı. Adam zevksizlik örneği olarak kocaman sahte bir zeytin ağacı yaptırmış, ağacın üzerine de yine plastik sahte zeytinler takmıştı. Küçüklüğüm-den beri zeytin delisi biri olarak benim bile bakarken gözlerim kanadı. Hatta bununla da yetinmemiş, standı ilgi uyandırsın diye mankenlik ajansından iki tane sıırım gibi kız getirtmişti. Kızlar abartılı makyajları ve mikroskopla bile görülmesi mümkün olmayan mini etekleriyle ellerindeki tepsilerde ikramlarda bulunuyorlardı.

Rasım Karagözoğulları bu sırada, pahalı bir markanın zevksiz bir ürünü olan damask desenli korkunç gömleğiyle, standının hemen önünde durarak buraların kralı benim havasıyla etrafa bakınıyordu. Adamın beni görmemesi için elimle yüzümü kapatıp başka tarafa bakarak önünden geçtim. Bu adam her deliğin altından çıkıyordu, ona rastlamadan evimin tuvaletine bile gidemezmişim gibi hissediyordum artık.

²Pikap: *İngilizce pick-up*. Genellikle kamyon tipinde olan, arkasında kasası bulunan geniş taşıt.

Bizim kiraladığımız stant ise her zamanki gibi basit ve sadeydi. Sonuçta burada, ürünlerimize güvendiğimiz için vardık. Kimsenin gözünü boyamaya ihtiyacımız yoktu. Güvendiğimiz şey ise iyi zeytinyağı üretiyor olmamızdı.

Birkaç saat kadar Onur'la beraber gelip giden katılımcıların sorularını yanıtladık ve onlarla ilgilendik. Fuar fazlasıyla kalabalıktı, geçen seneye göre daha aktifti ama ne var ki bizim İtalyanlardan haber çıkmadı. Bu herifler neredeydi? Uçaklarını falan mı kaçırmışlardı?

Adamı bir kere aradım ama telefonunu açmadı. Yeniden ararsam çok çaresiz gözükecektim. Gerçi her şey ortadaydı, çok çaresizdim. Ama yine de üzerlerinde böyle bir izlenim bırakmak istemiyordum.

Öğleden sonra bir aksilik çıkmış olması ihtimaline karşı İngilizce mesaj attım. Standımızın bulunduğu yerin numarasını ve nasıl gelebileceğine dair yeniden bilgi verdim. Adam mesajımı gördü ama yanıt vermedi. İyice işkillenmeye başlamıştım, adamların niyeti olsa çoktan gelirlerdi ya da telefona cevap verirlerdi.

Merve'ye bu tarz bir işte güvenmekle zaten en baştan hata etmiştim. Adam buraya zeytinyağı değil balıkyağı almaya gelmiş bile olabilirdi, konuyu o kadar yanlış anlamış olması mümkündü benim kuzenimin. Bütün gün Duracell tavşanı gibi oradan oraya enerjiyle zıplamışken umutsuzluğa düşmemle beraber artık gücüm tükendi. Dinlenmek için sandalyeye oturmuştum ki telefonum titredi.

Bizim İtalyan Bay Delfino'dan bir mesaj gelmişti:

Swissotel, 424 numara, saat 17.30

Bu kadar kısa bir mesajı anlamak için iki kere okumam kendimi salak gibi hissettirmişti. Ama gerçekten bir şey anlamamıştım. Ekranı direkt Onur'a çevirdim. Yüzünün şekli değişti. Heriflerin böyle bir mesajla beni ayaklarına getirtmek isteme-

sine kızmıştı. Çünkü asıl plan burada tanışıp görüşmekti. Yine de tıpkı Merve'nin olaylara her zaman daha iyimser şekilde baktığı gibi düşünmek istedim. Belki adam İstanbul'dan buraya gelirken çok yorulmuş ya da rahatsızlanıp otele geçmişti ve ayıp olmasın diye görüşmeye sadık kalmaya çalışıyordu. Muhtemelen yaşlıydı ve uzun yolu kaldıramamıştı.

Bay Delfino'ya kısaca, "Anlaştık," diye cevap verdim. Onur'un tanımadığım adamların yanına koşa koşa gitmemin tamamen saçmalık olduğuna dair karşı çıkışlarını duymazdan gelerek kendime numunelerden ve firma broşürlerinden minik bir çanta yapıp stanttan ayrıldım. Bu adamlarla her ne olursa olsun görüşecektim. Ne olabilirdi yani? Adamlar Allah'ın İtalya'sından beni otellerine sapık amaçları uğruna çağırarak değil-lerdi ya!

Fuarın kapısından tam çıkarken yeryüzünde görmeye en tahammül edemediğim ve maalesef aynı sınırlar içinde yaşayıp aynı oksijeni solumak zorunda kaldığım rakibimiz Rasım Karagözoğulları'yla karşılaştım. Adam sırtını duvara yaslamış sigara içiyor, bir yandan da geleni geçeni kesiyordu. Bildiğim kadarıyla otuzlu yaşlarının ortasında ve bekârdı. Gömeç küçük bir yer olduğundan haftada en az iki kere karşılaşıyorduk. Her karşılaşmamızda beni utanmazca baştan aşağı süzüyordu. Evet, ikimiz de yalnızdık. Aynı işle uğraşılıyor, aynı yerde yaşıyorduk ama onun dışında hiçbir ortak noktamız yoktu. Ayrıca bende uyandırdığı tek his, onu korkunç derecede itici bulduğum hissiydi.

Dudağının kenarına iliştirdiği ikiyüzlü bir gülümsemeyle her zamanki gibi beni baştan aşağı süzdü ve "Vay vay! Erken bırakıyorsun standı, içeride canın mı sıkıldı? Yoksa manikür randevun mu var?" diye sordu alay edercesine.

Bu adamı boğabilirdim. Resmen sabun kıvamında, elinde tutamayacağın kadar kaygan ve yılışıktı. Nedense benim fabrikanın başına geçmemle bu adamın bize daha da fazla bilenmesi baş göstermişti. Muhtemelen en başlarda tek başıma bu kadar

sorumluluğun altından kalkamayacağımı düşünüp içten içe gülerken sonrasında işlerimizin iyi gitmesiyle afallamıştı. Onur'un dediği diğer bir teoriye göre, adama hiçbir şekilde yüz vermiyor olmam onu daha da çileden çıkarıyordu.

“İtalya'dan gelecek olan bir firma ile görüşmeye gidiyorum. Burada diğer firmalarla zaman kaybetmek istemiyorlar, o yüzden sadece bizimle görüşmek istediler,” dedim ve sonra, “Özel olarak,” diye de ekledim kendini beğenmiş bir ifadeyle.

“Demek özel olarak,” dedi memnuniyetsiz bir ifadeyle. “Bilmediğin sularda yüzmek için çok genç ve tecrübesiz değil misin?”

“Dünyanın öbür ucunda eğitim aldım ve uzun süre de orada yaşadım. Bu yüzden bilmediğim sularda yüzmekten endişe etmiyorum,” diye cevap verdim kapak olsun diye.

Tek kaşı havaya kalktı, sonra bitirdiği sigarasını yere fırlatarak, “Bu arada sen ne için eğitildin? Mühendis olduğunu söylemişti birisi ama hiç mühendis gibi durmuyorsun.”

Bu adamla neden çene yarıştıırıyordum? Neden yani? Boşu boşuna da vaktimi alıyordu.

“Ben hiçbir şey için eğitilmedim; köpekler eğitilir, insanlar değil,” dedim gıcık bir ses tonuyla ve arkama bile bakmadan adamın yanından uzaklaştım.

Arabaya biner binmez Swissotel'in yerini yol haritasından buldum. On beş dakika sonra otele varmıştım bile. Ama otelin giriş kapısının önünde bekleyen üniformalı ve İngiliz lordu gibi görünen valeye ne arabamı ne de cüzdanımdaki azıcık parayı bırakmaya niyetim yoktu. Şu an her kuruşum değerliydi. Tekrar geldiğim yola dönerek arabayı otelin dışında bulduğum ilk yere park ettim. Fakat şimdi uzun bir yol beni bekliyordu. Hızlı olmaya gayret ederek en fazla on dakika içinde terden sıyrılsıklam olmuş şekilde otelin otomatik açılan giriş kapısından girmeyi başarmıştım.

Oldukça pahalı olduğu her halinden belli mermer zeminde, babetimin taban lastikleri her adım atışımda korkunç bir ses çıkarıyordu. İçeride oturan birkaç kişi böyle süslü bir mekânda ne işim olduğunu anlamaya çalışır gibi kafalarını çevirip bana baktı. Bunu yapabilirdim, gerilmeye gerek yoktu, sonuçta buraya sosyalleşmeye gelmemiştim. Ben ciddi bir iş kadınıydım ve toplantılara katılıp markamı anlatmak benim işimdi, sonuçta bundan para kazanıyordum. Yüzüme *Lanet İş Kadını* maskemi tekrar takıp omuzlarımı dikleştirdim.

Resepsiyon sorumlusuna direkt, 424 numaralı odada kalan Dante Delfino'ya geldiğimi ve onu aşağıda beklediğimi söyledim. Tanımadığım bir herifin odasına çıkacak değildim herhalde.

Havalı koltuklardan birine oturup içinde ürünlerimin olduğu devasa çantamı yere bıraktım. Beş dakika geçmemişti ki takım elbiseli, oldukça tombul herifin teki tepemde dikilince yerimde zıpladım. Adam resmen zebella³ gibi bana bakarken tek kaşı havadaydı. Suratını bu kadar düşürecek ne yapmış olabilirdim ki?

İtalyan aksanlı İngilizcesiyle, “Siz İnci Hanım mısınız?” diye sordu. Böylesi tombik bir adama tam cuk oturan, oldukça tok ve kalın bir sesi vardı. Kafamı evet anlamında salladım. Tam elimi uzatıyordum ki, “Patronum sizi yukarıda görecektir,” dedi.

Demek bu adam Bay Delfino değil, onun yardımcısıydı. Adam bu sırada ayağımın dibinde duran çantamı bana sormadan direkt kapıp giderken ben hâlâ şaşkınlıkla yerimde oturuyordum. Hemen ayağa fırlayıp hızla arkasından koşturmaya başladım.

“Bir dakika,” dedim ama hiç oralı olmadı. Sanki beni duymuyor, hızla asansörlere doğru yürüyordu. Nefes nefese kalmıştım.

Tombul adam asansörün kapısından içeri girerken ben henüz adım atmamış, tam kapının önünde bekliyordum.

³Zebella: İriyarı kimse.

Adam elini kapının arasına kapanmaması için koyup beklerken, “Neden yukarı çıktığımızı anlamadım? Patronunuz müsait olduğunda aşağı inebilirse sevinirim,” dedim.

“Bay Delfino odada telefon görüşmelerini yapıyor ve oldukça yoğun,” dedi. Bunu söylerken tek kaşını kaldırıp, “Ya içeri gir ya da defol git!” modunda bir bakış atmıştı.

Kafamı çevirip arkama baktım, sanki birileri bana aradığım cevabı verecekti... Sonunda uysalca içeri girdim.

Evet, anlaşılan Bay Delfino çok yoğun; bense başıboş gezen, işsiz güçsüz bir aylaktım. İçimden ya sabır çektim. Sinirlenmeyecek ve hırlamayacaktım. Tırnaklarımı çıkartmak için henüz çok erkendi. Ben bu işi kapacaktım ve evime zaferle geri dönecektim.

Tombul ve Öfkeli (ona bu lakap çok yakışmıştı) asansörün düğmesine basarken koyu renk takım elbisesiyle uyum sağlayan bembeyaz gömleği ve kırmızı kravatı dikkatimi çekti. Baştan sona aslında o kadar şirin bir görüntüsü vardı ki yanakları sonradan monte edilmiş poğaçalar gibiydi. Ama asansörde bile sinirli hali devam ediyordu. Ellerini göğsünde birleştirdikten sonra gözlerini ayırmadan ayakkabılarına odaklanmış şekilde aynı noktaya bakmaya başladı. Adamın ayna kadar parlak ve kusursuz ayakkabılarına bakarken aklıma geldi, arabadan öyle hızlı inmiştim ki ne haldeydim, bilmiyordum. Bay Delfino'nun yanına çıkmadan tipime hızlıca çekidüzen verebilirdim. Gerçi yansımamda düzelecek çok da bir şey yoktu. O kadar uzun zamandır dış görüntümü koyvermişim ki saçımı taramak bile çoğu zaman külfet haline geliyordu. Kim için süslenecektim ki?

Babam bana küçükken *zeytin gözlüm* derdi. Gözlerimin neden bir yiyeceğe benzetilerek tasvir edildiğini anlayamazdım. O da bana incecik yaprakların arasında koparılmayı bekleyen zeytin taneleri gibi güzel gözlerim olduğunu söylerdi. Görüntü olarak daha çok anneme benzerdim. O da benim gibi kızıl saçlı, bembeyaz tenli, ufak tefek ama benden çok farklı, muhteşem

güzelliği olan bir kadındı. Babamsa kara kaşlı, kara gözlü, heybetli bir adamdı. Anneme dair çok şey hatırlamasam da babamın yanında çok narin görüldüğünü anımsıyordum.

Bugünse yüzümde yine makyaj namına bir şey yoktu. Saman nezlem olduğu için sabahtan beri burnum şırıl şırıl akıyordu, mendille silmekten şişmiş ve kıpkırmızı olmuştu. Böyle önemli görüşmelerde en istemediğim şey saçlarımın berbat olmasıdır ve şu anda tek kelimeyle berbat görünüyorlardı. Sabah erken saatte banyo yapıp kurutmadan çıktığım için elektriklenip kabarmıştı. Käküllerim bile söz dinlemez halde bir tutamı sola diğer tutamı da sağa bakar şekilde karmakarışıkta. Kesinlikle kötü saç günü lanetine uğramıştım!

Üzerimdeki kıyafetlerim ise özellikle birkaç aydır yaşadığım stresten dolayı zayıflamaktan üzerime iki beden büyük olan siyah bir pantolon, beyaz gömlek ve yine beş beden büyük bir *vintage* ceketten oluşuyordu. Büyüklerinin giysilerini giyen çocuklar gibiydim ki aslında en çok annemden kalan eski giysileri giymeyi alışkanlık haline getirmiştım. Bu durumda aynaya arkamı dönmek daha mantıklıydı, nasılsa çok uzun zamandır kendisiyle iyi birer dost olamamıştık.

Asansörden inince adam yine hiç konuşmadan önden yürümeye başladı. 424 numaralı odaya gelince kapıyı iki kere tıklattı. Kapıyı kürdan gibi zayıf ve kısa boylu bir adam açtı. Resmen şu *Kazablanka* filminde oynayan Humphrey Bogart'ın kopyası gibiydi. Adam kapının ardında ne hayal ettiyse yüzü beni görünce düştü ve bana baştan aşağı, beğenmeyen bir ifadeyle baktı. *Evet, çiroz hödük, ben de 28 senedir kendimi beğenmiyorum ama buna alıştım...* Tam kendimi tanıtip elimi uzatıyordum ki kafasını memnuniyetsiz şekilde sallayıp içeri doğru yürüdü. Bugün herkes, "Hadi hepimiz İnci'den nefret edelim!" diye anlaşmış olmalıydı ki kimse bana iyi davranma gereği duymuyordu.

Yine de derin bir nefes alıp sakin kalmaya çalışarak adamı takip ettim. Bana dönüp bakma gereği bile duymadan başıyla koltuğu işaret edip, "Burada bekleyin, patron içeride telefon

konuşmasını yaptıktan sonra gelecek,” dedi. İngilizcesi tıpkı asansöre bindiğim tombiğinki gibi İtalyanca aksanlıydı. Demek bu adam da Bay Delfino değildi. Esas adamla tanışmadan önce kaç farklı insan daha görecektim acaba?

Oturmadan önce bir süre merakla içeriyi incelemeye başladım. Burası otel değil de sanki kocaman bir ev salonuydu, hem de en kocamanından. L şeklindeki kahverengi deri koltuğun dışında bir çalışma masası, koyu renk bir yemek masası takımı, kocaman bir TV ve krem rengi iki berjer vardı.

Manzara ise tamamen ayrı bir konuydu. Eğer pencerenin camı olmasa durduğum yerden direkt atlayabilecekmişim kadar denize yakındım. Demek lüks otel odaları böyle oluyordu. Kendimi *Pretty Woman*’da Richard Gere’in odasına geldikten sonra şaşırıp kalan Julia Roberts gibi hissettim. Ama tabii daha edepli versiyonuydum ve daha kısa...

Berjer çok rahat gözükmüyordu ve işin aslı sırtımın denize dönük olmasını da şu an istemiyordum. En azından adam içeriden gelene kadar manzaranın tadını çıkarabilirdim. L şeklinde deri koltuğun bir ucuna geçip oturdum. Çantamdan telefonumu çıkarıp sesini kısıttıktan sonra tam önümde duran sehpanın üzerine koydum. Telefonu koyar koymaz birden ne yaptığımı aklıma geldi. Daha önce hayatımda hiç görmediğim; deli mi, manyak mı, sapık mı, seri katil mi, üçkâğıtçı mı bilmediğim bu adamların otel odasına kendi arzumuyla gelmiştim. Adamlar burada beni doğrasa kimsenin ruhu duymazdı. Havalı ve güzel olmayabilirdim ama organlarım sağlıklıydı çok şükür. İtalya piyasasını bilmiyordum ama Türk organ mafyası benimki gibi vejetaryen beslenen, genç ve taze böbrekleri direkt kapardı.

Tanıştığım iki adam da ortada yoktu ama sesimi muhtemelen duyarlardı. Hemen telefonumu çıkarıp ciddiyetle birisini arıyor gibi yaptım. O birisiyle Türkçe konuşacak halim yoktu, hayali konuşmamın amacına hizmet etmesi için İngilizce konuşmaya başladım.

"Evet, evet, geldim; merak etme. Swissotel'deyim, 424 numaralı odada. Beyefendilere ürünleri tattırıp hemen geleceğim. Endişelenme canım, çıkar çıkmaz ararım," dedikten sonra telefonu kapattım. Kendimce başarılı bir konuşmaydı, sonuçta sahipsiz değildik. Evet, Onur burada olduğumu biliyordu ama o narin endamıyla bu heriflerle, hele ki sinirli tombişle baş etmesi mümkün değildi. Gerçi çiroz olan Humphrey Bogart çakması çok tehlikeli durmuyordu ve Dante denilen adamın da içi geçmiş bir amca olduğunu tahmin ediyordum.

Birkaç dakika sonra arkadaki odalardan birinin kapısı açıldı. Sesin geldiği tarafa kafamı çevirdiğimde içeriden parlak ışıkla beraber bir adam çıktı. Yemin ederim zaman yavaşladı, adamın her detayını tek bir karede görebilmem için sanki her şey durmuştu. Kalbimin atışı kulaklarımda yankılanıyordu. Benimle beraber herkes tarafından duyulacak diye resmen nefes almaya çalıştım, belki o zaman biraz normale dönebilirdim. Nefes alabiliyor muydum? Adamın bu kadar yakışıklı olması fizik kanunlarına aykırıydı. *Allah'ım çok yakışıklıydı!*

İlk dikkatimi çeken gözleri oldu. Sıradan bir çift göz değildi; derinliği olan, çok şey görmüş ve yaşamış gözlerdi bunlar. Sarıya çalan kahverengi saçları, masmavi gözleri, bronz teni ve kirli sakalıyla Bradley Cooper'ın İtalyan versiyonu gibiydi. Adam koca birer mavi gözden oluşuyor gibiydi. Hayatımın hiçbir döneminde erkekte açık renk saç, mavi göz klişesine düşen biri olmamıştım. Ama adamın yüz hatları o kadar farklıydı ki kendimi ona bakmaktan alıkoyamıyordum. Koyu lacivert takım elbisesi mükemmel görünen vücuduna cuk diye oturmuştu. Kahretsin! *Çok yakışıklıydı!*

Bana doğru yürürken ağzım açık kalmış olabilir diye ciddi anlamda elimi çeneme götürdüm. Şapşalca adamı süzmekten kendime gelemediğim için ben daha ayağa kalkamadan adam dibime kadar geldi ve elini uzattı. El sıkışı oldukça kendinden emin ve güçlüydü. Adam bana olduğu yerden elini uzatırken beş katım kadar uzun göründü gözüme. Gerçekten de 1.60'lık

boyumla onun yarısı kadardım. Hem uzun boylu hem de yapılıydı. Normalde zaten hep ufak hissediyorken, onun gibi birisi kendimi daha da küçük hissetmeme neden olmuştu.

Panikle ayağa kalkmaya çalışırken koltuğun önündeki sehpayaya dizimi vurdum.

“Merhaba, sen Çiçek ve Dom’un arkadaşı olmalısın,” dedi akıcı bir İngilizce ile. Diğer adamlar gibi İtalyan aksanlı konuşmamıştı. Ses tonu ise inanılmaz derecede karizmatikti.

“Aslında tam olarak arkadaşı sayılmam, kuzenimin arkadaşları diyebiliriz,” dedim neredeyse kekeleyerek.

Bu sırada hemen karşımdaki geniş koltuğa geçip oturdu. Diğer adamlar gibi beni tamamen görmezden gelmemişti. Yakışıklı olduğu kadar nazikti de. Cumhurbaşkanlığına adaylığını koysa hiç düşünmeden ona oy verirdim. Oturduktan sonra ceketini çıkarttı, zayıf olan eleman saniyeler içinde Dante’nin *—bay kısmını artık atıyorum; sonuçta tokalaştık, yeterince samimi sayılırdık—* elindeki ceketini kapıp gözden kayboldu.

Şimdi kar beyaz, jilet gibi kırıksız gömleği vücudunun hatlarını gösteriyordu. Geniş göğsü ve kol kaslarından gözlerimi alamıyordum. Bu kollar nefes kesiciydi, kafanı yaslayıp uyuyabileceğin ya da gün içinde alarmı kurup her saat başı sarılmak isteyebileceğin türdendi.

Belki aylardır, hatta yıllardır yalnız kaldığım için durumu biraz abartıyor olabilirdim. Ama hayır abartmıyordum, o kadar mükemmeldi ki adam bir çeşit bilgisayar simülasyonu falan olabilirdi. Ve benim bu adamı ürünlerimizin en iyi olduğuna dair ikna etmem gerekiyordu. Eğer bu kadar mükemmel görünmese işim daha kolay olurdu. Karşımda masallardaki prenslerin kanlı canlı görüntüsü gibi duruyordu. Odaya ilk geldiğimde korkup hepsini organ mafyası ve tecavüzcü ilan etmişken şimdi kalkmış adamı resmen sapık gibi süzüyordum.

“İsminiz İnci’ydi değil mi? Doğru söyleyebildim mi?” diye sordu.

Bana istediğini söyleyebilirdi, sorun olmazdı ama gayet doğru telaffuz etmişti. Hatta ismim başkasının ağzından hiç bu kadar güzel söylenmiş miydi, emin olamadım.

“Sana ne ikram edebiliriz? Ne içersin?”

“Sadece su lütfen,” dedim gülümseyerek. Ama sanırım fazla gülümsemiştim, ağzımın resmen fırıncı küreği gibi yayıldığını hissettim. Hayır, gülümsemeyi abartmamalıydım. Bunun bir ölçüsü olmalıydı, bir avanak ya da bir deli gibi görünmemeliydim.

Sanki bir şey bekler gibi gözünü dikip baktıktan sonra, “Evet, numuneleriniz yanınızda mı?” diye sordu.

Tabii, o mesele. Kafamı evet anlamında salladım. Buraya zeytinyağımızın ne kadar başarılı olduğunu göstermek ve şirketimi kurtarmak için gelmişim. Ama adamın bu kadar ilgi dağıtıcı olması kesinlikle benim suçum değildi. Oturuş şeklin-den bakışlarına ve konuşmasına kadar tüm kontrol ondaymış gibi davranıyordu. Adamın ses tonu da çok güzeldi. Genizden gelen, kendine güvenen ve oldukça sakin. Ahenkle dans eder gibi... Hayır, bu terim saçları için kullanılmalıydı. Ah o saçlar... Yaşına rağmen bu kadar güzel ve sağlıklı saçlarının olması Allah vergisiydi. Kaç yaşında olabilirdi? Herhalde otuzların ortasında, maksimum otuz beş ya da güzel yaşlanan bir kırk.

Şimdi kendime gelip hemen profesyonelleşmem gerekiyordu. Şirketim yakışıklı bir yüz ve seksi bir vücuttan, okyanusun en güzel tonundaki mavi gözlerden, dolgun dudaklardan, karizmatik bir sestten ve muhteşem saçlardan daha önemliydi.

Hızla profesyonel bir kimliğe bürünmeye gayret ederek önce burnuma doğru kayan gözlüğümü geriye ittim. Sonra çantamı açarak yanımda getirdiğim üç farklı zeytinyağı numunesini masanın üzerine dizdim. Bir tanesi Asil Gurme adıyla çıkarttığımız *Premium (Limited)* bir seri, diğeri genelde en çok sattığımız *Soğuk Sıkım* serisiydi. Dante'nin zayıf olan yardımcısı içeriden kadeh getirip sehpaye bıraktı. Bu adamların kendi aralarında nasıl bir iletişim ağı vardı bilmiyorum ama hiç konuşmadan

anlaşabiliyorlardı. Yağları kadehlere dikkatle döktükten sonra Dante'nin önündeki sehpa doğru koydum. Hiç uzanıp almaya yeltenmeyince ben yine de şevkimi kırmadan şirketi anlatmaya başladım.

“Size biraz şirketimizden bahsetmek istiyorum: Asil Zeytinyağları, 1978 yılında Gömeç'te 23 bin m²'lik geniş bir arazinin üzerine kuruldu. 15 bin m² kapalı alanımız mevcut. Ayrıca Türkiye'de bir ilki gerçekleştirerek yerin 7 metre altında, 18-22 derece aralığında, özel korumalı ve iklimlendirmeli depolama alanları oluşturduk. Saatte 100 ağaçtan 5 bin kg zeytin topluyoruz. Şişeleme işlemlerimiz ambalajlama ünitelerimizde el değmeden, yüksek teknoloji sistemleriyle gerçekleştirilmektedir. Asil Zeytinyağları olarak dünya trendlerini yakından takip ederek, inovatif çözümler ve geçmişteki birikimlerimizi birleştirerek, yağ sektörünün en önemli isimlerinden birisi durumuna geldik. Ayrıca her bir şişemizin üzerinde internetten takip edeceğiniz seri numaraları bulunmakta. Müşterilerimiz bu numaraları girerek zeytinyağlarının şeceresini görebilirler.”

“Fabrika babanız tarafından mı kuruldu?”

“Hayır, ben üçüncü kuşağım. Fabrika dedemden babama, babam öldükten sonra da bana geçti.”

“Babanız öleli ne kadar oldu?”

“Beş sene oldu,” dedim ve konuyu hızla geçiştirmek için konuşmama devam ettim:

“Şirketimizin politikası, kalitemizden ödün vermeden...” ama cümlem bitmeden pat diye yeniden kesildi.

“Size yardım edecek başka kimse yok mu? Anne, kardeş, akraba?”

“Hayır, kimse yok. Annem ben sekiz yaşındayken öldü. Kardeşim yok, tek çocuğum,” dedim ve yeniden azimle devam ettim: “Tesisimizde 60 kişi çalışmakta, günlük 500 ton zeytin işleme kapasitemiz var. Yurtdışındaki fuarlara aktif olarak katılarak sektördeki son teknolojik ürünleri ve gelişmeleri takip ediyoruz, özellikle bu sene şişeleme konusunda...”

“Tek başına böyle bir işe girişmek zor olmalı.”

Neden beni sürekli alakasız sorularla bölüyordu? Gerçekten bunalmıştım, dahası ter içinde kalmıştım, ceketim beni öldürüyordu. Elim her zamanki gibi kâkülüme gitti, parmaklarımla tarayarak alnımı daha da kapattım. Bunaldığım da sürekli yaptığım bir çeşit alışkanlıktı bu. Sonra da darlanarak ceketimi çıkarttım ve gelişigüzel bir şekilde arkama koydum.

“Evet, zor. Ama çalışanlarımın desteğiyle sıkıntısını hissetmiyorum.”

“Belki de başka hayalleriniz vardı?”

Tanımadığım bir adamın hayatımı didikleyip durması artık beni germişti. Bu kadar yakışıklı olması ve beni etkilemiş olması zaten işleri fazlasıyla zorlaştırıyordu. Bir de günlerdir bu adamla iş yapmaktan başka bir çarem olmadığını ve her şeyin sadece ona bağlı olduğunu düşünüp çok kasmıştım kendimi.

Artık ne olacaksa olsun diyerek, “Evet başka hayallerim vardı. Babam ölmeden önce Amerika’da yaşıyordum, orada mutluydum. Bu işin başına geçeceğimi hiç düşünmüyordum çünkü babamın sonsuza kadar yaşayacağını sanıyordum. Şimdi çalışanlarımın sorumluluğu benim ellerimde ve ben onları hayal kırıklığına uğratmamak için ne gerekirse yapacağım,” dedim.

Biraz fazla konuşmuştum ama artık pişman olmak için çok geçti.

Adam sanki hakkımda hızlı bir karar vermişçesine kısa bir süre bana baktıktan sonra derin bir nefes aldı ve gömleğinin kollarını kıvırdı. Ardından sehpanın üzerinde duran zeytinyağı kadehine uzandı. Eğer bu işten biraz anlıyorsa zeytinyağını önce koklar, sonra rengini ve dokusunu inceler, en son tadına bakardı. Çünkü zeytinyağı tadımı yaparken en önemli noktalar bunlardı; koku ve lezzet birbiriyle yakından ilişkiliydi. Kötü bir yağ ekşi kokarken iyi bir yağ ot ve meyve kokardı. Bunun yanında iyi bir zeytinyağının meyvemsi, baharatımsı ve acımsı olmak üzere üç parametresi olurdu. Ağzınızda biraz da olsa baharat tadını hissetmeliydiniz. Eğer baharatlıysa canlı demektir. Ağzınızda kal-

ması gereken tat buydu. Bizim yağımızın en önemli özelliğiye güçlü, meyvemsi bir tada sahip, biberli ve acı bir yağ olmasıydı.

Aslında bu adam hakkında karar vermek için ben de onu incelemeye almıştım. Kadehi kendine iyice yaklaştırıp sonrasında kendi etrafında sabırla döndürürken kadehin içindeki yağı bir süre dikkatle inceledi. Ben gözümü bile kırpmadan ona bakarken o benim farkımda bile değildi. Nasıl bu kadar kusursuz görünebiliyordu? Yaptığı şeye konsantre olmuştu. Kadehi burnuna doğru yaklaştırdı ve gözlerini kapatarak kokladı. Bunu yaparken kaşları çatılmıştı. En son adımda da zeytinyağından bir yudum aldı. Uzun süre ağzında beklettikten sonra yuttu. Sonuç olarak adam işi biliyordu ve belli ki bu tadım işini ilk kez yapmıyordu. Tüm kriterlere sırasıyla uymuştu.

Bu sırada ayakkabılarına ilk defa dikkat ettim, akşam yemeğinde tabak olarak kullanabileceğim kadar temiz ve parlaktı. Bu adamlar bu kadar yol yapıp gelmişken hiç mi kir ve toz temas etmemişlerdi üzerlerine. Benim babetimin kenarları ise ince kılcal lekelerle dolmuştu. Pasaklılığımdan utanarak ayaklarımı sehpanın altına doğru uzatıp saklamaya çalıştım.

Dante Delfino biraz sonra adamlarına İtalyanca bir şey söyleyince her ikisi de tepeme dikildi. Anlaşılan yanındaki adamların da fikrini almak istiyordu. Getirdikleri kadehlere onlar için de zeytinyağından doldurdum. Sıska olan da aynı patronu gibi önce inceledi, sonra bardaktan bir yudum aldı. Şişmanca olan da aynı seremoniyi tekrarladı ve ardından üçü kendi aralarında hızlı hızlı konuştular. Ben ne olduğunu anlamadan dış kapının dış mandalı gibi onları izliyordum. Ne karar vereceklerdi hiçbir fikrim yoktu. Endişelenmeli miydim, onu da bilmiyordum. Ama ben sattığım yağdan yüzde yüz emindim. Gerçekten Türkiye'nin en iyi yağlarından birisiydi çünkü hiçbir zaman sırf para kazanma odaklı olmamıştık. Dedem bu işi insanlara şifa dağıtmak için kurmuştu. Çünkü zeytin şifaydı. Ona "Sarı Altın" denmesinin sebebi de aslında altın kadar değerli ve dünyadaki en eski besin kaynağı olmasındandı. O yüzden ben de onun bana bıraktığı kurallara harfiyen uyuyordum ve

sadece yağımın kaliteli olmasına özen gösteriyordum. Evet, işin bu kısmı şu anda batmama neden olacak kadar sıkıntıya girmeme neden olsa da içim rahattı. Bu yağı beğenmeyecek birisi ya yağdan anlamayan ya da sadece adı yağ olsun diye satın almak isteyen birisi olabilirdi. Her iki durumda da zaten benimle iş yapmamasını tercih ederdim.

Adam yine az önceki gibi bana dikkatle bakmaya başladı. Sanki satranç oynarken hamlesini düşünür gibi bir hali vardı. Kafasından kimbilir neler geçiyordu?

Farkında olmadan dudaklarımı kemirmeye başladım. Du-dağımdan kan tadı aldığımda ne yaptığımı fark ettim. Neden bu kadar endişeliydim ki? Her şey olacağına varırdı, ben elimden geleni yapmıştım. Eğer bizden mal almak istemezse başka bir yol bulurdum. Ben bir savaşçıydım, gücümün yettiği kadar dayanmak zorundaydım.

Dante parmaklarını sehpanın üzerine birkaç kez vurdu ve sonra bana dönerek, “Zeytinyağınız çok özel bir tada sahip. Bugün fuarda denediğim pek çok zeytinyağından daha karakteristik olduğunu söyleyebilirim,” dedi.

Demek fuara gelmişti ama onu görmemiştim. Standa neden uğramamıştı ki?

Sonra devam etti: “Umbria bölgesinde yetişen *Moraiolo* zeytinlerinin tadına çok yakın, kesinlikle akılda ve damakta kalıcı.”

Moraiolo zeytini her zaman sert ve acımsı olmasıyla bilinirdi. Diğer zeytin çeşitleri eğer uysal ve narin bir kadınsa, *Moraiolo* zeytini de taş gibi sert, esaslı ve asi bir kadın olarak kabul edilebilirdi. Bu cinsi eskiden beri kendime benzetirdim, normal hayatta havalı değildim ama zeytinler dünyasında belki de bu zeytin cinsini sahiplenmiştim.

Bu yüzden, adam sanki bana iltifatta bulunmuşçasına, “Teşekkür ederim,” dedim keyifli bir ifadeyle.

“İşle ilgili detayları tesisinizi ziyarete geldiğimde konuşuruz. Son kararı vermek için tesisi gezmek istiyorum,” dedi.

“Tabii, ne zaman isterseniz gelebilirsiniz,” diye cevap verdim. Ama bu hafta gelmek isterlerse neler yapabilirdim, her şeyi nasıl hızlı organize ederdim diye düşünmeye başladım.

“Hemen yarın gelmek istiyoruz. İtalya’ya dönmeden önce bunu halletmeliyiz,” dedi.

Bunu beklemiyordum işte. Yine de yüzüme rahat bir gülümseme yerleştirerek, “Tamam, nasıl isterseniz,” dedim.

Sonra ayağa kalkarak elini uzattı. Ben de ayağa kalktım ve yeniden aynı sehpanın ucuna dizimi vurdum. Ama acı hissetmiyordum bile. Çünkü gözlerine takılı kalmıştım yine, lanet olsun! *Medusa*’nın erkek hali gibiydi, bir kez bakınca lanetleniyordun. Az önce ne güzel işime odaklanmıştım, bana bu şekilde bakınca her şey yeniden havaya uçmuştu.

Elimi sıktağı anda vücudumu ele geçiren bir yanma hissi baş gösterdi. Elim sıkışı bile beni eritmişti. Hele dudaklarının üzerimde gezdiğini düşününce... Hayır, müşterim olacak bir adamla ilgili böyle edepsiz hayaller kurmaktan vazgeçmeliydim. Kahretsin! Kesin akşam rüyama girecekti, ama rüyalarım da karışamazdım ya...

Masanın üzerinde duran zeytinyağı şişelerini ve broşürleri burada bırakacaktım. Her şey olduğu gibi onlarda kalabilirdi. Çantamın ağzını kapatıp elime aldım. Hemen Gömeç’e dönüp işe koyulmalıyım. Yarın geldiklerinde tesis tamamen eksiksiz olmalıydı. Öğlen yemeği için de güzel bir yemek hazırlatmalıydım. Önce yoldan geldikleri için yemek yerler, sonra tesisin içini ve zeytinlikleri gezerlerdi.

Ben bunları düşünürken adamın telefonu çaldı. Kimin aradığına baktıktan sonra bana kibarca, “Yarın görüşürüz İnci,” dedi ve arkasını dönerek geldiği odaya doğru yürüdü. Gözü mü bile kırpmadan adamın odasına gidişini izledim. Bu benim hakkımdı, göz hakkı diye bir şey vardı nihayetinde.

Suratsız yardımcısı –*Tombul ve Öfkeli*– boğazını temizler gibi yaparak bir an önce gitmemi ima edince odadan ayrıldım.

Asansörden inip otelin kapısından çıkınca hızlı adımlarla arabaya yürüdüm. Koltuğa oturur oturmaz Onur'u aradım. Adamların yanındayken beş kere falan aramıştı. Başıma bir iş gelmesinden korkmuştu ve şimdi tüm hikâyeyi duymak istiyordu. Otele girmemden itibaren hikâyeyi anlatmaya başladım.

"Yani gerçektir, adam sanki filmlerden fırlamıştı. Hani geçen sene okuduğum *Kalp Kıran Kovboy* kitabı vardı ya, yemin ederim resmen bu adamdan esinlenilmiş de yazılmış."

"Hangisi? Hani kadının patronu olduktan sonra bir gece yalnız kalıyorlardı, kadın buna tokat atıyordu falan, o mu?"

"Ay hayır, Onur! Sen demek ki beni hiç dinlemiyorsun. O *Yalnız Gecelerin Kadını* kitabıydı. Bu dediğim, hani adam kadının çiftliğini ele geçirmek istiyor aslında, babaları düşman. Ama kız bilmiyor, aralarında rekabet oluyor, sonra kız koyverip âşık oluyor. Adamın planlarını anladıktan sonra mahvoluyor."

"Evet, tamam, hatırladım," dedi bıkkınlıkla. Benden ve aşk kitaplarımdan artık bunalmıştı ama yine de bana fazlasıyla sabır gösteriyordu.

"Tamam işte, oradaki kovboy. Aynı sarı saçlar, mavi gözler, seksi vücut, karizmatik ses ve o dominant hava."

"Peki, ne dedi şimdi tam olarak? Yağlarımızı beğendiğini söyledi mi? Ne dedi?"

"Evet, fuarda tattığı diğer yağlardan daha güzel ve karakteristik olduğunu söyledi. Moraiolo zeytinleri gibiymiş ve kendi yöresinin yağlarını andırıyormuş. Ama beni çok konuşturmadı, saçma detaylarla ilgilendi. Aslında komik olan, ben adama hiçbir şey sormadım. Bizden tam olarak ne kadar yağ istiyor? Hangi yağımızdan istiyor? Sanki tek karar merci oymuş gibi davrandı."

"Bizim durumumuzda şu an tek karar merci o," diye karşılık verdi Onur.

"Evet, haklısın. Ama bence bu iş oldu. Yarın geldiklerinde fabrikayı çok beğenecekler, buna eminim. Gerçekten olumlu

hissediyorum. Düşünsene, eğer bu işi bağlarsak ve borçlarımızdan kurtulursak sonunda rahat bir nefes alabileceğiz. Aylardır o kadar stresliyim ki insanların yüzüne doğru düzgün bakamıyorum bile.”

“Sen elinden geleni yapıyorsun İnci, kendine artık bu kadar yüklenme. Ve lütfen eve sağ salım git, kaç kilometre hızla gidiyorsun şu an?”

Göz ucuyla hızıma bakarak, “Tamam. 160’la gidiyorum, yavaşladım,” dedim.

“Bayağı yavaşladın hakikaten!” dedi sahte bir ses tonuyla. Gülümsemekten kendimi alamadım, benim için hep endişelenirdi.

Onur en eski arkadaşım sayılırdı. Babası ta dedemin döneminde bile fabrikada çalışıyordu. Onur’la neredeyse beraber büyümüştük. Farklı okullarda okumuş, farklı yollardan gitmiştik. O hep zarif bir prensken ben kavgacı ve hiç de naif olmayan, sözünü sakınmayan bir erkek Fatma olmuştum. Yine de birbirimizin dayanağıydık.

Yaklaşık iki saat sonra evdeydim. Gereken ayarlamaları telefonla yapmıştım. Yarın herkes bir buçuk saat erken gelecek, tesis temizlenip toparlanacak, aşçıbaşı tarafından misafirler için yemek hazırlanacaktı. Normalde korkunç dağınık olan ofisimin toparlanması işini Onur halledecekti. Toparlama işini yaparken daha da fazla dağıtacağımdan korkuyordu.

Evin kapısından içeri girince kendimi direkt salondaki kanepeye attım. Uzun bir gündü ve hemen şuracıkta uyuyabilirdim ama karnım deli gibi açtı. Ağzımı şapırdatarak mutfağa girdim, peynirli makarna hevesiyle ölüyordum. Hayatım boyunca sadece karbonhidratla beslenebilirdim.

Babaannem arkamdan beni takip ederek, “Hadi otur, çok güzel bir nohut yemeği yaptım,” dedi.

Resmen yüzüm buruşmuştu: “Teşekkürler, ben almayayım. Kesin etlidir o şimdi, onun yerine peynirli makarna yapsak?”

“Git çabuk üstünü başını değiştir, elini yıka, adam gibi bir yemek yiyeceksin. Şimdi kilo almıyorsun ama ileride birden dombili olursun bu kadar hamur yemeye.”

Robot gibi yerimden kalktım, önce hızlı bir duşa girip ardından pijamalarımı üzerime geçirdim ve masaya oturdum.

Benim tatlı Mumu'm –Adı Mahmure'ydi ama küçükken ne ismini ne de babaanne diye söylemeyi beceremeyip ona Mumu adını takmıştı– yüz senedir vejetaryen olmama rağmen bunu görmezden gelerek değiştirebileceğine inanıyordu. Yine etli nohut yapmış ve karşıma geçerek yemekten bir kaşık almamı bekliyordu. Etleri ayıklayarak yemeye çalıştım. Suratını ekşiterek bana baktı ve “Et yemezsen benim yaşıma gelince hafızana ne olacağını biliyorsun,” dedi. “Sonra adını bile unutursun, benden söylemesi.”

Altmışlı yaşlarının ortalarındaki Mumu, kendine göre doğruları olan bir kadındı. Ona göre üç kutsal besin kaynağı *zeytin, bal ve limon* ile derdine derman bulunmayacak bir hastalık yoktu. Elini yaktıysan, yüzünde sivilce çıktıysa ve üşüttüysen hemen bal; başın ağrıyor, tansiyonun çıkıyorsa limon; miden ekşimişse, kilo vermek istiyorsan zeytin; kalbin kırıldıysa, uyku sorunun varsa, ayağına diken battıysa, araban yolda bozulmuşsa, Merkür astrolojik açıdan üzerinde olumsuz etkiler bıraktıysa ise üçü birden iş görürdü.

Beline kadar inen bembeyaz saçlarını her gün gümüş sicimlerden oluşan kalın bir halat gibi örerd. Çok uzun zamandır boyamayı bırakmıştı ama bu haliyle bile çok karizmatik görünüyordu. Gür kaşları ve heybetli vücudu tıpkı babamı andırırdı. Cildi hâlâ sağlıklı parlıyordu, yaşına göre pırıl pırıl sayılırdı. Bunun hikmeti tabii ki üç büyüklerden geçiyordu; zeytin, bal ve limon üçlüsünden...

Annem öldükten sonra bana anne şefkati gösteren, benimle ilgilenen tek kişi babaannemdi. Dedem ve babam dünyanın en ciddi ve mantıklı yaşayan insanlarıyken babaannem de bir o

kadar hayatı hiç ciddiye almazdı. Herkese sürekli şakalar yapar dururdu. Eve gelen misafirleri ve akrabaları korkutur; sandalyelerini çekip onları düşürür; yemeklerine tuz, biber ve deterjan katardı. Hatta eskiden, planladığı şakaları yazdığı bir defteri bile vardı. Uzun bir süre insanlar ondan ve şakalarından çekindiği için evimize gelmeyi kesmişti. Babam ölene kadar bu hali devam etse de ondan sonra bir daha asla eskisi gibi olmadı. Hâlâ çok eğlenceli, gülmeyi seven bir kadın olsa da ilk göz ağrısı olan oğlunu kaybetmek kalbinde derin yaralar açmıştı.

Yine de beni anlayan, dinleyen ve ufak tuhaflıklarımı kabul eden dünyanın en eğlenceli, en farklı babaannesi benimkiydi.

Mumu'nun hayatında çok düşkün olduğu iki şey vardı: Birincisi teknoloji, diğeri de Erol Evgin. Babaannem için teknoloji demek, Apple ürünleri demekti; senelerdir bir numaralı müşterisi olmuştu. Steve Jobs öldüğünde resmen ağlamış ve evde bir hafta matem havası esmişti. Yaşıtları telefonu sadece konuşabilmek için kullanıyorken o *facetime*, sesli mesaj, sesli klavye, emoji, eğlenceli çıkartmalar, mail yönetimi, yeni uygulamalar, arka plan değiştirme gibi pek çok özelliği kullanma becerisine sahipti.

Elindeki bu yoğun teknolojiyi de diğer düşkünlüğü olan Erol Evgin için kullanıyordu.

Adam için Instagram'da bir hayran sayfası açarak –@ErolEvginsevdalileri– sadece Türkiye'de değil tüm dünyada ona hayran kim varsa bu hesaba eklemeyi, eğer değilse de kısa zamanda hayran hale getirmeyi planlamıştı. Ondaki azimle Erol Evgin ve Justin Bieber, fenomenlik konusunda yakında karşılaşabilirdi bile. Şimdiye kadar adamın on altıdan fazla konserine beraber katılmışlığımız vardı. Tüm şarkılarını ezbere biliyordum hatta bazen rüyalarımda bile şarkılarını söylerken görürdüm kendimi. İşte anlaşıldığı üzere tuhaflık kanımda vardı.

Mumu'yla beraber senelerdir tesisin arkasında minik bahçesi olan iki katlı bir evde yaşıyorduk. Onun isteği üzerine seneler

önce rengi pespembe boyanmıştı ve beyaz çitlerle çevrelenmişti. Annemin ölümüyle babamla birlikte yaşadığımız evi tamamen kapatıp dedem ve babaannemlerin yanına taşındık. Şimdi ev ikimize fazlasıyla büyük geliyordu, bu koca evde yapayalnızdık. Bazen kendi odamda kalmayıp onunla uyuduğum bile oluyordu.

Sabah uyanır uyanmaz çayını alıp tekli koltuğuna geçerek telefonundan bütün sosyal medya hesaplarına girer, kahvaltı sonrası akşama hazırlık olması için sağlıklı yemekler pişirir ve bütün gün Netflix belgesellerine ve yeni dizilere göz atardı. Diğer yaşlıtlarına benzediği hiç söylenemezdi, hayatı daha çok sanal dünyada geçiyordu ama bundan kesinlikle çok mutluydu.

Uyumadan önce biraz kitap okudum. Aklıma bugünkü adamın gözleri geldikçe içimde kelebekler uçuşmaya başladı. En son ne zaman birisini bu kadar beğenmiştim acaba? İtalyan erkeklerin karizması ile ilgili malum bir kanı olduğunu biliyordum ama hayatımda ilk defa bir İtalyanla tanışmıyordum ki... New York'ta çalıştığım kafeye her ülkeden ve millettten sayısız insan gelirdi. Bu adamda farklı olan bir şey vardı: Karizması, kendine güveni, boyu posu, duruşu, her şeyi çok farklıydı. Sanki full paket olarak her şeyi doğruydı. Adam hakkında hiçbir şey bilmiyor olmam belki de beni bu kadar etkilemişti.

Belki çok kendini beğenmiş, sürekli aynalara bakan tiplerdendi. Ya da berbat bir espri anlayışı vardı. Eğer onu biraz daha tanısam bu kadar etkilenmeyeceğime emindim. Hayaller gerçeklerden daha eğlenceliydi ama şimdilik hayallerimde istediğim gibi kalabilirdi...

2. Bölüm

Sabah babaannemin iteklemesiyle uyandım.

“Kahvaltı hazır, hadi kaldır sıska kışını,” dedi odamın penceresini havalandırmak için sonuna kadar açarken.

“Allah! Adamlar geliyor bugün, çok geç kaldım,” diyerek üzerimdeki örtüyü tepikledim.

“Hangi adamlar?”

Hızla üzerimi giyinirken, “İtalyanlar iş için geliyorlar. Merve’nin Romada yaşayan arkadaşı Çiçek vardı ya, onun tanıdığı birileri. Zeytinyağımızı çok beğendiler, sipariş verecekler inşallah,” dedim.

Beni baştan aşağı memnun olmayan gözlerle süzerken, “Bunu mu giyeceksin?” diye sordu.

“Niye? Nesi varmış bunun?”

“Ben bile bu kadar demode giyinmiyorum. Sanki dolaplarımızı değiştirmişiz gibi. Bu kadar yaşlı işi neden giyiniyorsun? Senin içine babaanne kaçmış sanki,” dedi ve odadan çıktı.

Gri kumaş pantolon ve pembe kısa kollu gömlek giymiştim, ayakkabı olaraksa yine düz bir babet. Pantolon biraz bol geldiği için kemerle iyice sıkılmışım. Gayet de şıktım yani.

Ağzıma yarım dilim ekmeği tıkayıp hemen tesise koştum. Her şey hazır görünüyordu, onlardan önce hızlı bir kontrol turu attım. Şimdilik hiçbir aksilik yoktu.

"Adamlar ön kapıdan giriş yaptı, şu an güvenlikten geçiyorlar," diye bağırarak içeri girdi Onur.

İkimiz birden koşar adım giriş kapısına doğru ilerledik. Bugünü sağ salım atlatırsak gerçekten rahat bir nefes alacaktım. Dante'yle son karşılaşmamızda oldukça şaşkına dönmüştüm. Çünkü toplantıya giderken karşıma böyle birisinin çıkacağını hiç beklemiyordum. Beni gafil avlamıştı. Ama şimdi ipler elimdeydi, ben profesyonel bir iş kadınıydım. Bir çift güzel göz ve etkileyici bir karizma beni işimden alıkoyamazdı, buna kesinlikle tolerans gösteremezdim. Bugün adamı iş bilgimle etkileyecek ve bu anlaşmayı yapacaktım. Geçen sefer onun istediği gibi olmuş, ayağına kadar gitmiş ve mülakata alınmış gibi sorularını tek tek cevaplamak zorunda kalmıştım. Şimdi iş değişmişti, burası benim bölgemdi ve patronun kim olduğunu anlamak zorundaydı.

Adamlar siyah bir Vito'yla tesisin önüne yanaştılar. *Sinirli tombul* arabayı kullanıyordu. Önce sıska olan indi arabadan, yaklaşık bir dakika sonra da Dante. Onu görmemle birlikte yine kahrolası *slow motion* durumu devreye girdi. Sadece o da değil, güneş ışıkları resmen adamın saçlarında geziniyor, altın sarısı ışıltılar elmas gibi parıltıyordu. Ama gözlerini göremiyordum, güneş gözlüklerinin ardına saklanmıştı. Üzerinde bu sefer yine koyu renk bir takım elbise vardı, tıpkı ilki gibi vücuduna cuk diye oturmuştu ve ayakkabıları da resmen ayna gibi parlıyordu. İtalyanlar sadece sanatta değil, giyim kuşamda da inanılmazlardı. O, bir erkek olarak bu kadar mükemmele yakın, jilet gibi giyinmişken kadın halimle her yeri kırıksık giysilerimden bir anlığına utandım.

Ama ne olursa olsun burada moda yarışmasında değildik, sonuçta iş konuşacaktık. Sırtımı dikleştirdim ve elimdeki telsizi daha da fazla sıktım.

Bana doğru yürüyen Dante'ye doğru elimi uzattım ve "Hoş geldiniz," dedim. Dante kibarca gülümsedi ama yanındaki gudubetler yine mimiksiz şekilde aval aval baktılar bana. Sonra

yanımda duran Onur'un sırtına dokunarak, "Onur benim sağ kolum," dedim. Dante, Onur'a elini uzatıp samimi bir şekilde, "Memnum oldum," dedi. Onur'a bu sene zorla İngilizce çalıştırmaya başlamıştım. O kadar azimliydi ki gayet de güzel konuşmaya başlamıştı. Şimdi adamlara burayı gezdirirken konuşmalara katılacak olması gurur vericiydi.

"Bay Delfino, yorgun musunuz? İsterseniz size soğuk bir şeyler ikram edebilirim tesisi gezmeden önce," dedim.

"Hayır, ilk olarak tesisi gezmek istiyorum, yeterince oturduk arabada," dedi.

"Tamam o zaman. Hadi başlayalım."

Tesise adım attıktan sonra ustabaşı Kadir Bey yanımıza geldi, onu da Dante ile tanıştırdıktan sonra adama zeytinyağı yapış sürecimizi ve sistemin bizde nasıl işlediğini anlatmaya başladım. Dante'nin bu konuda oldukça bilgisi vardı, belli ki hayatında ilk kez böyle bir fabrikayı gezmiyordu. Ama özellikle makinalarımızın "Amenduni" isimli İtalyan markası olmasından dolayı çok şaşırmışlardı. Bu markayı birkaç sene önce uzun araştırmalarımın sonu olarak seçip getirttiğimi anlattım. Ayrıca tesisin bu kadar büyük olmasını da beklemediklerini anlayabiliyordum.

"Zeytinlerimiz işleme girmeden önce iki kere arıtılmış suyla yıkanıyor. Burada kendi tesisimizin içinde sırf bu iş için arıtma sistemi bile kurduk. Saatte 10 bin şişe doldurabiliyoruz. Ayrıca makina parkurlarımız her işlem sonrası komple sökülüp tek tek temizleniyor. Böylece içinde herhangi bir posa ve artık kalmamış oluyor. Gördüğünüz gibi zeytinlerimiz ne kadar iyi olursa olsun onları işlemek de ayrı bir özen istiyor. Hiçbir kusur çıkmaması için elimizden geldiğince dikkatliyiz."

Dante sıksa adama bir şeyler söylüyor, o da notlar alıyordu. Nihayet sıksa olanın adının Simone, tombulun ise Bruno olduğunu anlamıştım. Simone işin sanki geyiğindeydi, havaya bakıyor ve öylesine takılıyor gibi duruyordu. Bruno ise daha

ciddiydi ve Dante'nin ağzından kelimeler çıktığı anda işleme koyuyordu. Yine de ikisinin de Dante'den çok çekindikleri ve ona saygı duydukları su götürmez bir gerçektir. Dante'nin öyle bir havası vardı ki çevresinde kim olursa olsun ona itaat etmesi gerekiyormuş ve kontrol tamamen ondaymış gibi hissettiriyordu. Öyle ki kendi tesisimi gezerken bile resmen onun peşinden sürükleniyormuşum da o bizi gezdiriyormuş gibi hissettim.

Artık ben de bir şeyler öğrenmek istiyordum. Evet, arada Çiçek vardı, bana yamuk yapılmasına müsaade etmezdi. Ama bu adam neden bu kadar gizli davranıyordu ve bilgi vermekten kaçınıyordu, onu anlamıyordum. Daha önce hiç böyle belirsiz bir iş görüşmesi yapmamıştım. Benden tam olarak ne istiyordu?

“Bay Dante, ne kadar miktarda zeytinyağı almak istiyorsunuz?” diye sordum, Çekirdek Odası'nın önünde durup içeri girmeden önce.

“Zamanı gelince bunları konuşuruz,” dedi ve devam etti.

Bu adam neden bu kadar patron gibi davranıyordu ki? Tek kaşım havada, adama gözümü dikmiş bakarken Onur bana hırlamamam için gözleriyle işaret verdi. Tüm fabrikayı kırk beş dakika kadar bir sürede gezdikten sonra zeytinliklerin olduğu alana gitmek için yürümeye başladık.

Onur adamlarla beraber yürüyordu, ben ise Dante'nin hemen yanımdaydım. Lanet olası patron tavırlarına rağmen adama hayran hayran bakmaktan kendimi alamıyordum. Resmen okuduğum kitaplardaki sahnelerden birisine düşmüş gibiydim.

Adamın bakışlarından ağaçlarımıza duyduğu hayranlık fazlasıyla belli oluyordu. Arazinin büyüklüğü belki de bu kadar ilgilerini çekmişti. Zeytin ağaçlarımız tıpkı bir zümrüt gerdanlık gibi boylu boyunca uzanıyordu. Gerçekten de koskoca Gömeç'te bizimki kadar geniş bir zeytinlik yoktu.

En büyük rakibimiz olan Karagözoğulları'nın bile toplam zeytinlik alanı bizimkinin çeyreği kadardı. Zaten onun amacı

da elimizden sahip olduklarımızı alıp daha da büyümek ve tüm rakiplerini ortadan kaldırmaktı. Sonradan zeytinyağı işine girmişlerdi ve satın aldıkları fabrikanın önceki sahiplerine de hiç benzemiyorlardı. Önceki sahipleri dedemle benzer zamanlarda bu işe başlamıştı. Ama yaşlı adam öldükten sonra zeytinyağı işini zahmetli bulduğu için uğraşmak istemeyen oğlu, fabrikayı İstanbullu büyük bir ayakkabı firması sahiplerine, yani Rasım Karagözoğulları'na satmıştı. Rasım, firmasının tüm haklarını oldukça iyi bir fiyata yabancılara satınca tüm ilgisini zeytinyağına yöneltmişti. Ama hiçbir şekilde uzlaşılacak bir insan değildi. Hatta o kadar kötü birisiydi ki maço hareketleriyle beni korkutup sindirmeye, fabrikada çalışan adamlarımı elimden almaya, piyasadaki tanıdık tanımadık herkese beni kötülemeye kadar her yola başvurmuştu.

Dante elleri cebinde ağaçlara doğru bakarken, "Kabul etmiyorum, ne fabrikanın ne de arazinin bu kadar büyük olduğunu tahmin etmemiştim," dedi.

"Babam her zaman zeytinliklerimizle övünürdü. Tesisin içinde değil, burada ayağının toprağa bastığında mutlu olduğunu söylerdi."

"Sen bu şekilde hissediyor musun peki?" diye sordu bana dikkatle bakarak.

Biraz düşündükten sonra, "Aslında ne dedemi ne de babamı hiç anlamadığımı, onların başka bir dünyada yaşadıklarını düşünürdüm. Eskiden benim için toprak, sadece topraktı. Ama artık ne söylemek istediklerini anlıyorum," diye itiraf ettim.

Hemen yanından geçtiğim zeytin ağacının yaprağından tuttum ve "Burası, bu ağaçlar sahip olduğum en değerli şey. Bu dünyada aslında çok yalnızım ama bu ağaçlar yalnız olmadığımı, köklerimin olduğunu hatırlatıyor. Çok saçma değil mi?" dedim. Aslında kendi kendime düşündüklerimdi bunlar ama nedense sesli düşünmüştüm. Neden bu kadar çok konuşmuşum ki? Elin adamı ne anlardı köklerden, yalnızlıktan, aileden?

Adam benim kırk yıllık dostum değildi ki bu kadar detay veriyordum.

“Hayır, saçma değil. Köklerini bilmek insana kendini güçlü hissettirir.”

Bunu söylemesiyle ona doğru döndüm. Bu adam her defasında beni şaşırtıyordu. Sadece yakışıklı bir yüzden ibaret değildi. Karşımda duran bu adamda daha önce kimsede görmediğim kadar güçlü bir hava vardı. Ben bir rüzgâr esintisiyle yerimden uçacak gibiyken o kaya gibi yere sağlam basıyordu. Düne kadar onu tanıımıyordum ama bazı olaylar ve insanların senin hayatını değiştireceğini derinlerinde hissedebileceğin gibi şimdi Dante'nin o veya bu şekilde hayatımızı değiştireceğini hissediyordum. Gerçekte nasıl birisiydi? Kimdi? Onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum ve daha fazlasını merak ediyordum.

Zeytinlikte yaklaşık yarım saat kaldıktan sonra telsizle öğle yemeğinin hazırlanması için talimat verdim. Tesisin arka bahçesinde oldukça uzun bir masamız vardı. Ta dedemin zamanından beri fabrikaya misafir olarak gelen ve bizimle çalışan insanların karnını en iyi şekilde doyurmayı ilke edinmiştik. Buraya gelen aç gidemezdi. Bu yüzden en iyi malzemeleri alır, eli en lezzetli aşçıları tesisimizde çalıştırırdık. Hatta insanlar işlerini özellikle öğlen saatine denk getirip yemeğe kalmayı âdet haline getirmişti.

Hazırlanan masa o kadar şatafatlı ve gösterişliydi ki ben bile buna alışkın olduğum halde gururla gülümsedim. Dante'nin tombul yardımcısı Bruno'nun yüzü masayı görünce ilk defa aydınlandı ve yanındaki Simone'nin koluna vurdu. Bütün yemekler zeytinyağlılardan oluşuyordu. Ekmeğimizi kendimiz yapmıştık, yine kendi bahçemizdeki limonlardan ev yapımı limonata vardı.

Onur, Dante, Simone, Bruno ve ben olmak üzere toplam beş kişi oturduk. Normalde çalışanlarla yerdik ama biz zeytin-

liğı gezerken onlar öğle molasına çıkmışlardı. Onur bir şekilde Simone ve Bruno ile sohbet ediyordu, onlarla ne konuşuyordu hiçbir fikrim yoktu ama herkes halinden memnun gibiydi.

Yemek sonrası artık iş konuşmanın zamanı gelmişti. Onur kendi işlerini halletmek için tesisin içinde kalırken Dante'yle beraber fabrikanın üst katında bulunan ofisime gittik. Neden bilmiyorum ama her zamankinden daha gergindim. Dante'nin yanında neden bu şekilde oluyordum? İş konuşurken her zaman kendime güvenli ve rahat olurdum ama şimdi daha önce hiç olmadığım kadar heyecanlıydım. Acaba bendeki bu halleri fark etmiş miydi?

Rahat olmaya gayret ederek koltuğuma geçip oturdum. Ama sonrasında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Masamın tam ortasında dün okuduğum aşk kitaplarımdan birisi kabak gibi ortada duruyordu. *Beraber Yanalım* isimindeki kitabın kapağında dudak dudağa bir kadın ve erkek görseli vardı. Dante'nin görmediğini umarak hızlıca alıp çekmeceme kaldırdım ve bozuntuya vermeden ikimize kahve söyledim. Severek içebildiğim tek kahve çeşidi Türk kahvesiydi ama onu da çaya değişmezdim.

Ofisim fabrikanın gözlem kulesi gibiydi, tamamen camla çevrili olduğu için oturduğum yerden fabrikanın içini görebiliyordum. Biraz kontrol delisi olduğum doğrudur, işin başına geçtikten sonra özellikle bu şekilde yaptırmıştım. Şimdi ikimiz de camdan fabrikanın içine bakıyor, çalışanları gözlemliyorduk. Konuya hangimizin gireceğini bilmediğim için sessiz kalmayı tercih ettim. Kahve gelene kadar o da konuşmadı. Kahvesinden bir yudum aldıktan sonra mevzuya gireceğini belli edercesine bana dik dik bakmaya başladı.

“Seninle açık konuşmak istiyorum İnci,” derken bir yandan elindeki bronz renkli çakmağı masanın üzerinde çeviriyordu. Sigara içtiğini hiç tahmin etmemiştim.

“Tabii çok sevinirim,” dedim gülümsemeye çalışarak. Ama bu şekilde başlanan hiçbir cümle genelde iyi devam etmezdi.

“Şirketin iyi durumda değil ve çıkmazdasın.”

Kafamdan aşağı kaynar sular döküldü. Neden bu şekilde düşünmüştü? Bunu nereden bilebilirdi ki? Bunu ona belli edecek ve açık verecek hiçbir şey yapmamıştık. Çiçek mi söylemişti? Ya da belki birisi fuarda inadına ismimizi karalamaya çalışmıştı. Ama aslında bu karalama değil, bir anlamda doğrudu.

Kafamda bu sorular dönüp dururken yine elim otomatikman kâküllerime gitti. Eğer Dante şirketimin iyi durumda olmadığını bilirse elimde güçlü bir koz kalmazdı ki.

“Bu şekilde düşünmenize ne sebep oldu acaba?” diye sordum yüzüme rahat bir gülümseme yerleştirerek. Bu şekilde sorup sonra onu manipüle edebilirdim belki de.

“Bir süredir ödemelerini aksattığını biliyorum.”

Ona inanmayan gözlerle bakıyordum. Bu herif Allah'ın İtalyasından kalkıp gelerek benim hesaplarımı, borçlarımı, şirketimin ne durumda olduğunu nasıl öğrenmişti? İçeride ona bilgi veren bir hain falan mı vardı?

Sanki içsesimi duymuşçasına, “İlk defa Türkiye'ye gelmiyorum. İstedğim bilgilere ulaşmak benim için çok da zor değil. Ayrıca suratının şekli zaten tahmin ettiğim şeyleri de doğrulamış oldu,” dedi.

Herife anası bebekken üç öğün kuzu beyni mi yediriyordu bilmiyorum ama hayatımda ondan daha cingöz bir adamla tanışmamıştım. Resmen insanı suya götürüp susuz getiren cinsten birisiydi.

Şaşkınlığım üzerine devam etti: “Ben bir işadamıyım ve hiç tanımadığım insanlarla iş yapmadan önce onları araştırırım. Benim durumumda sen de olsaydın aynısını yapardın.”

Haklıydı... Ben de bilmediğim bir ülkeye mal almaya gitsem direkt gözüm kapalı atlamazdım.

“Tamam, o zaman neden zahmet edip geldiniz buraya kadar? Madem durumumuz çok iyi gözüküyor, neden bana baştan söylemediniz? Amacınız ne?” diye sordum.

Sonra birden kafama dank etti. Çaresiz olduğumu bildiği için gelmişti ve bunu kendi lehine çevirecekti. Zaten zararda olduğum için yok pahasına ürün almaya çalışacaktı çünkü o kadar borcum vardı ki buna mecbur olduğumu düşünüyordu. Olayı çözdükten sonra beş saniye bile vakit harcamaya değmezlerdi.

“İşlerin iyi olmadığını anladınız, sonra benim gibi bir kızın zaten bu işin altından kalkamayacağını, biraz sıkıştırıp borçlarına karşılık zeytinyağlarını iki kuruşa satın alarak kâr edebileceğinizi düşündünüz. Hatta yakışıklılığım ile belki de etkilerim, iki kur yapıp gözünü boyarım dediniz belki de.”

“Bana yakışıklı olduğumu mu söylüyorsun yani?” diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Yüzünde bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Az önce söylediklerim karşısında kesinlikle böyle bir tepki beklemiyordum. Neden gülümsüyordu?

“Benden kompliman duymaya ihtiyacınız yok bence, kendiniz de farkındasınızdır diye düşünüyorum. Ama bu konuşmaya devam etmemizin bir anlamı yok,” diyerek ayağa kalktım.

“Otur,” derken sesi oldukça sakindi ama kontrol ondaydı. Tek bir komut bile beni ikna etmeye yetmişti. Sakince yerime oturdum. Mavi gözleri o kadar derin bakıyordu ki bir an beni gözleriyle boğacak falan sandım.

“Her zaman bu kadar hızlı çıkarımlar mı yaparsın?” diye sordu.

“Her şey ortadaysa, evet.”

Kafasını salladı ve çakmağını dik şekilde masanın üzerine koydu.

“Şirketinin iyi durumda olmadığını buraya gelirken yolda öğrendim. Ondan öncesinde haberim yoktu.”

“Peki, neden baştan söylemediniz?”

“Çünkü bankadaki durumunla ilgilenmiyorum.”

“Ne istiyorsunuz peki?”

“Ortak olmak.”

Ağzımdan şaşkınlıkla bir kahkaha fırladı ama oldukça tüyler ürpertici bir sestti.

“Ortağım mı olacaksınız? Ailemden kalan bu fabrikaya ortak olmak istiyorsunuz yani,” dedim açık şekilde. Belki de adamın İngilizcesi yeterli değildi, bir yanlış anlaşılma vardı.

“Evet,” dedi kısaca. Sanki dünyanın en mantıklı ve doğal şeyiymiş gibi.

“Tamam da neden? Anlamadığım bu... Türkiye’deki durumu hiç de iyi olmayan bir fabrikaya gelip ortak olmak istiyorsunuz. Ne çıkarınız var? Fuarda bir sürü firma vardı, neden bizimki?”

“Zeytinyağın yüzünden desem yeterli olur mu?”

“Hayır, olmaz. Çünkü inandırıcı bulmuyorum. Bu tek başına yeterli değil.”

Tekrar ayağa kalktım, gerçekten vakit harcamaya değmezdi. Bu adamlar nitelikli dolandırıcılardı. Merve’ye de telefon açıp ağzıma geleni söyleyecektim, beni böyle heriflerle muhatap etmişlerdi.

“Xylella fastidiosa’nın ne olduğunu biliyor musun?” diye sordu.

Tabii ki biliyordum; bu bitkilerin sahip olacağı hastalıkların en kötülerinden, bir kere bulaştı mı kolay bırakmayan türden bir bakteriydi. Böcekler aracılığıyla taşınır ve olağanüstü hızlı şekilde ağaçlara hastalık bulaştırırdı.

“Evet, ne olduğunu biliyorum. Ziraat mühendisliği bölümü mezunuyum. Okulda da bununla ilgili çok araştırma yapmıştım. Özellikle Avrupa’da yaygın olan, çok zararlı bir bakteri türü,” dedim.

“Onun için sadece zararlı demek, atom bombasına sinek ilacı muamelesi yapmakla aynı şey. Bu bakteriler şu anda Avrupa’da tarımın vebası olarak nitelendiriliyor. Bulaştığı andan

itibaren eğer kontrol altına alınmazsa tüm ağaçlara ve ürünlere ölüm getiriyor,” dedi. Bakışları hâlâ elindeki çıkmaktaydı.

“Yaşadığım yer olan Spello’da otel dışında zeytinyağı üretimi de yapıyorum. Senin kadar geniş olmasa da benim de zeytinliklerim var. Bağlantılarım sayesinde İtalya’da pek çok yere kendi zeytinyağımı üretilip veriyorum. Xylella geçen bahar ağaçlarımıza bulaştığından beri en az yüzde altmış oranını tahrip etti. Hızlı bir şekilde tespit edip arazinin bir bölümünü karantina altına aldık. Ama ondan tamamen kurtulmanın tek yolu ağaçları yakıp küle çevirmekti.”

“Bu gerçekten korkunç!” dedim. Aynı şeyin bizim başımıza geldiğini düşününce ensemden aşağı resmen buz gibi bir serinlik indi. “Peki, tarım bakanlığı size maddi olarak destek olmadı mı? İşler İtalya’da buradakinden daha sistematik olmalı,” diye sordum.

Suratında alaycı bir gülüş belirdi.

“Emin ol, sistematik giden hiçbir şey yok. Bu konuda herkes kendi başının çaresine bakmak zorunda kaldı.”

“Tamamen kurtuldunuz mu peki?”

“Evet, şimdilik kurtulduk. Gerekli önlemleri aldık ve bir daha yaşanmaması için elimizden geleni yapacağız.”

“Üretiminiz yüzde kaç düştü?”

“Bunun çok önemi yok. Üretim eskisi gibi değil.”

“Çok üzüldüm. En azından sadece zeytinyağına bağlı değilsiniz, elinizde oteliniz de var.”

“Eğer otel olmasaydı işler çok da istediğimiz gibi gitmeyebilirdi.”

Daha önce İtalya’da Spello diye bir yer olduğunu duymamıştım. Ama böyle bir arazide butik otel açmak müthiş bir fikirdi. Neden ben de bunu düşünememiştim ki? Ama sonradan bunlar için elimde para olmadığını hatırlayınca dünyaya ve gerçeklere tekrar geri döndüm.

“Peki, benden tam olarak ne istiyorsunuz?” diye sordum.

“Elimde kalan yağlarla müşterilerin eksiklerini şimdiye kadar idare ettim. Ağaçlarımız yeniden eskisi gibi güçleninceye kadar seninki gibi iyi bir yağa ihtiyacım var. Ama bunu kendi bildiğim şekilde yapabilmem ve bana daha az maliyetli olması için ortaklık en iyi çözüm. Tabii ki kazancı paylaşacağız.”

“Ama müşterileriniz aradaki farkı hissedecektir. Bu, müşterilerinizi kaybetmenize neden olmaz mı?”

“İtalyada sahip olduğum müşteri ağı benden başkasıyla çalışmaz. Ayrıca senin zeytinyağın ve benimki birbirine gerçekten çok benziyor, aradaki farkı çoğu kişi anlamaz.”

“Bir dakika, şimdi konuştuklarınızı toparlayalım: Zeytinyağınızı eskisi gibi üretemiyorsunuz, en az sekiz ila on sene de eskisi gibi üretim yapamazsınız. Bu durumda tadını benim zeytinyağıma benzettiğiniz için benimle çalışmak istiyorsunuz. Ve işleri daha uyguna getirmek için şu anda çaresizliğimden yararlanarak fabrikama ortak olmak istiyorsunuz.”

“Güzel özetledin.” Adam özellikle söylediğim son şeye bile karşı çıkmamıştı.

“Peki, bu işi nasıl yapacağız?” diye sordum. Sonra aceleyle, “Kararımı henüz vermedim. Sadece ne olacağını, nasıl olacağını anlamaya çalışıyorum,” dedim.

Adamı direkt pat diye şirketime ortak etmeyecektim ama onunla beraber iş yapmanın bazı artı yönlerinin de olabileceğini göz ardı edemezdim. Hele ki böylesine dezavantajlı bir durumdayken konuyu kestirip atmadan önce onu iyice dinlemek istiyordum.

“İlk önce borçlarını kapatmakla başlayacağım, ama bunu ilerideki alacaklarından düşmek kaydıyla makul bir şekilde yapacağız. Sonra benim muhasebecim ve seninki bir araya gelip hesaplarını inceleyecekler. Ardından sözleşme imzalayacağız.”

“Borçlarıma karşılık ortağım olmak istiyorsunuz yani?”

“Evet.”

“Hiçbir ödeme yapılmadan.”

“Hiçbir ödeme demeyelim, ufak bir meblağ geçebilirim ve yine hatırlatıyorum, gelecek kazancın bir kısmını paylaşacağız.”

“Ne kadar kısmı acaba?”

“Yüzde on.”

Gerçekten komikti, sinirle gülümsedim. Adam kalkmış beni cezbedecek hiçbir şey sunmadan şirketime çöreklenmeye çalışıyordu. Eğer böyle büyük bir fabrikaya ortak olmayı istemek gibi bir cüret gösteriyorsa bana daha büyük şeylerle gelmeliydi.

Ama bana bakışları oldukça ciddiydi ve verdiğim tepkiden hiç de hoşnut olmadığı belliydi. Böyle bir adamı kızdırmak asla bir alternatif değildi. Hemen kendimi toparlayıp ciddileşerek, “Bakın, teklifinize saygı duyuyorum ama ailemin şirketine bir yabancıyı, hem de bir İtalyan’ı ortak edemem, bu mümkün değil,” dedim.

“Şirketinin batmasını ve bu kadar çalışanının işsiz kalmasını mı tercih ediyorsun?”

“Şirketim hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz,” dedim, gözlerimden ateş fışkırıyordu. Artık kızmaya başlamıştım.

“Tüm şirketler hemen hemen aynıdır; paran, zekân ve şansın varsa devam edersin yoksa yıkılırsın.”

“Ben henüz yıkılmadım!”

“An meselesi,” dedi ve dikkatle bana bakmayı sürdürerek, “Seni seçmemin diğer bir nedeni de hikâyen. Dededen babaya, babadan kızına geçen bir başarı hikâyesi. Bir aile şirketi; benim aile şirketim gibi,” diye ekledi.

“Sizinki de mi aile şirketi?”

“Evet. Annem, kız kardeşim, halam ve dostlarımla bu işi yapıyoruz. Benim için aile her şey demektir,” dedi. Gözleri o kadar samimi şekilde bakıyordu ki adamın ses tonu beni duy-

gulandırmıştı. “Sadece bu da değil, babanın ölümüyle ayakta durmak için çabalıyorsun ve mücadelecisin. Ailenin sana bıraktıklarıyla ne kadar gurur duyduğun belli. Bu benim için önemli çünkü ben de babamı kaybettikten sonra ailemi geçindirebilmek için sağlam durabilmeliydim.”

Bu son söylediği içimdeki tüm bariyerleri yıkıp darmadağın etti. Beni anlamıştı, aslında savaş verdiğimi biliyordu ve bir gün önceki görüşmemizde bana ailemle ilgili soruları bu nedenle sormuştu.

Çakmağını avucunun içine hapsetti ve sonra ayağa kalktı.

“Teklifimi düşünmek için yarın bu saate kadar vaktin var. Eve dönmek için önce İstanbul’a geçeceğim. Çalışabileceğim tek şirket sen değilsin. Sizin bölgede zeytinyağı yapan ve gayet güzel teklifte bulunan bir firma vardı. Adını tam hatırlayamadım, bir dakika cebimde kartı olacaktı,” dedi ve ceketinin cebinden çıkarttığı karta önce kendi bakıp sonra bana uzattı.

Lanet olası kart, pislik Rasım’ın kartıydı. Hamamböceği kıklıklı adam nasıl ve nereden Dante’ye ulaşmıştı? Suratım sinirden pancar gibi olmuştu, aynada göremiyordum ama yanaklarım resmen yanıyordu.

“Onlarla çalışmayı düşünmekle bile hata yaparsınız. Birkaç sene öncesine kadar ayakkabı satan adamlardan ne beklersiniz ki? Zeytinyağlarının ne kadar kalitesiz olduğuna değinmiyorum bile. Malı onlardan ucuza alabilirsiniz ama benim yağımın kalitesinde olmayacaktır.”

O kadar sinirliydim ki kartı geri veremedim. Ne yaptığımın farkına bile varmadan kartı avucumun içinde buruşturmuştum.

Bunu fark edince, “Çöpe atabilirsin, telefonuma kaydetmiştim nasılsa,” dedi.

Hâlâ masada oturuyordum, ayağa kalkamazdım çünkü ayaklarımın beni taşıyacağından şüpheliydim.

Kapıdan çıkmadan önce bana dönerek, “Akıllı bir kızsın İnci, doğru karar vereceğine inanıyorum.” dedi.

Lanet olası herif tüm karizmasıyla ofisimden çıkarken arkasından bakakaldım. Telsizle Onur'a adamları yolcu etmesini söyledim. Bu ağır ve hararetli konuşmadan sonra adamı ilk geldikleri gibi heyecanla uğurlayamayacaktım.

Onur geri geldiğinde karşımdaki koltuğa –Dante'nin yaklaşık on dakika kadar önce oturduğu koltuğa– aynı benim gibi yorgun şekilde serildi.

Sırtını yasladıktan sonra, “Nasıl geçti? Adamla ne konuştunuz?” diye sordu.

“Adam zor durumda olduğumuzu biliyor ve şirkete çöreklenmek istiyor,” dedim kısaca.

“Ne? Nasıl?”

“Geldiği yerde onun da zeytinlikleri varmış ama ağaçları şu Xylella denen böcekler yüzünden büyük oranda zarar görmüş. Bizim zeytinyağımızı alıp kendi müşterilerine satacakmış. Borçlarımızı kapatıp ortak olarak daha uyguna getirecek.”

“Bu adamın borçları kapatacak parası var mıymış peki?”

“Arazisinin bir kısmını butik otele çevirmiş. Gelen müşteriler hem kalıyor hem de zeytin toplayıp bu işin nasıl olduğunu öğreniyorlar.”

“Oha!” dedi neredeyse ondan hiç beklenmeyen bir tepkiyle.

“Biz neden düşünemedik, değil mi?” dedim bir iç çekerek. “Kahrolası her şeyi bilen İtalyanlar!”

“Bak bana kızmanı istemiyorum ama belki de artık başka opsiyonları da düşünmemizin zamanı gelmiştir.”

“Ne gibi yani?”

“Elin İtalyan'ıyla ortak olmak yerine burada düzgün birisine firmayı devredebiliriz. Ne kadar yorulduğunu, kendine zaman ayıramadığını ve hayatını sadece buraya bağladığını biliyorsun. Burası seni tüketiyor İnci, boşa kürek çekiyorsun. Elinden ge-

leni yaptın, bu kadar çabalamayı artık bırakmalısın. Baban seninle zaten gurur duyuyordu, artık kimseye bir şey kanıtlamak zorunda değilsin."

"Burası elimden giderse ne yapacağım peki Onur? Babaaanemle evde oturup bütün gün Erol Evgin şarkıları mı dinleyeceğim? Yoksa Merve gibi evlenmeye niyetlenip çeyiz mi düzeceğim? Ne yapacağım?"

Suratıma bakmaya devam ederken, "Burası benim evim, sahip olduğum en değerli şey. Köklerim burada. Üzerine benzin döküp yakmam gerekse de savaşımadan bir başkasına direkt teslim etmeyeceğim," dedim.

Bu iş bana ailemden kalmıştı ve devamlılığını sağlamak hiç kolay olmamıştı. Erkeklerin egemenliğindeki bir işkolunda şimdiye kadar ayakta kalmayı başarmıştım. Bağımsız bir kadın olarak inanılmaz şekilde çalışmış, kimseye tamah etmeden işimi ilerletmiştim. Bunları yaparken de asla şikâyet etmemiştim. Ne olursa olsun burası için savaşıacaktım...

3. Bölüm

“Bu kadar yolu neden gittiğini anlamıyorum? Adamla ne konuşacaksan telefonda konuşabilirdin.”

“Hayır, bazı şeyler yüz yüze olmalı. Telefonda Dante’nin repkilerini göremem ki? Poker oyunu gibi düşün. Bu adamı hafife almamak lazım. Gerçekten çok kurnaz, Onur.”

“Bence sen de kendini hafife alma İnci, gördüğüm en zorlu kadın sensin.”

“Onur, gördüğün tek kadın ben olduğum içindir,” dedim uzanıp kafasındaki saçlarını dağıtarak.

Onur’la aramızdaki ilişki, gerçekten abla-kardeş ilişkisi gibiydi. Bugüne kadar kardeşim, ablam, ağabeyim hiç olmamıştı ama Onur vardı. Eğer o da olmasaydı gerçek anlamda yalnızdım. Ve aslında o da yalnızdı, hayatında bildiğim hiç ciddi ilişkisi yoktu. Bu gidişle o da benim gibi tek başına kalacaktı.

Dante fabrikadan gittikten sonra resmen omuzlarım daha da çökmüş, tüm akşam ağzımı bıçak açmamış, gece de zerre uyku uyumamıştım. Şimdiyse bu sabah, gözlerim şiş ve uykudan nefes alamayacak halde İzmir’e tekrar yola çıkmıştım. Kafam çok karışık. Ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Dedemden babama, babamdan bana kalan bu fabrikayı kalkıp elin adamıyla hele de bir İtalyan’la paylaşamazdım. Yarı yarıya ortaklık olsa da bu olmazdı. Bu kadar ani şekilde hayatımıza girip benden böyle bir şey istemesi bana korkutucu geliyordu.

Sanki her şeyin kontrolünü yitiriyormuşum gibi, sanki birileri bana oyun oynuyor da bir tezgâh peşindelermiş gibi... Burası bana aitti, benimdi.

Öte yandan adamın teklifini kabul etmezsem ortada sürdürebileceğim bir emanet kalmayacaktı. Eğer ben Dante'yle anlaşmazsam Rasım hazırda bekliyor olacaktı. Adam yüz kollu bir ahtapot gibi her yerden saldırıyordu. Dante'den yardım alarak şirketi devam ettirmek zorundaydım. Ama bunu yapacaksam kendi bildiğim gibi yapacaktım...

Geçen sefer geldiğim otelin kapısından girerken dizlerim titriyordu. Ya batacaktım ya çıkacaktım. Resepsiyona gidip 424 numaralı odaya geldiğimi söylediğimde kel kafalı resepsiyon görevlisi yüzüme dik dik baktı.

"Kimin geldiğini söyleyelim?"

"İnci deseniz yeterli olur."

Adam odayı telefonla aradıktan sonra bana dönerek tek kaşı havada, "Sizi bekliyorlar," dedi. Hayatımda daha önce kimse- nin otel odasına çıkmamıştım. Hangi sebeple olursa olsun biraz utanç vericiydi. Ve şimdi ikinci kere adamın odasına çıkıyordum. Neden aşağı inmek yerine her defasında odasına gitmek zorundaydım ki? Ehlikeyif serseriler!

Asansöre bindiğimde bu sefer aynaya doğru döndüm: Gözlerim kıpkırmızıydı, omuzlarım çökmüş ve kendime güvensiz bir şekilde bakıyordum. Ayaklarım yere basmalı ve dik durmalıydım. Kendimden emin davranmazsam adama istediklerimi nasıl kabul ettirebilirdim ki? Kimse muhtaç ve çaresiz görünen birisini dikkate almazdı.

Derin bir nefes alıp, "Ben gerçekliğim, ben hayat döngüsüyüm. Ben gerçekliğim, ben hayat döngüsüyüm," diye tekrarlayıp durdum. Babamın vefatıyla baş gösteren panik ataklarım sonrasında bu nefes tekrarları bana iyi geliyordu. Şimdi ne zaman kendimi güvensiz ve kapana kısılmış hissetsem bu sözlerle beraber nefes alıp veriyordum.

Asansörden çıktığımda Dante'nin koridordan bana doğru geldiğini gördüm. Üzerinde yine çok şık bir takım vardı. Adam sanki takım elbise markasının ayaklı reklam panosu gibiydi.

Beni görmüştü ama yüzünde hiçbir mimik oluşmadan bana doğru yürüyordu. Olduğum yerde durdum ve bana yaklaşmasını bekledim.

“Merhaba, şimdi yanınıza odaya geliyordum,” dedim.

“Hayır, gerek yok, aşağıda bir şeyler içelim.”

Asansöre bindiğimizde yine burun deliklerimden beynime kadar süzülen bir parfüm kokusu beni etkisi altına aldı. İkimiz de yan yana, sırtımız asansörün aynasına dayalı duruyorduk. Müthiş kokuyordu, müthiş yakışıklıydı ve müthiş karizmatikti. Lanet olsun! Bu kadar özgüvenli olmak nasıl bir histi acaba? Adamın yürüyüşünden konuşmasına kadar her zerresinde kendine güvendiği o kadar belliydi ki neredeyse benim tamamen zıddımdı. Ben işim dışındaki konularda tamamen gölgede kalmayı severdim. Kendimi göstermeyi ve dikkat çekmeyi hiç istemezdim. Çocukluğumdan beri de böyleydi, belki de bu kadar yalnız olduğum için böyle olmuş, içime kapanmıştım.

Asansörün kapısından çıkıp hiçbir şey konuşmadan otelin barına doğru ilerledik. Birkaç kişi dışında boş sayılırdı.

Yine *vintage* bir gömlek elbise giymiş, annemden kalan incili broşu yakama iğnelemiştim.

Yanımıza gelen garsona kendisi için espresso siparişi verirken bana dönüp, “Sen ne içersin?” diye sordu.

“Çay alırım,” dedim Türkçe olarak.

Garson siparişlerimizi getirip masaya bırakırken ikimiz de sessizce bekliyorduk, garson yanımızdan ayrılınca ikimiz de konuşmadık. Hangimiz konuya girecektik?

“Takım arkadaşlarınız yok mu?” diye sordum gözlerimi devirerek.

Sinir bozucu Simone ve Bruno olmadan adım atmıyordu.

“Takım arkadaşlarım odada,” dedi gülümseyerek. Ne kastettiğimi anlamıştı.

Ağzım dilim kurumuştı, sıcak olmasına rağmen çayımdan bir yudum aldım. Sonra yine içimden *mantramı* tekrarladım: “Ben gerçekliğim, ben hayat döngüsüyüm.”

Kendime güvenmeliydim!

“Teklifinizi düşündüm,” dedim bardağı sakince masaya bırakırken. “Lafı çok uzatmayacağım. Ortaklığı kabul ediyorum.”

Benim tamamlamamı bekleyerek, “Ama...” diye lafa başladı sırtını sandalyesine tamamen yaslarken. Bu cümlemin hemen arkasından bir ama geleceğini elbette ki tahmin ediyor olmalıydı.

“Ama bazı şartlarım var.”

“Tabii ki vardır,” dedi.

Gece boyunca not aldığım kâğıdı çantamdan çıkarttım ve açarak masanın üzerine koydum. Dante bu sırada kollarını göğsünde kenetlemiş, kaşlarını yukarı kaldırmış şekilde beni izliyordu. Gözlerinin tamamen üzerimde olduğunu ve beni dikkatle dinlediğini düşünmemeye çalışıp notlarıma odaklandım.

“Öncelikle takdir edersiniz ki bu zamana kadar emek verdiğim ve ailemden bana yadigâr olan şirketimin çoğunluk ortaklığını sizinle eşit şekilde paylaşmam mümkün değil. Ortak olduğumuz sürece yüzde altmışlık hakkı bana ait olacak, yani yönetim hâlâ benim ellerimde olmalı. Çalışanlarımın iş garantisini istiyorum, kimse ben aksini söylemedikçe işten çıkarılmayacak. Bütün projelerde, iş bağlantılarında aktif olarak yer almak istiyorum. Kendi işime yabancı bırakılmak, isteyeceğim son şey. Kararlarımızı ortak alacağız, birbirimizi dinleyeceğiz ve birbirimize saygı duyacağız. Bir kadın ortağınız olduğu fikrine kendinizi alıştırmamız lazım. Ülkemde yeterince maço tavırlarla mücadele ediyorken bir İtalyan'ın da bana aynısını yapmasını istemiyorum. Ayrıca muhasebe işlerini ortak yürüteceğiz.”

“Bu kadar mı?” diye sordu. Gayet sakın karşılaşmıştı şimdiye kadar.

“Hayır, değil. Son olarak da İtalya’daki müşterilerinizden kazanacaklarınızın üzerinden de yüzde yirmi alırım.”

“Sanırım buradaki durumu biraz yanlış anladın İnci. Şirketi batmak üzere olan ve başka bir alternatifi olmayan sensin. Ben sana uçuruma gittiğin yolda aşağı düşüp parçalara bölünmemen için bir el uzatıyorum.”

İstemedi bir kahkaha savurdum.

“Gerçekten çok nazıksınız Bay Delfino. Ama eğer şirketimle ilgileniyorsanız şartlarım bunlar,” dedim kendimden emin şekilde.

“Bana güveniyor musun?” diye sordu.

“Hayır, tabii ki,” dedim. Fazla dürüst olmamla övünürdüm ama bazı zamanlarda söylediklerim ağızımdan çıktığı anda pişman olabiliyordum. Böyle keskin konuştuğum için, “Çünkü sizi tanımıyorum,” diye devam ettim. Evet, onu şu an dünyadaki en yakışıklı ve en çekici erkek olarak görebilirdim ama iş mevzubahis olunca alayı gelse güvenmezdim.

“Senin beni tanımadığın gibi ben de seni tanımıyorum,” diye karşılık verdi.

“Olabilir, ama müthiş teklifinizle kapıma gelen sizsiniz,” dedim ama sesim oldukça ukala çıkmıştı.

“Beni bulan ve ulaşan da sensin.”

Sanki bir düelloya girmiştik, ikimizin de altta kalmaya niyeti yoktu.

Sessiz kalınca devam etti.

“*Si chiama Pietro e torna indietro.*”

Allah’ım İtalyanca ne kadar şiirsel bir dildi. Ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bana müthiş bir aşk şiirinden

bir mısra okumuş gibi hissettim. Yanaklarım kızarmış olabilirdi ya da çay hararet yapmıştı. Acaba ne demiş olabilirdi?

Kafamdan geçeni anlamış gibi, “İtalyanlar arasında bir söz; der ki, *birbirimize güvenmemiz gerekiyor. O ya da bu şekilde kader bizi bir araya getirdi.*” dedi.

“Evet, şartlarım için ne diyorsunuz?” diye sordum.

“Kabul etmezsem ne yapacaksın?”

“Eğer kabul etmezseniz ben de başka bir yatırımcı bulurum. Hatta şu anda yaşadığım kocaman evi butik otele çevirmek de seçeneklerimden biri olabilir. Bu fikri bana verdiğiniz için de çok teşekkür ederim. Gerçekten İtalyanların kafası farklı çalışıyormuş. Rönesans’ın ilk sizin ülkenizde başlamasına şaşmamalı,” dedim gülümseyerek. Ama yine sırtımdan terler damla damla iniyordu. Adam bana yallah dese nasıl bir strateji uygulayacaktım, bilmiyordum. Muhtemelen paşa paşa kabul edecektim. Ama oldukça kendine güvenli konuşmaya çalışmışım. Garsonu çağırarak kendine bir cin tonik sipariş verdi. Ben çayımı bitirmiştim ve soğuk bir su istemiştim. İçim hâlâ yanıyordu.

“Hakkını yemeyeyim, görüldüğünden daha çetin cevizsin.”

“İşim sözkonusu olunca evet.”

Elini çenesine götürerek, “Bunun dışında bazı şeyleri baştan konuşmanın her zaman faydalı olduğunu düşünürüm. Şu anda bekâr mısın İnci?” diye sordu.

Açık söylemem gerekiyor ki böyle bir soruyu beklemiyordum.

“Medeni durumumun konumuzla ne alakası olduğunu bilmiyorum ama evet, bekâрім.”

“Konumuzla alakası şu, bir ortaklığa gireceksek bunun uzun ömürlü olmasını beklerim. Kadınlarla çalışmanın pek çok riski var.”

“Peki, ben size bir soru sorayım Bay Delfino. Bu sorunuzun aynısını bir erkeğe de sorar mıydınız?”

“Hayır, sormazdım,” dedi gayet doğal bir şekilde.

“Ben bir iş kadınıyım ve işimi her şeyden önde tutarım. Evli ya da bekâr olmamın bunu değiştirmesine de izin vermem. Bazı sebeplerden dolayı şu an belki istediğim noktada değilim ama eğer benimle yola çıkarsanız buna pişman olmayacağınıza garanti verebilirim.”

İçki bardağını havaya kaldırdı ve “Her şeyi açıkça konuştuğumuza göre, o zaman ortaklığımıza,” dedi. Ben de su bardağını kaldırdım ve tamamını kafama diktim. Öyle veya böyle anlaşmaya varmıştık, şimdi rahat bir nefes alabiliyordum.

“Vizen vardır umarım çünkü gerekli anlaşmaları yapmak için seni İtalya’ya çağıracağım.”

“Vizem yok ama alırım. Gelmeden önce anlaşmayı incelemem için gönderirseniz sevinirim. Ayrıca ortak bir dil olması açısından İngilizce hazırlanmasını istiyorum,” dedim.

“Tamam, nasıl ilerleyeceğimiz konusunda haber vereceğim sana.”

İnşallah bana ihtiyacım olan parayı söylüyordur diye düşünmeden edemedim. Çünkü maksimum bir ay içinde ödeme yapmazsam işim bitmişti. Gerçi eğer ortağım olacaksa batmama da izin vermezdi. Ne kadar çaresiz olduğumu biliyor olmalıydı.

Vakitlice yola koyulmak için adamın yanından ayrıldım. Arabaya binene kadar gayet sakinken birden bir sevinç çılgılığı bastım. Kendi istediğimi kabul ettirmiştım. Gönül isterdi ki kimsenin yardımına muhtaç olmadan her şeyi tek başıma çözeyim ama sadece ben değil tüm dünyada işler pek de istenildiği şekilde gitmiyordu. Ekonomik kriz herkesin derdiydi. Ve ben sonuç olarak şirketimi devam ettirmek için bir yol bulmuştum.

Eve dönene kadar yol boyunca en sevdiğim müzikleri dinledim. Her şey yoluna girecekti, biliyordum. Dante bana yamuk

yapmayacaktı, adamın gözlerinden bunu anlayabiliyordum. Evet, ikimiz de birbirimizi tanımıyorduk. Farklı kültürlerden, farklı ülkelerden geliyorduk ama her şeyin bir sebebi olmalıydı. Umarım beni yanıltmazdı çünkü aksi bir durum benim için büyük bir hayal kırıklığı olurdu.

4. Bölüm

Bir hafta sonra...

Yolculuğumun ilk durağında İstanbul vardı, İstanbul'dan aktarmalı olarak Roma, Roma'dan ise Spello'ya gitmem gerekiyordu. Neredeyse tüm gün yolda geçecek ve bu oldukça yorucu olacaktı.

Birilerinin benimle ilgilenmesine alışkın olmadığım için Dante'nin havalimanından indikten sonra beni Romada karşılamak istemesini ısrarla reddettim. Ama adam bu konuda hiç tartışılabilir birisi değildi, beni karşılaması için birisini gönderdiğini ve onunla gideceğimi söylemiş, böylece konuyu da kapatmıştı.

Dönüş tarihim belli değildi, Dante onu da söylememişti. Ama en fazla iki gün kalırım diye düşündüğüm için yanıma kabin boyu küçük bir bavul almıştım. O yüzden uçaktan iner inmez hızlıca havalimanının çıkış yolunu bulmaya çalıştım.

Havalimanından dışarı çıktığımda birisinin elinde ismimin olduğu bir tabelayı tuttuğunu gördüm. Kimin tuttuğunu görmek mümkün değildi çünkü tutan o kadar kısa boyluydu ki tabela tüm belden yukarısını kaplamıştı.

Adama doğru yaklaşıp daha iyi görebilmek için tam tepesinden, "Merhaba," diye seslendim. Çok uzun boylu olduğum söylenemezdi, hatta ortalamaya göre kısa bile sayılabilirdim ama yine de bu halimle bile ondan uzundum.

Adam kafasını kaldırıp yukarıda beni görünce yüzünde kocaman bir gülümseme oluşarak İtalyan aksanıyla İngilizce, “Merhaba,” dedi. Briyantınle geriye doğru taradığı simsiyah saçları o kadar parlıyordu ki ayna görevi görebilirdi.

“İsminiz İnci, değil mi?” diye sordu.

“Evet ve sen de...” diyerek cümlemi tamamlamasını bekledim.

“Ben Antonio, emrinizdeyim,” dedi ve bavulu tutmayan boştaki elimi hızla çekerek dudaklarına yapıştırdı.

Beni şaşkınlığımla bırakarak uzanıp bavulumu ve diğer kolumdaki bilgisayar çantamı aldı. Sonra da hızlı hızlı yürümeye başladı. Arkasından, “Buna gerek yok, ben kendi eşyalarımı taşıyabilirim,” dediysem de sesimi duyuramadım. Adam ayaklarına tekerlek takmış gibi hızlı ilerliyordu.

Sonunda küçük, lacivert bir Mini Fiat 500’ün önüne geldiğimizde durdu ve kapımı açarak, “Lütfen binin,” dedi. Bu tarz bir arabaya hep binmek istemiştım, İtalyan filmlerinde çok cici gelirdi ama içine binmek ve sığmaya çalışmak ayrı bir şeydi. İçi kibrit kutusundan farksızdı ama muhtemelen daracık yollardan rahat gidebilmek için en ideali buydu.

Antonio arabaya binince kafasını bana çevirip, “Karnınız aç mı Bayan İnci? İsterseniz size çikolata verebilirim,” dedi.

“Hayır, aç değilim, teşekkürler. Uçakta bir şeyler atıştırdım. Buradan Spello ne kadar sürüyor? Çok uzak değil sanırım?”

“Üç saate yakın normalde ama ben iki saate varabiliyorum.”

“Çok büyük bir zaman farkı değil mi sence?” diye sordum şüpheyle.

“Hızlı araba kullanmayı severim,” dedi gülümseyerek.

Ben de hızı severdim ama tanımadığım birisinin arabasında, İtalya’nın uçurumlu yollarında hızlı gitmek hobilerimden birisi değildi.

Çantamdan telefonumu çıkarırken, “Mümkünse hızlı değil, sağlam gitmeyi tercih ederim,” dedim ve ilgimi telefon ekranına kaydırdım. Önce babaanneme, sonra da Onur’a sağ salım indiğime dair mesaj atmam lazımdı ama hâlâ hat gelmemişti.

“Türkiye’de nerede yaşıyorsunuz?”

“Gömeç’te, İzmir’e yakın,” dedim ama İzmir’i bile bilip bilmediğinden emin değildim.

“Peki, ne iş yapıyorsunuz? Kocanızla mı yaşıyorsunuz orada?”

“Evli değilim.”

“Neden?”

Bunu pisliğine mi soruyor diye kafamı şaşkınlıkla çevirdim. Ama hayır, gayet normal bir soru sormuş gibi bana bakıyordu.

“Çünkü evli olmak istemiyorum.”

Tam yeniden soru sormak için ağzını açmıştı ki sustu ve “Özür dilerim, sadece çok güzelsiniz ve sizi çoktan kapmışlardır diye düşünmüştüm,” dedi.

Bu adamın güzellik anlayışını gerçekten merak etmiştim. Türkiye’de güzel kavramının yakınından uzağından geçmiyorken burada işler farklı mıydı acaba? Hayır, hiç sanmıyorum...

“Sen evli misin?” diye sordum. Arabanın içi yirmi dakikanın sonunda daha da fazla dar gelmeye başlamıştı. Ve bu yaşadığım sıkışıklık duygusunu unutmanın en iyi yolu konuşmaktı.

“Hayır, hayır. Evlilik benim işim değil. Ben Kazanova’yım. Ve bir Kazanova evlenemez, o herkesindir.”

Bunu gerçekten söylemiş miydi? Beni güzel ve kaçırılmayacak bir kadın olarak düşünüyorsa kendini de Kazanova olarak nitelendirmesi belki de çok tuhaf değildi.

Bu sırada telefonu çaldı ve telefonda resmen hazır ola geçti. Hızlı şekilde İtalyanca konuşurken tek bir kelime bile anlamak mümkün değildi.

Telefonu kapattıktan sonra, “İtalya’ya daha önce geldiniz mi Bayan İnci?” diye sordu.

“Hayır, daha önce hiç Avrupa’ya gelmemiştim. Benim için bir ilk.”

“Umbria bölgesi İtalya’nın gizli cennetidir. Diğer turistik yerleri mutlaka duymuşsunuzdur ama Umbria hepsinden güzel. Hele Spello’nun daha önce gördüğünüz hiçbir yere benzemediğine bahse girerim. Burayı çok beğeneceksiniz. Spello baharları çok güzeldir, yazın sıcakta ayrı güzeldir, soğuk olduğunda da çok güzeldir; her mevsim çok güzeldir. Eğer isterseniz ben size her yerini gezdiririm.”

Çapkınca bakarak gülümsedi. Antonio benimle açık şekilde flört ediyordu ama o kadar sevimli bir tipi vardı ki bana kesinlikle itici gelmiyordu, aksine insanda gülümseme hissi uyandırıyor.

“Spello’yu bu kadar sevdiğine göre buralısın, öyle değil mi?” diye sordum.

“Hayır, değilim. Aslında doğma büyüme Napoliliyim. Buraya seneler önce Bay Dante ve ailesinin yanında çalışmak için geldim.”

“Öyle mi?”

“Evet. Buraya gelmeden önce Napoli’nin dışına adım bile atmamıştım. Başta alışmam çok zor oldu çünkü Napoli, Spello’dan çok farklı. Ailenin kızgın, aksi ve seni sürekli pataklamak isteyen çocuğu gibi. Spello ise sana hep nazik davranan uysal küçük kız kardeşin gibi. Orada işler burası gibi değil. Napoli, İtalya’da büyükşehirler içinde en fazla yoksulluk ve aç nüfusa sahip olan şehir. Tüm hayatım orada geçti ama burası karnımın doyduğu yer. O yüzden burayı daha çok seviyorum.”

Napoli hakkında böyle bir şey duymamıştım. Tek bildiğim pizzalarının çok iyi olduğuydu.

Antonio ile sohbet etmek gerçekten çok keyifliydi, neredeyse hiç sıkılmadan yolu yarılamıştık. Konuşmayı çok seviyordu ve durmaksızın anlatıyordu. İngilizcesi çok iyi değildi ama kendini çok iyi ifade edebiliyordu.

Anne babasının o çok küçükken öldüğünü, sokaklarda kaldığını ve yaşayabilmek için yapmaması gereken şeyler yaptığını, Napoli’de kendinden büyük evli bir ablası olduğunu ama ablasının onunla görüşmek istemediğini öğrenmiştim. Aslında yaşadıkları çok üzücü şeyler olsa da o bunları anlatırken sanki komik bir hikâye anlatıyormuş gibi ifade ediyordu. Belli ki onun da hayatındaki olumsuzluklarla başa çıkma şekli buydu. Ne olursa olsun Antonio’yu sevmiştim; içi dışı bir, iyi kalpli bir adamdı.

Antonio anlatmayı bu kadar seviyorken belki Dante hakkında biraz bilgi toplayabilirdim. Tamamen mesleki bir bilgi arayışındaydı (“Tabii, tabii,” diyordu içimdeki alaycı ses). Altında başka bir sebep aramaya gerek yoktu, ortağımla ilgili birkaç şey öğrenmemde ne sakınca olabilirdi ki?

“Gideceğimiz yerde Bay Delfino ve ailesi, hep beraber yaşıyor öyle değil mi?”

“Evet, Bayan İnci. Tüm aile beraber.”

“Çocukları ve eşiyle mi?” Sanki gayet doğal ve önemsiz gibi sormuştum ama Dante’nin evli ve çocuklu olduğunu bir an aklıma getirince içim bir tuhaf oldu. Adamı rüyalarım ve gündüz düşlerime dahil ederken bu ayrıntıyı hiç düşünmemiştim.

“Patron evli değil. Onun mutlu olmasını çok isterim ama evlenmesi çok zor.”

Antonio o sırada önündeki araba aniden yavaşlayınca korna ya bastı ve bağırmaya başladı.

Muhtemelen konuştuğumuzu unutmuştu, bir daha hatırlatmayacaktım. Ama neden evlenmesi çok zor demişti?

“Bayan İnci, bakın gördünüz mü?”

Kafamı cama doğru çevirdiğimde dışarının ne kadar güzel olduğunu fark ettim. İğne oyası gibi dizili dağlar gerçek olmayacak kadar büyüleyiciydi. Camı tamamen açtım ve gözlerimi kapatıp havayı içime çektim. Bir an tatildeymişim gibi hissettim. Evet, biliyordum, buraya iş için gelmiştim. Ama uzun zamandır ne havayı koklamış ne de bir manzaraya böyle hayranlıkla bakmıştım. Hatta senelerdir işi bırakıp tatile bile gitmişliğim yoktu.

“İşte Spello!” diye bağırdı gururla.

Nutkum tutulmuştu.

“Muhteşem!” diyebilirdim.

Bej renkli, kireçtaşından yapılma tarihi bir kemerli kapıdan içeri girdik. Şehrin girişi olmalıydı.

Pek çok yerde mermer binalar göze çarpıyordu.

“Kalın mermerler kışın sıcak, yazın da soğuk tutar,” dedi Antonio sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi.

Şehir çiçekler içindeydi. Sokaklar sanki bir film stüdyosundan fırlamış gibi güzel ve bakımlıydı. Geçtiğimiz bir sokakta seftali rengi duvarların pencerelerinden çiçekler sarkıyordu ve bir çocuk beni görünce gülümseyerek el salladı. Burası gerçekten akıl almaz güzellikteydi.

“Antonio, Bay Delfino’nun oteline yaklaştık mı?”

“Evet, on beş dakikalık mesafede Bayan İnci.”

Arabayla şehir merkezinden uzaklaşıyor, tepelere doğru yol alıyorduk. Ev ve dükkânların sayısı gitgide azalmıştı ama ilerledikçe tepeden Spello’nun müthiş manzarası daha da fazla seçiliyordu.

On dakika sonra yeşillikle kaplı geniş bir araziye girdik. Yolu takip ettikten sonra üzerinde Villa Delfino yazılı, yunus figürleriyle süslü, görkemli bir demir kapı karşımıza çıktı.

Kapı otomatik açılırken girdiğimiz yol az öncekine oranla daha taşlıktı. Araba yolda yavaşça hareket ederken yerdeki taşların çatırtı sesleri geliyordu.

Birkaç dakika sonra tahta çatılı ama dört tarafı açık, içinde koltukları olan resepsiyon girişi gibi bir yerin önünde durduk. Burası muhtemelen misafirlerin karşılanma noktasıydı. Çatının iki tarafına tırmanan yaseminler, öğleden sonra etrafa müthiş bir koku yaymıştı.

Antonio arabanın motorunu kapatır kapatmaz kapımı açtım ve dışarı çıktım. Zavallı bacaklarım hem aktarmalı uçuş hem de iki saatlik yol yüzünden işlevini kaybetmiş durumdaydı. Antonio da hemen arkamdan çıkıp bavulumu ve bilgisayar çantamı bagajdan aldı.

Bu sırada kaç kişi olduğunu tam seçemediğim bir kalabalık, resepsiyon diye düşündüğüm alandan bize doğru gelmeye başladı. Otel müşterisi olduklarını düşünüp ilgilenmemeye çalışsam da direkt bana bakarak geliyorlardı.

İçlerinden yaşı büyük olan sarı kıvrıkcık saçlı, renkli gözlü bir kadın hemen önümde durduktan sonra gülümseyip elini uzattı ve “İnci merhaba, nasılsın?” diye sordu akıcı İngilizcesiyle.

“İyiyim, teşekkürler,” dedim kafam karışmış şekilde.

Bir anda afallamıştım. Bu insanlar kimdi? Dante beni karşılaması için başka birilerini de mi yollamıştı? Uzun boylu, muhtemelen on sekizlerinde çok güzel bir genç kız, birbirine benzeyen aynı yaşlarda üç kız çocuğu, bir orta yaşlı kadın, yine orta yaşlı bir adam merakla bana bakıyordu.

“Ah, özür dilerim, kendimi tanıtmadım, Ben Olivia. Dante’nin annesiyim,” dedikten sonra yanındaki genç kızı işaret ederek, “Bu küçük kızım Aida, bu diğer kızım Beatrice, torunlarım Renata, Serena, Giulia ve damadım Marcello,” dedi hızla. O kadar hızlı konuşmuştu ki söylediği isimlerin hiçbirini anlayamadım bile. Sonrasında da, “Villa Delfino’ya hoş geldin!” dedi büyük bir coşkuyla.

Gerçekten çok şaşırmıştım, bu insanlar sadece benim için mi buraya gelmişlerdi?

Birkaç saniye boş boş baktıktan sonra elimi kaldırıp herkese toplu şekilde, "Merhaba," dedim. Beni tekrar edip bir ağızdan İngilizce, "Merhaba" diye cevapladılar.

"Aida otelin resepsiyonunda çalışıyor. Ona destek olup seni karşılamaya geliyorken üçüzler peşime takıldı. Beatrice ve kocası da az önce şehirden alışveriş yapmak için döndüler. Hazır buradayken seni görmek istediler."

"Hepinizle tanıştığım memnun oldum, zahmet etmişsiniz beni bekleyerek," diyebildim.

Gerçekten bu kadar kalabalık bir toplulukla ne zamandır karşı karşıya gelmiyordum. Oldukça geniş bir aile olmalıydılar. Dante'nin iki kız kardeşi olduğunu bilmiyordum ve tabii böyle bir annesi olduğunu da. Kadında bir film yıldızı zarafeti vardı sanki.

Küçük kız kardeş Aida, uzun boylu ve oldukça utangaç bir kızdı. Benimle göz kontağı bile kuramadan, kibarca gülümsedi ve elini uzattı. Mavi gözleri, sarıya çalan saçlarıyla annesi Olivia'yı andırıyordu. Benden oldukça küçük olmasına rağmen sadece bacak boyu bile omuzlarıma kadar geliyor olabilirdi.

Beatrice ise otuzlu yaşların başında, koyu kahverengi saçlı, kahverengi gözlü, hafif kilolu ve güleç bir kadındı. Tam selamlaşmak için elini uzatıyordu ki kızlardan bir tanesinin ayağı takılıp yere düştü. Yerdeki kızını kaldırmak için eğilirken kocası havada duran elimi tutup, "Hoş geldiniz," dedi.

Güzel bir tanışma seremonisi olsa da Olivia dışında hiçbirinin ismini bir daha hatırlayabileceğimi sanmıyordum. Herkes sanki az önce uzay gemisiyle buraya inmişim gibi merakla beni inceliyordu. Oldukça tuhaf bir durumdu.

Olivia resepsiyondaki kırmızı renkli koltukta oturmamı önerdiğinde, "Sanırım o kadar oturdum ki bacaklarım artık bükülmeyi reddediyor," diye teklifini geri çevirdim.

“O zaman hadi kalacağın yere doğru yürüyelim de bir an önce odana yerleş,” dedikten sonra beni getiren Antonio’ya dönerek İtalyanca bir şeyler söyledi ve önden ilerlemeye başladı. Birkaç dakika sonra hepsi birden arkamızdan kayboldu ve Olivia ile baş başa kaldık. Muhtemelen bu kadar yoğun ilgiye şaşırdığımı anlamışlardı.

“Saç rengine bayıldım. Orijinal rengi mi? Hiç bu kadar parlak bir kızıl saç görmemiştım,” dedi saçlarıma hayranlıkla bakarken.

“Annemden geçmiş, onun saçları da kızıldı.”

“Ah harika! Çok güzelsin tatlım.”

Kadın benimle dalga geçiyor olabilir miydi? Kızıl saçlarımdan dolayı Türkiye’de çok övgü almadığım kesindi, hele ki çillerim yüzünden çocukluğumda hep alay konusu olmuşum. Okul hayatım boyunca sınıf arkadaşlarım isimle hitap etmekten çok, *Havuç*, *Tarçın*, *Turuncu Kafa* diyerek beni çağırırlardı. Hele ki bir yere gizlice sızmak, çaktırmadan iş yapmak gibi bir şansım neredeyse hiç yoktu. Sıradanlıktan uzak görüntüm yüzünden sıradan olmak için çıldırırdım. Geniş gözlüklerimi de zaten bu yüzden kullanmayı seviyordum, burnum ve göz altımdaki çilleri biraz olsun saklayabiliyordu.

Olivia bir an yolun ortasında durdu ve “Ne kadar kabayım, sana kalacağın yerle ilgili hiçbir açıklama yapmadım. Muhtemelen Dante de bilgi vermemiştir. Villa Delfino, yani burası bizim yaşadığımız yer olmasının yanı sıra, bir zeytinyağı tadım merkezi ve aynı zamanda da bir otel.”

Sürekli çoğul konuşuyordu, elbette biz dediği Dante’ydi. Bütün kararlar her zaman ondan çıkıyor olmalıydı.

“Dante biraz bahsetmişti. Çok düşüncelisiniz ama yoğunluğunuz arasında size yük oldum.”

“Hayır, bizim için seni ağırlamak bir onur.”

“Dante buralarda mı peki?”

İşimi gücümü bırakarak bu kadar yolu anlaşıma imzalamak için gelmişim ve adam buralarda değilse gerçekten sinirlenecektim. Aslında sinirlenmek yerine hayal kırıklığına uğrayacaktım.

“Dante'nin biraz işi var, şu sıra yoğun bir dönemde. Napoli'ye gitti, akşama doğru döner diye tahmin ediyorum.”

Yürürken limon ve çam ağaçlarının keskin kokusu burnuma geliyor, cırcır böceklerinin sesleri kulağımda çınlıyordu. Gerçekten çok etkilenmişim. Koca bir arazinin ortasına bir uygarlık inşa etmişlerdi.

“Olivia, Amerikalı mısın?” diye sordum kadının samimi konuşmasına ayak uydurmaya çalışarak.

“Evet, doğru bildin. Boston'u bilir misin?”

“Gitmedim ama bir süre New York'ta yaşadım,” dedim.

Dante'nin bu kadar iyi İngilizce konuşması demek bundanmış. Aksanının Simone ve Bruno kadar bozuk olmaması daha ilk anda dikkatimi çekmişti.

“Burada herkes İngilizce konuşuyor mu peki?” diye sordum.

“Çoğunluk İngilizce bilmiyor. Kızlarım, oğlum, hatta torunlarım akıcı konuşuyor ama İtalyanlar çok gelenekselcidir ve yeniliklere çok açık oldukları söylenemez. Dante üçüzlere özel hoca tutarak onların da iyi konuşmasını istedi. Onun için bu çok önemli,” dedi ve “İşte senin kalacağın yer burası,” diye devam etti, yan yana dizili taş evlerden birisinin önüne geldiğimizde.

Merdivenlerden inip kapının önünde durduk. Cebindeki anahtarları çıkarıp kapıyı açtıktan sonra, “Hoş geldin!” dedi.

Bu kadını hâlâ hiç tanıımıyordum, hatta tanışalı neredeyse on dakika olmuştu ama çok seveceğimi o dakika anlamıştım.

“Seni yalnız bırakayım, biraz dinlen, oldukça yorgun görünüyorsun. İki saat sonra akşam yemeği hazır, herkes seninle tanışmak için can atıyor. Antonio şimdi eşyalarını getiriyor, onun

dışında bir şeye ihtiyacın olursa odadaki telefonda direkt benim hattımı arayabilirsin: 101 numara. Akşam yemeği Collina Verde'de⁴ olacak. Orası bizim toplanma yerimiz, çetenin geri kalanıyla da orada tanışacaksın. Buraya geldiğimiz yoldan aşağı doğru devam edersen tam karşına çıkacak."

Olivia odadan çıkarken Antonio bavulumu ve laptopumu getirdi.

Odadan çıkmadan önce bana dikkatle bakıp, "Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin Bayan İnci," dedi yine çapkınca.

Hızlı bir duş almayı delicesine istesem de gecedен uyku tutmadığı ve tüm gün de yolda geçtiği için gözlerim kapanıyordu. Akşama Dante ile görüşseksem kafamın yerinde olması gerekiyordu. Odamın içini, pencerenin nereye baktığını ya da başka bir şeyi gözüm göremeyecek kadar yorgundum. Telefonumun alarmını bir buçuk saat sonraya kurup direkt uyudum.

Alarm çalınca sızlanarak uyandım. Yatak o kadar rahattı ki gerçekten kalkmak zorunda olmasam dört gün kafamı kaldırmadan uyuyabilirdim. Geç kalmamak için hızla duşa girdim ve bavulumdan anneme ait çiçekli elbisemi çıkarıp üzerime geçirdim. Saçlarım kendi kuruyabilirdi. Yüzüme sadece allık sürdüm ve telefonumu da alıp odadan dışarı fırladım. Üşütmeyen ama tenimi ürperten bir akşam serinliği vardı.

Ben uyurken Onur ve babaannem arka arkaya yüz mesaj falan atmış, defalarca da aramışlardı.

İnci neredesin? (Babaannem)

İnci vardın mı? Mesaj atmadın. (Onur)

Sen bize zaten hiç haber verme. (Babaannem)

İnci merak ediyoruz. (Onur)

Babaannenin tansiyonu çıkmaya başladı. (Onur)

İnci gerçekten endişeleniyorum. (Onur)

⁴Collina Verde: İtalyanca "Yeşil Tepe" anlamına gelmektedir.

Gerçekten tam bir taş kafalıydım, yolda telefon açacakken hat çekmeyince onlara haber verememiş, sonra da tamamen unutmuştum. Hemen telefonumu elime alıp babaannemi aradım. Güzel ve uzun bir zılgıt yiyecektim. Bir yandan da yürüyor ve nereye gideceğimi bulmaya çalışıyordum.

“Neredesin sen? Aşk olsun! İnsan bir haber verir.”

“Gerçekten özür dilerim. İnan, birkaç kez aramaya çalıştım ama hat yoktu, otele girer girmez de uyudum.”

“Hani haber verecektin aklım kalmasın diye? Ben de sana aynısını yapacağım, bakalım nasıl oluyormuş?”

“Tamam babaanne, bir daha yapmayacağım,” dedim gözlerimi devirerek.

“Hiç gözlerini devirme, suçlusun.”

Bir an beni bir yerden izliyor gibi panikledim. Nasıl oldu da bunu tahmin etmişti? Babaannemin sezgileri korkutucu derecede güçlüydü. Dedem herhangi bir işe girmeden önce mutlaka babaanneme kahve falı baktırıp ona göre kararını verirdi. Ama bir gün dedemin öleceğini gördükten sonra bir daha fal bakmaya tövbe ettiğini söylemişti. Sırf bu özelliği yüzünden küçüklüğümünden beri ondan çekinip hiçbir şeyimi gizleyemezdim.

“Saat farkı var mı orada? Şu anda hava aydınlık mı karanlık mı?”

“Bir saat fark var, şu anda burada karanlık.”

“Şu yakışıklı çocuk mu seni karşıladı havalimanında?”

“Kim?” diye sordum ama elbette Dante’yi söylüyordu. “Hayır, başkası aldı.”

“Buraya dönmek için çok acele etme, oranın tadını çıkart.” Sesinden gülümsediğini anlayabiliyordum. Resmen bana takılıyordu. Dante’yi beğendiğimi sezmiş olmalıydı.

“Şimdi Onur arıyor. Onunla da konuşayım, sonra yeniden ararım olur mu?” dedim konuyu kapatmak için. Eğer Dante konusunda ufacık bir zayıflık gösterirsem sürekli üzerime gelirdi çünkü.

“Tamam, aramayı unutma, yoksa uzun bir *facetime* görüşmesiyle farkını kapatmak zorunda kalırsın,” dedikten sonra telefonu kapadı.

Bu sefer sıra Onur'daydı. O da benzer bir tepki verdi ama en azından beni azarlamaya kalkmamıştı. Ona Antonio ile yaptığım yolculuğu anlatırken yolumu bulmaya çalışıyordum ama Olivia'yla beraber geldiğimiz yolu hiçbir şekilde hatırlamıyordum. Dört yol ayrımındaydım ve hangi yolun Collina Verde'ye çıktığını bilemiyordum. Tamamen içgüdülerimle bir yola girdim. Babetimin içine giren çakıtaşını çıkartmak için kenarda yolu aydınlatan ışıklardan birine tutundum ve telefonu kulağıma sıkıştırıp konuşmaya devam ettim.

“Orada yalnız başına olman hiç içime sinmiyor İnci, keşke bu kadar hızlı karar vermeseydin. Bu adamlar hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Anlaşma imzalamadan önce biraz daha bekleyip görebilirdik, sen bir de kalkıp ayaklarına kadar gittin. En azından seninle gelmeme karışmasaydın.”

İşte yine başlamıştı. Onur'a göre dünyadaki herkes şüpheliydi ve birbirimizden başka kimseye güvenemezdik. Şimdi kalkıp ta buralara gelmem tam bir delilikti. Ama bana söz geçiremediğini ve kafama koyduğumu ne olursa olsun yapacağımı da iyi biliyordu.

“Onur tamam, ne olur yine başlama, ben içgüdülerime güveniyorum. Ayrıca burası harika bir yer. Her yerini iyice gezip inceleyeceğim. Döndükten sonra biraz çalışma yaparız, belki buranın bir benzerini bizim oraya da uygulamamız fena fikir değildir. Şimdilik çok az bir kısmını görebildim ama çok hoş görünüyor. Adamın soyadı Delfino, İtalyanca yunus demekmiş, o yüzden her yerde yunus simgesi var. Kapının girişinden

itibaren sürekli karşıma çıktı, resmen saray yapmış, adamlardaki vizyon müthiş. Yani sadece mimari olarak değil, arazinin kullanımı vesaire ki henüz tamamını görmüş değilim, düşün.”

“Dante nerede peki? Neden seni o karşılamadı ki?”

“Napoli’ye gitmiş. Zaten burada olsa da beni karşılamaya gelmesi saçma olurdu. Adam her işini birilerine yaptırıyor. Allah’tan o iki haydut, meymenetsiz suratlarıyla karşıma çıkmadı. Ama Dante’nin annesi çok tatlı ve modern bir kadındı. İki tane de kız kardeşi varmış. Biri Aida, muhtemelen yirmilerinde olmalı, çok güzel bir kız. Dante ve Olivia’yı andırıyor. Diğeri de Beatrice, üçüzleri vardı ama onun kardeşi ve annesiyle alakası yok.”

“Kardeşleri de onun gibi kasıntı mı?”

“Hayır, hiç alakası yok.”

“Annesi ve kardeşi bu kadar sıcakkanlıysa bu suratsızlığı o zaman genetik değil desene. Bu arada yarın Mihrimah Hanım’ı bir arar mısın? Sana ulaşamamış.”

Mihrimah Hanım ben işe başladığımdan beri en çok güvendiğim kişilerden birisi olan şirket avukatımızdı. Babası da daha önce babam ve dedemin döneminde bizim avukatlığımızı üstlenmişti. O da aynı benim gibi baba mesleğini devam ettiriyordu.

Ayakkabımı ters çevirip taşı yere düşürdükten sonra yere atıp giymeye çalışırken, “Tamam, yarın arayacağım. Ve Onur lütfen beni merak edip endişelenme. Sana söz veriyorum, her şey yolunda gidecek, bunun için elimden geleni yapacağım,” dedim.

Telefonu kapatıp çantama koyduktan sonra yürümeye devam ettim. Yolu aydınlatan meşale şeklindeki ışıklar aniden tek tek sönmeye başladı. Onların sönmesiyle beraber karanlıkta kalmıştım. Gözüm alışmadığı için şimdi hiçbir şey göremiyordum. Çantadan telefonu bulmam gerekiyordu, hem de çok hızlı bi-

çimde. Çünkü en büyük korkularımdan birisi karanlıktı ve babam öldükten sonra başlayan panik atağımın başlıca sebebi buydu. Evin içinde ışık olmadan oturamaz, odada ışık yanmıyorsa asla yatamazdım. Eğer hava kararmışsa arabanın içinde bile ışık mutlaka açık olurdu.

Kalbim çarpmaya başlarken titreyen ellerimle çantamı açmaya çalıştım. Ama ellerim sanki çalışmıyordu, çantanın içine daldırdıkça sanki suyun içine daldırmışım gibi oluyordu.

Bu sırada ileriden ayak sesleri duydum, bana doğru geliyordu. Kimdi ve neden bana doğru geliyordu? Onur haklıydı. Buraya neden gelmiştim ki? Şimdi evimde güvenle oturuyor olabilirdim.

O kadar korkuyordum ki arkama bile bakmadan koşmak istiyordum. Neden bu kadar çocukça davrandığımı bilmiyordum ama göremediğimde panikleyip korkmaya başlıyordum, mantığım bir anda devreden çıkıyordu. Karanlık bende kontrolü kaybettiğim hissini yaşatırdı. Şimdiyse ayaklarıma sanki beton dökülmüş gibi hareket edemeden yolun ortasında duruyordum. Ayak sesleri daha da yakınlaşmıştı. Telefonu nihayet bulmuştum, tutup çantadan çıkartıyordum ki birisiyle çarpıştım. Ayak seslerinin sahibi olmalıydı. Muhtemelen o da beni görmemişti. Benden bayağı uzun olmalıydı ki göğüs bölgesine direkt kafamla çarpmıştım. Neredeyse top gibi sektim. Bu sırada telefon elimden fırladı, tam yere düşüp kırılacak diye çığlığı basıyorken biri kıvrak bir hareketle telefonumu tutup bana uzattı. Hemen ışık gelmesi için can havliyle bir tuşa bastığımda etraf biraz olsun aydınlandı.

Dante karşımda tuhaf bir ifadeyle bana bakıyordu... Bir şey söylemem gerekiyordu ama ağzımdan kelimeler çıkmıyordu. Hâlâ kalp atışlarım normale dönmemişti, nefes nefeseydim, ellerimse zangır zangır titriyordu. Beni gördüğüne çok şaşırmıştı ama ben de en az onun kadar şaşkındım.

“Sen iyi misin?” diye sordu beni dikkatle süzerken.

"Ee, eevet iyiyim," dedim kendimi toplamaya çalışarak. "Işıklar aniden gidince önümü göremedim sadece."

Panik atak yaşadığımı bilmesine kesinlikle gerek yoktu. İçimden derin nefesler almaya çalışıyordum. Bir, iki, üç, dört, nefes dışarı...

Adım atmam, ilerlemem gerekiyordu. Ama yapamıyordum. İkimiz de yolun ortasında öylece duruyorduk.

Ne olduğunu anlamaya çalışırcasına bakmayı sürdürürken, "Jet lag yüzünden sanırım biraz kafam karışık, normalde bu kadar panik değilimdir," dedim gülmeye çalışarak. Alt tarafı birkaç saatlik uçuşun nesi jet lag yapacaktı, orası da ayrı bir saçmalıktı.

O sırada ışıklar yeniden çalışmaya başladı ve her yer daha önceki gibi aydınlandı.

Dante yine şık takım elbisesiyle jilet gibi karşımdaydı. Son bir hafta içinde daha yakışıklı olmuş gibiydi. Allah'ım neden bu adamı her gördüğümde böyle bir etki içine giriyordum. Meşalenin ışıkları adamın gözlerini aydınlatıyordu. Lanet olsun, adam tam bir güzellik abidesiydi. Okyanus mavisini gözleri, bronz teni, belirgin elmacık kemikleri, koyu kahverengi saçları ve öpülesi dolgun dudaklarıyla... Kahretsin, bakmayı kesmiydim. Ama yüzüne baktıkça sakinleşiyor, az önceki korkumu tamamen unutuyordum.

Şimdi beraber yol boyunca yürümeye devam ediyorduk. Allah'tan karşıma çıkmıştı, yoksa kesin kaybolurdum.

"Yolculuğun nasıl geçti? Antonio çok konuşur ama güvenilir birisidir."

"Evet, oldukça konuşkan birisi ama onu sevdim," dedim kısaca. Şahsına münhasır nasıl denilirdi, bir anda aklıma gelmemişti.

"Olivia, Beatrice ve mahşerin üç atlısıyla tanıştın. Şimdi de çetenin geri kalanıyla tanışacaksın."

“Çocukları gerçekten böyle mi çağırıyorsun?” Zavallılara bu şekilde seslenmeleri tuhafıma gitmişti. Gayet tatlı görünüyordular.

“Onları tanıdıktan sonra anlarsın,” dedi kısaca.

Beş dakikalık bir yürüyüş sonrası nihayet Collina Verde’ye çıkmıştık. Burası o kadar güzel bir tepenin üzerindeydi ki manzara beni büyülemişti. Şimdi karanlıktı ama yine de tepenin tam üzerinden bütün ağaçlık alanı kuşbakışı görebiliyorduk. Collina Verde denilen yerin içinde tam olarak ne vardı anlamamıştım. Taşlık yoldan ilerleyip büyük bir taş evin oraya çıkmıştık.

Ne düşündüğümü anlarcasına, “Collina Verde sadece benim ve ailemin bir araya gelip yemeklerimizi yediğimiz, beraber zaman geçirdiğimiz yer. Buraya otelde kalan misafirlerin gelmesi yasak. Ama sen istediğin zaman gelmekte özgürsün.”

“Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim,” dedim.

“Bu akşam senin için biraz yoğun geçebilir, önceden uyaryım. Herkes seninle tanışmayı bekliyor.”

Herkes kimdi? Beni karşılamaya gelenlerin dışında daha kaç kişi olabilirdi ki?

Yoğun geçebileceğini söylerken sanırım haklıydı çünkü içeri girdiğimde uzunca masada en az on kişi sayabilirdim ve hepsi heyecanlı gözlerle bana bakıyordu. Ben bu kadar kalabalığa hiç alışkın değildim ki... Kimseye sezdirmeden derin bir iç çektim. Bu gece hızlı ve acısız biterdi inşallah.

Olivia beni görünce ayağa kalkarak yanıma geldi.

“Ah harika! Yolu bulabilmişsin işte.”

“Dante’yle karşılaştığım için şanslıydım yoksa kesin kaybolurdum.”

“Hadi, gel seni diğerleriyle tanıştırayım,” dedi elimden tutup çekerken.

Uzun ve kalabalık masada Aida, Beatrice, kızları ve kocasını hemen tanımıştım. İsimlerini unutmamış olduğum için kendimi ayrıca kutladım. Üçüzleri hatırlamam elbette mümkün değildi. Kızlar yaklaşık 8-9 yaşında olmalıydılar. Olivia hepsinin ismini tekrar söylerken hangisinin hangisi olduğunu hiçbir zaman öğrenemeyeceğime adım gibi emindim. Üçüz olduklarını anlıyordum ama üç çocuğu da aynı renk giydirir, saçlarını aynı şekilde yaparlarsa nasıl ayırt edilebilirlerdi ki? Bana göre önce control-C ve ardından control-V ile çoğaltılmış gibi birbirlerinin aynısıydılar. Sadece bir tanesinin gözlerinden ateş çıkıyor gibi heyecanlı ve yerinde duramayan bir havası vardı.

Onun dışında da bir sürü yüz bana çevrilmiş, beni merakla inceliyordu. Elimi kaldırıp, "Bon Giorno," dedim. Bana kalmıştı İtalyanca konuşmak. Herkes bir anda oturduğu yerden kalkarak bana sanki İtalyanca biliyormuşum gibi bir şeyler anlatmaya başlamıştı. Hepsine gülümsemeye çalışmaktan çenem kasılmıştı.

Aralarından yetmişlerinde bir kadın saçlarımı işaret edip ciddi bir ifadeyle İtalyanca bir şeyler söyledi. Az önce turşu şişesinin tamamını kafasına dikmiş gibi ekşi bir ifade asılıydı yüzünde.

Sonradan anladım ki bu kadın Dante'nin halasıydı. Ailenin en büyüğü olduğu için de herkes ona "Nonna" diyordu. Ama asıl adının Rita olduğunu öğrenmiştim. Kulak hizasından kesilmiş kar beyazı saçları, siyah sade elbisesinin üzerindeki tek aksesuarı olan inci kolyesiyle çok asil bir tarafı vardı.

Olivia bana doğru eğilip kadının bana yaptığı uzun konuşmayla ilgili olarak, "İtalya'da ıslak saçla dışarı çıkılmaz, nedenini asla çözemediğim bir kural," dedi gözlerini devirerek.

Nonna'yı, orta yaşlı bir kadın, birkaç genç kız, orta yaşlı bir adam ve iki ergen takip etti. O karmaşada kimin popomu çimdiklediğini fark edemedim bile. Resmen kim vurduya gitmiştim. Hayatım boyunca bu kadar sarıp sarmalandığım ve

öpüldüğüm bir ortamda olmamıştım. Herkesle yakın temasta bulunduktan ve bir sene üzerimden atamayacağım kadar mikrobun üzerime aldıktan sonra Olivia herkesi uzaklaştırarak beni yanındaki sandalyeye oturttu. Diğer tarafımda da Aida oturuyordu ama henüz konuşmak için bir hamle yapmamıştı. Yemekler servis edilmeye başlanırken Dante masanın diğer ucuna geçip oturdu. Herkes o masaya oturduktan sonra yemeğe başladı. Adama burada resmen kral gibi davranıyorlardı.

“İşte herkesle tanıştın. Oldukça kalabalık bir aileyiz ve buna alışman biraz zaman alacak sanırım. Nasılsın bakalım? Dinlebildin mi?” diye sordu Olivia.

“Harika hissediyorum, yatak çok rahattı ve bayadır bu kadar derin uyumamıştım.”

Gülümseyerek, “Buranın havası büyüldür, cildinin bile bir iki güne kadar daha çok parladığını fark edeceksin,” dedi.

Herkes o kadar neşeliydi ki ben de kendimi bu neşeye kaptırılmış gibiydim. Hatta bir an buraya neden geldiğimi bile unutmuştum. Sanki iş için değil de tanıdığım birilerini görmek için gelmişim. Bana o kadar samimi ve kendi içlerinden birisi gibi davranıyorlardı ki yabancılık çekmem mümkün değildi. Ama masadaki konuşmalar kaotik bir hale gelmişti; bir yandan hızlı şekilde İtalyanca, diğer yandan benim anlayabilmem için İngilizce konuşulunca sonunda konuşmaların hepsi birbirine karışıyordu.

Olivia bana dönerek, “Dante senden çok bahsetti. Bu kadar genç yaşta, bir fabrikanın başında olmak nasıl bir duygu?” diye sordu.

Dante annesine benden mi bahsetmişti? Hayır, bunun için heyecanlanmama gerek yoktu.

“Sanırım küçüklüğümde beri bu işin içinde olduğum için çok zor gelmedi ama elbette tek başına karar veren kişi olmak her zaman kolay olmuyor,” dedim oturduğum sandalyede hafif hareket ederek. Bu soruyu duymaya çok alışmıştım.

Sonrasında, o kadar açtım ki gözlerim masadaki yemeklere odaklandı. Sofrada milyon çeşit meze, salata gibi farklı bir sürü şey vardı. Hemen önümde duran peynir tabağına uzandım. Avuçiçi büyüklüğünde *burrata* denilen yumuşak peynir topları muhtemelen daha o sabah yapılmıştı.

Yemekler enfesti, daha önce New York'ta pek çok kez İtalyan restoranına gitmiştim ama bu kadar çok çeşidi bir arada denememişim. Resmen lezzet patlaması yaşıyordum. Normalde de çok yerdim ama yolculuk ve buranın havası beni daha da obur hale getirmişti. Tabağımdakileri bitirdikten sonra yeniden dolduruyordum. Bir ara Dante'nin yediklerime şaşkınlıkla baktığına şahit oldum. Bu cüsseden böyle bir performans beklemiyor olmalıydı.

Herkes sofrada o kadar eğleniyordu ki bulunduğumuz tepe kahkahalarla çınlıyordu. Nonna masada fazla gülen birileri olunca ve genellikle de Olivia konuşunca, onaylamayan ve eleştirir şekilde bakıyordu.

Peynirlerden biraz daha almak için tabağa uzanırken yanlışlıkla Aida'nın koluna çarpınca özür diledim. O kadar sessizce, "Önemli değil," demişti ki resmen fısıldıyor gibiydi. Bu kadar içekapanık olması dikkatimi çekmişti.

Aida'nın bende bıraktığı intiba, bu kadar güzel olmasına rağmen hiç özgüveninin olmadığı yönündeydi. Evet, ben de kendime hiç güvenmezdim ama benim bu konuda güçlü argümanlarım vardı; ne güzel ne de alımlıydım, hiç öyle biri olmamıştım... Bu yüzden bir ortama girdiğimde hiçbir kafanın bana çevrilmediğini bilirdim. Ama bu kız kesinlikle dünyanın neresine giderse gitsin oranın güzellik anlayışına uyacak şekildeydi.

"Aida ne anlama geliyor? Çok havalı bir isim," dedim sohbet açmak için.

Yine utanarak gülümsedi. "İtalyanca'da 'mutlu' anlamında ama annem Verdi operasındaki Etiyopyalı prensesin ismi olmasından dolayı etkilenmiş."

"Kaç yaşındasın Aida?" diye sordum yeniden.

Çatalını tabağının kenarına bırakıp kibarca ağzını sildikten sonra, "Yirmi yaşındayım," diye cevap verdi. Yaşını hemen hemen doğru tahmin etmiştim.

"Üniversiteye gidiyor musun?"

"Evet, gidiyorum. Otelcilik bölümünde okuyorum," diye cevap verirken ses tonundan okuduğu bölümden pek de keyif almadığını hissettim.

Yine de emin olabilmek için, "Peki bölümünü seviyor musun? İlk tercihin miydi?" diye sordum.

Göz ucuyla Dante'ye bakarak, "Bu Dante'nin tercihiydi, otel kısmında ona yardım etmemi bekliyor, o yüzden bu bölümde okumamı istedi," dedi yine kısık sesle.

Ne alaka anlamamıştım. Dante neden onun hangi okula gideceğine ve ne okuyacağına karar veriyordu ki?

"Bu, fikir olarak güzel ama sen bunu istiyor musun?" diye sordum.

Yine gözü Dante'deydi, bizi duyamayacak mesafeydi ama yine de ondan ne kadar tedirgin olduğunu anlayabiliyordum.

"Ben aslında sanatla ilgilenmeyi seviyorum."

"Benim de benzer bir hikâyem var."

"Öyle mi?" diye sordu merakla.

"Kendimi bildim bileli hep zeytinyağı işindeydik. Babam bu konuda çok da seçme şansım varmış gibi davranmazdı. Aslında asi bir çocuktum, annem öldükten sonra başıma buyruk olmuş-tum. Belki biraz directsem istediğimi yapabilirdim. Ama bu konuda babamı hayal kırıklığına uğratmaktan ödüm kopuyordu. Ben de onun istediği şeyi yapıp ziraat mühendisliği okudum."

"Peki, ne okumak istiyordun?"

"Aslında hiçbir fikrim yok. Çünkü bildiğim kadarıyla hiçbir şeye çok yeteneğim olduğu söylenemez."

“Yani o zaman babanın senin için seçtiği bölümde okudun...”

Anlattığım hikâyenin bir sonuca bağlanmasını beklercesine meraklı gözlerle bana bakıyordu.

Kafamı evet anlamında salladım.

“Ben babamın istediği bölümde okumaktan pişman değilim. Çünkü o gittikten sonra gerçekten de işin başına ben geçtim. Ben olmasaydım bu işi devam ettirecek başka kimse de olmazdı. Ve eğer istediği bölümde okumasaydım bu konuda bilgim ve işim konusunda kendime güvenim de olmazdı. Ama şimdi anlıyorum ki ben bu işi hep sevdim; toprağı, bitkileri... Babam bana bunu yap dediği için değil en baştan beri sevdiğim ve istediğim için peşinden gittim. Ama eğer başka bir şeye aynen bu işe duyduğum gibi ilgim ve sevgim olsaydı kesinlikle peşinden koşardım. Çünkü hayatının geri kalanında sevmediğin bir iş için mücadele etmen seni hayattan nefret ettirecektir.”

Gözleri pırıl pırıldı, yutkunduktan sonra hiçbir şey söyleyemedi, aslında konuşmasına da gerek yoktu. Söylemek istediğini anlamıştı.

Olivia bu sırada yanımdan kalkarak üçüzlerden biriyle ilgilenmeye giderken iki yanımda oturan Beatrice, Olivia'nın yerine atladı. Bana doğru döndükten sonra fısıldayarak, “Dante'nin Türkiye'den bir kızla ortak olmasını hiçbirimiz beklemiyorduk. Bizi oldukça şaşırttı. Normalde erkeklerle iş yapan bir maçodur kendisi,” dedi.

“Avrupalıların daha az maço olduğunu sanırdım,” dedim gülerek.

“İnan bana maçoluğun kitabını İtalyanlar yazmış olabilir. Özellikle Dante, görebileceğin en maço adamlardan birisi. Kendini dünyanın merkezi olarak görüyor. Kendi beyninin gramaj olarak bizimkilerden daha fazla olduğunu düşündüğüne yüzde yüz eminim. Uçak mühendisliğini bitirmeme rağmen sırf evli

olduğum için hayattaki misyonumun çocuk bakmak ya da soğan doğramak olduğuna inanıyor.”

Resmen şoke olmuştum. Beatrice’in uçak mühendisi olduğuna mı daha çok şaşırmıştım yoksa Dante’nin bu kadar geri kafalı olmasına mı bilemedim.

“Seni desteklediğimi bilmeni istedim,” dedi ve üçüzlerden biri –hangisi olduğunu bilmem mümkün değildi– şişenin içine sokuşturduğu çorabını ateşe verince çığlık atarak yerinden fırladı.

Aida bana dönerek, “Serena ateşle oynamayı çok sever,” dedi utanmış bir ifadeyle ve ona artık nasıl bir halde baktıysam devam etti, “Zamanla alışırsın, hepsinin farklı özellikleri var,” dedi.

Birisi ateşle oynuyorsa diğerlerinin nasıl farklı özellikleri olabilir diye merak ettim. Onları fazla şirin bulmakla belki de aceleci davranmıştım. Zavallı Beatrice kızının peşinden çığlık atarak koşuyordu. Bu sırada masanın başındaki Dante’yle gözlerimiz karşılaştı. Bana muhtemelen, “Şimdi beni anlamışsındır,” dercesine yarım bir gülüş attı.

Beatrice’i şimdiden çok sevmiştim. Neşeli, açık sözlü ve komikti. Diğer yandan Dante’nin ne kadar baskın birisi olduğunu bir kere daha anlamıştım. Kadınlara iş konusunda güvenmediğini az çok tahmin ediyordum. Normalde bana güvenmeyen, böyle dominant bir adamla çalışmak ilk tercihim olmazdı ama ikimiz de birbirimize mecbur kalmıştık.

Anladığım kadarıyla Dante babasının yokluğunda evin sorumluluğunu almış, sonrasında da herkes adına karar veren kişi olup çıkmıştı. Aida, Dante onaylamadığı için istediği bölümü okuyamıyordu. Beatrice ise evli olduğu için işe en baştan karıştırılmamış, çocuklarıyla ilgilenmesinin yeterli olduğu düşünülmüştü. Olivia, ailesiyle ilgili kararların verilmesinde sessiz kalıyor olmalıydı. Peki, Olivia’nın hikâyesi neydi? Amerika’dan İtalya’ya yolu nasıl düşmüştü? Böyle bir kadın İtalyanların

arasında zorluk çekmiş miydi? Ona dikkatle bakmaya devam ettim, karanlıkta parlayan bir ışık gibiydi. Suratından gülümsemesi asla eksik olmuyordu. Onun yaşında bu kadar güzel bir kadın görmüş müydüm acaba? Dante ve Aida, annelerinin masmavi gözlerini ve dolgun dudaklarını miras almıştı. Beatrice ise koyu renk saçları, kahverengi gözleriyle muhtemelen babasına benziyordu.

Masada iletişim kurmayan tek kişi Beatrice'in kocası Marcello'ydu. Beatrice ona durmaksızın bir şeyler söylüyor, çocuklar yanına gelip gidiyor, o ise sanki duymuyordu. Anladığım kadarıyla otelin baş aşçısı oydu. Dünya yansa umurunda değilmiş gibi bir hali vardı. Yaptığı yemekleri en çok da o yiyor gibi görünüyordu. Başını kaldırmadan sadece tabağına odaklanmıştı.

Dante ise ailenin büyüğü konumunda, masanın en başındaydı. Herkes onun ilgisini çekmeye çalışıyor gibiydi, ailede çok değer gördüğü ve sayıldığı o kadar belliydi ki... Yemek bitimine doğru ona doğru dönüp, "Yarınki programımız nasıl?" diye sordum. Ama beni duysa da cevap vermedi.

Olivia bana eğilerek, sessizce, "Dante yemekte iş konuşmaktan hoşlanmaz. Aile kuralı. Yemeğin bittiyse biraz yürüyüşe ne dersin?" diye sordu.

Neredeyse bir fil kadar yemiştim. Bu yüzden Olivia'nın yürüyüş teklifini seve seve kabul ettim. Beraber taşlık yolda yürümeye başladık.

"Bu akşam ilk günün olduğu için sana yorucu gelmiş olmalı," dedi.

"Haklısın, bu kadar kalabalık bir aile masasına alışkın değilim. Normalde Türk aileleri çok kalabalık ve gürültülüdür. Ama benim ailem birkaç kişiden oluşuyor."

"Bizse gördüğün gibi fazlasıyla kalabalığız. Evlenmeden önce çekirdek bir aileden geliyordum, tüm aile sadece özel günlerde bir araya gelirdik. İtalyanların bu kadar sıkı olan aile bağlarına

alışmam benim için de zor oldu. Şimdiyse onlar olmadan ne yaparım diye düşünüyorum.”

Ailemle ilgili konunun açılmasını istemediğim için, “Olivia, burada harika bir iş çıkartmışsınız, gerçekten çok güzel görünüyor ki daha henüz tamamını da görmedim,” diye devam ettim.

“Evet, buranın her taşında emeğimiz var. Dante’nin emeği daha doğrusu. O olmasaydı burayı bu hale getiremezdik,” dedi.

Burası Dante’ye babasından kalmamış mıydı? Dante burayı tek başına mı kurmuştu? Ben nedense babasından kaldığını düşünmüştüm.

Olivia rüzgârla birlikte yüzüne düşen saçını geriye doğru iterek, “Ama şimdi karşılığını görüyor olmamız çok sevindirici. Eğer ağaçlarımızda sıkıntı çıkmasaydı işler daha da iyi gidebilirdi ama ne derler bilirsin, *her şeyin bir sebebi vardır*. Bu sayede seninle yollarımız kesişti, öyle değil mi?” dedi gülümseyerek.

Bu kadın tam bir optimistti, başkasının oldukça kötü olarak nitelendirebileceği bir olayı iyiye yormayı başarmıştı. Ama inşallah Dante ile olan işbirliğimiz herkes için hayırlı olurdu.

“Sanırım öyle,” dedim. Şimdi geniş bir ağacın yanından geçiyorduk.

Olivia ağaca doğru yürüdükten sonra gözlerini kapatarak ağacın geniş gövdesine sarıldı. Sanki uzun zamandır görmediği bir dosta, sevgiliye, ailesinden birisine sarılır gibiydi. Ben ona ne yaptığını anlamaya çalışarak bakarken, “Dünyanın en güzel terapisi. Hadi sen de dene,” dedi.

Bir ağaca sarılmak hayatımda daha önce hiç yapmadığım, hatta aklımın ucundan bile geçmeyecek bir şeydi ki senelerdir zeytin ağaçlarıyla birlikteydim. Ama bana o kadar hevesle bakıyordu ki onu kırmak mümkün değildi. Olivia ağacın yanında durmuş, beni bekliyordu. Tereddütle gidip ağacın geniş gövdesine kollarımı doladım. Gözlerimi kapattım. Sanki o da bana şefkatle sarılıyor gibiydi. Bir süre sonra gözlerimi açtığım-

da Olivia bana anlayışla gülümsüyordu. O kadar şaşırtıcıydı ki gerçekten de iyi gelmişti.

“Sanırım sen de Dante gibi işkoliksin. Bunu anlayabiliyorum. Ama en azından burada olduğun sürece biraz dinlenmeye çalış ve etrafındaki güzellikleri fark et, olur mu?”

“Yıllardır tatile çıkmadım... İşler hep yoğundu,” dedim ona hak vererek.

Benim kaldığım yere yaklaşmıştık. Olivia'ya iyi geceler dileyip odama, daha doğrusu küçük kulübeme girdim. Şimdi pijamalarımı giyip kitabımı okuyabilirdim. Bavuldan önce pijamalarımı, ardından da kitabımı çıkarttım. Bu sırada kapı çaldı, muhtemelen Olivia'ydı, onu bekletmemek için hızlıca kapıyı açtım.

Dante tam karşımda duruyordu. Bir elimde pijamam, diğer elimde yine aşk kitabım vardı. Telaşla arkama saklamaya çalıştım.

“Ne vardı?” dedim nefes nefese. Ne mi vardı? Neden böyle sormuştum ki?

“Bir şeye ihtiyacın olup olmadığını sormak istedim.”

“Hayır, teşekkür ederim.”

Elindeki çantayı bana doğru uzatarak, “Masada unutmuşsun,” dedi.

“Teşekkürler,” dedim elinden çantayı kaparak.

“Yarınki programımızı sormuştun. Yarın sabah ortaklığımız için imzayı atıyoruz.”

“Olur, bana uyar,” dedim kısaca. Utandığım için bir an önce kapıyı kapatmak istiyordum. Bunu fark etmişçesine hızlıca *iyi geceler* diyerek gitti.

Üzerimi değiştirip pijamalarımı giydim ve sonra odamın penceresini açıp ne tarafa baktığını anlamaya çalıştım. Karan-

lıktan tam seçilmese de göz alabildiğince bir yeşillığe bakıyor gibiydi. Burası düşündüğümde daha güzeldi ve görececek çok yer vardı. Umarım anlaşılmayı imzalayıp eve dönmeden önce burayı keşfedecek yeterli zamanım kalırdı.

Kitabımı alıp yatağa uzandım, bu kitabı özellikle buraya saklamıştım. Roma'da geçen bir aşk hikâyesiydi. Ana karakter başarılı ve hırslı bir kadın polis, esas oğlansa azılı bir suçluydu. Kitabın sayfalarında ilerlerken ilgim dağıldı. Bugün benim için o kadar farklı geçmişti ki uzun süredir yaşadığım tekdüzelikten sonra bu kadar kalabalık bir ortama girmek ve adını bile bilmediğim bir şehre yolculuk edip müthiş bir otel odasında kalmak bana muazzam hissettirmişti. Ve Dante... Adama âşık değildim, sonuçta daha tanışalı ne kadar olmuştu ki? Hakkında hiçbir şey bilmediğim gizemli birisiydi. Ama ne zaman yan yana gelsek kalbimin çarpmasına engel olamıyordum. Yine de duygularımı kontrol altına almam gerekiyordu. Sonuçta ortak olacaktık. Evet, adamın evli olmadığını biliyordum. İkimiz de bekârdık ama bir aşk ilişkinin yaşanması mümkün değildi. Çünkü onunla farklı liglerdeydik, ilişkimiz sadece profesyonel kalabilirdi. Onu hayallerime bile almamalıydım, hatta platonik olarak düşünmek bile ileride sıkıntı yaratabilirdi. Yarından itibaren adama karşı daha sert bir duvar örecektim. İçimde kanat çırpın minik sevgi kelebeklerini kavanoza koymam gerekiyordu.

5. Bölüm

Sabah alarmı geç kurmama rağmen perde aralıklardan sı-
zan güneşin de etkisiyle sekiz civarı kendiliğimden uyandım.
İyi ki de uyanmışım, pencereyi açıp da havayı görünce içim
kıpır kıpır etti. Pencerenin ardında bir cennet vardı. Bir an önce
odadan çıkmak için hemen yüksek bel kot pantolon ve üzerine
kısa kollu beyaz *vintage* gömleğimi giydim. Ayağımda da beyaz
spor ayakkabılarım vardı. Odadan çıkmadan kapının önündeki
aynaya yaklaşıp yüzüme baktım. Olivia'nın dediği gibi henüz
cildim parlamamıştı ama mucizeler de bir gecede olmazdı değil
mi? Sadece saçlarım buranın suyunun kireçsiz olmasından do-
layı daha da kızıl ve parlak görünüyordu. Yaşasın İtalya!

Burayı keşfetmek için ölüyordum. Villa Delfino büyüleyi-
ciydi, daha önce kaldığım hiçbir yere benzemiyordu. Kendine
has bir havası ve farklılığı vardı. Burada her şeyi yapmak, başar-
mak mümkün gibiydi. İnsana kendini daha özel ve daha güzel
hissettiriyordu. Sanki o demir kapıdan çıktığım anda büyü bo-
zulacak gibiydi.

Hava güzel ve ağaçların mis gibi kokusu burnumu dolduru-
yordu. Kimseyle karşılaşmadan burayı özgürce keşfedebilirdim.
Otel gerçekten gün ışığında da harika görünüyordu. Dante ve
ailesi burada harika bir iş çıkartmıştı. Burnuma gelen fesleğen
kokusunun peşinden ilerledim. Gerçekten de yerlerde tek sıra
halinde ekili fesleğenler müthiş bir koku veriyordu. Bulundu-
ğum yerden Villa Delfino'yu daha net görebiliyordum. Hemen
bir Türk âdeti olarak anı fotoğraflamalıydım. Dönüşümde

Onur'la babaanneme gösterebilirdim. Telefonumla en güzel açıyı bulup otelin tepeden fotoğrafını çektim.

“Güzel çıktı mı?”

Yerimde hopladım, az kalsın telefonumu elimden düşürüyordum. Dante yine aynı tuhaf ifadeyle bana bakıyordu.

“Çok çabuk korkan birine de benzemiyorsun ama son iki defadır seni korkutmayı başarıyorum.”

“Bulunduğun ortama ya çok sessiz ya da çok sesli yaklaşıyorsun, ondan olabilir mi acaba?” diye diklendim.

Cevap vermeden sanki birisi gelmiş gibi kafasını çevirdi.

Saçlarında henüz banyodan çıktığını işaret eden ıslak ışıltılar vardı. Beyaz gömleğinin kolları kıvrılmış, altında kot pantolonu vardı. Bu adama her giydiği nasıl bu kadar yakışabiliyordu? Adama palyaço kostümü bile giydiren karizmatik olmayı başarırdı. Takım elbiseyle ayrı, sıradan kot pantolonla bile ayrı çekiciliği vardı. Ben her defasında onu ne kadar inceliyorsam, o da beni o kadar incelemiyordu. Kafamın üzerinden yeni bir kafa çıksa bile fark etmeyecekmiş gibiydi. Bu bir bakıma rahatlatıcıydı, ne giydiğimin derdine düşmemi sağlamıyor, beni boş yere strese sokmuyordu. Olduğum halimle de onun için aynı ve sıradandım.

Rahat olabilmenin verdiği rahatlık... Onunlayken yaşadığım tam olarak böyle adlandırılabilirdi.

“Burayı beğendin mi?” diye sordu.

“Beğenmemek mümkün değil ki! Burası müthiş bir yer olmuş. Hayallerin ötesinde.”

“Hadi gel sana hızlı bir tur attırayım.”

Dante'nin peşinden giderken buranın gerçek bir cennet olduğunu düşünmeden edemedim. Arazinin içinde küçük bir göl bile vardı. Uzaktaki göle bakarken ahırın yanından geçtik.

“Kaç tane at var?” diye sordum konuşmuş olmak için.

“Şimdilik dört tane. Ama ileride sayısını artırmayı düşünüyoruz. Otelde kalan misafirlerimiz için atla gezintiler düzenliyoruz. Özellikle şehirden gelenler için çok keyifli oluyor.”

“Harika olmalı,” diye hızlı bir tepki verdim.

“Binmek istersen hazırlatabilirim.”

Ata binmek mi? Hayatımda bir ata dokunmamıştım bile. Ama bunu bilmesine gerek yoktu.

“Başka bir zaman binmeyi çok isterim, bugün fırsatım olacağını sanmıyorum,” dedim kendimden emin bir ifadeyle. Nâsılsa uzun kalmayacaktım...

Otelin içini gezmek için adım attığımızda, resepsiyonda duran genç çocuk Dante’yi gördüğü anda resmen yerinde zıpladı. Adamda herkesi kontrolü altına alıp tedirgin olmalarını sağlayan bir hava vardı. Bu özelliği bende çok işe yaramıyordu, çünkü ondan korkmuyordum. Beni sadece dış görüntüsü ve karizması olumsuz etkiliyordu. Çocuk hazırlıksız yakalanmışçasına panik halde Dante’nin ona sorduğu soruları cevaplarırken ben de otelin girişini inceliyordum. İnaniılmaz bir atmosferi vardı. Sanki içi ve dışı birbirinden tamamen farklı iki yer gibiydi. Binanın dışı taşlarla örülüyken içi oldukça modern ve bir o kadar da mütevazıydı. Duvarlar bilerek eski haliyle bırakılmış gibi dokusu oldukça pürüzlüydü. Ama girişten itibaren inanılmaz resimlerle süslenmişti. Duvarlardaki her bir sanat eseri pirinç ışıklarla aydınlatılmıştı. Dekorasyonu inanılmaz kaliteliydi, bayağı zevkli bir iç mimarın işi olduğu belliydi.

Çalışanlar için yapılan büyük yatakhanein önünden geçtik. Burası yatakhane gibi değil de sanki ikinci bir küçük otel gibi dizayn edilmişti. Otelin arka tarafında kocaman bir havuz ve insanların güneşlenmeleri için tahta şezlonglar sıralanmıştı. En havalı, büyük olan bina, misafirlerin kaldığı oteldi.

Otelin biraz dışında garaj gibi tahta kapılı bir yerin önüne geldik. Dante kapıyı açtığında buranın bir sanat atölyesi olduğunu anladım. Renk renk seramik tabaklar, vazolar, heykeller, çanak çömlekler dizilmişti.

“Burası Olivia’nın stüdyosu. Senelerdir kendisi ve bizim için üretiyorken şimdi otelde kalan misafirlere de ders veriyor burada.”

Renkli bir tabağı elime alarak hayranlıkla incelemeye başladım. Turuncular, kırmızılarla süslü o kadar renkli ve özel bir deseni vardı ki buradaki her şey onun hayatının yansımalarıydı. Olivia gerçekten hayranlık duyulması bir kadındı.

Duvarda da birkaç resim asılıydı. Özellikle soyut çalışılmıştı ama resmen evimin duvarına asmak isteyeceğim türde görünüyordu. Onları işaret ederek, “Bunları da Olivia mı yaptı?” diye sordum.

Dante’nin bakışları sertleşerek, “Aida yaptı, tıpkı Olivia gibi o da sanata meraklı,” dedi. Ama bunu söylerken çok da hoşnut değil gibiydi.

“Kesinlikle çok yetenekli. Resimle ilgili eğitim almak istemesini şimdi anladım. Bence gerçekten bu konuda eğitimine devam edebilir.”

“Aida otelcilik okuyor, resmi sadece hobi olarak yapabilir,” dedi sert bir ses tonuyla. Konuyu bir an önce kapatmamı istediği belliydi.

“Bir şeyi merak ediyorum. Burayı sıfırdan sen mi inşa ettin? Annen sanırım böyle bir şey söylemişti, tam anlamadım,” dedim onun istediği gibi konuyu değiştirerek.

“Evet, daha önce sadece arazi ve zeytinlikler vardı. Buraya, babam ölünce tüm aile Napoli’den geldik, bir daha dönmek üzere...”

Kafam oldukça karışmıştı. Neden bir daha dönmek üzere demişti ki? Şehirden falan mı kovulmuşlardı? Bu konuyu ka-

patmaya çalışır gibi bir hali vardı, ben de üstelemedim. Ben nasıl ailemle ilgili daha fazla detay vermek istemiyorsam, muhtemelen o da bir yabancıya hayatını açmak istemiyordu. Bu gayet adildi...

Dante'yle beraber çalışma odasına gittik. Böyle bir adam için fazla aydınlık ve huzurlu bir çalışma odası olduğu söylenbilirdi. Normalde daha kasvetli ve koyu renklerin hâkim olduğu, geyik kafası gibi klişe ve maskülen detayları beklerdim. Tamamen şaşırmıştım. Açık renk duvarlara yine harika resimler asılmıştı. Bunları da Aida yapmış olmalıydı. Odada yaşayan canlı bitkiler bile vardı. Böyle bir adamın bitki sever olacağını kim tahmin ederdi ki? Gözüm hemen arkasında duran siyah beyaz bir aile fotoğrafına takıldı. Duvarda genç bir çift ve yanında küçük bir çocuk vardı. Olivia, kocası ve Dante olmalıydı.

Koltuğuna geçip otururken, "Evet, şimdi iş konuşabiliriz," dedi ciddi bir ifadeyle. Gözlerimi fotoğraf çerçevesinden ayırıp ona odaklarken, "Tamam, konuşalım," diye cevap verdim.

"İşte sözleşmemiz," diyerek önüme doğru ittiğinde düşüncelerimden sıyrıldım.

Kuş gibi kanıp direkt imzalayacak halim yoktu. Buraya gelmeden önce bir kopyasını Mihrimah Hanım'a yollamıştık, sözleşmeyi incelemiş ve sorun olmadığını söyleyince detaylı bakmamıştım. Ama sözleşmenin aynı sözleşme olduğuna emin olmak için yeniden okumam gerekiyordu.

Fred Dante Delfino ismini gördüğümde gözlerim kocaman açıldı.

"İsmin Fred mi?"

Dante bilgisayarına bakıyorken kafasını kaldırarak, "Fred kullandığım bir isim değil, Olivia'nın babasının ismi."

"Fred Dante Delfino," diye tekrar ettim ve istemeden gülmeye başladım. Neden bu kadar komik gelmişti bilmiyorum ama gülümsemekten kendimi alamıyordum. Gerçekten bu isim ona hiç yakışmıyordu. Kaşlarını kaldırarak, "Bitti mi?" diye sordu.

Özür dilerim, “Seni hiç Fred olarak düşünmemiştim gerçekten,” dedim ve tekrar sözleşmeye odaklanmaya çalıştım. Bu konuda çok şaka kabul eder bir tavrı yoktu anlaşılan.

On beş dakika kadar her satırı sakince ve dikkatle okuduktan sonra önüme bıraktığı kalemi elime aldım. Bir an babamın beni izlediğini hissettim. Bu durumda inşallah onu hayal kırıklığına uğratmıyordum. Derin bir nefes alıp imzayı attım. Tüm dileğim, yaptığımı pişman olmamaktı.

İmzaladıktan sonra sözleşmeyi ona uzatırken ellerimiz birbirine değdi. İkimiz de ani bir şekilde birbirimize baktık.

Birkaç saniye sonra, “Evet, artık iş ortağıyız,” dedi yüzünde hiçbir mimik değişmeden. Bu adam duygularını nasıl bu kadar iyi saklayabiliyordu? Muhtemelen beni bu kadar kolay ikna etmesinden dolayı zafer çiğlikleri atıyordu. Ya da bu benim hayal gücümdü, tam aksine batmak üzereyken bir can simidi bulduğum için şükretmem gerekiyordu.

“Belirli bir süre için!” diye düzelttim. “Evet, tesisin geri kalanını ne zaman gezebileceğim? Gitmeden önce ben de işleyişi görmek istiyorum. Malum çok uzun kalmayacağım, çok vaktimiz yok.”

“Burada birkaç gün kalmanı planlıyorum,” dedi.

Planlıyor mu? Kime sorarak planlamıştı acaba? Aslında ne zaman döneceğime karar vermemiştim ama bana bu şekilde emrivaki yapmasına sinir olmuştum. Sırf dediğini yapmamak için, “O kadar vaktim yok, ne yazık ki işimin başına geri dönmem gerekiyor. Yapmam gereken teslimat ve ödemelerim var. Yarın için beni havalimanına bırakabilecek bir araç ayarlarsan sevinirim,” dedim. Sesimi kararlı şekilde tonlamaya çalışarak *kontrol sende değil bende* mesajı vermeye özellikle çalışmıştım. Beni domine etmeye çalışamazdı, buna izin vermeyecektim.

Beni dikkatle süzdükten sonra, “Tamam, o zaman kaybedecek çok vaktimiz yok. Hadi, zeytinliğe gidelim,” dedi ve yerinden kalktı.

Yeniden taşlık yola çıktık. Dante yolda ilerlerken çalışanlar ne işi varsa bırakıp hazır ola geçiyordu. Yol üzerine düşmüş ağaç dallarını toplayan genç bir çocuk, yanından geçerken kafasından o kadar hızlı şekilde şapkasını çıkarıp bize selam verdi ki resmen yere kapaklanıyordu. Dante ise karşılık olarak sadece milimetrik bir kafa hareketi yaptı. Ben de yine akıcı İtalyan-camla(!), “Bon Giorno,” dedim hafif gülümseyerek. Çocuk benimle göz teması bile kurmadı.

Beş dakika yürüdükten sonra otopark gibi alanda sıralanmış Buggy denilen golf arabalarından gördük.

“Yürüyemeyeceğimiz kadar uzakta mı zeytinlikleriniz?” diye sordum merak etmekten kendimi alamayarak.

“Evet,” dedi Buggy’ye binerken.

Yaklaşık on dakika sonra zeytinliklere gelmiştik. Bizimki kadar büyük değildi, ağaçların çoğu tamamen düzlük alanda kalmıyor, bazıları dik yamaçlardan sarkıyordu.

Büyük çoğunluğu tıpkı daha önce söylediği gibi yeniden dikilmiş zeytin fidanlarından oluşuyordu.

Zeytinlerden bahsederken sesinin tonunun ne kadar kendine özgü olduğunu düşünmeden edemedim. Sanki her şeyin yolunda gideceğini hissettiriyor, insana güven veriyordu.

Konuşmasından buraya ne kadar bağlı olduğu o kadar açıktı ki tıpkı benim gibi o da toprağını seviyor ve ona değer veriyordu. Dante’nin zeytinliklerinde yaşadığı bu hastalık sonrası ne kadar etkilendiğini tahmin edebiliyordum. Aynısı eğer benim başıma gelse muhtemelen yorgan döşek yatarım. Ama o da mücadeleciydi ve hâlâ savaşıyordu, tıpkı benim gibi. Aslında birbirimizden hem bir o kadar farklı hem de bir o kadar benzerdik.

Eğilip toprağı avuçladım.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu bana tuhaf şekilde bakarken.

"Dedem, 'Eğer toprağına güzel bakarsan o da sana güzel bakar,' derdi. Yani biz büyümesi için elimizden geleni yapar, ilgimizi sunarsak o da verdiklerinin karşılığını bize sunar. Tıpkı bir annenin yavrusunu kucakladığı gibi şefkatle kucaklar. Eski-sinden daha güçlü şekilde büyüyecekler, buna kalpten inanıyorum," dedim.

Gözlerimi kapatıp dedemin bana öğrettiği zeytinlerin daha bereketli olmaları için edilen bir duayı tekrarlardım. Aslında tam dua sayılmazdı, bir çeşit toprakla konuşmak gibi bir şey-di. Bu adamı daha birkaç haftasına kadar tanımıyordum ama ağaçlarının başına gelen beni çok üzmüştü. Aynı şeyi bir daha yaşamamasını ve dikilen her bir fidanın da bereketli olmasını yürekten istiyordum. Gözlerimi açtığımda merak ve biraz da şaşkınlıkla beni izliyordu.

"Ayakkabıların kirlendi," dedi çamurlanmış ayakkabılarımı işaret ederek.

Beyaz spor ayakkabımın kenarları gerçekten de kahverengi hale gelmişti.

"Önemli değil, odada yedek ayakkabım var."

Biraz yürüdükten sonra, "Bunun işe yaradığını gerçekten düşünüyor musun?" diye sordu yarı alaycılıkla.

"Evet, düşünüyorum. Bu yaptığım şimdiye kadar beni mah-cup etmedi," dedim gülümseyerek.

Yine benimle ilgili bir karar veriyor gibi dikkatle süzdü. Bu adamın hakkımda ne düşündüğünü gerçekten merak ediyordum. Şirketi borç batağına sürükleyen ve işten anlamayan bir aptal, karanlıkta kalınca panik yapan bir korkak, batıl inançları olan bir saf... Hepsinde haklıydı aslında, hepsi birden bendim.

"Tesise gidelim şimdi," dedi ve yürümeye başladı.

Dante'nin zeytinyağlarını ürettiği tesis bizimkinden biraz daha farklıydı. Hem daha küçüktü hem de bize göre daha eski usuldü. Bazı üreticiler eski sistemlerin daha başarılı ürünler ver-

diğini savunurken benim gibi bazıları da teknolojinin nimetlerinden yararlanmayı tercih ederdi. Benim dedem ve babamdan sonra getirdiğim yenilikler aslında yağın tadını, aromasını değiştirmemiş, zaman ve üretim açısından daha faydalı olmayı sağlamıştı.

İçeride çalışan kalabalık, kafalarını kaldırmadan çalışmaya devam ederken oranın sorumlusu olduğunu tahmin ettiğim yaşlıca bir adam bize doğru koşarak geldi, Dante'yi ve beni selamladı. Kendi aralarında konuştuktan sonra adam elinde zeytinyağı dolu bir şişe ile geri geldi. Hemen diğer elindeki minik bardağa zeytinyağı doldururken yağın kıvamı ve renginden ne kadar iyi olduğu anlaşılabiliyordu. Gözlerimi kapatıp kokusunu burnuma çektim, sonra minik bir miktarı ağzımda çalkalayıp içtim. Zeytinyağını tadarken gerçekten de bizimkinin neredeyse çok benzeri bir tat aldım. Bu sırada Dante'nin gözleri benimkilerle buluştu ve "Benzerliği anladın mı?" dercesine gülmüştü. Haklıydı, yağlarımız birbirine kesinlikle benziyordu. Bu inanılmazdı, kilometrelerce ötede, başka bir ülkenin, başka toprakların ve ağaçların verdiği zeytinden çıkan yağ benimkiyle aynıydı.

Yağları tattıran adamın elindeki zeytinyağı şişesi dikkatimi çekince elinden alıp şişeyi çevirdim. Mavi yunus çizimli etiketinin üzerinde *Dante* yazıyordu. Zeytinyağı markasının adı Dante'ydi!

"Hiç narsistçe değilmiş," dedim gülerek. Sonra dilimi ısır-dım, neden böyle bir şey demiştim ki? Adamla şakalaşacak kadar muhabbetimiz yoktu ki...

Gözlerime dik dik baktı ve hiçbir şey söylemeden şişeyi elimden alıp adama geri verdi.

"Marka ismi, aile kararı sonucu verildi," dedi tek kaşı havada.

Eminim öyledir, diyesim geldi ama sustum. Ortaklığımızın geleceği için artık yorum yapmamam daha sağlıklıydı.

Tesisi gezerken Dante, bölgedeki rakibinden bahsetmeye başladı. Sadece bahsettiği firmadan değil, diğerleri hakkında da bilgim vardı.

“Carapelli, Unilever, Monini, Sasso, Farchioni, Minerva sızma zeytinyağı konusunda dünya lideri olabilir ama yüksek talepler yüzünden ürünlerini harmanlamak zorunda kaldıkları da bir gerçek. Bu yüzden hiçbir zaman bizim gibi butik yağ üretemezler,” dedim.

Yaşlı adam Dante’ye dönerek İtalyanca bir şeyler söyledi. Dante bıyık altı gülümseyince, “Ne söyledi?” diye sordum.

“Senin zeytinyağı fabrikasının başında olduğuna inanamadı. Öğrenci gibi duruyormuşsun. Ama dersini iyi çalışmış, akıllı bir öğrenciymişsin.”

Yaşlı adam tek kelime İngilizce bilmiyordu ama ortak olduğum firmanın rakiplerini bildiğim için benden etkilenmişti.

Öğle yemeğine gitmeden önce ayakkabılarımı değiştirmek için odaya uğradım. Uzun zamandır neredeyse ilk kez işten uzaktaydım ve kontrolü yitirmiş gibi hissediyordum. Hafta sonu olduğu için telefon trafiği de olmamıştı. Yokluğumda her şey gayet de tıkrında gibi görünüyordu.

Villa Delfino’da nerede neyin olduğunu iyice kavramıştım. Hâlâ görmediğim bazı alanları vardı ama en azından Collina Verde’ye kaybolmadan nasıl gidileceğini öğrenmiştim. Öğle yemeği için oraya ulaşmam bu sefer neredeyse beş dakikamı aldı. Dante henüz gelmemişti. Masada sadece üçüzler vardı ve önlerinde duran iştah açıcı *spagetti*ye gömülmüşlerdi. Beatrice bana selam verdikten sonra içeri doğru gitti. Üçüzlerin isimleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Dünden sonra yeniden unuttum, ben de hepsine topluca el salladım.

“Ateşi seven hanginizdi?” diye sordum gülümseyerek.

Aralarından bir tanesi *spagetti*’sinden kafasını kaldırıp bana gülümsedi. Karşılarna geçip oturdum.

“Bence çok eğlenceli kızlara benziyorsunuz siz, ama şimdi sizi karıştırmamam için kendinizle ilgili bana bir şeyler söyleyin,” dedim.

En solda oturan gayet bilgece kafasını kaldırıp, “Ben Giulia, kitap okumayı severim, en çok Harry Potter okurum,” dedi, yanındaki kardeşini işaret ederek, “Ateşle oynamayı seven Serena, ondan kibrit ve çakmakları saklamanız iyi olur. Renata da hırsızlık yapmayı sever. O yanınızdayken eşyalarınıza dikkat edin,” diyerek cümlesini tamamladı, gayet normal bir konudan bahseder gibi.

Hepsi kafasını kaldırmış bana gülümseyerek bakmaya devam ederken duyduğum şaşkınlık sonrası kahkahayı bastım. Beatrice içeriden yemek kâseleriyle gelirken, “Sana tuhaf şeyler söylemiyorlar değil mi?” diye sordu.

Hepimiz aynı anda birbirimize baktık ve ben direkt, “Hayır!” dedim. O yeniden içeri giderken kızlarla tekrar gülümsedik.

Serena’nın yanakları biraz daha tombikçeydi, Giulia’nın da bakışları biraz daha olgun ve bilgeceydi. Sanki hayatı boyunca yetişkinmiş de zaman makinasında yanlışlıkla çocukluğuna dönmüş gibi. Renata’nın saçları da diğer ikisine göre daha koyuydu. Bu şekilde aklımda kalmaları için dua ettim. Çünkü gerçekten aynı saç kesimi ve aynı giysilerle üçünü karıştırmak mümkün değildi.

Serena tabağındakileri silip süpürdükten sonra bana dikkatle bakmaya başladı. “Saçların çok havalı,” dedi beni incelerken.

“Böyle düşünmene sevindim. Yaşadığım yerde çok havalı bulunmuyorum çünkü,” dedim.

Renata, “Senin kocan yok mu?” diye sordu.

“Hayır, kimse evlenme teklif etmedi.”

Giulia, “Bence yaşadığın yer aptallardan oluşuyor,” diye kestirip attı.

Yaşadığım yerde herkesin güzel sayılabilmesi için tek tip olması gerektiğini nasıl anlatabilirdim ki?

Dante az sonra yanımıza gelmişti ve sandalyesini çekip tam karşıma oturdu. Serena koşup Dante'nin kucağına fırladı, arkasından da Renata. Dante sadece yakışıklı, seksi halleriyle değil şimdi de iyi bir aile babası olarak hayallerimi süsleyecekti. Lanet olsun! Bu kadar mükemmel olmak zorunda değildi.

Giulia'nın bana dik dik baktığını fark edip hemen manzara-ya odaklandım. Çocuk resmen her şeyi görüp anlıyor gibiydi. Onun yanında daha dikkatli olmam gerekiyordu.

Dante telefonla konuşmak için masadan uzaklaşırken, "Onu yakışıklı buluyorsun, değil mi?" dedi pat diye. Ağzımdan dalga geçer gibi saçma bir ses çıktıysa da bana dik dik bakınca, "Sanırım," diye sessizce itiraf ettim ve "Onu yüz yaşındaki neler bile yakışıklı bulur, dayın çok yakışıklı bir adam," dedim.

"Ama sen kendini güzel bulmuyorsun."

Bu kızıdan bir şey saklanamıyordu ki! Resmen kocakarı bilgeliği vardı.

"Evet, kendimi çok beğendiğimi söyleyemem," dedim.

"Bence yanlış düşünüyorsun. Sen güzelsin, sadece *makeover* ihtiyacın var."

"*Makeover* mı?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Hani TV şovlarında profesyonel bir ekip, kızı tamamen değiştirir ya, öyle bir şey."

"Giulia, bu kadar şey bilmen hiç normal değil," dedim kahkaha atarak.

Az sonra Olivia, Nonna, Beatrice ve çocukların babaları ellerinde yemeklerle tek tek masaya geldiler. Bir anda masanın üzerinde dirsek koyacak yer kalmamıştı.

"Siz üç canavar yemeğinizi yediyseniz hadi masadan kalkın bakalım," diye bağırdı Beatrice.

Çocuklar bir anda masadan fırlayıp içeri doğru koştururken uzun siyah saçlı, uzun boylu, en fazla kırklarında bir kadın sandalyesini çekip masaya oturdu. Ben kim olduğunu anlamaya çalışırken kadın benimle ilgilenmiyordu bile. Direkt oturup yemek yemeye başladı. Olivia benim tuhaf bakmamı anlamış olacak ki gülümseyerek, “Paola, İnci’yle tanışmadın sen. İnci Türkiye’den misafirimiz, aynı zamanda oradaki ortağımız oluyor,” dedi.

Paola da aynı daha önce Simone ve Bruno’nun yaptığı gibi bana çok dikkatle bakmadan, yapmacık bir gülümsemeden sonra kafasını yemeğine çevirdi.

“Paola otel yöneticimiz,” dedi sanki onun yerine utanmış gibi mahcup şekilde. Aslında Paola’nın bu kadar kasıntı ve sursatsız olması tamamen kendi suçuydu. Kadın o kadar dışıydı ki kendini bu kadar beğenmesi normaldi. Ama bu durum, görgü kurallarından bihaber olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Boyu neredeyse benim iki katım kadardı, yanında resmen ilkokul çocuğu gibi duruyordum. İnce dudaklarına narçiçeği renginde kırmızı ruj sürmüş, füze kadar büyük olan memişkolarını göstermek için beyaz gömleğinin ilk üç düğmesini açık bırakmıştı.

Dante konuştuğunda kadının tüm ilgisi tamamen ona yöneliyordu. Ama Dante, Paola konuşurken ondan yana bakmıyor gibiydi. Adam, kadının sorduğu soruları ona bakmadan geçiriyordu. Kadının Dante’yi ne kadar sahiplendiği çok belliydi. Paola muhtemelen beni ciddiye almadığı için önemsememişti. Eğer tipim biraz daha düzgün olsaydı kesin dişlerini çıkarırdı.

Nonna ve Olivia arasındaysa çok belirgin bir çekişme vardı. Olivia çok aldırmıyor gibi görünüyordu ama Nonna’nın onu sürekli eleştirdiğini bakışlarından anlayabiliyordum.

Aida yarım saat gecikmeli olarak yemeğe geldi. Dante ona İtalyanca bir şeyler sorunca kız panikle cevap verdi ve yüzü kızararak yemeğine başladı.

Yemek bitimine doğru Dante, “Spello’yu gezmek ister misin? Madem yarın evine dönmekte bu kadar ısrarcısın, en azından hızlı bir tur attırayım sana,” dedi.

Olivia el çırparak, “Harika bir fikir,” diye bağırdı.

Paola’nın suratı hızla Dante’ye doğru çevrildi.

“Tamam, peki,” dedim kısaca. Aslında bir yandan gerçekten buranın nasıl bir yer olduğunu görmek, burayı tanımak istiyordum; bir yandan da Dante’yle baş başa kalmak istemiyordum. Öyle ki hem zehir hem panzehir durumu vardı bu işte.

Yemek sonrası odaya gidip çantamı alırken birden gaza gelip üzerimi değiştirsem mi diye düşündüm ama sonra Dante onun için süslendiğimi düşünür diye vazgeçtim. Zaten ne giyssem aynı olacaktı onun gözünde.

Olivia’nın dün beni karşıladığı yere yürüdüm. Dante’yle yalnız kalacaktım, arabaya binip bir yerlere gidecek, parfüm kokusunu duyacak, mavi gözlerine bakmamaya ve dolgun dudaklarıyla ilgili hayaller kurmamaya çalışacaktım. Bu zorlu bir görevdi ama başarabilirdim. Demir Leydi gibi davranacaktım.

Gerçekten ne beklediğimi bilmiyordum ama sanırım bunu beklemiyordum. Dante fıstık yeşili renginde, çok eski ama sanki daha yeni üretilmiş gibi boyası tertemiz, üstü açık bir spor arabayla önümde durduğunda şaşkınlığımı gülümsemeye dönüştü. Benim olduğum tarafa doğru uzanarak içeriden kapıyı açtı. Oldukça ufak tefektim ama binerken resmen eğilip bükülmek zorunda kaldım. Araba çok çelimsiz gözükse de kapısını kapatırken oldukça zorlandım.

“Arabanın markası ne?” diye sordum kemerimi bağlarken.

“Arabalardan anlar mısın?”

“Hayır, anlamam ama eski arabaları çok severim. Hâlâ babamdan kalan pikabı kullanıyorum. Masrafı çok oluyor ama yenisini almayı düşünmedim bile.”

"75 model Alfa Romeo 2000 Veloce Spider. Benimki de babamındı..."

Aynı anda yeniden birbirimize baktık. Yüzüme aşırı bir sıcaklık yayıldı. Bunu fark edecek diye hemen kâküllerimi gözümün önüne doğru iteledim.

Bu sırada, Allah'ıma şükürler olsun ki Onur aradı.

"Ne yapıyorsun bakalım?" diye sordu.

"Birkaç saat önce anlaşmayı imzaladık. Sonra öğle yemeğini yedik, şimdi de şehri gezmek için yoldayız."

"Kimler var yanında?"

Türkçe konuşurken Dante'nin ismini zikretmek istemedim, başka bir şey anlayabilirdi.

"Bizimki var işte," dedim kısaca.

"Başka?"

"Başka kimse yok."

"Hımm..."

"O ne demek şimdi?"

"Kendine dikkat et demek." Birkaç saniyelik sessizlikten sonra, "Bu adamla çok yakınlaşma İnci, zarar gören sen olursun," dedi.

"Zarar mı göreceğim? Neden göreyim ki? Yarın eve geri dönüyorum."

"Tamam, kapatıyorum, sonra konuşuruz müsait olunca."

Çat diye telefonu yüzüme kapattı, sinirle ekrana bakakaldım. Onur beni bazen çileden çıkartmayı başarıyordu. Bu konuşma da neyin nesiydi?

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Dante. Bu arada Antonio ile bir gün önce geldiğim yollardan yeniden geçiyordum. Ama şimdi yollara daha farklı bir gözle bakıyordum.

"Evet, Onur aradı, sorun yok," dedim telefonu çantama koyarken.

Ne güzel keyfim yerindeyken Onur saçma sapan konuşarak keyfimi kaçırmayı birden başarmıştı.

Villa Delfino daha tepelik bir alanda kalıyordu. Çatallı yollardan aşağı doğru süzülüp merkeze doğru yaklaştıkça yolda yürüyen insanların yanından geçiyor, mağazaları görüyorduk. Sonunda kalabalık şehir merkezine gelmiştik. Dante okul gibi bir yerin hemen önüne park etti. Araba durduktan sonra kapıyı açmaya çalıştım ama beceremeyince Dante hemen önümden kapı koluna uzandı. Sağ omzu neredeyse çeneme değmişti. Adamı sıkıştırmamak için kendimi o kadar geriye ittim ki koltuk yaylanıp arkaya hareket edecek sandım.

Dante, "Kapı biraz zor açılıyor," diye açıklama yaparken kendimi dışarı öyle bir attım ki beni gören arabada bomba patlayacakmış sanabilirdi.

Bu sırada park ettiğimiz okulun hemen girişinde iki tane yaşlı adam tahta sandalyelere oturmuş önlerindeki küçük masanın üzerinde iskambil oynuyorlardı. Dante onları görünce saygılı şekilde selam verdi ve sohbet etti. Burası tıpkı Gömeç gibi küçük bir yer olduğu için herkes birbirini tanıyor olmalıydı.

"İtalya'ya ilk kez geldiğini söylemiştin değil mi?" diye sordu yanıma doğru gelirken.

"Evet, ilk kez geliyorum. Gördüğüm ilk şehri Spello oldu. Roma'yı henüz gezemedim gerçi ama inşallah zaman olursa orayı da merak ediyorum," dedim. Sonra, "Sen İtalya'nın en çok hangi şehrini seviyorsun?" diye sordum.

"İtalya'nın pek çok bölgesinde bulundum. Napoli doğduğum yer, Roma sürekli iş yaptığım yer ama benim evim burası."

Konuşurken bir yandan yürüyorduk.

"Gömeç de benim için öyle. Amerika'da bulunduğum süre boyunca evimi özlemediğim tek bir günüm olmadı."

"O zaman neden daha çabuk geri dönmedin?"

Daha önce konuştuğumuzda ona babam öldükten sonra geri döndüğümü söylemiştim...

“Hem dönmek hem dönmemek istiyordum.”

“Bir şeylerden kaçıyordun.”

Yavaşladım, o da benimle beraber adımlarını yavaşlattı. Cevap vermedim, zaten cevabımı biliyordu. Gerçekten de bir şeylerden kaçtığımı anlamıştı. Tam olarak ne olduğunu anlamamıştı ama biliyordu. Bu kadar farklı dünyalardan gelsek de bu adam beni anlıyordu. Yeniden yürümeye devam ettik.

Spello'yu hayatım boyunca duymamıştım, haritada böyle bir yerin varlığını bile buraya gelinceye kadar bilmiyordum. Ama resmen büyülenmişim. Taş duvarlı, her birinin penceresinden çiçekler sarkan eski binaları ve dar yollarıyla bir ortaçağ kasabasını andırıyordu. Sanki bir masal kitabının içinde gibiydim. Hayallerimdeki şövalye de hemen yanımda yürüyordu. İnsanlar yanlarından geçerken sadece Dante'ye değil, onunla olduğum için bana da selam veriyordu. Evinin hemen önünde sandalyesiyle oturan yaşlı bir kadın bana el salladı. Sanki tanıyormuşum gibi ben de ona el salladım ve birbirimize gülümsedik.

“Hadi gel, kahve içelim.”

Arnavut kaldırımlı sokakların birinde yürürken içinde dükânların ve evlerin olduğu bir avluya çıktık. Burada kahve nerede içebiliriz ki diye düşünürken Dante'nin peşinden küçücük bir dükkân kapısından içeri girdim. İçerisi tuhaf şekilde yeni kesilmiş portakal ve temiz, yıkanmış çarşaf gibi kokuyordu, muhtemelen dışarıdan öyle bir koku burnuma gelmişti. Ama içeride kimse yoktu. Sadece tek bir tahta masa, iki sandalye, kapısı kapalı bir kapı ve bir de kapısı olmayan boncuklu bir oda girişi vardı...

Dante'nin “Bernardo!” diye seslenmesiyle beline beyaz önlük sarılı, sanki pehlivan güreşçisi gibi iriyarı bir adam, bon-

cuklu kapı perdesinin arkasından çıktı. Adam kollarını açarak neşeyle, "Dante!" diye bağırdı ve kendi aralarında konuşmaya başladılar. Sonra beni görünce Dante'ye kafasıyla işaret etti, muhtemelen kim olduğumu soruyordu. Dante'nin açıklamasından sonra saygıyla selam vererek hemen önündeki kapalı olan kahverengi tahta kapıyı açtı.

Dante bana dönerek, "Hadi gel," dedi.

Bu kapı paralel evrene açılan bir kapı değilse arkasında ne vardı hiçbir tahminim yoktu. Burası ne dükkânıydı? Ne satılıyordu? Kapının ardında yasadışı bir şeyler mi oluyordu? Belki içki üretimi ya da kumar oynatılıyordu. Bu kapının arkasından iyi bir şey çıkma ihtimali yoktu. Çekingen adımlarla Dante'yi takip ettim. Kapıdan adım attığım anda güneş ışığı gözlerimi aldı. Elimle gözlerime gölge yaparken dışarıda ne olduğunu anlamaya çalıştım. Burası az önceki dükkâna ait küçük bir bahçeydi. Dalga geçmişim ama gerçekten de hiç hayal etmediğim ve beklemediğim kadar büyüleyiciydi.

"Şaşırdın değil mi?" dedi gülümseyerek bana bakarken.

"Hem de nasıl! Ne yalan söyleyeyim, buradan böyle bir şey beklemiyordum."

Bahçenin ortasındaki büyük şemsiyenin altında duran demir masaya geçip oturduk. Hemen yanı başımızdaki incir ağacından şekerli bir koku süzülüyordu.

Kuş sesleri sanki gerçek değil de banttın çalınıyor gibi gelince kuşkuyla kafamı kaldırıp bakınmaya başladım.

"Kuşlar gerçek," dedi gülerek. Adam bunu düşündüğümü bile anlamıştı.

"Burası çok güzel bir yer, gerçekten çok etkilendim. Ama hâlâ bu dükkânın ne olduğunu anlamış değilim."

"Tahminlerin ne yönde?"

"Belindeki önlükten ve tipinden dolayı kasap olabilir diye düşünüyorum. Ama ortada et yok."

Kahkahayı bastı.

“Güzel bir tahmin. Ama değil. Bernardo dükkânın bodrumunda parfüm ve kokulu mum imal ediyor. Umbria bölgesinden pek çok otel onun ürettiği oda kokularını ve mumları kullanıyor.”

Resmen dumur olmuşum.

“Gerçekten çok şaşırdım. Adamın aşağıda koyun kesmesini daha akla yakın bulurdum,” diye itiraf ettim.

Birkaç dakika sonra, “Ne zamandır panik atak yaşıyorsun?” diye sordu.

Şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı. Bu soruyu duymamla beraber muhtemelen yüzüm kireç gibi bembeyaz olmuştu.

Nasıl bilebilirdi ki? Dün yaşadığım atağın ardından bunu fark etmesi inanılır gibi değildi. Bunu sadece kendisi bizzat yaşayan ya da bir yakını panik atak olan birisi anlayabilirdi. Bu adam nasıl her şeyi anlayabiliyordu? İnkâr etmem gereksizdi...

“Bunu nasıl anladın?” diye sordum tereddütle.

“İzmir’deki otele ortaklığı kabul etmeye geldiğinde fark ettim. Asansörden çıktığında yüzün bembeyazdı ve çok hızlı nefes alıp veriyordun. Dün akşam yolda karşılaştığımızda kesin emin oldum. Seni ne tetikliyor?”

Derin bir nefes aldım.

“Aslında pek çok şey sebep olabiliyor. Çok kalabalık, bazen çok yalnızlık ama en çok karanlık... Ne zaman, nerede bunu yaşayacağımı bilmiyorum. Ama eskiye göre daha iyiyim.”

“Ne zaman başladı?”

Derin bir nefes aldım, gözüm uzaklara takıldı.

“Babam öldüğünde başladı,” dedim. Ama beni o kadar ilgiyle dinliyordu ki biraz daha detay vermem gerektiğini hissettim.

"Babamın öldüğü gün New York'ta tüm şehri kapsayan büyük bir elektrik kesintisi olmuştu. Trafolardaki patlamadan dolayı saatlerce karanlığa gömülmüştük. Ev arkadaşım ailesini ziyaret etmek için evine dönmüştü ve ben yalnızdım. O zamana kadar ne yalnız kalmaktan ne de karanlıktan korkan bir tip değildim, hiç böyle bir sorunum yoktu. Sonra bir telefon geldi ve babamın öldüğünü söylediler. Öylece telefonda öğrendim... Sanki babamı karanlık almıştı, tüm olanlar onun suçuydu. Saçma, biliyorum ama ne zaman karanlıkta kalsam birilerine bir şey olacak, sevdiğim birisinden ayrılacağım gibi hissediyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor ve nefesim kesiliyor. Ama artık ilaç kullanmayı bıraktım ve nefes eğitimiyle bunu yenmeye çalışıyorum."

"Ve anladığım kadarıyla kimsenin bunu bilmesini istemiyorsun."

Bu adam nasıl bu kadar iyi bir gözlemci olabiliyordu? Onur ve babaannem dışında kimse bunu bilmiyordu. Babamdan sonra bütün sorumluluk bana kaldığı için güçlü olmam gerekiyordu. Herkes bana güveniyordu, basit bir korkunun beni darmadağın edebildiğini bilmelerine gerek yoktu. Çünkü bu beni zayıf gösterirdi. Her gün sanki bir iş üniforması gibi takınıyordum bu rolü. Güçlü olmak zorundaymışım gibi ama aslında değildim.

"Kız arkadaşım Amelia da panik atakla uzun yıllar mücadele etti, onunki senden biraz daha yoğundu. Yaşadığı diğer sorunların yanında panik atak hiçbir şeydi. Onun bu kadar derin yaşadığını fark etmem çok uzun zaman aldı, anladığımda da çok geçti." Dante bunları çok ciddi şekilde anlatırken sanki geçmişe dalmıştı, o anları yaşıyor gibi birden keyifsizleşti.

Bernardo elinde kahvelerle yanımıza geldiğinde Dante tamamen eski moduna geri döndü. Sanki az önce bu konuşma yapılmamış gibi Bernardo'ya içtenlikle teşekkür ederek yine aralarında konuşmaya başladılar.

Kız arkadaşına ne olmuştu? Neden “Anladığımda çok geçti,” demişti? Bunu söyleyip devamını getirmemesi beni meraklandırmıştı. Aslında benimle bunları konuşması bile tuhaftı. Dante gibi bir adamın kendisiyle ilgili bu kadar bilgi vermesini beklemezdim.

Kahvenin kokusunu içime çektim. Manzara, kuş sesleri ve Bernardo'nun bodrumundan rüzgârla burnuma süzülen mis gibi parfüm kokusu. Her şey o kadar güzeldi ki... Buraya, İtalya'ya gelirken hiç böyle hissedeceğimi düşünmemiştim. Dante'nin ailesi çok ilgili ve sıcaktı, hatta Dante bile onunla ilgili düşüncelerimi değiştirmişti. Onun hiç de kasıntı olmadığına emin olmuşum. Geçmişte acılar yaşamıştı, bunların ne olduğunu belki hiç öğrenemeyebilirdim ama yine de duygusal bir tarafı olduğunu görmüştüm.

Bu sırada elindeki çakmak tekrar ilgimi çekti.

Çakmağı işaret ederek, “Sigara içtiğini hiç görmedim ama çakmağın hep elinde,” dedim.

Buruk şekilde gülümseyerek çakmağı elinde çevirmeye başladı, “Çakmak babama aitti. Çok içerdi, hatta o kadar ki bazen geceleri uykuda bile sigara içtiğini düşünürdüm. Ama ben hayatımda hiç sigara içmedim,” dedi.

“İlginç birisin,” dedim gülümseyerek.

Kahveleri içtikten sonra kalkıp yeniden yürümeye başladık. Yaşlı bir adam ve karısı el ele tutuşmuşlar, diğer ellerinde piknik sepetiyle hemen önümüzde yürüyorlardı. Belli ki manzaraya karşı baş başa oturup yaşadıkları eski günleri anacak, gülecek, hüzünlenecek ama yine o piknik sofrasından beraber el ele kalkacaklardı. Bu kesinlikle benim hayalimdi, gerçekte sahip olabileceğim bir hayal miydi, bir tek onu bilmiyordum.

Santa Maria Maggiore Bazilikası'nın önünden geçtik ve sonra *Bar Bonci* denilen kafede, ayaküstü içi kremalı *cornetti* yedik. Resmen cennetteydim, böyle bir lezzet uzun zamandır

tatmamıştım. Buranın manzarası da en az Bernardo'nun mekânı kadar güzeldi ama oldukça kalabalıktı.

Yine düşündüklerimi anlarcasına, “Şu anda *Pausa*, yani öğle tatili; tüm dükkânlar kapanır, işçiler yaptığı her ne ise onu bırakır. Herkes evinde ya da bulduğu serin bir gölgenin altında yemek yiyip dinlenir. Bazıları da bizim gibi burada bir kahve içerek zamanlarını değerlendirir.”

“Tam satış yapmak için ideal zaman. Ben burada yaşasam kesinlikle tatil falan yapmaz, ara verenlerin ortada olmamasını değerlendirirdim,” dedim heyecanla.

“İşten başka bir şey düşünemiyorsun, öyle değil mi?” diye sordu gülerek.

“Sanırım hayır,” diye cevapladım biraz da utanarak.

Dönüş yolunda ikimiz de çok konuşmadık. Otele vardığımızda beni gezdirdiği ve bana vakit ayırdığı için teşekkür ettim. Gerçekten de güzel zaman geçirmiştım, bana sabaha kadar şehri gezdireceğini söylese, ne yalan söyleyeyim asla şikâyet etmezdim. Spello'ya doyamamıştım. Sırf Dante'ye gıcıklık olsun diye erkenden dönecek olmamdan dolayı pişman bile olmuşum ama söz ağızdan çıkmıştı bir kere, vazgeçemezdim.

Odaya gittiğimde hızlıca duşa girdim. Dante'yle bugün kasabayı gezmemiz, oturduğumuz o bahçe ve konuşmalarımız sürekli aklımdaydı. Neden bana bu kadar iyi davranıyordu? Eğer davranmasa işim daha kolay olur, ondan uzak durmayı becerebilirdim. Ama bu kadar anlayışlı olması beni olmayacak aptal hayallere sürüklüyordu. Buraya gelip anlaşmayı imzalamıştım ve adam artık resmi olarak ortağım. Onunla iş dışında münasebetim olamazdı, bu tarz düşünceleri beynimden atmalıyım. Göğüs kasları yakından daha da mı iyiydi? Dudaklarının tadı nasıldı? Teni görüldüğü kadar yumuşak mıydı? Alnının hemen sol tarafındaki yara izi ne zaman ve nasıl olmuştu? Ona dokunmak nasıl bir his olurdu? Bunları düşünmemem gerekiyordu; gerçekten yanlıştı, hem de çok yanlıştı.

Akşam yemeğinde yine bir gün önceki grup vardı. Beatrice neredeyse kemiklerimi kırarcasına bana sarıldı ve günümün nasıl geçtiğini sordu. Bu sarılma ve koklaşma seremonisini Olivia ve üçüzler takip etti. Aida yine utangaç şekilde yanıma süzülüp fısıltıyla Spello hakkında ne düşündüğümü sordu. Nonna da yine suratı asık şekilde masaya oturunca yemeğe başladık. Ama bu sefer et ağırlıklı olduğu için onun dışındaki şeylerden tabağıma koydum. Nonna direkt tek kaşı havada bana bakarak bir şeyler anlatmaya başladı, hem de İtalyanca. Yanımda Giulia oturuyordu, ona eğilip Nonna'nın ne söylediğini sordum.

"Senin neden et yemediğini soruyor. Bu yemek onun spe-siyal tarifidir ve herkes çok sever. Yani senin yemeni bekliyor," dedi fısıltıyla.

"Ben vejetaryenim, et yemiyorum ama bunu ona nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

Giulia, Nonna'ya dönerek İtalyanca bir şeyler söyledi. Sonra bir anda herkesin kafası bana döndü, sanki küfretmişim gibi dehşet içindeydiler.

Dante masanın öbür ucundan bana, *şimdi ayvayı yedin* der gibi bakıp gülümsedi ve içkisinden bir yudum aldı.

"İtalyanlar için et neredeyse kutsaldır. Rita vejetaryen olmaya inanmaz, bunun uydurma bir şey olduğunu düşünür," dedi Olivia gözlerini devirerek.

"Babaannemle aynı düşünüyorlar o zaman, hâlâ yemeklere çaktırmadan et koyup fark etmeyeceğimi sanıyor."

Bu saatten sonra ağzımla kuş tutsam da Nonna ismimin üzerine çizik atmıştı bile. Vejetaryen olmam yüzünden bana ara sıra endişe ve kuşkuyla bakıyordu. Akşam yemeğinden sonra Olivia ve kızlarla biraz daha sohbet ettik. Dante izin isteyerek masadan kalktı ve yanına gelen Simone ile beraber gitti. Bu günlük onu görme kotam fazlasıyla dolmuştu, yarın eve dönüyordum. Villa Delfino'nun öyle büyülü bir havası vardı

ki oradan ayrıldığıma üzülmüş gibiydim. Neredeyse iki gündür buradaydım ama sanki daha önce defalarca gelmiş kadar da aşına hissediyordum. Kimbilir bir daha ne zaman gelecektim?

Ertesi gün herkesle vedalaşarak Antonio ile beraber hava-limanına gitmek için yola çıktım. Yanımda Villa Delfino'dan minik hatıralar da götürüyordum. Rita yani alıştığım ismiyle Nonna, bana ne kadar gıcık olsa da İtalyan misafirperverliği ağır basarak eve götürmem için fesleğenli *focaccia* ve meyveli kek hazırlamıştı. Olivia ise evimde kullanabilmem için kendi yaptığı harika seramik tabaklarından vermişti. Gelirken bavuluma her şey rahatça sığmışken bavul şimdi orta yerinden pat-layacak kadar dolu görünüyordu.

6. Bölüm

Dante gerçekten çaresiz kaldığım bir dönemde resmen Hızır gibi yetişmişti. Bankalarla olan sorunları bir anda değil ama hafifleterek çözmeye başlamıştı. O kadar uyanıktı ki benim hemen toparlanmamı değil, kendimi kurtaracak kadar ayağa kalkmamı istiyordu. Sanki beni evine davet etmiş ama girmeden önce kapıyı yavaş yavaş aralıyor gibiydi. Temkinli olması ikimize de zarar vermezdi. Ama tanıdığım ve bildiğim güvenli çevremden sonra ondan destek görmek enteresan bir duyguydu.

Spello'yu ziyaret etmemin üzerinden iki hafta geçmişti ki Dante yanında bir iş arkadaşıyla beraber yeniden geleceğini haber verdi. Gelecekleri akşam için bizim fabrikanın bahçesinde yemeğe davet etmiştim. Masası daha büyük ve bahçesi daha düzenliydi.

Bu arada Merve de Gömeç'e geliyordu, İstanbul'dan biraz uzaklaşmak istemişti. Çünkü Sibel Halam ve kocası, bu kadar senenin üzerine ayrılmaya karar vermişlerdi. Adamın kendi annesine düşkünlüğü ve halamı sürekli annesiyle karşılaştırması ilişkilerini artık bitirme aşamasına getirmişti. Merve bu durum yüzünden fazlasıyla keyifsizdi. İkisini de ayrı ayrı seviyordu ama artık birlikte olmamalarını anlayamıyordu. Bu yüzden hava değişikliği olması için bize kaçmak istemişti. En azından adamlar buradayken bize destek olabilirdi.

Merve'yi havalimanından almaya Onur'la beraber gittik. Onu bavullarıyla havalimanı kapısından çıkarken görünce Onur direkt kahkahayı bastı.

“Bu kadar canlı renklerde giyinen hiç kimseyi tanımıyorum. Teletubbies’leri saymazsak tabii,” dedi.

“Duysa çok üzülür, biliyorsun değil mi?” dedim ciddi bir ses tonuyla.

“Ne yani, benzemiyor mu? Resmen üzerine gökkuşağı kutsalmuş gibi.”

Hakikaten kan kırmızı rengindeki tulumu, yeşil sandalet ve aynı renk çantasıyla, gri ve koyu havalimanı ortamında renk cümbüşü yaratmıştı. Yanından geçen insanlar şaşkınlıkla dönüp bakıyorlardı.

Arabadan inip ona doğru el sallayınca, bavulunu olduğu yere bırakıp koşarak bana sarıldı.

“Kuzi biraz daha mı kilo verdin sen?” diye sordu kollarımı sıkarken.

“Bilmem, vermişimdir herhalde.”

“Ben kilo alırken sen sürekli veriyorsun. Sanırım bu gidişle yarım dünya olarak gelin olacağım.”

Onur yolun ortasına bıraktığı bavulu alırken, “İçinde ne var bunun Merve? İstanbul’un tüm taşlarını mı koydun, ne yaptın?”

“Giysi, ayakkabı, saç düzleştirici, saç maşası, makyaj malzemesi, kremlerim, maskelerim ve annemin size gönderdiği mameklar var.”

“Tamam, anladım. Daha bile ağır olabilirmiş yani, çok haklısın,” dedi gülerek.

“Kızlardan anlamadığın çok açık Onur, hâlâ hiç değişmemişsin,” dedi onu süzerken.

Merve hem karakter hem de görüntü olarak benimle tamamen alakasızdı. Her daim neşeli, pozitif, esprili ve güzellik uzmanı olacak kadar bakımlı ve bilgiliydi. Küçükken bile ben

kitap için heyecanlanırken o takı, toka, elbise için heyecanlanırdı. Ondan başka kuzenim olmadığı için benim için değeri vardı. Dünya üzerinde anlaşılabildiğim tek kız oydu zaten, başka dertleşeceğim hiç kız arkadaşım yoktu. Özellikle üniversiteden sonra hemcinslerimden uzak durmayı seçmiştim. Sonradan erkek popülasyonunun çoğunlukta olduğu bir işte çalışınca da erkeklerle daha iyi anlaşır olmuştum. Arada bir Merve'nin gelmesi bana iyi geliyordu.

Arabanın arkasına yerleştikten sonra, "Ee, ne var ne yok gençler?" dedi hemen koltuğun ortasına atlayarak. Resmen kafası üçüncü bir kafa gibi aramıza eklenmişti.

Onur hemen yanımdaydı, arabayı elbette her zamanki gibi ben kullanıyordum.

"Haberler sende Merve. Hayırlı olsun, nişanlanmışsın," dedi Onur imalı şekilde.

"Evet, nihayet kapıldım. Beni kaçırdığın için üzgün müsün Onur'cuğum?"

"Sorma, duyduğumdan beri yastayım."

İkisi de senelerdir birbirleriyle bu şekilde takılıyorlardı. Onur'un Merve'yi hep gizliden gizliye beğendiğini düşünürdüm ama bu konuda asla bir hamlede bulunmadı. Muhtemelen Merve'yle çok anlaşılamayacağını bildiği içindi. Halbuki deli dolu kuzenimi Onur gibi ağır birisi yola getirebilir, birbirlerini dengeleyebilirlerdi. Onur görünüş ve karakter olarak o kadar düzgün ve sadeydi ki... Çok eskilerden beri yaşlılarından beklenmeyen bir olgunluk vardı üzerinde. Hiçbir zaman kız delisi olmadı, marka giymek için uğraşmadı, parasını playstation oyunlarına gömüp tek kuruşunu bile boşa harcamadı. Babası Kazım Amca şeker hastalığından görme yeteneğini yüzde seksen oranında kaybedince evin tüm sorumluluğu da ona geçti. Bir bakıma ikimiz de aynı kaderi paylaşıp erken olgunlaştık, aslında birbirimize fazlasıyla benziyorduk. İyi bir çift olabilirdik, tabii birbirimize karşı ufacık bir şey hissediyor olsaydık.

“İtalya’dan gelen adamla ortak mı oldunuz şimdi?” diye sordu Merve ağzındaki kocaman pembe sakızı çantasından çıkarttığı peçeteye sararken.

“Evet, valla şaka maka öyle oldu. Kırk yıl düşünsek bir İtalyan’la ortak olacağım aklımıza gelmezdi. Ama adam şimdilik yamuk yapmadı.”

“Çok sevindim. Eğer sağlam pabuç olmasa Çiçek aracı olmazdı zaten. Ben biraz daha eşeledim. Adamın ailesi aslında Napolili bir mafyaymış, sonradan bu işe girmiş. Dom ile de eskiden beri tanışısı...”

Neredeyse çığlık atarcasına, “Ne? Adam mafya mıymış?” diye sözünü kestim.

“Ay, hayır ayol, değil, eskiden öyleymiş, babası mı dedesi mi ne, onun bir alakası yokmuş.”

“İnanamıyorum!”

“Bir dakika, panik yapma boşuna. Kesin bilgi olup olmadığı bilmiyoruz bunun, diyelim ki eskiden öyleymiş adam, böyle bir işle uğraşmıyor ki şimdi?”

“*Godfather* filmini hiç izlemediniz mi siz? İtalya’da mafyalık moda akımı gibi bir şey değil. Canın istediğinde fikir değiştirip normal hayatına devam edemezsin, tamam mı? Kesin hâlâ bununla uğraşıyordur. O iki herif de o yüzden gölgesi gibi peşindeydi ve o yüzden herkes Spello’da ondan bu kadar korkuyordu. Müşterilerinin ondan başkasıyla iş yapamayacağını da kesin şekilde söylemişti. Bu herif bizi yakacak. Allah’ım ben bu işe nereden girdim?”

Nasıl anlayamamıştım? İşlerin bu kadar hızlı ve pürüzsüz gidiyor olması zaten olacak iş değildi, mutlaka bir bityeniği olmak zorundaydı.

“Bak çok çabuk panikliyorsun İnci. Biliyorsun adamı tanıdığımdan beri çok da hayranı değilim ama önce onunla konuşman gerektiğini düşünüyorum. Hem adamın ne kadar akıllı ol-

duğunu söyleyip duran sen değil miydin?" dedi Onur gözlerini dikerek. Muhtemelen adama olan hayranlığımı bir anda nasıl unutabildiğimi anlamaya çalışıyordu.

"İş konusunda hiçbir sıkıntı çıkmasına müsaade edemem. Bu kim olursa olsun, adamı beğenip beğenmemem de önemli değil. Böyle bir durum varsa beni de yakar, işi de yakar, her şeyi mahvedebilir. Bizi paravan olarak kullanıyor bile olabilir. Şu anda hiçbir şey bilmiyoruz."

Merve, "Adamı beğendin mi? Yakışıklı mı ki?" diye sordu romantik şekilde bana gülümserken. Ama ona öyle sinirli şekilde dönüp baktım ki annesinden azar yemiş çocuklar gibi yüzü düştü ve kollarını göğsünde birleştirip oturdu.

Onur endişeli şekilde sürekli bana bakıyordu. Birden delireceğimi falan düşünüyor olmalıydı.

Ama bir konuda haklıydı, kendimi sakinleştirmem gerekiyordu. Şimdi panik yapma zamanı değildi. Eğer doğruluk payı varsa ve karanlık işlerle uğraşıyorsa bu adamı başımdan nasıl atabilirdim? Eve doğru yaklaşıncaya hemen arabadan indim. "Merve sen babaannemin yanına git, eşyalarını yerleştir bir an önce. Onur sen de Merve'nin bavulunu bırakıp hemen ofise gel."

Merve suratı düşmüş şekilde Onur'un bagajdan bavullarını indirmesini beklerken, "Kuzi ne olur sakin olmaya çalış," dedi. Ama arkamı dönüp koşar adım ofise giderken onu dinlemiyordum bile.

Ofise girer girmez hemen sözleşmemizi çıkarttım. İmzalamadan önce her bir maddeyi tek tek okuyup incelemiştim. Sözleşmede ortaklıktan kurtulmayı imkânsız hale getirmek için o kadar kuvvetli maddeler vardı ki bunu imzalarken anlamayı bozmak isteyen ben olacağımı düşünmemiştim bile. Lehime olabilecek bazı maddeleri işaretleyip hemen avukatım Mihri-mah Hanım'a mail attım ve ardından arayıp bu adamlardan kurtulma şansımın olup olmadığını sordum.

"Bir inceledikten sonra sana geri döneyim İnci. Ama çok zor, önemli bir gerekçe olmadıkça bunu bozmanın çok büyük bir cezai ödemesi var, biliyorsun değil mi?"

"Evet, biliyorum." Sesim oldukça çaresiz çıkmıştı. Adamın ortaklık teklifini kabul etme sebebim zaten nakit paraya olan acil ihtiyacımdı. Şimdi sözleşmeyi bozarak bu kadar yüklü bir cezayı ödemem mümkün değildi.

Kadıncağыз telefonu kapatmadan önce, "Bak endişelenme, sadece bana zaman ver olur mu?" dedi.

Ne zaman iyi bir şey yaptığımı düşünsem aslında korkunç bir şeye dönüşüyordu.

Merve'yi arayıp apar topar ofise çağırdım.

"Şu Çiçek'i arar mısın hemen? Ne biliyorsa anlatacak. Bu herifleri başıma bela eden o."

"İnci çok gereksiz tepki verdiğinin farkında mısın? Kıza da ayıp olacak şimdi, bize iyilik yapmak istemişti sadece."

"Arar mısın?" dedim gözlerimi açarak.

Merve boy pos olarak benim iki katım kadardı, ama sinirli olduğumda benden hep çekinirdi. Şimdi de o halimi anlamış gibi kafasını indirip kuzu kuzu telefonu eline aldı ve arkadaşı Çiçek'i aradı.

Yaklaşık yarım saatlik bir konuşmadan sonra kafam hâlâ alalak bullaktı. Çiçek öyle bir söylenti olduğunu ama Dante'nin zeytinyağı ve otel işinden para kazandığını, eğer aksi olsa böyle bir işe önyak olmayacağı konusunda yeminler etti.

Yine uykusuz bir gece ve felaket senaryoları ile sabahı sabah ettim. Dante'nin yolsuz işler yapabileceğini hiç düşünmemiştim. Duruşunda, konuşmalarında hatta yürüyüşünde bile kendine olan sonsuz özgüveni hep hissetmiştim. Bazı zamanlar bakışlarında soğuk ve korkusuz bir parıltıyı yakaladığım anlar olmuştu. Ama böyle karanlık bir aile bağı varsa şirketimi mah-

vedebilirdi. Yasal olmayan tek bir işin altında imzam yoktu ve ta dedemin zamanından beri her zaman şeffaf bir iş politikası benimsemiştim. Ailesiyle yemek yemiştım, sohbet etmişim, beraber vakit geçirmişim. Bu insanlar gerçekten karanlık işlerle mi uğraşıyorlardı?

Öğle saatlerinde kendi araçlarıyla İstanbul'dan buraya geleceklerdi. Sakinliğimi korumaya çalışıyordum. Mihrimah Hanım bana ondan haber gelinceye kadar bir şey yapmamamı ve ona bir şey söylemememi tavsiye etmişti. Ama adımını atar atmaz ona işin gerçeğini soracaktım. Bu şekilde hiçbir şey yokmuş gibi davranamazdım.

Dante'nin içinde bulunduğu siyah renkli lüks araba bir saat sonra tesisin ön kapısında durdu. Arabadan ilk önce tanımadığım bir adam, hemen sonrasında da Dante indi. Gıcık ikili Simone ve Bruno bu sefer gelmemişlerdi. Muhtemelen mafya babası Dante'nin mafyatik işlerini halletmek için İtalya'da kalmışlardı. Bu adamlar gazetelere, televizyonlara çıkıp haber olmuş olabilir miydi? Neden bunu düşünmemiştim? Belki de İnterpol tarafından aranıyorlardı, belki ortağı olduğum için ben de suçlular listesine eklenecek, belki de dedektifler tarafından gece gündüz takibe alınacaktım. Tüm bunları düşünürken sırtımdan soğuk bir ter aktı.

Lanet olsun! Adamın gözleri benimkileri bulduğu anda ayak bileklerim heyecandan titremeye başladı. Beni nasıl bu kadar etkileyebiliyordu?

Geçen görüşmemizden beri iki hafta geçmişti.

Sakin olmalıydım...

"Allah'ım, tövbe bismillah. Sen bana sadakatimi sorgulama," dedi Merve fısıltıyla.

Kafamı çevirip Merve'ye baktığımda ağzı açık şekilde Dante'yi inceliyordu.

Hiçbir şey demeden tekrar bakışlarımı Dante'ye kilitledim. Ona olan hayranlığımı normalde ciddi görünerek gizlemeye çalışırken şimdi beş katı daha asık suratlı duruyordum.

"Hoş geldiniz," dedim İngilizce.

Dante'nin yanındaki çok da uzun boylu sayılmayan gözlüklü adam elini uzatırken yine İtalyan aksanlı İngilizcesiyle, "Merhaba, ben Riccardo Bennetti. Bay Delfino'nun şirket danışmanıyım," dedi. İçimden onun da mafyadan birisi olup olmadığını sorgulamaya başladım. O kadar temiz yüzlü ve sakın görünüyordu ki onu belinde silahıyla gezen bir tip olarak düşünemedim.

Aynı şekilde elimi uzattıktan sonra, "Memnun oldum," dedim.

"Yardımcım size tesisi gezdirirken Bay Delfino'yla konuşmam gereken şeyler var müsaadenizle," dedim Dante'ye bakarak.

Bu şekilde konuşmamdan belli ki çok memnun kalmayan Dante'yi hiç umursamadan hızlı adımlarla ofise doğru yürüdüm. Beni takip edip etmediğine bile bakmamıştım, resmen ayaklarıma tekerlek takmış gibi hızla yürüyordum. İkimiz de ofise girince hemen kapıyı kapattım. O gayet rahat bir tavırla daha önce oturduğu aynı koltuğa geçip yerleşirken ben ayaktaydım. Aşağıda fabrikanın içini gören pencerenin hemen önünde duruyordum.

"Bana söylemeyi unuttuğun şeyleri şimdi anlatmak ister misin?"

Yüzünde hiçbir değişiklik olmamıştı, bu adam duygularını nasıl bu kadar iyi saklayabiliyordu? Hiçbir endişe belirtisi yoktu.

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Ortağımın mafya olduğunu bilmek isterdim mesela."

Mavi gözlerinde sanki minik bir kıvılcım yanıp söndü. Her zamanki gibi yine elindeki çakmağıyla oynamaya başladı.

“Mafya mı? Durumu biraz abartmıyor musun acaba?” Bakışları hızla sertleşti.

İşte! İnkâr etmemiş, “Bu da nereden çıktı?” bile dememişti. Doğruymuş...

Odanın içinde bir ileri bir geri adım atmaya başladım. Aslında çaresizlikten ne yapacağımı bilemez haldeydim. Mahkemeye ortağımın mafya babası olduğunu ve bunu benden sakladığını söylesem işe yarar mıydı?

“Bu işte bir bityenîği olduğunu anlamam gerekiyordu. Öylece gelip benim fabrikama ortak olmak istedin. Gayet iyi bir anlaşma gibi gözüküyordu. Sonrasında ne olacaktı? Beni tehdit edip tamamen üzerine mi geçirecektin? O ızbandutlar da bunun için var, değil mi? Kirli işlerini yapmak için.”

Bundan sonrasını Türkçe konuşmaya başlamıştım. Elim yine kâküllerime gitti, “Ben nasıl bir işe bulaştım? Babamın kemikleri sızlayacak. Aptal kafam, tam bir aptalım,” diye kendi kendime söylenmeye başladım.

Beni sakince izliyordu, adam hiçbir şeyden rahatsız olmuş gibi değildi.

“İnci oturursan konuşabiliriz,” dedi nazikçe.

“Konuşacak ne var ki? Her şey açık değil mi?” dedim, sesim neredeyse bağırarak çıkmıştı.

“Otur!”

Yine geçen sefer olduğu gibi emir verircesine çıkmıştı sesi.

Ama şimdi ondan korkmuyordum. Esas şimdi korkmam gerekiyordu belki de ama içimde ona karşı önlenemez bir öfke oluşmuştu.

“Senden emir almıyorum, beni korkutamazsın.”

“Tamam, oturmak istemiyorsan oturma,” dedi gülümseyerek. Bu halim sanki hoşuna gitmiş gibiydi. “Senden hiçbir şey

gizlemedim. Bu konuyu sormadın ve ben de sana söylemedim,” dedi ve dikkatle bakarak, “Ben mafya değilim. Ailemle beraber 15 sene kadar önce Napoli’den Spello’ya geldik ve burada kendimize yeni bir hayat kurduk. Hakkımda düşündüğün şeyin benimle hiçbir alakası yok,” dedi.

Elimi alnıma götürdüm ve bir anlığına gözlerimi kapadım.

“Bizim orada eğer bu şekilde böyle bir ailenin içinde doğduysan, sen de öylesindir. Kral tacı gibi babadan oğla aktarılır. Dedem, babam, büyük amcalarım da bu işin içindeydi. Bir kere mafyaysan ölene kadar mafyasındır, bu etiket üzerinden asla silinmez. Şimdi olduğu gibi... Ama ne kendimin, ne de ileride çocuğumun böyle bir etiketi taşımasını istemedim. Bu yüzden herkesle olan hesabımızı tamamen kapatıp barış imzalayarak oradan ayrıldık. Kimseyle bağımız kalmadı,” dedi.

Gerçek olup olmadığını anlamak için gözlerinin en derinine baktım. Böyle bir konuda yalan söyleyecek birisi gibi durmuyordu.

“Zeytinyağı işi Olivia’nın fikriydi, babamın gidişiyle bizi Napoli’ye bağlayan bir şey kalmamıştı.”

Muhtemelen babası da çete savaşlarında ölmüştü.

“Baban öldürüldü yani değil mi, mafya işleri yüzünden?”

Kafasını salladı ve gülümseyerek, “Hayır, tamamen kendi eceliyle, kalp krizinden öldü,” dedi. “Hayatımız düşündüğün gibi bir aksiyon filmine benzemiyor. İşler zaten eskisi gibi de değildi, mafya işleri dediğin çoğunlukla otopark ve çöp gelirleri, devlet ihaleleri gibi konulardı. Bu yüzden silahlı çatışma sahneleri düşünme,” dedi ve sırtını sandalyesine iyice yaslayarak konuşmaya devam etti: “Seni ve endişe ettiğin konuları tamamen anlayabiliyorum. Ama işimle ilgili yasal olmayan tek bir belgenin altında imzamı bulamazsın. Ailem ve ben hayatımızı dürüst yollardan kazanıyoruz, sana bunu temin edebilirim.”

Derin bir nefes aldım, söylediklerini hızlı şekilde sindirmem gerekiyordu. Ve şimdi ona ya inandığımı söyleyecek ya da şüpheyle yaklaşarak tüm ipleri koparacaktım.

“Sana inanıyorum. Bana yalan söylemeyeceğini biliyorum –her ne kadar seni tanımasam da–. Ama bir daha benden işimizi etkileyebilecek hiçbir şey saklama.”

Kafasını olur anlamında salladı. Durumu bu kadar çabuk kabullenmem de enteresandı. Şuna çok emindim ki Dante asla yalan söyleyecek birisi değildi, sadece bana değil kimseye karşı... Bununla uğraşmayacak kadar düz ve net birisiydi.

Konuşmamızın ardından Dante, yanında getirdiği adamla zeytinliği gezdi ve sonrasında tesisin içinde incelemeler yaptılar. Yanlarına Onur’u vermiştim, her türlü sorularını cevaplayabilir ve onları da rahatsız etmezdi. Erkek popülasyonunun çok olmasına aldırılmazdım ama Dante ile sohbet sonrası biraz kafamı toplamam gerekiyordu. Dante ve yardımcısı Riccardo otellere giderek yerleşecek ve akşam yemeği için geri geleceklerdi. Yemeği fabrikanın bahçesinde hep beraber yiyecektik.

Yemekten yarım saat önce Merve beni odamın kapısında sıkıştırarak kaşıyla üzerimdekileri işaret etti ve “Bunları giymeyeceksin, değil mi?” diye sordu. Neden herkes giysilerimle bu kadar ilgileniyordu ki? Üzerimde krem rengi, diz altında biten sade bir elbise vardı. Merve ise kırmızı bir bluz ve altına kaba-rık gökkuşağı renginde puantiyeli bir etek giymişti. Merve’nin renkli dünyası diye bir şey vardı ve ben onun dünyasına ait değildim.

“Evet, bunları giyiyorum, hazırım işte,” diye cevap verdim.

“Tamam da biraz havalı olsun.”

“Küpe taktım.”

“Küpe takarak havalı olunacağını düşünen tek kişi sen olabilirsin. Bari makyaj yapsaydın.”

“Zaten makyaj yaptım.” Dudağıma parlatıcı sürmüştüm.

Sanki başı ağrıyor gibi elini şakaklarına götürdü, ardından elinde tuttuğu makyaj çantasından bir şeyler çıkarıp bana doğru salladı.

“Canım buna rimel deniliyor, kirpiğe sürülüyor. Bu da eyeliner, gözün üzerine. Ruj da...”

“Tamam. O kadar da salak değiliz, biliyoruz.”

“Contour, highlight ne o zaman? Hadi söyle!”

“Vallahi seninle hiç çene yarıştırmayacağım. Hem adam için neden uğraşayım bu kadar? Sonra onun için süslendiğimi sanıp saçma sapan düşüncelere kapılacak.”

“Bak her şey ambalaj meselesi; sen şu görüntünden kurtul, evrene de yeni bir aşka açığım mesajını ver, bakalım neler oluyor. Çiçek benim tavsiyelerime uydu ve bak şimdi evli, hayatının aşkıyla Roma’da yaşıyor.”

“Çiçek doğuştan güzel, onun cilalanacak bir durumu yoktu, hatırlatmak isterim.”

“Sen yine de dediklerimi bi’ düşün...”

Hep birlikte fabrikanın bahçesine gittik. Sofra kesinlikle harika görünüyordu. Masayı taze çiçekler ve mumlarla süslemiştik. Tüm yiyecekler hazır, adamların gelmesini bekliyorduk. Arka fonda babaannemin isteği üzerine Erol Evgin parçalarından nadide seçkiler çalıyordu. Onur ve ben artık senelerdir alışmıştık, bir süre sonra rahatsız etmemeye başlamıştı. Ama Merve ara ara gidip hoparlörün sesini kısıyor, babaannem ise telefonuna senkronize ettiği için oturduğu yerden yeniden sesini açıyordu.

Onur adamların geldiğini söyledikten sonra onları karşılamak için ana girişe gitti. Biz de ip gibi dizilmiş, bayramlık çocuklar gibi ayakta onları bekliyorduk.

Dante ve yardımcısı Riccardo bir İtalyan reklam filminden fırlamış gibi takım elbiseleriyle bahçede göründüler. Merve tek-

rar koluma dirsek atarak, "Bu ortağın, yemin ederim insan değil!" diye iç geçirdi. Dante babaannemle tanışırken babaannem bile hafiften kıkırdemeye başladı. Ailenin tüm kadınları olarak hepimiz Dante'ye salak salak sırtıyorduk.

Hep birlikte sofraya oturduk. Riccardo sürekli onları davet ettiğimiz için ne kadar minnet duyduğundan ve yemeklerin şahaneliğinden bahsediyor, ben de babaanneme çeviri yapıyordum.

Yemek bitimine doğru hep beraber zeytinliklere doğru yürüyüşe çıktık. Merve, babaannem, Onur ve Riccardo beraber yürüyorlardı. Babaannem Riccardo'ya Türkçe kelimeleri telaffuz ettirmeye çalışıyordu ve sonra o doğru söyleyemeyince hep bir ağızdan gülüyorlardı. Adam o kadar sakın ve uysaldı ki bizimkileri gayet anlayışla karşılıyordu. Merve hafif çakırkeyif olduğu için sürekli Onur'a sataşıyor ve yürürken çocuk gibi yolun kenarına doğru itekliyordu. Dante ise hiç konuşmuyor, sanki bir şeyler düşünüyor gibiydi. Yemek sırasında da her zamankinden daha fazla sessiz kalmıştı, ona çok çıkıştığım için miydi bu sessizliği? Belki de ailesiyle ilgili üzerine çok gitmiştim.

"Bugün olanlar için biraz üzerine gittiysem özür dilerim," dedim sessizce.

Bana doğru bakarak, "Sinirli olduğunda gözün hiçbir şeyi görmüyor değil mi?" dedi.

"Maalesef ani tepkiler vermek gibi bir özelliğim var. Buna alışman gerekecek," dedim. İkimiz de aynı anda birbirimize gülmüşedik. Onun gülümsemesiyle resmen içim ermişti.

"Bu ufacık halinle bana kafa tutmana hayranlık duyuyorum," dedi ve yürümeye devam etti.

Hızla kafamı ona doğru çevirdim. Az önce iltifat mı etmişti yoksa benimle dalga mı geçmişti?

Ama bana bakmadan yürüyordu.

Bugüne kadar belki de bana söylediği ilk ve tek güzel söz olabilirdi. Bana kalkıp, "Dünyadaki en güzel gözler seninki,"

deseydi, sanırım yine bu kadar etkilenebilirdim. İçimde yenisinden kelebekler kanat çırpmaya başladı.

O sırada yürüyüş yolundan geri dönüyorduk. Bizim pembe ev, karanlık içinden seçilebiliyordu.

“Eviniz hep burada mıydı?” diye sordu.

“Ben sekiz yaşındayken buraya taşındık.”

“Burayı neden sevdiğini anlayabiliyorum. Gerçekten çok özel bir yeriniz var,” dedi samimi şekilde.

“Burası benim hayatım. Çocukluğumla ilgili anılarımın neredeyse hepsinde fabrika, zeytinlikler ve pembe evimiz var. Sabaha karşı hava karanlıkken ustalar tesisi açarak taş değirmenleri çalıştırır, biz de onun sesiyle güne uyanırdık. Taze pirina ve zeytinyağı kokusu evimizin pencerelerinden süzülürdü. New York’a gittiğim dönemde bile mola ya da vardiya değişim zamanlarını haber veren siren sesi kulağımda çınlardı.”

“Zeytinyağı tutkusu kişinin genetik kodlarına işlenir, derler,” dedi.

Haklıydı, ikimiz de zeytinyağına bağlıydık. Dante bu iş sonradan girmiş olsa da çok seviyordu, bunu anlamak mümkündü. Zeytinyağına duyduğumuz aşk ve bağlılık bizim en büyük ortak yanıımızdı.

Bu sırada önümde durarak, “Bir dakika müsaade edersen,” dedi. Ben ne olduğunu ve neden bunu söylediğini anlamaya çalışırken arkama geçerek elbisemin fermuarını yukarı çekti. Ellerini çıplak sırtımda hissediyordum. Neler oluyordu böyle? Olduğum yere çakılı kalmıştım. Ona şaşkınca baktığımı fark etmiş olacaktı ki, “Elbisenin fermuarı yarım kalmış. Geçen sefer giydiğinde de yarım kalmıştı,” diye açıkladı. Buna şaşırmadım; ne zaman elbise giysem kolum uzanamadığı için tam kapata-mazdım. Geçen sefer derken... Bana dikkat mi etmişti yani?

Parmaklarının değdiği yer ateş gibi yanıyordu, hatta tenimde izi bile kalmış olabilirdi, öyle hissediyordum. Bu sırada

bizimkiler durduğumuz tarafa doğru yaklaştı. Merve yüzüme dikkatle bakarken yanaklarımın pancar gibi kızardığına emindim. Bana dokunduğuna inanamıyordum, adam fermuarımı kapatmıştı. Neden küçük bir kız gibi sürekli heyecanlanıyor ve her hareketini bu kadar ciddiye alıyordum ki? Halbuki Avrupalılar için bu tarz davranışlar gayet normaldi.

Az sonra arabalarına kadar eşlik edip ikisini de uğurladık. Ertesi gün İstanbul'a geçecek ve oradan da evlerine döneceklerdi.

Masayı topladıktan sonra Merve ve babaannem eve giderken biz de Onur'la beraber biraz oturmaya devam ettik. Dante'yle öğlen geldiğinde neler konuştuğumuzu hâlâ anlatamamıştım. Aramızda geçen tüm konuşmaları anlattıktan sonra, "Artık beni hiç dinlemediğini düşünüyorum İnci. Eskiden her kararı birlikte alırdık, şimdi kafana göre davranıyorsun," dedi üzgün ve kırılgan bir ifadeyle.

Ondan daha önce böyle bir şey duymamıştım. Nedense bana karşı öfkeliydi ve suratı sinirden kıpkırmızı olmuştu.

"Bu da nereden çıktı şimdi? Ne yapsaydım yani? Ailesinin yıllar önce yaptığı şeylerden onu mu sorumlu tutsaydım? Adam senelerdir ailesiyle beraber düzgün bir şekilde yaşıyor. Ayrıca ben ona güveniyorum, bana bu işlerle bir alakası olmadığıyla ilgili yalan söylemediğine eminim. O dürüst birisi."

"Dürüst mü? Gerçekten mi? Ne yapıp edip şirkete kendini ortak etti. Sen de kuzu gibi kabul ettin. Neden biliyor musun? Çünkü ona karşı zaafın var. Adamı gördüğünden beri yelkenleri suya indirdin, sağlıklı düşünemiyorsun."

Ağzım bir karış açık kalmıştı. "Ona karşı zaafım falan yok; hatırlatayım, şirketimiz batmak üzereyken yardım eden tek kişi oydu. Şirketi de üzerine falan geçirmiş değilim, bir müddet beraber iş yapacağız ve bu iş bize de kâr sağlıyor. Amme hizmeti falan vermiyorum."

Ama söylediklerimi hiç duymuyor gibiydi. Ayağa kalktı ve “Seni gerçekten çok seviyorum ve üzülmeni istemiyorum. Onunla ilgili boş hayaller kuruyorsun İnci. O adamla birlikte olmak gibi bir düşüncen varsa yani... Artık biraz gerçekleri kabul et, olur mu?” dedi ve gitti.

Öylece arkasından bakakalmıştım. Bugüne kadar Onur’dan böyle bir şey duymamıştım. Dante’den hoşlandığım için ona zaafım olduğunu, bana asla bakmayacağını, bunun için de boşuna uğraşmamamı söylemişti. Aslında söyledikleri tamamen yanlış değildi, sadece bunu açıkça duymak kalbimi parçalamıştı. Dante’den çok hoşlanıyordum, bugüne kadar okuduğum bütün aşk kitaplarında hayalini kurduğum yakışıklı, şövalye ruhlu erkek kahramanlar gibiydi. Şimdiye kadar beni beğenmesi gibi bir ihtimali düşünmemiştim. Ama şimdi Onur, Dante gibi bir adamın bana bakmayacağı gerçeğini yüzüme tokat gibi çarpmıştı. Evet, haklıydı; şu tuhaf halimle mi bana bakacaktı? Senelerdir kendimi değiştirme gereği duymamıştım. Üniversitede yaşadığım o hayal kırıklığı yüzünden hep korkmuştum ve bugüne dek kendime türlü bahaneler bulmuştum.

Her zaman kendi filmimin başkarakteri olduğumu düşünürdüm. Ama aslında başkasının hikâyesinin figüranıydım. Senelerdir içimde bir sürü farklı duyguyla baş ediyordum. Örneğin güzel olmanın nasıl bir duygu olduğunu merak ediyordum. Bir yere adım attığında tüm bakışların sana doğru çevrilmesinin nasıl olduğunu; kendine güvenmenin, beğenilmenin, arzu edilmenin ve kıskanılmanın nasıl olduğunu... Bunu hiç yaşayamamıştım.

Artık değişmem gerekiyordu, bunu kendime borçluydum...

Eve gider gitmez direkt Merve’nin odasına girdim. Yatağına uzanmış, ayaklarını her zamanki gibi varis olmasın diye tepeye dikmiş, kulağında telefon, nişanlısıyla konuşuyordu. Odaya girmemle telefonu kapatması bir oldu, beni dikkatle süzdükten sonra, “İyi misin kuzi? Biraz değişik görünüyorsun, bir şey mi oldu?” diye sordu.

“Beni değiştirmeni istiyorum,” dedim.

“Nasıl yani?”

“Değişim programlarındaki gibi işte. Bugün demiştin ya. Sana izin veriyorum, ne istersen yapabilirsin, asla karışmayacağım.”

Yatağın üzerine fırlayıp zıplamaya başladı.

“Ay yaşasın, bugünün geleceğini biliyordum. Harika olacak! Hep bunun hayalini kurmuştum.”

“Tamam, yarın sabah başlıyoruz. Anlaştık mı?”

Yataktan bir çırpıda yere atlayıp boynuma sarıldı.

“Çok güzel olacaksın kuzi, bana güvendiğin için teşekkür ederim, pişman olmayacaksın.”

Ertesi sabah Merve, beni baştan aşağı tek kaşı havada alıcı gözüyle süzerken, “Bu değişim projesinin parçası olmamdan dolayı korkmam gerekiyor mu? Çünkü şu an beni ürkütüyorsunuz,” dedi.

Kurban Bayramı’nda kesilmeyi bekleyen koyunlar gibiydim...

“Değişim hikâyeleri en sevdiğimdir. Herkes esas kız olup değişip güzelleşmek isterken ben her zaman değişim yaptıran kişi olmak isterdim.”

“İnşallah beni çok hırpalamazsın Merve.”

“Bu iş bende İnci, bana karışma. Ben ne yaptığımı biliyorum. Bana güvenmek zorundasın.”

Babaannem elindeki çay bardağından yudumlarken bizi gülererek izliyordu. Keyfine diyecek yoktu doğrusu. Resmen hayalleri gerçek oluyordu.

“Şimdi hazırladığım listenin birinci maddesine göre önce şu koca mühendis gözlüklerinden kurtulman gerekiyor.”

"Tamam da ben zaten mühendisim," diye itiraz ettim.

"Astronot da olsan atomu da parçalasan yüzünü kaplayan bu koca gözlüklerin hiç iş yapmıyor. Sana numaralı lens alacağız. Madde iki, kâküllerin o kadar uzun ki tüm alnını kapamış, gözlerin bile gözükmüyor. Benim böyle güzel yemyeşil gözlerim olacaktı, daha dikkat çeksin diye gözkapaklarıma yanıp sönen ledler yapıştırdım. Sonra seni güzel bir kuaföre götüreceğiz, modern bir saç kesimi yaptıracağız. Saçların beline kadar uzamış ama açmıyorsun bile. Şu geçen sene bir dizide oynayan kız vardı ya hani, adı neydi, unuttum. Onun da senin gibi saçları doğal kızıl ama cila yaptırıyormuş, daha da parlсын diye. Bir de onu öğreneceğim nasıl oluyormuş bakalım."

Omuzlarım düşmeye başlamıştı, şimdiden böyle bir işin içine girdiğim için kendime lanet okuyordum. Merve'nin elinde resmen kobay olup çıkmıştım. En büyük korkum daha da çirkin ve komik hale düşmektir. Ama bir kere karar vermişim artık, bundan dönemezdim. Merve ne isterse yapacaktım. Bunu illa Dante bana baksın diye yapmıyordum. Zaten bu değişimi geçirsem de Dante'nin bana bakması mümkün değildi ya, neyse. Gerçek hayat kitaplara benzemezdi. Bir kere oradaki bakımsız kadın kahraman, aslında güzel olma potansiyeli taşıyan kızlar olurdu. Bu kızlar ufacık bir dokunuşla çirkin ördek yavrusundan güzel bir kuğuya dönüşürlerdi. Bendeki durum böyle değildi. Hiçbir zaman havalı olmamıştım, hiçbir zaman girdiğim ortamlarda erkeklerin bakışlarının bana çevrildiğini görmemişim. Bugüne kadar çıktığım tek kişi –Hakan– en yakın arkadaşım ile beni aldattıktan sonra onunla yüzleştirdiğimde, diğer kızlar kadar süslü olmadığım, havalı giyinip kadınsı olmadığım ve onlar gibi davranmadığım için beni suçlamıştı.

Annem ben küçükken öldüğü için bana bu tür şeyleri öğretecek kimsem olmamıştı. Babaannem bakımımıyla ilgilenmiş, okula temiz pak gitmemi sağlamış, karnımı doyurmuştu. Kendi saçımı kendim taramış, babamın bana seçip aldığı giysilerin dışında da başka hiçbir istekte bulunmamıştım. Kendimi *kız*

çocuğu gibi değil de sadece *çocuk* gibi hissetmiştim... Bu, ben büyüyene kadar böylece devam etmişti. Makyaj yapmayı zaten hiç merak etmemiş, ilgim de olmamıştı. Çünkü evde makyaj yapıp süslenen kimse yoktu ki... Üniversitede diğer kızlar gibi olmadığımı biliyordum ama erkeklerin sevgiyi ve ilişkiyi sadece buna bakarak ölçtüğünü tahmin etmiyordum. Maalesef durum sadece yüzeysellikten ibaretti. Sadece erkekler değil, kadınlar bile görüntüne göre seninle ilgili karar veriyorlardı.

Merve hâlâ hızını alamamıştı, elindeki listeyi okumaya devam ediyordu: "Ayrıca bu giysilerinden de kurtulmamız gerek, tamamen seksenlerden fırlamış gibi. Artık vücuduna göre giyinmeye başlayacaksın. Fıstık gibisin ama sadece *vintage* diye çuval gibi şeylerle geziyorsun."

"Ama *vintage* giyinmeyi seviyorum," diye karşı çıktım.

"*Vintage* ne yahu? Bir insan başkasının eskisini neden giymek ister ki? Hele o vatıkların korkunçluğu! Bence kadın giysilerinde votka kesinlikle yasaklanmalı, giyenlere de hapis cezası gelmeli. Saçmalık resmen. Geçmiş geçmişte bırak şekerim. Biz geleceğe odaklanalım, geçmişin sana çok faydası olmadı."

Yüzüm şimdi tamamen düşmüştü çünkü *vintage* benim için bir hayat biçimi haline gelmişti. İlk olarak annemden kalan giysileri, çantaları ve takıları kullanarak başlamıştım. Ona ait bir şeyleri kullanıyor olmak bana kendimi ona yakın hissettiriyordu. En son ne zaman mağazaya gidip yeni bir ürün almıştım, hatırlamıyordum bile. Amerika'dayken yaşadığım evin sokağında harika bir *vintage* mağazası vardı. Dolabımdakilerin neredeyse tamamını oradan almıştım. Onun dışında alacağım ne varsa internette ikinci el ürün satan uygulamalardan sipariş ediyordum.

"Giyim kuşam çok önemli bir madde olsa da makyaj yapmayı ve bakımlı olmayı öğreneceksin. Gözüne eyeliner çekmeyi, kontur yapma tekniklerini, sana hangi rengin daha çok yakıştığını, giysilerini bedenine göre seçmeyi öğreneceksin."

“Çünkü bunları bilmem herkesi bir anda bana âşık edecek öyle mi?” diye mırıldandım.

Dolabımın içine daldırdığı kafasını bile kaldırmadan, “Hı hı,” demekle yetindi.

Dolabımdan çıkarıp attığı giysiler yerde kocaman bir yığın haline gelmişti. Bakıp da sinirimi bozmamak için kucağımdaki laptoptan stok bilgilerini kontrol ediyor, maillerime cevap veriyordum.

“Evet elimizde üç tişört, dört kot pantolon, bir tane ceket, üç tane de elbise var. Diğerlerini kullanmıyoruz; bu yüzden ait oldukları yere, yani geçmişe ışınlayabiliriz canım.”

“Bunları güvenli bir yere kaldırabilirim,” dedim yavaşça elimi uzatarak. Amacım alıp kaldırmaktan ziyade ondan gizlemektir. Ama bunu yememişti.

“Hayır, kaldırmak yok, direkt ihtiyaç sahibi birilerine veriyorsun. Elinin altında bulunmasını dahi istemiyorum. Niyeti bozup yeniden giyebilirsin.”

Ertesi günse alışveriş için İzmir'e gittik, hayatımın en uzun günü olabilirdi. Kredi kartımı direkt Merve'ye vermiştim. Kasa işlerini o hallediyordu çünkü her seferinde kartı geri çıkartmaktan yılmışım. Alışveriş merkezinin içinde yer alan bir gözlük şubesine reçetemle beraber numaralı lens siparişi verdik. İki gün içinde kargoyla eve teslim edilecekti. Bir dünya makyaj malzemesi, iç çamaşırı, sutyen aldıktan sonra artık iflas etmiş durumdaydım. Hayatımın hiçbir döneminde böyle bir harcama yapmamıştım, yirmi sekiz yaşına kadar böylesine abırtılı bir alışveriş yapmadığımdan emindim. Aslında en son ne zaman bir alışveriş merkezine gidip kapalı ortamda kaldığımı bile hatırlamıyordum.

Daha sonra ayaküstü yemek yiyip Merve'nin Instagram'dan bulduğu bir kuaföre gittik. Adam saçlarımın uçlarını neredeyse dört parmak kadar kesti. Kâküllerim de artık alnımı tamamen

kapatmayacak kadar kısalmıştı. Gerçekten de kızıl saç rengini daha da parlak gösterecek, boya olmayan cila gibi tuhaf bir şey vardı. Yaklaşık yarım saat içinde işlem bitmiş ve saçlarım daha da parlak hale gelmişti. Kaşlarım da kuafördeki bir ifade uzmanı tarafından şekillendirildi. İfade uzmanımızın sonsuz yetenekleri arasında yer alan ipek kirpik uygulaması ile kirpiklerim Türkan Şoray gibi uzun ve gür oldu. Aynadan yansımama baktığımda yine aynı ben gibiydim, çok da belirgin bir fark görmedim. Merve'ye göre filmlerdeki gibi her bir detay birleşince dananın kuyruğu kopacaktı. Artık nasıl bir değişim olacaksa bilemiyordum ama kenarda köşede kalan tüm birikimimi tüketmemin verdiği o rahatlık hissiyle —!— sabahı akşam etmiş eve geri dönüyorduk.

“Seni bilmem ama ben senin performansından oldukça memnun kaldım kuzi. Hiç şikâyet etmedin, hakkını yiyemeyeceğim. Ben bu kadar sabırlı olmanı beklemiyordum. Jüriden olumlu puan topladın.”

“Ben de kendimden böyle bir şey beklemiyordum. Jüriye sonsuz teşekkürler, sen de bana karşı çok sabırlıydın. Her şey için teşekkür ederim,” dedim.

“Ay yerim seni ya!” Bana doğru eğilip kucaklarken direksiyon az kalsın elimden kayıyordu.

7. Bölüm

“Ben gel dediğimde içeri gireceksin, tamam mı?”

Merve aynı TV şovları gibi beni baştan yaratma süreci sonrası takdir kazanmak için babaannemi ve Sibel Halamı salon-daki koltuğa oturtmuş, ellerine birer kâğıt-kalem vermişti. Ben odamdan çıkıp da sonucu görünce puanlama yapacaklardı.

Yani her halükârda on vereceklerinden emindim, ne diyeceklerdi ki? “Saç şeklini beğenmedim, biraz daha kat kesilebilirdi; elbisen vücut yapına hiç yakışmamış,” falan mı? Onlar sadece saçımı açsam bile alkış tutmaya hazır bekliyorlardı nasılsa.

Merve’ye göre tüm değişim tamamlanmıştı. Saçlar daha modern hale getirilmiş, gözlükler çıkmış, yerine lens takılmış, eski giyim tarzı kenara atılıp yeni ve modern bir tarz benimsenmiş, makyajla yüz renklendirilmiş, kirpikler ise yenileri eklenerek daha uzun hale getirilmiş ve gürleştirilmişti.

“Hadi gel!” diye bağırdı Merve.

Aynadaki yansımama bakıp kafamı ‘ne yapıyorum’ ben dercesine salladıktan sonra kapıyı açıp çıktım.

Hepsi üçlü kanepede yan yana dizilmiş heyecanla beni bekliyorlardı. Halam alkış tutarken babaannem hemen telefonuyla fotoğrafımı çekmeye başladı. Merve ikisinin tepkisini görünce gururla kahkahayı bastı.

“Kimse puan vermiyor sanırım, ben geri gidiyorum,” dedim gülerek.

Halam hemen kendinden beklenileni yapıp 10+10 yazdı ve kartonu havaya kaldırdı. Babaannem de hızlıca 10 yazdı ve yerinden fırladı: “Ben sana ne dedim, bak nasıl da güzel oldun.”

“Fena olmamışım yani?”

“Çok güzel olmuşsun İnci, gerçekten,” diye lafa atladı halam. Sonra beni kırmamak için cümlesini düzelterek, “Yani sen hep güzeldin ama bu halinle daha da hoş gözüktüyorsun,” dedi.

“Teşekkür ederim,” dedim sarılarak.

Babaannem hemen ben içeri girerken çektiği fotoğrafı bana göstermeye çalışarak, “Baksana kendine, bir bak,” dedi. Fotoğraftaki kızı sanki bir yerden gözüm ısıırıyordu. Yeşil gözleri oldukça tanıdıktı, mutlu ve heyecanlı gözüktüyordu. En dikkat çeken şey de gözleriydi zaten. Çirkin ördek yavrusu tamamen bir kuğu olamamıştı belki ama en azından cici bir ördek yavrusu haline gelebilmişti.

İtiraf etmeliydim ki Merve gerçekten de beni toparlamayı başarmıştı. İlk birkaç gün, tesisin içinde beni her gün gören insanlar sanki başkasıymışım da beni tanımıyorlarmış gibi bakıp durdu.

Bir süredir web sitemizi ve sosyal medya hesaplarımızı yöneten şirket sorumlusu toplantıya geldiğinde adam sanki estetik ameliyat geçirmişim gibi tuhaf bir tepki verdi. Önce, “Kilo mu aldınız, yoksa verdiniz mi?” diye sordu. Ardından, “Saçlarınızın rengini mi değiştirdiniz?” diye devam etti. Her geldiğinde toplantıyı bir an önce bitirip yola koyulmak isteyen suratsız adam konuşma arasında resmen flört etmeye çalışıyordu. Onur ise sanki ağabeyim gibi adama gıcık olmuş, işlerimizin yoğunluktan bahsederek toplantıyı hızla bitirmek istemişti.

Adamı yolladıktan sonra kahvelerimizi alarak bahçeye çıktık. İkimiz de birbirimize küs kalamıyorduk. Gerçekten de daha önce hiç bu şekilde gerilmemiştik. Ona göre sebebi Dante’ydi, o hayatımıza girdiğinden beri eskisi gibi değildim. Bir

bakıma doğruydu, bunu inkâr etmeme gerek bile yoktu. Ama yine de işim söz konusu olduğunda duygusallığı kenara ittiğimi biliyor, bana güveniyordu. Onur gerçekten kusursuz bir dost ve kardeşti. Bu çıkışlarının sebebi beni sevip önemsemesindendi, kendince korumak istiyordu. İnşallah korktuğu kadar incinmezdim...

Dante'yle ortaklığımız ise neredeyse üçüncü ayına doğru gidiyordu ve her şey neredeyse sıkıcı derecede sakindi. En son geldiklerinden beri bir daha yüz yüze görüşmemiştik. Çoğunlukla Riccardo ve Onur, birbirleriyle iletişime geçerek ayrıntıları hallediyorlardı. İşle ilgili sürekli mail ve mesaj trafiğimiz devam ediyordu. Bir kez de siparişlerle ilgili acil bilgi almak için telefonda konuşmuştuk. Ama Türkiye'ye gelip gelmeyeceğıyle ilgili bir şey söylemiyordu.

Bir öğleden sonra babaannemin elime tutuşturduğu alışveriş listesiyle markette dolanırken Beatrice Instagram'dan mesaj gönderdi. Birbirimize sık sık mesaj atıyor, komik bulduğumuz şeyleri paylaşıyorduk. Ben de, "Her şey nasıl, yolunda mı?" tarzında bir mesaj atınca, konu bir şekilde Dante'nin İstanbul'a geleceğine ve bir toplantısı olduğuna bağlandı.

Bir anda nevrim döndü. Dante'nin bana danışarak iş yapmasını beklemek zaten yeterince ütöpikti. Adam, demek ki istediğı gibi gelip, istediğı gibi anlaşmalar yapıp kafasına göre takılıyordu.

Aslında arayıp ağzıma geleni söyleyebilirdim ama sakın kalmak için, hemen mesaj attım:

Yarın İstanbul'da toplantımızın olduğunu bana söylemeyi unut-
tun sanırım.

On dakika sonra cevap geldi:

Beatrice işlerime burnunu sokmamalıydı.

Onu gammazlayanın kim olduğunu iki dakikada çözmüştü. Herhalde mafya genleri yüzünden...

Evet, sen de sessizce işlerini hallederdin böylece, dedim. Cevap gecikmedi:

Her toplantıya katılmak mı istiyorsun yani?

Evet, istiyorum!

Bazı işleri benim halletmem gerekebilir.

Daha önce sana, eğer ortak olacaksak her konuyu bilmek istediğimi ve dahil olmak istediğimi söylemiştim!

Mesajı yazarken birden sildi, muhtemelen ağzına geleni söyleyecekti ama sonra, *Öğlen 15.00'te, Four Seasons Hotel'de ol, diye yazdı.*

Teşekkür ederim ama otele gelmekle vakit harcamak istemiyorum. Olmamız gereken yerin neresi olduğunu söylersen orada buluşuruz.

Ben adamların ayağına gitmiyorum, onlar bana geliyor İnci!

Tabii ya, başka türlü düşünülemezdi. İş konuşmak için adamları kaldığı otele çağırılmıştı. Tam bir klasik. Allah'tan hepimizi iş için sürekli İtalya'ya getirtmiyordu; bu da bir şeydi.

Elimde poşetler arabaya yürüyorken yine hamamböceği Rasım Karagözoğulları'nı gördüm.

"İstemediğin ot kapında bitermiş," diye söylendim.

Adam beni görünce önce bir duraksadı, sonra gözlerini kısıp hiç çekincesi olmadan baştan aşağı incelemeye başladı.

Yüzünde alaycı bir ifadeyle, "Nasılsınız İnci Hanım?" diye sordu.

Daha önce adamın bana bir kere bile *hanımlı* hitap ettiğini hatırlamıyorum. Çünkü herif ezelden beri hep hırboluklar ülkesinde yaşamış gibi davranırdı, belki de bu yüzden şimdi bir anlığına da olsa takındığı kibarlık, üzerinde alabildiğine komik ve iğreti duruyordu.

"İyiyim, merisi," dedim aynı onun gibi yapmacık bir ifadeyle.

“Alışverişten herhalde,” dedi elimdeki paketlere bakarak.

“Evet, aynen,” dedim koca gövdesiyle önümden çekilmesini beklerken.

“İtalyanlarla ortak olduğunuzu duydum.”

“Kulaklarınız da her şeyi duyuyor, hiçbir şey gizli kalmıyor anladığım kadarıyla. Evet, çok iyi bir teklif yaptılar. Zeytinyağını dünya çapında tanıtmak için ortak olduk. Daha şimdiden beş ülkeye ihracat için imza attık. Çok şükür, her şey yolunda,” dedim gülümseyerek.

Kendi hayatımda yalandan ne kadar kaçınıyorsam, iş konusunda da bir o kadar yalancıydım.

“Vay vay, demek öyle. İtalyanlar nasıl bir teklif yaptılarsa cezbetmişler sizi belli ki.”

Pislik!

“Elden ne gelir? Siz onları cezbetmeye çalışırken onlar beni cezbettiler,” dedim, Dante’ye nasıl ve ne şekilde verdiğini hâlâ anlayamadığım iş kartını ima ederek. Evet, benim de kulaklarım açıktı, umarım mesajımı almıştır!

Ama aksine bundan çok hoşnut olmuştu, arsızca gülümsedi.

“Sizi bir gün çayımızı içmeye bekliyorum. İspanyadan yeni getirttiğim pres makinalarını da görmüş olursunuz; biraz vizyonunuz genişler; malum, yurtdışındaki fuarları takip ettiğim için yeniliklerden haberim oluyor.”

Ağzımdan sinirli bir kahkaha çıktı.

“Sizi kutlamak lazım. Zeytinyağlarını daha ne kadar ucuza satabilirim diye yeni metotlar aramanız çok takdir edilesi. Biz şu an kullandığımız sistemlerle çok mutluyuz, uzay çağına da gelsek kalitemizi bozacak bu tarz hiçbir yeniliği kabul etmiyoruz,” dedim. Adamın suratının şekli hızla değişti.

Evet, herkes senin para kazanmak için yalan dolan işler yaptığını biliyor pislik herif.

“Müsaade ederseniz Rasım Bey,” dedim çekilmesini işaret ederek. Dağılmış yüz hatlarıyla, önümden zoraki bir halde çekildikten sonra hızlıca arabaya bindim. Zaten Dante'nin beni fasulyeden ortağı olarak görmesinden ötürü sinirim tepemdeyken bir de bu Rasım'la karşılaşmam duruma tuz biber ekmişti.

Yolda Merve'yi aradım. Yarınki toplantıda ne tarz bir şey giyeceğimi ancak o bilebilirdi.

“Kuzi bu adamı bir aydır görmüyorsun, değil mi? Ona direkt roketatarla girmemiz lazım. En vurucu elbiseni giyiyorsun.”

“Benim en vurucu elbisem ne ki? Hangisi yani?”

“Ayol yeşil renkli aldık ya... Askılı, hani şifon, fırıl fırıl etekleri olan.”

“Kızım toplantıya gidiyorum, arkadaşımın nişanına değil. Bu kadar abartırsam komik duruma düşerim.”

“Ay pardon da sen daha dün *Dallas*⁵ dizisinden fırlamış gibi değil miydin? Ne zaman moda gurusu oldun? Bu işi profesyonellere bırakır mısın lütfen! Renk konusunda uzman olduğum için söylüyorum, o yeşil elbise gözlerinin rengini açığa çıkarıyor. Ayrıca saçının kızıllığına da kontrast oluşturduğu için seni patlatacak. Saçlarına kırık fön yaptırıp sana öğrettiğim gibi eyeliner çekiyorsun.”

Bende devreler yandığı için kısa bir sessizlik olunca, “Heyecan yapma, kendine güven. Çok güzel olacaksın,” diye ekledi.

Nasıl yetişecektim ki yarına? Sabah çok erken kalkıp hem makyajımı yapmam hem de kuaföre gidip fön çektirmem lazımdı. Allah'ım ben neler söylüyordum? Farkında olmadan bir süs bebeğine dönmüştüm.

Aynanın karşısında giyinip kendime bir baktım, gerçekten de elbisenin rengi gözlerimi patlatmıştı. Ama altına giyeceğim ayakkabı seçeneğim pek fazla değildi. Siyah *vintage* topuklu

⁵*Dallas*: 1978-1991 yılları arasında yayınlanan, döneminin en uzun soluklu pembe dizilerinden biridir.

ayakkabılarım gayet de yakışabilirdi. Ayakkabılar kutularda durduğu için Merve'nin radarından kurtulmuştu. En azından onları giyersem biraz daha kendimi güvenli hissedebilirdim.

Sabah kuaföre gitmeye zaman kalmayınca saçlarımı maşayla kendim yapmaya çalıştım. İlk başta beceremeyince yanağımın çeneme doğru olan alt kısmı maşaya yapıştı. Ama *Ölmek var dönmek yok!* diyerek yine de güzel şekilde kıvrımayı başardım. İlk denememe göre gayet iyiydi, sanki doğal bukleymiş gibi görünüyordu. Mühendistik sonuçta, maşa tutmasını da becere-meyecek miydik?

Yaklaşık üç saat sürecektir bir yolculuk olduğu için on iki gibi yola düştüm. Babaannem yine evden çıkmadan fotoğrafımı çekti. Bu aralar her halimi sürekli fotoğraflıyordu. Onur da benimle gelmek istediye de izin vermedim. Hatta akşamdan bu konuyu konuştuğumuzda epey surat asmıştı ama aldırmamıştım. Hazır gitmişken Dante'ye haddini de bildirecektim; artık iş konusunda beni ciddiye almayı öğrenecekti.

Otele tam zamanında varmıştım, arabayı valeyeye teslim etmeden önce parfümümü sıkıp makyajımı tazeledim ve saçlarımı havalandırdım. Bir yandan da arabanın aynasını açıp gözlerime baktım dikkatle: Hâlâ şu lenslere alışmaya çalışıyordum. Sanki bir anda gözümünden yere düşecek gibi geliyordu. Arabayı almak için kapının hemen dışında dikilen çocuk nasıl bir manyak olduğumla ilgili söyleniyor olmalıydı.

Arabadan çıkıp otelin içine doğru ilerlerken yine, "*Ben gerçekliğim, ben hayat döngüsüyüm. Ben gerçekliğim, ben hayat döngüsüyüm,*" diye tekrarlamaya başladım. Yanaklarım alev alev yanıyordu. Kaç yaşında kadındım, hâlâ aptalca şeyler için heyecan yapabiliyordum. Dante'yi göreceğimden çok, beni eski halimden farklı göreceğinden dolayı da heyecanlıydım.

Kapıdan girdiğim anda gözlerim Dante'yi taradı. İşte oradaydı, yine olabildiğince rahat ve kendine güvenliydi. Ama

görüşme başlamıştı, muhtemelen normalden biraz daha erken gelmişlerdi. Yine de umursamadan omuzlarımı dikleştirdim ve onlara doğru ilerledim. Dante'den önce karşısındaki adamlar beni fark etmişti. Onlar benden tarafa bakınca, Dante ve tabii ki sevimli ikili Bruno ve Simone da kafasını çevirip bana bakmaya başladı. Hatta Simone bunca zamandır helki de ilk kez bana böylesine dikkatle bakmış olabilirdi. Yüzünde kocaman bir sırıtış belirdi. Aman ne iyi! Çakma Humphrey Bogart'ın nihayet beğenisini kazanmıştım.

Sanki milyonlarca yüz, hatta stadyum dolusu insan beni izliyordu. Tam şu anda ayağım takılıp düşüversem berbat bir an olurdu ama çok şükür kazasız belasız yanlarına gidebildim.

Yüzüme en sevimli gülümsememi yerleştirip adamlara Türkçe olarak, "Merhaba, ben Dante'nin ortağı İnci Asil, Asil Zeytinyağları'nın sahibiyim," dedim ve ilk olarak bana yakın olan taraftaki esmer olanına elimi uzattım. Adamların ikisi de aynı anda elimi sıkmak için panikle ayağa kalkmaya çalıştılar. Dante hiç kıpırdamadan bana bakıyordu. Sonra ona dönerek yarım ağız, "Merhaba," dedim. Yüz ifadesinden ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi.

Bir anda bastıran özgüven rüzgârının etkisiyle adamlara, "Oldukça uzun bir yoldan geliyorum, soğuk bir şey içmeye ihtiyacım var. Siz bir şeyler içiyor musunuz?" diye sordum yine Türkçe olarak. Eee, olacak o kadar, mekânın asıl sahibi gelmişti!

Sonra cevaplarını bile beklemeden yanımdan geçen garsona, "Soğuk bir limonata alabilir miyim?" dedim.

Dante yine klasik olarak espresso siparişi verirken adamlar da benim gibi limonata sipariş etmişti.

"Evet beyler, ne konuşuyoruz?" dedim bu kez İngilizce. Dante'nin burada tek adam olmadığını anlamalarını istiyordum.

Kumral saçlı, gözlüklü adam konuşmaya başladı: "İnci Hanım, Bay Dante sizi bilgilendirmiştir mutlaka ama ben yine de

bir özet geçeyim: İstanbul'da on altı, İzmir'de sekiz, Ankara'da dört şubesi olan ve şimdilerde Katar'da da açılacak bir restoran zincirini yönetiyoruz. Bay Dante ve sizin zeytinyağı kalitenizi çok beğendik ve yıllık alımlarımızı sizden yapmak istiyoruz.”

“Teşekkür ederiz, zeytinyağımızın kalitesinin takdir görmesi bizi çok mutlu ediyor.”

Dante hâlâ ses çıkartmadan adamları dinliyordu.

“Fakat fiyatlandırma konusunda Bay Dante ile ortak bir yol bulamıyoruz. Bu kadar çok şubeli bir zincirin sürekli tüketilen bir gıda ürününü yüksek fiyata alması ekstra maliyet çıkarır. Kaliteli zeytinyağı kullanmak istiyoruz ama fiyatlarınız piyasanın çok ötesinde,” dedikten sonra önümdeki teklif kâğıdını görmem için önüme uzattı.

Dante gerçekten de normalden yüksek bir fiyat vermiş gibi görünüyordu ama aslında olması gereken fiyat buydu çünkü başından beri hem kaliteden ödün vermeyip hem de karşılığını alamamak bizi zarara uğratmıştı. Yine de ben, daha önce hiç kimseye böyle yüksek bir fiyat vermemiştim. Öte yandan Dante'nin fikrine de güveniyordum. Bu adamları bağlayabileceğini düşünüyor olmalıydı, yoksa bu fiyatı boşuna yazmazdı, demek ki verebilecek potansiyelleri vardı.

Bu sırada garson içeceklerimizi masaya bırakmaya başladı. Onun gitmesini bekledikten sonra, “Beyler, size önce şunu sorayım , restoranınızı açarken neyi hedeflediniz? Kendinize ilke edindiğiniz motivasyon cümlesi neydi?”

Birbirlerine baktıktan sonra, esmer olan —diğerine göre İngilizcesi daha iyiydi—, “Fiyattan ödün vermeden müşterilerimize kaliteli yemek sunmak,” diye cevap verdi.

Diğeri de onun sözünü tamamladı: “Biz müşterilerimizin ucuz değil, kaliteli yemek yemesini ve diğer yerlerle aradaki farkı görebilmelerini istiyoruz.”

“İşte bu konuda benzeşiyoruz. Piyasada tabii ki bizden daha uyguna zeytinyağları bulabilirsiniz. Ama aldığınız zeytinya-

ğı size yakışan zeytinyağı mı diye kendinize sormalısınız. Her konuda olduğu gibi zeytinyağı konusunda da maliyeti düşürüp kârı maksimize etmek için çeşitli hileler dönüyor. Haspir ve pamuk yağının kokusuz ve ucuz olduğu için zeytinyağına karıştırıldığını biliyor muydunuz? Bakın, zeytinyağı marketten satın alabileceğiniz bir ihtiyaç maddesinin çok ötesindedir. Mesela yemek siparişinden önce küçük bir tabağın içinde, ekmekle beraber insanlara aperatif olarak sunduğunuz zeytinyağı sizin onları ilk karşılamanızdır. Sizin onlara, “Birazdan size çok güzel bir yemek sunacağım, beklemede kalın,” deme mesajınızdır. Türk toplumu için zeytinyağı en önemli gıda ürünlerinden birisidir. Bir yemeği ne kadar güzel yaparsanız yapın, eğer yağız iyi değilse müşteri hem yerken hem de yedikten sonra sizi kötü hatırlayacaktır. İyi zeytin yetiştirmek, doğru hasat yapmak, yağı temiz sıkmak, doğru saklayıp depolamak ve ambalajlamak; işte zeytinyağının kalitesine etki eden faktörler bunlardır. Ve biz iyi zeytinyağı yapıyoruz, bunun da ucuz olmasını beklemeyin. Çünkü ortada düşündüğünüzden daha büyük bir emek ve özveri var,” dedim. Aralıksız konuştuğum için boğazım kurumuştur, limonatamdan kocaman bir yudum aldım.

Adamlardan kumral olanı derin bir nefesin ardından arkadaşıyla bakıştı.

Esmer olanı, “Oldukça ikna edici birisisiniz İnci Hanım,” dedi ve sonra Dante’ye dönerek, “Ortağınız bize söyleyecek çok bir şey de bırakmadı. Anlaşmayı sizin istediğiniz şekilde yaptım,” dedi.

Dante bana dikkatle bakarak hafifçe gülümsedi. İşte zafer benimdi! Onca yolu aslında bu duyguyu yaşamak ve ona da bunu yaşatmak için tepmişim. Beni kâğıt üzerinde, sıradan bir ortak gibi görmesini istemiyordum, bu işte başarılıydım ve bunu fark etmesini bekliyordum.

Adamlar yarım saat sonra yanımdan ayrılırken Dante bana dönerek, “Evet, hadi söyle, bekliyorum,” dedi.

Şaşırmış gibi yaparak, “Neyi kastettiğini anlamadım?” diye cevap verdim. İkimiz de gülümsedik.

Ayağa kalkarken, “Seni toplantıya dahil etmediğime kızdığını biliyorum,” dedi.

“Sana en başta söylemiştim, eğer ortak olacaksak beni dışarıda tutamazsın. Bu hiç hoş değil.”

“Bana haddimi bildirmek için mi bu şekilde toplantıyı basmaya karar verdin?” Bendeki değişimi fark edeceğini düşünmemiştim.

“Bu şekilde derken neyi kastettiğini anlayamadım,” dedikten sonra devam ettim. “Ama yine de söyleyeyim, biraz süslenmiş olmamın bu durumla alakası yok,” dedim.

“Tamam, öyle olsun.”

Derin bir nefes alıp, “Toplantı bittiğine göre o zaman ben eve dönüyorum, yolum uzun,” dedim.

“Bu kadar yol araba kullanıp hemen şimdi eve dönmeyi düşünmüyorsun herhalde,” dedi şaşıracak.

“Evet, düşünüyorum. Yarın işlerim var.”

“Karnım çok acıktı, beraber yemek yiyelim. Hem işle ilgili konuşmamız gerekenler var.”

İşe asla hayır diyemezdim.

“Pekâlâ, aslında işle ilgili benim de seninle konuşmam gereken şeyler vardı,” dedim.

Otelin restoranına doğru ilerledik. Simone ve Bruno, yine bir anda ortadan kaybolmuşlardı.

Oturduğumuz anda birkaç kafa bize doğru döndü. Kadının popülasyonunun çok olduğu kafaların ilgisi muhtemelen Dante içindi ama aralarında merakla beni baştan aşağı süzenler de oldukça fazlaydı. Merve’nin söylediği elbiseyi giydiğime gerçekten çok sevinmiştim.

Garson m n y  getirenken i imi kemiren vicdan azabı yüzünden, “Beatrice’e inşallah çok y klenmemi sindir. Onun bu olayda hiçbir su u yoktu,” dedim.

Kafasını m n den kaldırıp tepki vermeden, “Ne yiyeceğine karar verdin mi?” diye sordu.

Söylediğimi umursamamış, oral  bile olmamıştı.

Yemek siparişini verdikten sonra korkunç bir sessizlik hâkim oldu ortama. Bana dikkatle bakıyordu. Neden bu şekilde bakıyordu ki? Daha önce beni görmezden gelmesini dahi bu duruma tercih ederdim.

Boğazımı temizledikten sonra, “  le ilgili konuşmak istediğın konu neydi?” diye sordum.

“ u an hatırlayamıyorum,” diyerek geçiştirdi, ardından, “Nasıl gidiyor? Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“  lerimiz rayına girmiş durumda, bu şekilde giderse senenin ikinci yarısında k ra geçeriz gibi. Sana iki gün önce yazmıştım, Urla’da butik bir otele yağ vermeye ba ladık. Başlangıç için az olsa da belki devamı gelir.”

“  ten bahsetmiyorum. Hayatında her şey yolunda mı?”

“E-evet, yani yolunda sayılır,” dedim  a ırarak. “Bunu neden sordun?”

“ zel bir sebebi yok. Uzun zamandır bir araya gelemedik.”

Konuyu tekrar i e bağlamaya çalışarak, “Bu adamları nasıl buldun? Yani İtalya’dan tüm bu bağlantıları nasıl kuruyorsun?” diye sordum.

“Bağlantılarım sayesinde,” dedi kestirip atarak. Bu tarz şeyleri konuşmak istememesinin sebebi muhtemelen ondan aldığım bilgileri ileride kendim için kullanırım diye düşünmesinden dolayıldı. İkimiz de bence i ten i e hâlâ birbirimize tam olarak g venemiyorduk.

“Herkes nasıl? Olivia, Aida, Beatrice, Nonna, üçüzler?”

“Herkes çok iyi. Gelmeni bekliyorlar; özellikle üçüzler.”

“Onları gerçekten çok özledim.” Hakikaten o kadar aklımda kalmışlardı ki tuhaf şekilde onları yeniden görmeyi çok istiyordum. Sadece onları değil, Villa Delfino’daki herkesi.

“Hikâyen ne?” diye sordu yemeğini bitirip peçetesiyle ağzını sildikten sonra.

Bu adam beklenmedik sorularıyla beni şaşırtmayı başarıyordu.

“Hikâyem mi? Sana anlatacak uzun bir hikâyem yok,” dedim panikle.

“O zaman kısasını anlat.”

Ne anlatacağımı düşünerek derin bir nefes aldım.

“Annem ben sekiz yaşındayken trafik kazasında öldü. Babam da bundan beş sene önce beyinde pıhtı atması sonucu öldü. Çok kalabalık değiliz, bildiğin gibi babaannemle beraber yaşıyoruz. İstanbul’da yaşayan birkaç kuzenim var. Aralarından en çok Merve’yle yakınız; Dom ve Çiçek’i tanıyan hani.” Hayatımı hızlı şekilde anlatarak bana üzülmelerini de minimuma indirmeyi planlamıştım. Çünkü genelde böyle olurdu. Bir şekilde anne-babamı kaybettiğimi duyan herkesin suratında aynı ifade oluşurdu.

Ama Dante, hiç de başkalarının baktığı gibi bakmadı bana. Daha derinlere inip beni rahatsız etmek istemiyordu.

“Peki, bütün bunların dışında ne yaparsın? Koca bir fabrikayı yönetmek dışında.”

Elim yine kâküllerime gitti, ne diyeceğimi bilmiyordum, fabrika dışında başka bir şey yapmazdım ki. Şimdi Dante sorunca aslında ne kadar da tekdüze bir hayatım olduğunu anladım.

“Çok bir şey yaptığım söylenemez. Bir arkadaş, hobiye ve sevgiliye zamanım yok. İşin dışında pek gezmeye de vakit ayıramıyorum. Hatta yıllardır ilk kez işten uzaklaşıp gittiğim tek yer Spello oldu.”

“Gördüğüm en işine bağlı kadınlardan birisin.”

“Teşekkür ederim,” dedim şaşkınlıkla. Bugün baştan sona her şey çok tuhaf ilerliyordu. Benimle daha önce hiç böyle konuşmamıştı.

“Peki, neden bir sevgiliye zamanın yok? İş ve sevgiliyi aynı anda yürütemeyeceğinden mi korkuyorsun?”

“Gönül ilişkilerinden uzak durmayı tercih ediyorum. Böyle daha mutluyum. Hem aşk insanı mantıklı düşünmekten uzaklaştırır. Kararlarını aklınla değil kalbinle aldığın her sefer de hata yaparsın,” dedim.

“Aşkı bilmeyen birisi için büyük laflar,” dedi gülerек. Ama ben onunla gülmedim ve gözlerimi kaçırarak bardağımdan koca bir yudum aldım.

Onunla gerçekten aşk hayatımdan ve geçmişteki hayal kırıklıklarımın konuşmak istemiyordum.

“Bu ayın 22’si gibi *Le Infiorate di Spello* olacak, görmeni isterim,” dedi bana dikkatle bakarken. Allah’ım bu şekilde bakmamalıydı.

“O ne?” diye sordum merakla.

“Çiçek Festivali. Her sene geleneksel olarak yapılıyor. Tüm şehir çiçeklerle süsleniyor. Yerde çiçeklerden oluşan tablolar hayal et. Sadece o gün için şehre binlerce kişi akın eder. Daha önce böyle bir şey görmediğine bahse girerim. Eğer artık bir İtalyan’la ortaksan bize ayak uydurman ve hayatın tadını biraz çıkartman gerekiyor.”

O bunları anlatırken ben sadece dudaklarına odaklanmıştım. O kadar güzel, kusursuz ve mükemmeldi ki... Sadece du-

daklarına bakmak bile beni eritiyordu. Beynim ve aklım ondan uzak durmamı söylüyordu ama bedenim bunun tam aksine tepki veriyordu. Nefes alıp verişlerim hızlandı, kalbim normalin iki katı çarpıyordu.

“Ayarlayabilir misin?”

Birden panikledim, tamamen paralel evrendeydim ve gerçekliğe döndüm.

“Tamam, tabii olabilir,” dedim hızlıca.

Garsona bir şarap daha sipariş ederken, “Sen de alır mısın?” diye sordu. Normalde onunla bu şekilde bir muhabbetimiz olsun istemiyordum. Evet, adamı çok beğeniyor, onunla ilgili hiç de masum olmayan hayaller kuruyordum ama iş dışında bir samimiyetimiz olsun istemiyordum. Çizgiyi ufacık geçerse her şey tepetaklak olabilirdi. Ben duygularımı saklamayı da onları kontrol etmeyi de çok iyi biliyordum. Ama özellikle bugün onun karşısında çok gergindim, biraz rahatlamam gerekiyordu.

“Bol buzlu cin tonik alırım,” dedim.

Cevabım onu şaşırtmıştı. Aslında düşündüğü gibi o naif kızlardan birisi değildim.

“Peki, senin hikâyen ne? Çünkü hakkında hiçbir şey bilmiyorum, yani eskiden mafya olmanız dışında,” dedim gülümseyerek.

Garson bu sırada bardaklarımızı masanın üzerine bırakıyordu.

“Bu konuyu hep hatırlatacaksın, değil mi?” dedi gülümseyerek, sonra devam etti: “Babam ve büyükbabamın ne iş yaptığını biliyorsun. Yaşadığımız yerde herkes birbirini tanırdı. Napoli’de hangi sosyal sınıftan, hangi aileden, hangi meslekten, mahallelerden olursan ol, birbirine bağlısındır. Babamı ve çevresini görerek büyüdüm. Onlar gibi olmak isterdim, onlara özenirdim, büyüyünce onlar gibi olacağımı hayal ederdim. Sonra hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını anladım. Bu şekilde yaşamamın herkese ne kadar acı çektirdiğini ve nasıl bedeller ödettiğini gördüm. Ama kan bağı bizim için önemlidir. Kendi kanına asla

ihanet edemezsin. Babama hayattan farklı şeyler beklediğimi söylemem çok zor olurdu.”

“Peki ne yaptın?”

“O ölene kadar hiçbir şey. Onu hayal kırıklığına uğratamazdım. Ama sonra, sana anlattığım gibi kimseye verecek bir hesabım kalmayınca Napoli’den çıktık. Gelmek isteyenler benimle beraber geldi.”

“Peki kalanlarla aranız nasıl? Görüşüyor musunuz? Herhangi bir düşmanlık var mı?”

Bu sorum onu şaşırtmıştı, “Hayır, tabii ki yok. Orası sonsuza kadar ailemin evi. Eğer bir gün Spello’dan geri dönmek istesek bile her zaman aynı şekilde karşılanacağız,” dedi.

“Bu yaptığın şey gerçekten çok takdir edilesi.”

“Hangisi? Babama asla hayır diyememem mi?” diye güldü.

“Hayır, kendi istediklerini baban için geri plana atıp sonrasında bunu başarmak. Kurulu bir düzeni devam ettirmek herkese aslında daha kolay gelir. Amerika’dan geri döndüğümde her şey hazırды. Tek yapmam gereken boş kalan o koltuğa oturmaktı. Ama sen, işler kolay olabilecekken zor olanı seçip risk alarak ailenle her şeye sıfırdan başlamak istedin.”

Gözlerini kısarak bana baktı, sanki söylediklerimi ilk defa düşünmüş gibiydi. Bakışlarından çok şey anlamak mümkün olmayan bir adam olsa da geçmişe bir de benim gözümünden bakmak onu duygulandırmıştı. Ya da ben öyle hissetmişim.

“Peki okul?” diye sordum konuşmaya devam etmek için.

“Ne olmuş okula?”

“Yani üniversitede ne okudun?”

“Hiçbir şey.” Bardağından bir yudum aldı. “Hiç gitmedim.”

Şimdi de ben şaşırmıştım. Bu kadar zeki bir adamın üniversiteye gitmemesi çok tuhaftı.

“Ama neden? Yani neden okumak istemedin?”

“O zamanlar okumamın gerekli olmadığını düşünüyordum, para kazanıyor olmak yeterli gibiydi.”

“Pişman mısın peki?”

“Hayır, hayatımda hiçbir şey için pişman olmadım.”

“Bunu koluna dövme olarak yazdırabilirsin,” dedim gülümseyerek.

O da aynı şekilde gülümseyerek, “Olabilir,” dedi.

“Peki, Beatrice ve Aida’nın olayı ne?” diye sordum içkimden bir yudum alarak.

“Ne olmuş onlara?”

“Beatrice çok akıllı bir kız, size geldiğimde bana uçak mühendisi olduğunu söylemişti. Neden otelde çalışmasına izin vermiyorsun? Artık çocukları büyümüş, eminim çalışıyor olmak ona da kendisini iyi hissettirecektir. Aida da sanki okuduğu bölümde mutlu değil de senin zorunla devam ediyor gibi.”

Bakışları aniden sertleşti.

“Sizin burada işler nasıl bilmiyorum ama İtalya’da evlilik eğitiminden daha fazla sorumluluk istiyor. Beatrice neden çalışmak istesin ki? Onun hayatı zaten yeterince karışık ve yorucu. Üç kızına ve kocasına karşı sorumlulukları var. Aida istediği bölümü seçmekte özgürdü, kimse onu herhangi bir şeye zorlamadı. Ayrıca o da yakında evlenince hangi bölümde okuduğu çok önemli olmayacak.”

Duyduklarım beni resmen şoke etmişti.

“Ne yani, bir kadın sadece evinde mi oturmalı? Çalışmalı mı?”

Hiç cevap vermedi.

“Pardon ama kaçınıcı yüzyıldayız? Ben çalışmaktan son derece memnunum ve eğer ben işin başına geçmeseydim aile işimizi yürütemezdik, bu kadar çalışanın sorumluluğunu üstlenmeseydim de şimdi işleri olmazdı,” dedim. Sesim oldukça sinirli çıkmıştı.

“Sen farklısın, hayatın tamamen iş odaklı. Anladığım kadarıyla bir an önce evlenip çoluk çocuk sahibi olmak gibi bir derdin de yok.”

“Bunu nereden biliyorsun?” diye sordum gözlerimi kısarak. Bunu söylemesine çok bozulmuştum.

“Tanıdığım kadınlara benzemiyorsun sadece.”

Çevresindeki diğer kadınlara benzememem iyi miydi kötü müydü, bilemedim.

“Bir kadın hem çalışıp hem evine hem de ailesine yeterince zaman ayırabilir. Bunda yanlış olan bir şey yok, ayrıca çok ütöpik bir şey de değil. Artık dünya değişti, hepimiz *multitasking* durumdayız, aynı anda pek çok odak noktamız olabilir.”

Sanki havaya konuşmuşum gibi içkisinden bir yudum alıp bakışlarını bize doğru gelen garsona çevirdi.

Bizimle beraber yemek yiyen herkes gitmiş, yerine başkaları gelmişti. İkimiz de içkimizi çoktan bitirmiştik. İşle ilgili söyleyeceğini söylemişti ama tek kelime bile konuşmamıştık.

“Geç oldu, artık kalksam iyi olur,” dedim. Bu saatte Gömeç’e geri dönmek çok da içimden gelmiyordu. Merve’ye, eğer evdeyse onlara kalmaya geleceğimi mesaj attım.

İkimiz de masadan kalkıp yürümeye başladık. “Sana burada oda ayarladım, Gömeç’e yarın gidersin.”

Bu adamda en tahammül edemediğim özellik benim adıma karar vermeye çalışmasıydı. O kadar uzun zamandır özgür ve bağımsızdım ki sürekli *öyle düşündüm ve böyle de yaptım* modunda olması beni sinir ediyordu.

“Buna gerek yok, kuzenimde kalacağım,” dedim kesin bir dille. Evet, gerçekten çok yorgun ve bitkindim, iki adım atıp yukarıda otel odasında hemen uyumak çok cazipti. Ama bu tavrına karşılık her türlü yola koyulacaktım. Geri dönüşü yoktu artık.

“Tamam. Çok fazla uzatmayacağım, kararını verdiğinde bunu değiştirmenin ne kadar zor olduğunu biliyorum çünkü.

Ama bu şekilde araba kullanmana izin veremem. Bruno arabayı kullansın, en azından kuzenine güvenli şekilde vardığından emin olayım.”

“Arabamı kendim kullanabilirim,” diye itiraz ediyordum ki Dante, Bruno’yu aramak için telefonunu kulağına götürürken bana sinirli bir şekilde bakınca sustum.

Restorandan otelin çıkış kapısına ilerlediğimizde Bruno koşarak yanımıza geldi. Yine beni yok sayarak Dante’yle İtalyanca konuşmaya başladı. Konuşmanın sonunda bana göz ucuyla kötü kötü baktı. Muhtemelen bu saatte odasında rahatça oturacakken Dante’nin ondan beni evime bırakmasını istemesinden dolayı bana kızmıştı. Simone ve Bruno’ya gerçekten tahammül edemiyordum, hangisi diğerinden daha sinir bozucuydu, karar vermek çok zordu.

Bruno benden aldığı kartla valeden arabayı isterken Dante’yle yan yana bekliyorduk. Beni arabaya bindirdikten sonra ya gecesine devam edecek ya da odasına gidecekti. Birkaç dakika bile olsa benimle beklemesi ve güvenliğini düşünüp Bruno ile Merve’ye göndermek istemesi gerçekten hoş bir jestti. Entere-san olan birçok açıdan bizim klasik Türk erkeği modeline uyan özellikleri vardı. Şimdilerde bizim erkekler arasında bu tarz alışkanlıklar unutulsa da Dante tam bir centilmendi.

Pikap modeli arabam önümüzde durunca Bruno Dante’ye şaşkınlıkla baktı, herhalde böyle büyük bir arabada küçücük kaldığını düşünmüştü. Ama Dante ona gülümseyerek karşılık verdi. Allah’tan daha önce ona pikap kullandığını söylemiştim. Yoksa araba tercihim onu da şaşkınlığa uğratabilirdi.

Dante arabaya bakarken, “Sana göre biraz küçük kalmış sanırım,” dedi gülerek.

“Yukarıda kendimi daha iyi hissediyorum,” diye karşılık verdim. Bu araba aslında babamdan kalmıştı ve bir daha satmak istememiştim. Benim için çok önemliydi, ona gözüm gibi bakıyordum.

Bruno hızla sürücü koltuğuna geçip oturdu. Dante ise hemen önde oturacağım kapının yanına geçip durdu. Kendim

de binebilirdim çok şükür ama madem centilmenlik yapmıştı, elimi binmeden önce ona uzattım. Tam içeri giriyordum ki, "Bu arada söylemeyi unuttum, bu değişikliğin güzel olmuş, hoş görünüyorsun. Gözlüklerin olmayınca gözlerin daha çok ortaya çıkmış," dedi.

Başta ne söylediğini tam anlamadığım için gözlerimi kırptırdım ama sonra ne söylediğini anlayınca gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bana hoş olduğumu söylemişti.

Yerime geçip otururken Dante de gözden kayboldu.

Az önce benim hoş olduğumu söylemişti, resmen aptal gibi sırtıtmaya başladım.

Bruno sevimsiz sesiyle, "Adres lütfen!" diye bağırınca hayal âleminden sıyrıldım.

Yol haritasına Merve'nin adresini girdikten sonra elimdeki telefonu Bruno'ya uzattım. Telefonu çat diye elimden çekip alınca sinirlerim tepeme sıçradı.

"Senin sorunun ne? Neden bana bu kadar kötü davranıyorsun?"

Kafasını hızla bana çevirdi: "Bu da nereden çıktı?"

"Tanıştığımız ilk günden beri Simone da sen de bana düşmanca davranıyorsunuz. İkiniz normalde de bu kadar pislik misiniz yoksa bana karşı özellikle mi böylesiniz?" Artık nihayet içimdekileri dökmüştüm, sanırım içkinin de etkisiyle buna cesaret etmiştim.

Adamı bu kadar zamandır ilk kez şaşkın görmüştüm.

"Sana kötü davrandığınızı mı düşünüyorsunuz?"

"Evet!" dedim ellerimi havaya kaldırıp.

Neredeyse kekeleyerek, "Hiç bu şekilde düşündüğünü tahmin etmemiştim. Ben, yani biz, seninle ilgili kötü düşünmüyoruz," dedi.

"Hiç öyleymiş gibi davranmıyorsunuz ama!"

“Bu şekilde düşünmene neden olduğumuz için üzgünüm.” Ses tonu bunu söylerken oldukça samimi gelmişti.

Merve’den mesaj geldi. Yeni evlenen bir arkadaşının evinde yemeğe davetliydi ve yarım saat sonra ancak eve geçebileceğini söylüyordu. Sibel Halam da Gömeç’te babaannemin yanında kalıyordu. Bu sırada Beşiktaş’taki Saat Kulesi’nin oradan geçiyorduk. Bruno’ya seslenerek, “Benimle kahve içmek ister misin?” diye sordum.

Tereddüt bile etmeden, “Tamam olur,” dedi ve hemen kule- nin önündeki park alanına geçerek arabayı durdurdu.

İkimiz de arabadan inip taburelere oturduk. Gerçi o tam oturamadı, altındaki tabure cüssesine göre minyatür boyutlar- da kalmıştı ve düşmemek için sürekli hareket ediyordu. Sipariş verdikten sonra onu incelemeye başladım. Yüz ifadesi yine çok ciddiye.

“Bana pislik dediğine inanamıyorum,” dedi homurdanarak.

“Hâlâ aynı yerde misin?” diye güldüm.

Birkaç saniye sessizlikten sonra, “Biz düşündüğün kadar pis- lik değiliz. İnsan eğer hapiste sürekli güler ve sevimli görünürse başına her türlü iş gelir. Sert olmadığımız zamanlarda bile böyle görünmeye çalıştık, insan uzun süre numara yapınca bu artık gerçek hale geliyor,” dedi.

Gerçekten böyle bir cevap beklemiyordum.

“Hapiste miydin?”

“Simone ve ben hapiste tanıştık. Ben mağaza kundaklama- dan dolayı içeri girmiştım. Genç ve aptaldım, kendimi kanıtla- mak için bunu yapmıştım. Eğer bunu yaparsam mafyaya gire- bilirim sanıyordum. Simone ise bir adamın karısını ayarttıktan sonra adamın evinde basıldı, sonra da adamla kavgaya tutuşup adamı yaraladığı için ceza aldı.”

Tam bir kadın düşkünü olan Simone’un başının bu sebeple derde girmesi beni pek de şaşırtmamıştı. Ama Bruno için ger- çekten üzülmüştüm, sesinde bariz bir pişmanlık vardı.

“Çok üzgünüm,” dedim. “Bunu bilmiyordum.”

Elini havaya kaldırıp önemli değil dercesine salladı. Ama gözlerinde o yılları hatırlamasıyla beraber oluşan hüznü bir ifade vardı.

“Peki Dante? O da mı hapisten tanıdığınız?” diye sorarken sesim titriyordu. Dante hakkında bilmediğim başka bir şey daha mı vardı? Buna hazır mıydım, bilmiyordum.

Kafasını salladı. “Hayır, Dante’nin küçük kuzeni de kısa süreligine bizimle beraber hapis yattı. Ama hepimiz yakın zamanlarda dışarı çıkınca Dante yeniden belaya karışmamızı önlemek için yanına katılmamızı istedi. Çünkü biliyordu, bu işlere bulaşırsan, istesen de istemesen de bela seni çeker. Kuzeni Napoli’de kalıp aile işine devam etmeyi seçti ama biz Dante’nin peşinden Spello’ya geldik.”

Resmen şaşkınlıktan nefesim kesilmişti. Biz konuşurken kahvemiz gelmiş hatta soğumuştur, bir dikişte bitirip hemen yenisini istedim.

“Benim bunlardan hiç haberim yoktu, seni kırdıysam özür dilerim,” dedim.

Bruno uzaklara dalmış, denizi izliyordu.

“Sorun yok. Eğer kırıcı davrandıysam ben özür dilerim. Sana karşı özel bir garezim yok. Aksine yaptığın şey çok güzel; mücadelecisin, zorluklar karşısında diğer kadınlar gibi hemen gözlerin sulanmıyor,” dedi.

İkimiz de birbirimize gülümsedik.

“Dante’nin de sizin için yaptığı şey çok güzel.”

“Sadece bize değil, tesiste çalışanların neredeyse hepsi eski hükümlülerden oluşuyor. Antonio, Riccardo... Hepsine yeni bir şans verip hayata yeniden başlamalarını istedi. O olmasaydı hepimizin hayatı çok farklı olabilirdi.”

Riccardo da mı daha önce hapse girmişti? Ben hâlâ ne diyeceğimi bilmeden onu dinlerken devam etti: “Bu konuştukları-

mız aramızda kalsın. Geçmişimizi saklamak gibi özel bir niyetim yok ama Dante boşboğazlığı sevmez.”

“Tamam, tabii,” dedim. Bana güvenip bunları anlattığı için mutlu olmuştum.

Mervelere gidiş yolunda Bruno hakkında artık kesinlikle çok farklı düşünüyordum. Dürüst bir adamdı, bana hiçbir çekincesi olmadan olanları anlatması ona daha çok saygı duymama neden olmuştu. Benim arabamı park edip taksi bulmak için anacadeye doğru yürürken arkasından bakakaldım.

Bugün olanlar hakkında düşünecek çok şeyim vardı. Dante hakkında bilmediğim şeyleri öğrenmiştim. Belanın içinde doğmuş ama bunu devam ettirmek istememişti. Bir şekilde belaya bulaşanlara da elinden geldiğince yardım etmek istemiş ve onları da yanında çalıştırmaya başlamıştı. Bu, gerçekten onun nasıl birisi olduğunu açıklıyordu.

Üniversiteye gitmemişi, hiçbir konuda pişmanlık duymadığını söylüyordu ama eminim tamamen böyle düşünüyor olamazdı. Bana ilk kez dikkatle bakmıştı, gözlerimin güzel olduğunu düşünüyordu demek. Bugün olanları düşününce gülümsemeden edemedim.

“Sana diyoruz ayol, cevap versene!”

Merve gözlerini pörtletmiş bana bakıyordu. Ben eve girdikten sonra çaylarımızı alıp odasına geçmiştik.

“Uyumadan önce iki dedikodu edelim, dedim; kendi kendine sıırıyorsun. Anlatsana her şeyi, ne oldu?”

“Büyük bir restoran zincirine zeytinyağı işini bağladık. Beni güya çağırmayacaktı ama konuya öyle bir daldım ki şoke oldu.”

“Oh olsun, seni daha tanımıyor, yüz erkeğe bedelsin sen. Peki, elbiseni beğendi mi? Ne güzel olmuşsun, dedi mi?”

“He, evet, aynen böyle söyledi. Elbiseme bayılmış. “Hemen gidip başka renklerini de alalım,” dedi. Ay hayır Merve, öyle

şeyler demedi tabii ki. Toplantıdan sonra yemek yedik, bir şeyler içtik. Sonra kaldığı otelde oda ayarlamayı teklif etti, ben de gerek yok dedim."

"Ne? Otelde mi kal dedi?" Gözleri kocaman açılmış, heyecanla bana bakıyordu şimdi.

"O şekilde değil, yuh sen de. Ayrı oda herhalde. Adamın ortağıyım, öyle şeyler diyemez bana."

"Niye demesin ki? Gayet de güzel derdi istese. İş başka, aşk başka."

"Aşk yok Merve!"

"Ay bırak şimdi. Adamı beğenmiyor musun? Görünce ağzının suları akıyor. İnkâr etme istersen. Yani bana etme en azından. Bu inkârları çok iyi bilirim ben, aynı konuşmayı daha öncesinde Çiçek de yapmıştı. Adamın aşkından geberdiği, yanıp tutuştuğu zamanlardı hem de. Bu gözler çok keskin, her şeyi görür anlarım ben."

Merve'den gerçekten kurtulmak mümkün değildi.

"Tamam, adamı beğeniyorum, yalan değil. Ama sadece görsel olarak beğeniyorum, film yıldızlarını beğenmek gibi bir şey. Uzaktan beğendiğin şey aslında gerçekten ihtiyacın olan şey olmayabilir. Jamie Dornan'la evlenmek ister misin mesela?"

"*Grinin Elli Tonu* nda oynayan adam değil mi o? Bay Grey yani?"

"Evet," diye onayladım, sonra tam, "İstemezsin, değil mi?" diye devam ediyordum ki, "Evet, isterim. Manyak mıyım, niye istemeyeyim? Koskoca Mr. Grey ayol, onu kim istemez ki?" diye cevap verdi.

Yine de buna aldırış etmeden cümleme devam ettim: "Ben istemem, o sadece ekranda göze güzel geliyor. Dante de aynen o şekilde. Ona uzaktan hayran olmak yeterli, sahip olamayacağımı biliyorum. Ve bunun için boş hayaller kurup kendimi

paralayacak yaşı da çoktan geçtim. Çünkü iyi diye başladığım şeyler hayal kırıklığıyla sonuçlanıyor. Ayrıca adam benim ortağım, ikimiz de işlerimize bu tarz şeyleri karıştırmayacak kadar profesyoneliz.”

“Neden imkânsız olsun ki? Neden ona sahip olamayasın? Çiçek’le de aynı konuşmayı yapmıştık. Bak şimdi evli ve çok da mutlu.”

“Çiçek’le ben aynı durumda değiliz. Çiçek herkes tarafından beğenilecek bir kız. Sakin, çok uyumlu ve de çok güzel. Ama ben öyle değilim. İşkoliğim, inatçıyım, her konuda şüpheliyim ve sen her ne kadar elinden geleni yapsan da —!— hiçbir zaman ışıldayan güzellikte birisi olmayacağım.”

“Saçmalık! Şu anda ne kadar güzel görüldüğünün farkında mısın acaba? Sana bakıp da etkilenmeyecek bir erkek düşünemiyorum. Bu görüntünle sıradanlıktan o kadar uzaksın ki! Akıllısın, iş konusunda erkeklere pabucunu ters giydirirsin, esprilisin... Ama kendini o kadar kapatmışsın ki ne kendine ne de başkasına şans veriyorsun. Biraz mutlu olmak artık senin de hakkın. O aptal Hakan yüzünden tüm erkeklerden uzak durdun, hepsi onun gibi yalancı değil. Karşına bir yanlış çıktı diye tüm doğruları silemezsin.”

Merve bir konuda kesinlikle haklıydı. Seneler önce hayal kırıklığı yaşayıp sonra kendimi herkese karşı kapatmıştım.

Üniversitede Hakan’la aynı sınıftaydık. Foça’da butik otelleri olan bir ailenin tek oğluydu. İkimiz de iş konusunda deneyimliydik, ileride ailemizden kalan işi devralacağımızı bilerek okuyorduk. Akıllı ve girişkendi. Bir şekilde arkadaş olduk, kızlardan daha çok erkeklerle daha iyi anlaşabildiğim için sürekli beraber vakit geçiriyorduk. Bir süre sonra herkes bizi sevgili zannetmeye başladı. Biz de hiç konuşmadan sanki öyleymiş gibi devam ettik. Ama Hakan’la aramızdaki şey okuduğum aşk kitaplarına hiç de benzemiyordu, tutku yoktu. El ele tutuşmaz, sarılmaz ve öpüşmezdik. Bir kere doğum günümde hızlıca yanağımdan

öptüğünü, bir kere de merdivenlerde belimden tutup çektiğini hatırlıyorum. Hakan'ın yapısının bu şekilde olduğunu düşünüyordum. Onun dışında adı sevgili olan iki iyi arkadaş gibiydik. Daha önce hiç ilişki yaşamadığım için de bunun başka türlüünü sorgulamıyordum.

İkinci senemizde Ankara'dan bizim sınıfa transfer olan Dilek benden derslerle ilgili yardım istediğinde onunla da arkadaşlığımız dostluğa dönüşmüştü. Artık Hakan, o ve ben hep beraber geziyor, hep beraber zaman geçiriyorduk. İkisinin birbirine âşık olduğunu hiç fark etmemiştim bile. O kadar aptal ve saftım ki... Elbette Hakan benim yerime onu tercih edecekti. Dilek çok güzel olmasa da en azından bana göre bakımlı ve giydiğini kendine yakıştıran bir kızdı. İkisini okulun koridorunda el ele göz göze gördüğümde anlamıştım ki sorun Hakan'da değildi, bendeydi. Zaten o da benim bu halim yüzünden birlikte olmadığımızı açıkça itiraf etmişti. İnsanların bana acıyarak bakması özgüvenimi o kadar zedelemişti ki olayı atlatmak için kendimi New York'a atmıştım. Babam yurtdışında okumam için zaten beni senelerdir cesaretlendiriyordu. Ailemizde yurtdışında okuyup şirketi yönetecek bir vâris olması fikri ona çok cazip geliyordu. Ama benim için de oraya gitmek, belki de bugüne dek verdiğim en iyi kararlardan birisi olmuştu. Kendi kabuğumda sakince yaşayarak okulumu orada bitirmiş ve bir daha da gönül işlerine bulaşmamıştım. Sahip olamayacağım aşkı kitaplarda buluyordum, bu da bana yetiyordu. Hakan için doğru olmayan bendim ve her nedense benim için doğru olan kişiyi de aramaktan vazgeçmiştim.

Dante karşıma çıkana kadar aslında bir kısırdöngünün içinde yaşadığının pek farkında değildim. Hayatım, gömleğin yanlış iliklenen düğmeleri gibiydi ve artık onları doğru iliklemem gerekiyordu.

8. Bölüm

“Yarın sabah yola çıkıyorsun, artık şu işleri bırakıp bavulunu hazırlasan mı acaba?”

“Tamam, sadece şu son maillere de cevap yazıp bilgisayarını kapatıp çıkacağım.”

Merve benden daha panik durumdaydı. Spello’ya giderken sırf bavuluma ne koyacağımı ayarlayabilmek için İstanbul’dan çıkıp gelmişti.

Biletimi normalde iki gün kalacak şekilde ayarlamışken Dante, Napoli’de işle ilgili bir görüşmeye gideceğini, eğer katılmak istersem biletimi beş gün sonra dönecek şekilde ayarlamamı söyledi. Elbette Napoli’deki görüşmeye gitmek istiyordum, hatta can atıyordum. *Four Seasons Hotel*’de restoran zinciri sahipleriyle olan görüşme sonrası ona verdiğim gözdağı belli ki işe yaramıştı. Şimdi beni ciddiye alıp söylemesi bile müthiş bir ilerlemeydi. Maçolar kralı bana maçoluk yapmayı bırakmıştı...

Beş gün için, günde en az iki kere kıyafet değiştireceğimi varsayarsak, bavula dünyanın kıyafetini koymuştum. Festivale uygun, pembeli, yeşilli, bol çiçek böcekli bir elbise ayarlamıştık; neredeyse hiç pantolon koymamıştım, sadece yürüyüşe çıkarım diye bir tane tayt almıştım.

Onur’la Merve İstanbul’a gitmem için beni havalimanına bırakırken yolda yine çocuk gibi atışmaya başladılar. Beni bıraktıktan sonra birbirlerini boğazlayabilirlerdi. Villa Delfino’ya

yeniden gideceğim için o kadar tedirgin ve heyecanlıydım ki onların birbirlerine laf sokmalarını duymazdan gelebiliyordum.

İstanbul'da inip hızlı adımlarla Roma uçağına binerken en azından uçakta biraz kestirim diye hayal kuruyordum. Fakat şansıma küseyim ki hemen yanımda oturan adamın horlama sesi sanki bir ayının kapana kısıldıktan sonraki "Beni kurtarın!" çağrısı gibi şiddetli ve derindendi. İstesem bile uyuyabilmem mümkün değildi. Ben de çantamdan yeni aldığım kitabımı çıkarıp okumaya başladım. Bu seferki Büyükkada'da geçen bir aşk hikâyesiydi; Jane Austen'in *Gurur ve Önyargı* kitabının Türkçe uyarlamasıydı. Kitaba o kadar dalmıştım ki adamın horlamasını bile unutuverdim. Göz açıp kapayınca kadar uçak, Roma'ya iniş yapıvermişti.

Bavulları alıp havalimanından çıkarken gözlerim yine Antonio'yu aradı. Bu sefer elinde ismimin olduğu tabela yoktu. Beni görünce önce gözlerini kocaman açtı ve duraksadı, sonra hızla yanıma gelip yine bavullarımı elimden kaptı.

"Nasılsınız Bayan İnci, sizi ilk anda tanıyamadım. Saçlarınız değişmiş, gözlükleriniz de yok."

"Evet, ufak değişiklikler yaptım," dedim konuyu daha fazla uzatmamasını dileyerek.

Arabanın bagajına iki bavulu birden sığdırması mümkün olmayınca bir tanesini arka koltuğa yatırdık.

"Bu sefer daha uzun kalacağınız için çok mutluyum. Herkes siz geleceksiniz diye çok heyecanlı. Burayı özlediniz mi?"

"Evet, herkesi çok özledim. Sen nasılsın?"

"İyiyim, Villa Delfino'da işler çok yoğun. Misafirleri havalimanından gidip almak ve bırakmak benim sorumluluğumda. Bazen altı-yedi kere girip çıktığım günler oluyor."

"İşlerin iyi olmasına çok sevindim."

Geçen sefer havalar daha yeni ısınıyorken şimdi yaz gelmişti. Arabanın kliması en yüksek seviyedeydi ama yine de çok sıcaktı.

İki saat sonra Villa Delfino'nun yunus figürlü demir kapısının açılmasını bekliyorduk. Kapı açılıp taşlık yolda ilerlerken kalbimin normalden daha hızlı attığını fark ettim. Heyecanlıydım...

Geçen seferki gibi resepsiyona yanaştığımızda sanki dejavu yaşamış gibi herkes tam tekmil oradaydı, sadece Beatrice'in kocası Marcello yoktu. Olivia beni görünce hemen gülümsedi, üzüzlerse yerinde duramıyordu. Aida bile bu sefer ilkinden daha cana yakındı. Arabadan çıkar çıkmaz herkes sırayla sarıldı. Dante neredeydi acaba? Neden sürekli onu görmeyi umuyordum ki? Adam sırf ben geliyorum diye işini gücünü bırakıp karşılamaya gelecek değildi. İş her zaman daha önemli olmalıydı. Ona bu yüzden gücenmemeliydim, aynısını ben de yapardım...

Beatrice, "Harika görünüyorsun, ne yaptın kendine böyle? Kremini falan mı değiştirdin?" dedi gülerek.

"Krem değil, kuzenimin yardımını diyelim."

"Ben de böyle bir kuzen istiyorum ama kilolarımdan kurtulabilmem için bana üç tane kuzen anca yeter sanırım."

Olivia utandığını anlayarak konuyu kapatmak için, "Seni çok özledik. Geleceğin için öyle heyecanlıydık ki," dedi.

"Ben de öyle."

Üzüzler sırayla benimle konuşmaya ve ben yokken olanları anlatmaya çalışıyordu. Ama hepsini aynı anda dinlemek mümkün değildi. Aida yanıma yaklaşarak yine her zamanki gibi fısıltıyla, "Çok güzel olmuşsun, hep güzeldin ama şimdi daha da güzelsin," dedi. Bakışlarından söylediklerinin gerçek olduğunu anlayabiliyordum. Böyle bir kızın bu şekilde düşünmesi ya da konuşması gerçekten alıştığım bir şey değildi. Onun çeyreği ka-

dar güzel ve havalı olmayanların üniversitede bana hamamböceği muamelesi yaptığını hatırlıyordum çünkü...

Olivia, "Nonna bugün sana mutfakta bir şeyler göstermek istiyor. Yerleştikten sonra yanına uğramak ister misin? Eğer yorgunsan kesinlikle anlarım," dedi.

Nonna bana mutfakta ne göstermek isteyebilirdi ki? Biraz yorgun olabilirdim ama onu kızdırmayı kesinlikle istemiyordum. Hele ki vejetaryen olduğumu öğrendikten sonra bana olan hislerinde değişim olduğunu bile düşünmeye başlamıştım.

"Hayır, hiç yorgun değilim, hatta hemen şimdi gidebiliriz," dedim.

"Tamam öyleyse, Antonio bavullarını odana yerleştirir," dedi.

Ana binadan girip mutfağa doğru ilerledik.

İçeride Marcello, iki tane kadın çalışan ve Nonna vardı. Herkese selam verdikten sonra Nonna'ya sarılıp öptüm. Yine her zamanki gibi kusursuz görünüyordu. Altın sarısı düğmeleri olan yeşil renkli bir triko hırka, hemen altına da dizlerine kadar inen krem renkli, pileli bir etek giymişti. Kır saçları tam kulak hizasında küt kesilmişti. Boynunda inci dizili bir kolye, kulağında da onun takımı olan küpeler vardı. Bu kadın tam bir düzen timsaliydi.

İtalyanca bir şeyler söyledi. Olivia bana dönerek, "Önce ellerini yıkamanı ve sonra da mutfak önlüğü giymeni istedi," dedi.

"Neden? Ne yapacağız ki?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Sana *focaccia* yapmayı öğretecek," dedi hemen oradaki bir tabureyi çekip oturarak.

İşte bunu beklemiyordum!

Ellerimi yıkayıp geri döndükten sonra uysal bir şekilde önlüğü bağladım. Olivia tercümanımız olacaktı çünkü Nonna tek kelime İngilizce bilmiyordu. Ama yine de yüzüme bakıp sanki

net bir şekilde anlıyormuşum gibi ciddiyetle konuşmaya başladı. Olivia da onun söylediklerini bana tercüme ediyordu.

“Zeytinyağını satarken iyi bilmekle, yemek yaparken iyi bilmek tamamen farklı. Eğer bu işi yapıyorsan her ikisine de hâkim olman lazım. Tüm mutfaklar kendi yağlarıyla birbirlerinden ayrılır. Fransızlar tereyağı kullanır. İtalyanlar ise zeytinyağı. Yağ asla yemeğinin tadını örtmemeli, aksine eşlik edip onu güzelleştirmelidir. Yağı tek başına tatmaya güvenme, tadı normalde keskin yemeğin içine girdiğinde daha farklı olur. Bu yüzden şaraba benzemez, tek başına bir anlamı yoktur.”

Bu sırada malzemeleri koca bir çırpma kâsesine koyup karıştırmaya başladı. Hâlâ anlatmaya devam ediyordu:

“*Focaccia*’ya ‘torta al testo’ da denilebilir. Hamurun içine yağ, maya, un, tuz, şeker ve su ekliyoruz. İstedğin şeyle tatlandırabilirsin; adaçayı, zeytin ezmesi, fesleğen ya da biberiye gibi. Ben bunu sade yapacağım.”

Malzemeleri koyduktan sonra kâseyi önüme itip yoğurmam için kafasıyla talimat verdi. Daha önce hiç böyle bir hamur yapmayı denememiştim, aslında işin doğrusu yemek yapmakla hiçbir alakam yoktu.

Olivia bunu anlamış olacak ki, “Evde yemek yapar mısın?” diye sordu.

“Hayır, hiç yapmam. Akşamları babaannem yemek yapar, ayrıca fabrikada senelerdir çok iyi bir aşçımız var, öğle yemeklerimizi de o hazırlar. Ben sadece çok iyi mikrodalga kullanırım,” dedim gülerek.

Nonna beni izlerken kaşlarını çatıyordu. Nonna gerçekten korkutucu olabiliyordu, hele ki gözlerini kısıp tek kaşını kaldırdığında. Benim babaannemin çok sinirli haliyle benzeşiyordu; mesela ona haber vermeden geç geldiğimde, akşam yemeklerimi atladığımda, sağlığıma dikkat etmediğimde ve Erol Evgin şarkılarının sesini kısma çalıştığımda...

“Hamurun yumuşak olmalı, pürüzsüz oluncaya kadar yoğur.”

Elimden geleni yapıyordum ama gerçekten bu büyüklükte bir hamuru evirip çevirmek çok da kolay değildi. Bir ara elim kaydı ve tezgâhın üzerine bolca un sıçradı.

“Hamuru yuvarla. Ona bebek gibi şefkatli davranmalısın. Sev ve okşa, masaj yap, bebeğin sırtını sevip okşar gibi. Eğer çok fazla maya eklersen rengi sarıya döner, az koyarsan da kabarmaz, dümdüz olur ve emeklerin tamamen boşa gider. Malzemelerin seninle konuşmasını dinle, onları iyi dinlemen gerek. Bazen sesleriyle bazen kokularıyla seninle konuşurlar. Sana ne zaman durman gerektiğini söylerler.”

Bu hamurun bana ne zaman duracağını söyleyeceğini sanmıyordum, söylese de çok da anlamazdım. Ama yine de uzun süre ses çıkartmadan yoğurmaya devam ettim. Hatta düşüncelere dalmışken zaman gayet hızlı geçti.

Biraz sonra sanırım işi kavramıştım. Hamur, şu herkesin söylediği gibi ‘kulak memesi’ kıvamına gelmişti. Nonna’nın kaşları şimdi inmiş, yaptığım şeye memnuniyetle bakıyordu. Neden bilmiyorum ama bu kadından bir şekilde onay almayı o kadar çok istiyordum ki...

“15 dakika dinlendireceğiz şimdi,” dedi önümden kâseyi alırken.

Bu sırada üçüzler mutfağı basınca ortalık birden savaş alanına döndü. Onların hemen ardından da Dante mutfağa girdi.

Dante’yi görünce panikledim ve kolumun kenarında duran tahta kaşıkları sesli şekilde yere düşürdüm. Hızlıca eğilip yerden alırken kendime aşırı sinir oldum. Bu kadar süre görüşmedikten sonra beni bu halimle görmesi iyi olmamıştı. Hay lanet! Önce annesini öptü, sonra Nonna’yı. Ardından bana doğru ilerledi. Tokalaşacaktık ama her yerim un içindeydi. Filmlerde ve kitaplarda bu, klişe bir an olabilirdi ama gerçek hayatta bana

kendimi hiç de iyi hissettirmemişti, kendimi pasaklı ve beceriksiz hissetmişim.

“Hoş geldin, nasıl geçti yolculuğun?”

“Gayet iyiydi, sen nasılsın? İşler nasıl?”

“İşler gayet iyi, yoğun bir sezona girdik. Biraz sonra toplantım var, sana selam vermek için uğradım. Akşam yemeğinde görüşürüz,” dedi ve tekrar geldiği gibi kayboldu. Arkasından bakakalmıştım ki Olivia işin geri kalanını Nonna’nın halledeceğini söyledi. Biz de elimize kahvemizi alıp yürümeye başladık.

Daha önce geldiğimde havuz başındaki şezlonglar boşken şimdi bir sürü insan güneşleniyor, havuza giriyordu. Gerçekten de otelin dolu olduğu belliydi.

Patika yolda biraz yürüdükten sonra Olivia ile birlikte uzun ağacın gölgesindeki tahta sandalyelerde oturduk. İkimiz de sessizce güneşin batışını izliyorduk. Burası herkesten ve her şeyden uzakta, gizli bir kaçış noktası gibiydi. Oturduğumuz yere, hemen ayaklarımızın dibine salına salına bir kedi geldi. Önce gözlerini kısarak bizi izledi. Sonra ona zarar vermeyeceğimizi anlamış olmalı ki çimenlerin üzerine iyice yerleşerek uyuklamaya başladı. Burası bütün seslerden arınmış, tamamen izole bir yerdi. Tek bir araba gürültüsü bile duyulmuyordu. Her yer tıpkı otelin girişinde olduğu gibi uzun ağaçlarla çevriliydi.

Nonna’dan uzaklaşınca ne yalan söyleyeyim biraz rahatlamıştım. Kadının o kadar ciddi, sert ve kontrolcü bir havası vardı ki insana önünde ceketini ilikleme ihtiyacı hissettiriyordu.

“Nonna her zaman bu kadar korkutucu mudur?” diye sordum gülerek.

“Ben onu tanıdığımda hayat dolu bir kadındı. Ama yaşadıklarını düşününce onu anlayabiliyorum ve çok da kızamıyorum.”

“Ne oldu peki?” diye sordum merakla.

“Rita genç bir kızken *Salvatore* isimli teknesiyle balıkçılık yapan bir adama âşık oldu ve hemen evlendiler. Onu hayal meyal hatırlıyorum, yakışıklı ama hep karanlık tarafı olan hüzünlü bir adamdı. Bir gün denize açılmak için evden çıktı ve bir daha da dönmedi. Teknesinin yoğun bir rüzgârla alabora olduğunu söylediler. Ama Rita buna hiç inanmadı, bilerek ölmek istediğini düşündü.”

“Peki, sence öyle miydi?”

Omuzlarını kaldırıp, “Kimbilir?” dedi. “Kocasının ölümünden sonra bir de erkek kardeşini kaybedince daha karamsar ve ciddi oldu. İkimizin de tek bir ortak noktası var, o da kocam Lorenzo ve çocuklar. Çok anlaşılmamasak da birbirimizin yoluna çıkmamaya dikkat ettik.”

“Olivia, eğer haddimi aşmazsam bir şeyi çok merak ediyorum; sorabilir miyim?”

“Tabii.”

“Dante’nin babasıyla nasıl tanıştınız? Yani Amerika ve İtalya çok yakın mesafeler değil. Buraya nasıl yolun düştü?”

Gülümsedi, kahvesinden bir yudum alıp toprağın üzerine, yere bıraktı.

“Ailem Boston’da finans işiyle uğraşıyordu. Zengin arkadaş çevresiyle görüşüp benim de onlar gibi olmamı istiyordu. Ama benimse onlara benzemekten ödüm kopuyordu. Üniversitede ne okuyacağımı, okulu bitirince nerede çalışıp kiminle evleneceğimi bile kafalarında planlamışlardı. 18 yaşında asi, kafasına estiğini yapan, çılgın bir idealisttim. Sanatın her dalını seviyordum, özellikle seramik ve heykelde çok başarılıyım. Önce hayal ettiğim yerleri gezip sonra sanat okuyacaktım. Sırt çantamı alıp İtalya’ya uçtum. Elimde haritayla merak ettiğim her yeri geziyor, gittiğim yerlerde istediğim kadar kalıyor, sonra yoluma tekrar devam ediyordum. Paraya ihtiyacım yoktu, ailemin üniversite için bana ayırdığı fonu almıştım, sonra çalışıp yerine

koyarım diye düşünüyordum. Napoli'ye geldiğimde işler beklediğim gibi gitmedi, kaldığım pansiyonda tüm param çalındı. Ailemi utancımından arayıp yardım isteyemiyordum. Bir işe girebilirdim ama tek kelime İtalyanca bilmiyordum ve hiçbir tecrübem de yoktu. Asi ama işe yaramazdım. Roma'da kaldığımda tanıştığım, benim gibi Amerikalı bir kıza ulaştım. Kız burada bir arkadaşının bana yardım edebileceğini söyledi. Arkadaşı olan kişi de Lorenzo yani Dante'nin babasıydı ve işin aslı, kız daha önce onu hiç görmemişti bile."

Yerden kahvesini alarak tekrar içmeye başladı. Bu sırada ben neredeyse nefes bile almadan onu dinliyordum. Resmen canlı şekilde romantik bir kitap dinliyor gibiydim.

"Lorenzo'nun o zaman ufak bir pizza dükkânı vardı. Tabii ki aslında diğerlerinin yaptığı gibi göstermelik bir işti. Dükkânı dayısı işletiyordu ve beni görüşmek için oraya çağırttı. Bu arada eskiden cep telefonu yoktu, birisiyle tam zamanında buluşmak neredeyse imkânsız gibi bir şeydi. Buluşma saatinden herhalde bir saat kadar geç kaldım. Zaten hiçbir zaman çok dakik olduğum da söylenemezdi. Lorenzo oraya vardığımda çoktan çekip gitmişti."

Dante'nin bu kadar dakik olması sanırım babasından geliyordu.

Olivia konuşmasına devam etti: "Hayal kırıklığı içinde neredeyse tüm gün orada oturdum. Zaten yapacak başka bir şeyim de yoktu. Dayısı halime acıyıp karnımı doyurdu ve nihayet akşam kalkmak üzereyken kapıdan hışımla bir adam girdi. Kopkoyu gözleri, arkaya doğru taradığı koyu saçları ve takım elbisesi ile film yıldızları gibiydi."

"Dante'nin babası mı?"

Kafasını evet anlamında salladı.

"Çok yakışıklı değildi. Hatta benim şimdiye kadar bir erkekte beğendiğim hiçbir özelliğe uymuyordu. Ama bir şey vardı,

ona bakmaktan kendimi alamıyordum. O da bana doğru bakıyordu, aramızda korkunç bir çekim vardı. Selam bile vermeden gelip karşıma oturdu. Benimle konuşmadan, herhalde birkaç dakika böyle geçti. Normalde utangaç bir kız değildim, aksine girişken bile sayılırdım. Daha önce yaşadığım yerde iki uzun ilişkim olmuştu. Ama onun karşısında utançtan kıpkırmızı olmuştum. Girdiği her ortamı varlığıyla dolduran bir adamdı, bir yerde olduğunu da olmadığını da kolayca fark ettirirdi.”

Tıpkı Dante gibi...

“Sonra?”

“Sonra beni kalmam için bir yere götürdü ve o pizzacıda çalışmaya başladım. İkimiz de birbirimize ilk görüşte âşık olmuştuk. Ama tek sorun nişanlıydı. Kızı sevmiyordu. Çünkü anlaşmalı bir evlilikti, sizin kültürünüzdeki gibi görücü usulü denilen cinsten. Onu bu yüzden bırakmayı denedim ama mümkün değildi. Birbirimizden ayrı tek bir gün bile geçiremiyorduk. Hayatım sadece ondan ibaret hale gelmişti.

“Büyük olaylar çıktı ve işler tamamen karıştı. Kendi aramızda sessiz sedasız evlendik. Ama bu evlilik ikimiz için de kolay değildi. Ailem bilmedikleri bir ülkede önüme çıkan ilk adamla evlendiğim için düğünümüze gelmedi. Hatta Dante doğuncaya kadar da benimle hiç görüşmediler. Ona babamın ismi Fred'i vererek sanırım babamı etkilemeyi başarmıştım. Lorenzo'nun ailesi de nişanlısını bırakıp Amerikalı bir kızla evlenmesini normal karşılamadı. Benim içinse dilini bilmediğim bir ülkede, hoş karşılanmadığım bir ailede yaşamam çok zordu. Hele çocuklar olduktan sonra daha da zor oldu.”

“Peki nasıl aştınız bunu?”

“Bugün bile geçmişe baktığımda tamamen aşabildiğimizi düşünmüyorum. Bizi bir arada tutan tek şey aşktı. Evet önemli bir argüman ama onun dışında gemimiz o kadar çok yerden su alıyordu ki ileride batacağını bile bile devam ediyorduk. Gemimiz tamamen batmadı ama hiçbir zaman okyanusta yol da alamadı.”

Gözleri ileride bir noktaya dalmıştı.

“Lorenzo kimi zaman kaba, sinirli ve dediğim dedik bir adamdı. Ama onu o kadar çok seviyordum ki bu özelliklerini hep görmezden geldim çünkü hayatımın aşkıydı.”

Bunu sanki bir çeşit itirafta bulunuyor gibi söylemişti, konuşmasına devam etti:

“Dante pek çok konuda bana babasını hatırlatıyor, onun gibi zor yanları var, kararlı ve inatçı. Her ne kadar bulunduğumuz çağ değişse de pek çok konuda ataerkil davranmaya devam ediyor.”

“Evet, bunu ben de fark ettim. En başta onunla anlaşmakta gerçekten çok zorlandım. Aslında onun bu tavırlarına pek de yabancı değilim. Benim geldiğim yerde de erkekler kadınlara göre daha baskın davranmaya çalışıyor.”

“Ama sen kolay lokma değilsin, öyle değil mi?”

“Hayır, değilim. Özellikle işim konusunda geri planda bırakılmayı kabul edemem. Ya da sırf kadınıym diye kırılğan olduğumun düşünülmesini istemiyorum. Bazı kadınlar bundan hoşlanabilir ama ben değil.”

“Bunu biliyorum, Dante de biliyor ve sana karşı daha dikkatli. Başlarda seni sindirmeye çalışmış olabilir ama sert kayaya tosladı ve nasıl davranması gerektiğini öğrendi.”

İkimiz de gülümsedik.

“Peki, senin hayatında kimse yok mu?” diye soruverdi birden.

“Hayır, benim senin kocana hissettiğim gibi hissettiğim kimse olmadı. Aslında hiç kimse olmadı bile diyebilirim.”

“Yani daha önce kimseyle olmadın mı?” diye sordu Olivia şaşırılmış bir halde.

“Aslında...” diye başladım cümleme, lafı dolandırıp konuyu bir şekilde kapatmak istiyordum ama gözlerini açmış bana bakıyordu, ne diyeceğimi tam olarak bilememiştim.

“Üniversitede erkek arkadaşım vardı ama biz onunla tam da sevgili gibi değildik. Belki beni beğenmiyordu ya da beni soğuk buluyordu, bilmiyorum. İlişkimiz yürümeyince bir daha da kimse olmadı hayatımda. Zaten üzerimde sorumluluklar vardı, babam ölüp de işin başına gelince tek düşündüğüm şirketi batırmamak ve çalışanların maaşını ödeyebilmektir. Sorun muhtemelen bende yani, kimseyi suçlamıyorum.”

“Ah kendi gençliğimi hatırlıyorum da sanırım ben fazla yaramaz bir kızmışım,” diye kıkırdedi.

“Yani sen Dante'nin babasından önce...”

Yüzünü utangaç şekilde kapattı ve “Evet,” dedi. “Şimdi düşündüğümde onlarla yaşadığım, Lorenzo ile yaşadıklarımla kıyas bile edilemez. Bizim Lorenzo ile farklı bir uyumumuz vardı. Hayatımın aşkıydı ve ben de onun hayatının aşkıydım. Eğer birisini gerçekten çok seviyorsan, sevgine sahip çıkmalı ve bunu ondan gizlememelisin. Kadınlarla ilişkisi sadece yatmak olan ve duygusal hiçbir ilişki kurmayan taş gibi sert bir adama sevgi sözcükleri kullandırabilmem inan zor oldu. Ama kesinlikle buna değerdi.”

Ona nasıl baktıysam kadın bana teselli vermek istercesine, “Bir gün senin de ayaklarını yerden kesip her şeyi unutturan biri karşına çıkacak,” dedi.

Sadece gülümsedim ve sonra konuyu değiştirmek için, “Aida bana sanatla uğraştığını söylemişti,” dedim.

“Evet, Aida aslında bu konuda bana benziyor, sanatsal yanını benden almış. Oteldeki resimlerin çoğunu o yaptı, iç deko-rasyon konusunda da başarılı.”

“Dante neden onun ısrarla otelle alakalı bir bölümde okumasını istiyor? Bana düşmez ama Aida'nın bu konuda çok mutlu olmadığını düşünüyorum.”

“Kocamın ölümünden sonra sarsılmıştım. Neredeyse hiçbir şey hissetmiyor gibiydim. Hayatımın en önemli bölümünde o

vardı ve bir gün ansızın hayatımdan yok olmuştu. Akşam sofrayı hazırlarken sanki beraber yemek yiyecekmışiz gibi ona da tabak koymaya devam ediyordum. Eşyalarına dokunamıyordum. Sanki uyuşmuştum ve bu sırada hayatımızı çekip çevirmek Dante'ye kalmıştı. Babası öldükten sonra Dante bu aile için çok fazla şey yaptı, bütün sorumluluk ona geçti. Ona önce böyle bir misyon yükleyip ardından da kararlarını sorgulamazdım. O zamandan sonra asla da sorgulamadım."

Kendince haklıydı, ne diyebilirdim ki? Ayrıca bu onların sorunuydu? Dante'nin ailesiyle olan ilişkisi kendi problemiydi.

Bir süre daha oturduktan sonra akşam yemeğine hazırlanmak için odama döndüm. Daha önce birkaç parça eşyayla geldiğimde ne giyeceğime karar vermek oldukça kolayken şimdi koca bavulların içi dünya kadar şeyle doluydu. Tamamen karsız kalmıştım. Ama Merve onu da düşünmüştü. Bana daha önce tüm giysileri önceden giydirip kombin yaparak fotoğraflarımı çekmişti. Telefonuma bakıp aralarından hangisini giyeceğimi seçebilirdim. Sonunda mavi renkli, askılı bir elbise ve sandalette karar kıldım. Üzerime üşürsem diye de ince bir hırka almıştım ama hırkayı omuzlarımdan üzerine atmış, tamamen giymemiştim. Merve'nin moda tavsiyelerinden birisiydi...

Colina Verde'ye yürürken kendi kendime şarkı mırıldanmaya başladım. Anlık bir mutluluk beni etkisi altına aldı. Hava kararmıştı ve yıldızlar o kadar belirgindi ki sanki uzansam tutabilecektim. Burada olmak beni çok mutlu ediyordu.

Masada yine kalabalık vardı, artık herkesi tanıyordum. Yine sevgi dolu bir kucaklaşıp koklaşma ritüelinden sonra benim için ayrılan yere oturdum; tam Paola'nın karşısına. Kadın beni gördüğünde yerinden kalkmadığı gibi direkt kötü kötü bakışlar atıyordu. Aslında kadının bakışlarında daha çok alaycı ve kendini benden üstün görme ifadesi vardı. Dante masada Riccardo'yla sohbet ediyordu, bir ara beni görünce bakışları takılı kaldı ama tekrar konuşmaya devam etti.

Yemekler yine masaya dizilmişti ve Nonna onunla beraber yaptığım *focaccia*'yı sanki değerli bir sanat eseriymiş gibi önüme koydu. İşaret edip tadına bakmamı istedi. Hayatımda ilk defa hamurlu bir şey yapmıştım ve bir ısıklık aldığımda gerçekten de *hiç de fena değil* diye düşündüm.

“Hamur açmayı öğrendin, sırada makarna var,” dedi Olivia gülerek.

“Sanırım ona hazır değilim, direkt en zor yemeklere geçtik, ben daha önce yumurta bile kırmadım,” dedim.

Yemek bitiminde üçüzlerle oynamak için kalktım. Yine çok yemiştım ve hareket etmezsem patlayabilirdim.

Serena yanıma gelip, “Biriktirdiğim dalları yakalım mı?” diye sordu. Bu kızın ateşe düşkünlüğü beni korkutuyordu.

“Ateşle oynamasak da size benim çocukken oynadığım bir oyunu öğretsem mesela?”

Her Türk çocuğunun en az bir kere oynadığı ortada sıçan oyununu gösterdim ve o kadar eğlendiler ki neredeyse bir saate yakın durmaksızın oynadık. Sonunda sırtüstü çimlere uzandık, Renata diğerlerine göre daha sıcakkanlıydı ve gelip karnımın üzerine yattı. Giulia ve Serena da sağlı sollu iki yanıma...

Giulia, kardeşim olup olmadığını sordu. Olmadığını söyleyince, “Peki bunun için üzgün müsün?” dedi, yine her zamanki gibi kendinden beklenmedik bir olgunlukla.

“Evet, kesinlikle. Eğer sizin gibi kız kardeşlerim olsaydı dünyada daha az yalnız hissederdim.”

“Annenle baban nerede?” diye sordu Renata.

“Benim annem de babam da öldü. Umarım cennettedirler.”

Bu sefer kafasını iyice karnıma gömüp beni okşamaya başladı, gerçekten çok duygusal bir çocuktı.

Ben de onun kafasını okşadım.

Serena, "Evin nasıl bir yer?" diye sordu. Benim hakkımda bir sürü şey öğrenmek istiyorlardı.

"Yaşadığım yer aslında buraya çok benziyor. Çok ev yok, kahkahalık değil ve bir sürü zeytin ağacı var. Evimizin yanında zeytinyağı yaptığımız büyük bir fabrika var. Gündüzleri isteyim, akşam olunca da babaannemle beraber yaşadığımız eve gidip yemek yiyorum ve ertesi gün tekrar sabah kakıp işe gidiyorum."

Giulia, "Evlenince nerede yaşayacaksın?" diye sordu yeniden.

"Bilmiyorum. Henüz evlenme durumum yok ama herhalde yaşadığım yerde yaşamaya devam ederim."

"Ama erkekler kadınların yanına gitmez, her zaman kadınlar gider."

"Kim demiş? Öyle bir zorunluluk yok. Kadınlar özgürdür ve ayrıca bir erkek eğer isterse karısı için her şeyi yapar," dedim.

"Feministsin yani?"

Giulia beni her seferinde şaşırtmaya devam ediyordu. Kahkahayı bastım ve "Evet feministim. Biz kadınlar özgürüz, bunu unutmayın kızlar. İstedığımız şeyi yapmaya hakkımız var," dedim.

Serena yattığı yerden kalkarak, "Hadi, kamp ateşi yakalım o zaman!" dedi.

Yine konuyu ateşe bağlamıştı.

Yattığım yerdeki görüntüyü yıldızlar yerine Dante'nin yüzü kapladı. Tam tepeme dikilmiş, bana bakıyordu. Hemen toparlanıp oturdum.

"Kızlar, uyku vaktiniz gelmedi mi?" diye sordu.

Giulia, "Biz özgürüz, istediğimiz saatte yatabiliriz," diye cevap verdi.

Dante'nin Giulia'ya öyle bir bakışı vardı ki çocuk ezilip büzümüş, resmen küçücük kalmıştı. Kahkahayı basmamak için kendimi zor tuttum.

Ama kızlar Dante'nin çok espri anlayışı olmadığını biliyor olmalıydı ki bu bakış sonrası hızlıca kalkıp üzerlerini silkelediler ve iyi geceler diledikten sonra yatmaya gittiler.

“Kızlarla bir saat vakit geçirdin ve şimdiden bana karşı gelmeye başladılar,” diye söylendi Dante.

“Özgür olduklarını bilmelerini sağladım.”

“Başka neler anlattın bakalım?” dedi gülümseyerek, yüzünde muzip bir ifade vardı.

“Erkeklerin söylediği ve aldığı her karara uymak zorunda olmadığımızı çünkü güçlü olduğumuzu...”

“Hadi kalk küçük feminist, tatlı için bekleniyorsun.”

Hayatımda bundan daha iyi bir tiramisu yememiş olabilirdim. O kadar lezzetliydi ki... İlk defa anlamının “Cheer me Up” yani “Beni neşelendir” olduğunu öğrenmiştim. Gerçekten de bir anlığına dünyanın en neşeli insanı olabilirdim. Bu tatlı beni doğrudan cennete ışınlamıştı.

Aida tam yanımdaydı ve Beatrice çocukları yatırmaya gitmişti. Bana mı öyle geliyordu bilmiyorum ama Riccardo'nun Aida'ya kaçamak bakışlarını yakalamıştım. Aida ne tarafa dönse o da o tarafa bakıyordu. Hatta ikisi de birbirine kaçamak bakışlar atıyordu.

“Okul tatilde mi Aida?” diye sordum.

“Evet, tatilde. Ben de tecrübe edinmek için otelde Paola'nın yanında çalışıyorum.”

“Keyifli mi peki? Otel işleri zorlu olmalı diye tahmin ediyorum.”

“Evet, kendine göre zorlukları var. İnsanları mutlu etmek ve kaldıkları sürece yüzde yüz memnun ayrılmalarını sağlamak kolay değil.”

“Tatile gitmeyi planlıyor musun? Sonuçta okulun açılana kadar aralıksız burada çalışmayacaksın değil mi?”

“Hayır, tatil gibi bir planım yok. Çünkü buranın en yoğun olduğu dönemdeyiz. Zaten öyle bir şansım olsa da tatile gitmez, yaz için açılan özel resim kurslarına giderdim. Her sene Milano’da en iyi öğretmenlerden oluşan bir eğitim var. Ama tabii benim için bu mümkün değil.”

“Neden mümkün olmasın ki? Bunu Dante ile hiç konuştun mu?”

“Hayır, konuşabileceğimi sanmıyorum.”

“Onu baban gibi gördüğünü biliyorum ama o senin baban değil. Baban olsa bile böyle önemli kararları mutlaka başkalarına göre almamalısın. Bu senin hayatın. İstedğin ve hakkın olan şey için mücadele etmelisin.”

Bakışları derinleştirdi, muhtemelen söylediklerimi düşünüyordu. Bu kızın gerçekten sesini duyurabilmesini istiyordum. Kendisi için bir şeyler yapabilmesi için bunu ailesine fark ettirmesi gerekiyordu. Ve ben onun için elimden geleni yapacağıma kendi kendime söz verdim. Burada bulunduğum süre boyunca Dante’yi bu konuda çaktırmadan işleyecektim. Bunu Aida’ya borçluydum.

Ertesi gün erkenden yürüyüşe çıkmıştım. Sanki çiçeklerin rengi daha belirgin, kuşlar daha cıvıltılıydı. Burası çok güzeldi ve bana iyi geliyordu. Beatrice, kocası Marcello ve Olivia, Collina Verde’de oturmuş kahve içiyorlardı, ben de onlara katıldım. Kahvaltı alışkanlığım olmadığı için pek sorun yaşamıyordum ama bu İtalyanların kahvaltıdan anladığı kahve, bisküvi ve kızarmış ekmekti. İşte bu en zorlayıcı olandı. Çünkü sabahları karbonhidrat yüklemesi yapmazsam hiç de doymuş hissedemiyordum.

Dante bu sırada telefonuma mesaj atarak beni çalışma odasında beklediğini söyledi. Olivia bir şey yemediğimi görünce ben kalkarken elime bir elma tutuşturdu. Elimde elimam keyifle

şarkı mırıldanarak Dante'nin odasına doğru yürümeye başladım.

Odaya girdiğimde Dante masasına oturmuş, sinirli şekilde bana bakıyordu. Neden? Ne olmuştu da bana böyle bakıyordu?

"Üçüzlerle yaptığın konuşmalara aldırmiyorum. Ama Aida'nın kafasına girmeyi bırak!"

"Anlamadım?"

"Dün akşam benimle konuşarak resim eğitimi için Milano'ya gideceğini söyledi. Dikkat edersen *gitmek istediğini söyledi* demiyorum, *gideceğini söyledi* diyorum. Bir önceki gelişinin hemen ardından da okuduğu bölümle ilgili memnuniyetsizliğini dile getirmişti. Kız kardeşimin bu yeni ve muhteşem fikirlerinin her seferinde senin buraya gelişine denk gelmesi tesadüf olamaz değil mi?"

Demek Aida ona söylediklerimi dinlemiş ve cesaretini toplayıp Dante'yle konuşmuştu. Gerçekten de beni şaşırtmış ve başkaldırıda bulunmuştu.

Omuz silkerek, "Aferin ona," dedim.

Benden böyle bir cevap beklemediği için afallamıştı ve inanamaz gözlerle bana bakıyordu.

O konuşmadığı için, "Onu domine etmeye çalışmayı bırakmalısın. O artık yetişkin bir kadın ve kendi kararlarını verebilir," diyerek devam ettim.

Kaşları havaya kalktı, belli ki böyle bir tepki beklemiyordu benden. Sanki utanıp sıkılıp ondan böyle bir şeye neden olduğum için özür bekliyormuş gibiydi.

Ama kendini kontrol etmekte oldukça başarılıydı, bir süre söyleyeceklerini düşündü. Elleri şakaklarına gitti.

"Benim kimseyi domine ettiğim, baskıladığım falan yok. Herkes istediğini yapmakta özgür. Sen gelene kadar her şey gayet yolundaydı. Senin bu söylemlerin, 'özgürüm, bağımsızım' konuşmaların sadece işleri karıştırıyor."

Yalandan bir kahkaha attım. “Tabii, kendini bu şekilde kandırabilirsin ama gerçekler ortada. Kız senden korkmadan adım bile atamıyor. O kadar içine kapanmış ki doğru düzgün konuşmıyor bile. Beatrice ise bu kadar senelik eğitimden sonra tek görevinin çocuk bakıp evde oturmak olduğunu düşünüyor. Bu tarz bir Neandertal görüşü bence artık bırakmalısın. Bu kelimenin ne olduğunu belki bilmiyorsundur diye söyleyeyim: Mağara adamları dönemi demek...”

İşte bu sefer onu sinirlendirmeyi başarmıştım. Yüzü bir anda sertleşti, gözleri şimdi ateş saçıyordu. Bundan korkmam gerekiyor muydu, bilmiyorum ama beni kesinlikle sindiremeyecekti.

“Beni bu mafya tavırlarıyla korkutamazsın. Senden hiç korkmuyorum!” dedim.

“Korkmalısın!”

Böyle adamlar korkunun kokusunu bile alabilirdi, buna izin vermeyecektim. Çenemi meydan okurcasına kaldırdım. Parmak ucuyla bile beni kapıya yapıştıracak kadar heybetliydi ama eğer ondan bir kere çekindiğimi anlarsa beni sürekli sindirmeye kalkabilirdi. Ama avucunu yalardı.

“Ne yapacaksın Dante? Beni zeytin ağaçlarının altına mı gömeceksin?” dedim alaycılıkla.

Ağzını açıyordu ki derin bir nefes alarak sustu. Muhtemelen beni boğmamak için kendini frenlemeye çalışıyordu.

“Kız kardeşlerimle olan meseleler bizi ilgilendirir. İşte ortak olmamız aile hayatıma burnunu sokmanı gerektirmez. Herkes kendi işine baksın. Ben sana neden bu haldesin diye soruyor muyum?” Kelimelerini seçerek konuşmuştu; dolambaçsız, sadeydi.

“Ne haldeyim? Pardon anlamadım?”

“Boş ver!”

“Hayır, erkek ol ve başladığın cümleyi tamamla.” Sesim sinirle biraz yüksek çıkmış olabilirdi ama umurumda değildi.

“Tamam, gerçekleri mi duymak istiyorsun? Hayatını yaşamıyorsun, tek ilgilendiğin şey iş ve aptal aşk kitapları okumak. Eğlenmek için ne yapıyorsun? Kaç tane arkadaşın var? Yanında çalışan Onur ve kuzenin dışında? Birisini bulmak için en son ne zaman harekete geçtin? Feminist tavırlarınla da bulabileceğini sanmıyorum ya, neyse.”

“Aptal aşk kitapları mı?” Şimdi de resmen öfkeyle ciyaklamıştım? Hayatımı bu şekilde özetlemesi çok sinir bozucuydu. Hayatımla ilgili detayları ona otelde yemek yediğimiz akşam kendi ağzıyla anlatmıştım ve şimdi yüzüme vuruyordu. Ama en çok da aşk kitaplarıma laf etmesi beni delirtmişti.

“Aşk kitaplarının konuyla ne alakası var? Para kazanmaya çalışmanın nesi yanlış? Ayrıca birisini bulmak için sokak sokak gezmeye gerek yok; istersem bulurum, merak etme. Senden tavsiye almaya niyetim yok. Ayrıca hakkımda hiçbir şey de bilmiyorsun!”

Söyleyeceklerimi tek bir mantıklı cümleye sığdırmaya çalışıyordum.

“En son ne zaman birisiyle duygusal bir ilişki yaşadın, çok merak ediyorum?” diye sordu keyifle. Benden gelecek cevabı biliyordu çünkü.

“Bu seni ilgilendirmez”

“Soruma cevap vermedin! Çünkü sen yaşayamadığın aşkı kitaplarda okuyorsun...”

Söylediği son söz sanki kulaklarımda eko yaparak çınlamaya başladı şimdi de.

Çünkü sen yaşayamadığın aşkı kitaplarda okuyorsun...

Adi herif, hayatım hakkımda hiçbir şey bilmiyordu. Hem annem hem babamı kaybetmenin beni ne kadar yaraladığını, kimseye bağlanamadığımı, özgüvensizliklerimi, işimi korumak için yaşadığım baskıyı... O kadar sinirlenmişim ki kafasını ellerimle koparabilirdim. Bunun yerine, elimdeki elmayı direkt kafasına fırlattım.

Söyledikleri gerçek olabilirdi, çoğunda haklı da olabilirdi ama bunları ondan duymak çok canımı acıtmıştı. Ama elma daha havalandığı anda yine de bunu yaptığımı pişman olmuş-tum. Hiç iyi bir atıcı olduğum söylenemezdi ama elma tam kafasının ortasına isabet ettiği anda ellerimle ağzımı kapattım.

Elma kafasından sekip yere düştü. Dante vurduğum yeri tutup bana bakarken gözlerim kocaman açılmıştı; tek elimle ağzımı kapatmıştım. Bunu yaptığımı inanamıyordum.

“Özür dilerim, çok özür dilerim,” dedim panikle.

O da bana inanamayan gözlerle bakıyordu. Hemen durduğum yerden yanına koşup kafasını çekiştirmeye başladım. Elmanın isabet ettiği yerde bir sorun yoktu, kanamamıştı ama muhtemelen fena halde şişecekti.

Dante hâlâ şoke olmuş şekilde, “Bana elma fırlattın. Kafama elma fırlattığına inanamıyorum,” dedi.

“Özür dilerim, çok özür dilerim,” dedim. Allah’ım ben delirmiş olmalıydım, iş ortağıma böyle bir şey nasıl yapabilirdim?

Ama sonra kafasında sorun olmadığını görmenin verdiği rahatlıkla ve bana az önce söylediği şeyler aklıma gelince, “Bunu hak ettin,” dedim.

“Bana bu şekilde davranan son kişiye ne yaptım biliyor musun?”

“Dur tahmin edeyim, arabasını ateşe mi verdin?”

“Hayır, ben de hatırlamıyorum. Düşün o kadar zaman geçmiş yani.”

“Demek ki zamanı gelmiş,” dedim gülerek.

Birden o da gülümsemeye başladı. Gülümsediğinde göz kenarlarında oluşan çizgilere bayılıyordum. Kafasını yarmış olabilirim diye telaşlanarak adamın dibine kadar girmiştim.

Neredeyse burun burunaydık; saniyeler içinde bir an, belki de saliselik bir an, gözlerimiz birleşti. Bu gözlerin bana bu şekilde takılı kaldığını daha önce görmemiştim. Bana bakıyordu.

O gözlerin içine dalıp gitmek inanılmazdı. Sanki içimdeki tüm oksijen tükenmiş gibi nefessiz kalmıştım. Hem de sadece tek bir bakışla! Bu adam bana hiç yaşamadığım ve varlığını bile bilmediğim şeyleri hissettiriyor ve yaptırıyordu. O kadar yakınımda, hemen yanı başımdaydı ki kafamı bir santim çevirsem dudak dudağa gelebilirdik. Kalbim küt küt atıyordu ama heyecanımı anlayacak diye nefesimi sabitlemeye çalışıyordum. Gözlerim dudaklarına takılmış ve o da bunu fark etmişti. Bir saniye sonra o da benim dudaklarıma bakıyordu.

Ama yüzyıllardır romantik kitapların ve filmlerin bir klişesi olarak aniden telefonu çalmaya başlayınca o anın büyüsü bozuldu. Gözlerimiz birbirinden ayrıldı, hemen kendimi toparlayarak önünden çekilmek için hareketlendim. Resmen adamın önünde set oluşturmuşum. Hayatımda hiç bu kadar kısa süre içinde, böylesine romantik bir an yaşamamıştım.

Telefonunu açarken odadan çıkmam gerektiğini hissettim. Ondan uzaklaşmaya ve mantıklı düşünmeye ihtiyacım vardı. Sessizce, neredeyse kaçarcasına kapıdan süzüldüm.

Odadan çıkıp köşeyi döner dönmez Paola ile burun buruna geldim. Az önce Dante'nin yanında olduğumu anlamıştı ve bana, "Senin orada ne işin var?" bakışı atıyordu. Kadın resmen burnuyla koku alıyor gibi bir edayla beni inceliyordu. Gerçekten bu ikisinin arasında ne tarz bir ilişki olduğunu çözememiştim. Paola, Dante'ye sanki tapulu malıymış gibi davranıyorken Dante'nin onu zerre kadar önemsemediğini de görebiliyordum. Öyleyse tek taraflı bir ilişki miydi bu? Yine de geçen sefer beni kendisi için tehdit olarak görmüyorken bu kez daha bakımlı bir halde geldim diye bana düşmanca davranması enteresandı. Bu kadında beni ilk gördüğümünden beri rahatsız eden bir şey vardı, adını koyamıyordum ama bir şey vardı.

"Yardımcı olabilir miyim? Sanırım kayboldun?" diye sordu tek kaşı havada.

"Hayır, her şey yolunda, teşekkür ederim," dedim sert bir tonla ve dışarı çıktım.

Antonio hemen bahçede, elinde torbalarla ana binaya doğru yürüyordu; eli kolu o kadar doluydu ki taşıdıkları cüssesine göre çok ağır görünüyordu.

“Nasılsın Antonio?”

“İyiyim, Bayan İnci. Siz nasılsınız?”

“Ben de iyiyim. Sana yardım etmemi ister misin? Ellerin fazla dolu gibi.”

“Hayır, yorulmanızı istemem.”

Yine de koltuğunun altındaki tuvalet kâğıdı rulosuna uzandım. Sonra da paketlerden bir iki tanesini zorla aldım ve beraber yürümeye başladık.

“Bugün neler yapacaksınız?” diye sordu.

“Bilmiyorum, bugün için bir planımız yok. Yarın Dante’yle Napoli’ye gideceğiz iş için. Sonraki gün de zaten festival var.”

“Sizi gezdirmeyi teklif ederdim ama bugün gelen misafirleri karşılamak için tekrar geri dönmem gerekecek.”

“Teşekkür ederim düşündüğün için. Ben oyalanacak bir şeyler bulurum, merak etme,” dedim gülümseyerek.

“Telefonum sizde var, beni her zaman arayabilirsiniz,” dedi ve “Bu arada bugün çok güzelsiniz,” diye ekledi neredeyse otuz iki dişini göstererek. Gerçekten de hiç vazgeçmiyor, ısrarla şansını denemeye devam ediyordu.

Antonio’dan ayrılıp tek başıma geziniyorken Renata yanıma gelip nefes nefese, “Nonna seni bekliyor mutfakta,” dedi. Tabii ya, dün makarna yapmayı öğreteceğini söylemişti. En azından az önce Dante’nin odasında yaşananları düşünmemem için oyalayıcı bir şeylerle uğraşacaktım...

Mutfağa girdiğimde tahminim doğru çıkmıştı. Ama Nonna makarna hamurunu çoktan açmıştı. Bu sefer tercüme etmesi için Olivia değil, Giulia seçilmişti.

“Nonna makarna hamurunu önceden hazırladı, nasıl kesildiğini görmeni istiyor ve sonra da pesto sosu yapacaksınız,” dedi Giulia.

Bu kadın neden bana ısrarla yemek yapmayı öğretmeye çalışıyordu ve neden böyle bir misyonu üstlenmişti, anlamıyordum.

Makarna hamurunu merdaneyle açıp uzun oval hale getirdikten sonra bana doğru bakarak yine bir şeyler söyledi.

Giulia bir yandan kitap okuyor, diğer yandan onun söylediklerini tercüme ediyordu.

“Nonna diyor ki hamuru açtıktan sonra ışığın gölgesini görmelisin.”

“Peki.”

Hayatımda bir daha ne zaman makarna açacaktım, bilmiyordum ama bunu kafama not etmiştim.

Açtığı hamuru ince şeritler halinde kestikten sonra tahta bir silindire tek tek asmaya başladı. Anladığım kadarıyla kurumaya bırakacaktı ya da yapışmasını önliyordu bu şekilde asarak.

Bana bakarak bağırırçasına konuşmaya devam etti.

“Ne diyor?” diye sordum Giulia’ya.

“*Korkuluk gibi durma, hadi bana yardım et, diyor.*”

Hemen önlüğü belime bağlayıp ben de onun yaptığı gibi kesmeye başladım. Aslında oldukça zevkli sayılırdı. Zaten bununla uğraşmak bana can simidi gibi bir şey olmuştu. Dante’nin odasında yaşadığım olaylı dakikaları unutmamı ve düşünmememi sağlıyordu. Çünkü aklıma gelir gibi olduğunda kalbim iki katı hızla çarpmaya başlıyordu. Bunu şimdi kesinlikle düşünmemeliydim.

Nonna konuşmaya devam ederken Giulia da tercümesini yapıyordu: “Yaşadığım kasabanın çoğunluğu işçiydi. Şimdiki

trenler için kullanılan tünelleri yapabilmek için kayaları saatlerce kazarlardı. Oldukça yorucu bir işti ve mola verdiklerinde kadınlarını doyurabilmek için koca bir tabak dolusu makarna yerlerdi. Bu yüzden her İtalyan kadını ya da İtalyan erkeğine sahip bir kadın, kocasının karnını doyurabilmek için makarna yapmayı öğrenmeli.”

Giulia öyle bir çeviri yapmıştı ki resmen tüm anlattıkları kendisinden çıkmışçasına ciddiydi.

Nonna ona bir tepki vermediğim için suratıma soru sorar gibi bakınca, “Evet, ilerideki kocam için mutlaka makarna yapmayı öğrenmeliyim. Bunun için de teşekkür ederim,” dedim uysalca. Nasılsa bir İtalya’yla birlikte değildim ve bir Türk erkeğini mutlu edecek asıl yemeğin de pirinç pilavı öğrenmekten geçtiği anekdotunu paylaşmamak için kendimi zor tuttum. Nonna’yı kesinlikle kızdırmak istemiyordum.

Yarım saatten fazla sadece tüm şehre değil, Roma’ya yetecek kadar makarna kestikten sonra önlüğü belimden çıkarıyordum ki, “Henüz değil, işiniz bitmedi,” dedi Giulia.

“Şimdi ne var?” diye sordum isyan edencesine.

“Daha pesto sosu yapacaksınız,” dedi gülerek.

Bu sırada telefonum çaldı, arayan Onur’du. Nonna malzeme almak için arkasını döndüğünde hızlıca açtım.

“Ne var ne yok? Sesin çıkmadı.”

“Makarna kestim, şimdi de pesto sosu yapmayı öğreniyorum. Gelecek sezon için *Masterchef*e hazırlanıyorum burada,” dedim neredeyse fısıldayarak.

Onur kahkahayı bastı. “Sen daha yumurta kırmayı bile bilmiyorsun ki...”

“Aynısını ben de söyledim ama Dante’nin halası kendine öyle bir misyon edindi işte. Bana Allah rızası için bir şeyler öğretip öyle evime yollayacak. Dur kapatıyorum, şimdi geliyor.

Telefonla konuştuğumu görürse kızabilir,” dedim ve cevabını bile beklemeden telefonu direkt yüzüne kapattım.

“Gerekli malzemeler... Ee, ben bunların İngilizcesini bilmiyorum. Sana internetten fotoğraflarını göstereceğim,” dedi Giulia kafasını kaşıyarak. Kızın İngilizcesi de bir yere kadardı, sadece o değil ben de ilgi alanıma girmediği için yiyeceklerle ilgili bazı terimleri bilmiyordum.

Pesto sosunun ne olduğunu biliyordum ama içeriği hakkında hiçbir fikrim yoktu, sadece yeşil renkli bir şeyler olduğunu biliyordum. Meğer içinde fesleğen, çam fıstığı, parmesan peyniri, sarımsak ve zeytinyağı varmış.

“Bunların hepsini havanda ezeceksin. Ama tabii ki sırasıyla. Nonna makinada yapılmasına karşı; lezzetli olmadığını düşünüyor.”

Malzemeleri yavaş yavaş havana koyup önüme iteledi ve ezmemi istedi. Var gücümle eziyordum. On dakikanın sonunda bileklerim ağrımişti. Bu kadın her şeyi eski yöntemlerle yapıyordu ama mutlaka bir bildiği vardı. Pesto sosu da yapmadım demezdim artık...

Sosa bir kaşık daldırdı ve sonra çat diye benim ağzıma tıktı. Tadı inanılmaz güzeldi! Bir vejetaryen için en güzel soslardan birisiydi. Öğle yemeğine Allah’tan az kalmıştı, ekmeği banarak bile yedim bunu.

Öğle yemeğine hazırlık başlamıştı. Makarnalar haşlandıktan sonra Beatrice’le beraber malzemeleri masaya taşımaya başladık. Marcello da yengeçli, rokalı bir salata ve enginarlı bir yemek yapmıştı.

Yarım saat sonra herkes masadaydı. Aida ve Dante henüz gelmemişti. Az sonra Dante masaya gelip oturdu, ona bakmaya çalışıyordum. Çünkü sabah odasında olanlardan sonra utanmıştım. Adamın kafasına elma fırlatmıştım, daha ötesi var mıydı? Bu adam benim ortağım, adamla iş yapıyorduk, sini-

rime hâkim olmalıydım. Çocuk gibi ona bir şeyler fırlatamazdım.

Olivia, Dante'ye yaklaşarak ona doğru eğildi ve "Kafanı mı çarptın sen? Şişmiş sanki burası?" dedi.

Dante sinsi bir şekilde bana bakıp, "Kafama elma düştü," dedi gülerek.

Yanaklarımı resmen ateş bastı, utançtan kıpkırmızı olmuş-
tum. Konunun daha fazla uzamaması için yemeğime gömül-
müştüm. Kafam aşağıda, nefes almadan, makarnayı aralıksız
ağızıma tıkiyordum.

Beatrice yerken beni inceliyordu. "Nasıl bu kadar zayıf kala-
biliyorsun? Senin yediğın kadar yesem ne hale gelirdim?"

"Metabolizmam hızlı çalışıyor olmalı, gerçekten de çok yi-
yorum," dedim.

"Berbat bir metabolizmam olmalı, su içsem yarıyor."

"Her gün yediğın o kadar tatlı, sudan sayılmıyor anne," dedi
Serena gülerek.

Akşam yemeğini yedikten sonra Dante işlerinin olduğunu
söyleyerek masadan kalktı. Olivia o kadar hoş sohbetti ki bana
anılarını anlatırken sanki onun gözünden yaşıyor gibi oluyor-
dum. Aida akşam yemeğine gelmemişti, bir yandan da aklım
ondaydı. Dante ona çok mu kızmıştı acaba? Benim yüzümden
işler karışmıştı ama ne diyeceğimi bilmiyordum. Olivia'ya Ai-
da'yı soracak gibi oldum ama bir şekilde konu Beatrice'in başka
bir şey sormasıyla kaynadı. Yarın Napoli'ye giderken Dante'yle
bu konu hakkında konuşabilirdim.

9. Bölüm

Sabah erkenden kalkıp banyo yaptım, ardından saçlarımı kurutup maşayla şekillendirdim. Dante'yle iş görüşmesi için daha önce yaşadığı yere, Napoli'ye gidecektik. İki buçuk saatte yakın uzun bir yolculuk olacaktı. Bu kadar zaman sonunda, nihayet beni kendiliğinden bir toplantıya dahil etmeyi akıl edebilmişti. Boyum uzun olmadığı için uzun elbiselerden uzak duruyordum, bu yüzden hemen diz altımda biten turuncu, cici bir elbise giydim ve hafif bir makyaj yaptıktan sonra otoparka doğru yürümeye başladım. Dante çoktan arabaya binmiş, hatta telefonla hararetli bir konuşma yapmaya bile başlamıştı. Beni görünce tek kaşı havaya kalktı, muhtemelen geç kaldığım için trip atıyordu. Bu adamın saat, hatta dakikalarla ilgili çok büyük bir takıntısı vardı. Alt tarafı beş dakika geç kalmıştım ve bana gıcık olmuştu. Ya da bir gün önce az kalsın kafasını yarıyor olmamdan da kaynaklanmış olabilirdi bu!

Yine rahat binebilmem için arabanın kapısını eğilip açtı. Biner binmez kemerimi bağladım ve telefonumu alıp Onur'a mesaj yazdım. Onur yeni bir sosyal medya ajansı ile toplantı ayarlamıştı. Buradan döner dönmez ajansla bir araya gelecektik. Adamlar o kadar yoğunlardı ki resmen müşteri seçer hale gelmişlerdi. Bu yüzden toplantıya gitmem çok önemliydi.

Kafamı çevirip çaktırmadan Dante'ye baktım. Kahretsin! Bugün yine harika görünüyordu. Koyu renk bir kot pantolon ve üzerine spor beyaz bir gömlek giymiş, gömleğin kollarını yine kıvrırmıştı. Güneş gözlüğü takmıştı ve bütün araba yine

tamamen o kokuyordu. *Allah'ım bugünü sağ salim atlatabilmem için lütfen bana acı.*

“Sana kahve hazırlattım,” dedi elindeki *mug*’ı bana doğru uzatarak. Aynı zamanda da fazlasıyla düşünceliydi. Bir gün önce kafasını kırmak istememe rağmen bana iyi davranmaya devam ediyordu.

Kibarca teşekkür ettim ama gece gündüz kahve içemezdim. İtalyanlar su niyetine kahve tüketiyorlardı ve kesin bir şey varsa o da fazla kahve bana yaramıyordu. Damarlarıma dağıldığı anda enerji patlaması yaşamama sebep olabiliyordu. Buraya ne zaman gelsem resmen kahveye boğuluyordum. Hele bu koca bardaktakini bitirmeye kalkarsam akşama doğru çifte perende atmaya bile kalkabilirdim.

“Öğle yemeği gibi orada oluruz, pizza sever misin?” diye sordu ve devam etti: “Gerçi senin et dışında sevmediğin bir şey olmadığını düşünüyorum,” dedi gülümseyerek. Bu şekilde gülümsediğinde içimi eritiyordu.

“Evet, tabii ki pizza seviyorum.”

“Vikinger gibi yiyorsun, kesinlikle kırılgan bir kız gibi de içmiyorsun. Sinirlendiğindeyse cüssenden beklenmeyecek şekilde kafa tutuyorsun,” dedi bana bakarak.

Yine beni utandırmayı başarmıştı. Dün kafasına fırlattığım elma aklıma gelince oturduğum koltukta küçüldükçe küçüldüm. Gerçekten ben hiç bu şekilde davranmazdım. Bana neler oluyordu, bilmiyordum.

“Gerçekten özür dilerim ama bu konuyu sürekli hatırlatmana gerek var mı? Beni kışkırttın ve ben de sinirlerime hâkim olamadım.”

“Bir dahaki sefer sana bir şey söylemeden önce ortalıkta bıçak ya da balta falan olmamasına dikkat ederim.”

“Beni sinirlendirmemeye dikkat etsen daha iyi olmaz mı?”

“Bak aslında bu konuda ben de hatalıyım, üzerine çok gittim. Söylememem gereken şeyler söyledim.”

Şaşırtıcı birisiydi, benden özür dilemişti.

“Evet, çok kırıcıydın,” diyerek söylediğini onayladım. Aşk kitaplarıma laf etmesi ve beni yalnızlığımla vurmaya çalışması çok sinir bozucuydu.

“Bence birbirimizin özel hayatlarına karışmayı bırakmalıyız. Ortaklığımız için bu kısmını kapsamıyor,” dedim.

“Bunun için biraz geç. Artık aile hayatıma dahil oldun. Herkes seni çok seviyor ve hakkımızda çok fazla şey biliyorsun. Oysa ben senin hakkında pek bir şey bilmiyorum.”

Olivia’nın kocasıyla tanışmasından tut, hayatındaki pişmanlıklarına kadar her şeyi öğrenmiştim. Dante’nin ailesinin karanlık işlerle uğraştığını biliyordum ve kız kardeşleriyle olan ilişkisine de istemeden elim değmişti. Haklıydı, onlar hakkında daha çok şey biliyordum.

“Tamam, hakkımda bilmek istediğin bir şey var mı ki? Anlatacak çok şey yok, olanları da zaten biliyorsun.” Ara sıra panik atak geçirdiğimi ve buna neyin sebep olduğunu anlatmıştım.

“Peki, o zaman sorayım. Hayatında özel birisi oldu mu?”

Neden bunları konuşuyorduk ki? Yanaklarım yeniden kızarmaya başladı, oldukça rahatsız olmuştum. Kâküllerimle oynamaya başladım. Konuyu kapatmaya çalışsam bu daha çok dikkat çekerd. Yoldaydık ve sanki senelerdir birbirimizi tanıyor-muşçasına rahat sohbet edebiliyorduk. Bundan birkaç ay önce böyle bir şey yaşayacağımı düşünemezdim bile.

“Özel diyebileceğim sadece bir kişi oldu. Ama yürümedi,” dedim.

“Peki, senin bahsettiğin ilişkin neden bitti?” diye hemen karşı sorgulamaya geçtim. Madem o sormuştu, ben de sorabilirdim. Zaten cevabını duymak için de çıldırıyordum.

“Öldü.”

İşte bunu beklemiyordum. Şoke olmuştum. Ağzım resmen açık kalmıştı. *Öldü* sözünü mecazen mi söylemişti yoksa gerçekten mi ölmüştü?

Ama hayır, gözlerinden belliydi, anlayabiliyordum. Kız gerçekten ölmüştü...

Bir şey söylemem gerekiyordu ama kitlenmişim. Birisinin seni terk edip hayatından çıkması farklı, ölüp de çıkması tamamen farklı şeylerdi. Benim uzun zamandır hayatımda kimse-nin olmamasının sebebi işkolik ve umutsuz olmamdı. Onunsa muhtemelen aşk acısı çekip kimseye bakmamasıydı. Of, bu gerçekten çok üzücüydü.

“Çok üzüldüm,” diyebilirdim muhtemelen beş dakika gecikmeli olarak. Gerçekten bunu sindirmek çok zor olmuştu. “Sevdiğin birisini kaybetmek gerçekten çok zor,” diye devam ettim, bunu en yakından deneyimlemiş birisi olarak.

“Ölüm asla bir hikâyenin sonu olmaz, geriye mutlaka bir iz bırakır.”

Kesinlikle doğruydı. Annem ve babamın ardından hikâye tamamen bitmemişti. Neredeyse her gün bunun yükünü taşıyordum. Onların bir daha yanımda olamayacaklarını bilmek kimi zaman katlanılmaz oluyordu. Bazen babamın sesini bile hatırlamakta güçlük çekiyordum. Ama annem... Annemi hiç hatırlayamıyordum. Sanki küçükken TV’de izlediğim kısa bir reklam sahnesi gibiydi. Uzun saçlarının rüzgâra karşı hareket ettiğini hatırlıyordum ama hepsi o kadar. Kokusu, ellerinin şekli, kirpiklerinin uzun olup olmadığı, neler gülüp nelere hüzünlendiğini, hiçbir detayını bilmiyordum.

Dante de benim gibi hissediyor muydu? Her gün onu düşünüyor, kalbi acıyor muydu?

Güneş gözlüğümü almak için çantamı açtım. İçimden ağlamak geliyordu, bir an çok mutluyken şimdi böyle hissetme-

min nedenini anlamıyordum. Gözlük şu anda duygularımı dışa yansıtmamı engelleyecek sihirli bir maske gibiydi. Gözlerimi saklarsam her şeyden korunabilirdim. Ama çantamda yoktu ve ben de çareyi yüzümü cama neredeyse tamamen dönerek saklamakta buldum.

İçimden söküp atamadığım zehirli bir kıskançlık tüm vücudumu sardı. Kanlı canlı birisini değil; nefes almayan, aramızda olmayan birisini kıskanıyordum. Bu belki diğerinden daha körüydü. Çünkü Dante'nin hatırasında sevdiği kız sonsuza kadar iyi şekilde kalacaktı. Bir melek nasıl baş edebilirdim ki? Allah'ım bana neler oluyordu? Dante'yi ölmüş sevgilisinden kıskanıyordum.

İkimiz de susmuştuk. Pencereden yolu izliyordum. Yaklaşık yarım saat sonra Napoli tabelasını gördük. Dar yollardan devam edip büyük bir meydanın etrafından döndük. Eski bir binanın önünde durduk ve arabayı park edince dışarı çıktık.

Yol çok uzun değildi. En azından benim Gömeç'ten İstanbul'a sürekli gitmemi düşünürsek kısa bile sayılırdı. Ama yolun son yarım saati konuştuklarımız yüzünden çok zor geçmişti. Kendimi dışarı atmak öylesine iyi gelmişti ki sanki bunca süre nefesimi tutmuştum.

Şimdi yan yana yürüyorduk. Sokaktan geçerken insanlar Dante'ye selam veriyordu. Utangaç bir kız çocuğu gibi dudaklarımı kemirdiğimi fark edince hemen omuzlarımı dikleştirdim ve havalı olmam gerektiğini hatırlattım kendime. Sanki bir film sahnesiymiş gibi her şey dikkatimi çekiyordu. Bir pencereden diğerine gerilmiş iplere renk renk çamaşırlar asılmıştı. Yaz olduğundan okulu tatil olan çocuklar sokakta top oynuyordu. Esnaflar dükkân önlerinde oturup sohbet ediyor, dar yollardan arabaları ve motosikletleriyle geçmeye çalışan insanlar korna çalıp birbirlerine sövgüler yağıdırıyordu. Balıkçı tezgâhlarının önünde duran içi su dolu leğenlerdeki kum midyeleri, seyyar satıcıların yoldan geçenlerin ilgisini çekmek için bağırıışları ve sokak çalgıcılarının her bir köşeden gelen farklı müzikleri... So-

kaklar renk renk boyanmıştı, duvardaki bazı portreler o kadar gerçekçiydi ki birazdan canlanıp yürüyerek yanımızdan geçeceklermiş gibiydi.

Her köşe başında bizimkileri andıran bakkallar vardı. Yaşlı bir kadın iple bağladığı ve pencereden sarkıttığı yeşil plastikten uzun kovaşına bakkalın siparişini koymasını bekliyordu. Aslında tam önümüzde kiliseye doğru yürüyen bir rahibe grubu olmasaydı kendimi Türkiye'nin herhangi bir semtinde sanabilirdim. O kadar bizden ve bizim gibilerdi ki...

Bu arada yollarda sürekli tadilat çalışmaları vardı, işçiler muhtemelen kavurucu yaz sıcakları başlamadan işleri toparlamak istiyorlardı. Kimi zaman bu yol çalışmaları Dante'yle yan yana yürümemize izin vermiyor, yolu bilen o olduğu için önden gidiyor, ben de ardı sıra yürüyordum. Yanlarından geçerlerken işçilerden biri –ki kesinlikle hiç de fena sayılmazdı– beni fark edip ıslık çaldı. O kadar beklenmedik bir durumdu ki şaşkınlıkla gülümsedim. Ta ki Dante'nin gür sesi kulaklarımda çınlayıncaya kadar.

“Gülümsemeyi kes, olur mu? Adamları durup dururken hırpalamak istemiyorum. Sizin orada işler nasıl ilerler bilmiyorum ama İtalya'da, hele Napoli'de bir erkeğe karşılık verirsen o an bunu talep etmek isterler. Eğer gerçekten niyetin bu değilse yanımdan yürü lütfen!”

Suratım hemen ciddileşti, alt tarafı gülümsemiştim. Hayatımda daha önce hiç sokakta ıslığa maruz kalmamıştım ki. Adam bunun tadını çıkartmama bile izin vermemiş, keyfime limon sıkmıştı. Gerçi benim için birileriyle kavga etmesi tam romanlardan fırlama bir hareket olurdu. Gerçek hayatta erkekler kızlar için artık kavgaya giriyor muydu?

Birkaç dakika sonra turuncu renkli ahşap ve büyük bir kapıdan içeri girdik. Hayatımda hiç böyle bir kapı rengi görmemiştim. Kapının ardı sanki başka bir dünyaya açılıyordu. Az önceki kaos ve karmaşadan uzakta, sakin bir alan... Kocaman avlunun

ortasında minicik mozaiklerden yapılmış mermer bir çeşme duruyordu. Çeşmenin ortasında şişko bir meleğin ağzından su fışkırıyordu. Havuzun çevresinde de sanki bir ressam tarafından özenle çizilip boyanmış rengârenk çiçekler vardı.

Farkında olmadan durmuş, etrafımı inceliyordum. Dante arkasından gelmediğimi fark edince durup bana döndü. Şaşkınlığım onu gülümsetmişti.

“Burada büyüdüm. Bu avluda, havuzun etrafında kuzenlerimle kovalamaca oynardık.”

“Çok güzel,” diyebilirdim sadece. Buradan çok etkilenmiştim.

İçeri girdiğimiz zaman —etrafta kimse yoktu— yukarıdaki pencerelerden biri bize seslenince Dante de ben de sese doğru döndük. Pencerede kırklı yaşlarında bir kadın belirdi. Dante’yle İtalyanca konuşmaya başladılar ama daha çok kavga ediyor gibilerdi. Evin kapısından yine orta yaşlı başka bir kadın ve erkek çıkıp bize doğru bağırarak yürümeye başladı. Bana daha önce Napoli’de geride bıraktığı akrabalarıyla aralarında bir sorun olmadığını söylemişti, yoksa bu doğru değil miydi?

Ama kadın Dante’ye kemiklerini kırarcasına bir anda sarıldı. Adam da ona doğru yöneldiğinde Dante ensesinden tutup kendisine çekerek ona sarıldı.

Sonra penceredeki kadın da aşağı geldi, o da Dante’ye sarıldı ve ardından birkaç çocuk daha kadını takip etti. Bu görüntüde alakasız duran bir tek bendim, ne yapacağımı bilemeden onları izliyordum. İtalyanların konuşmaları ve hareketleri birbirinden tamamen farklıydı, Bir an kavga edeceklerini sanıyorken bir anda sarmaş dolaş oluyorlardı. Dante beni gösterip muhtemelen hakkımda İtalyanca bilgi verince bütün kafalar hızla bana doğru çevrildi.

Elimi kaldırıp yine olmayan İtalyancamla “Bon Giorno,” dedim. Ara sıra da olsa buralarda takılmaya devam edeksem sözlüğüme birkaç kelime daha eklemem şarttı.

“Kuzenlerim yemeğe kalamayacağımız için biraz üzüldüler,” diye açıklama yaptı. “Burası ilgini çektiyse daha sonra vakit olursa yeniden uğrayabiliriz,” dedi, ben hâlâ merakla bulduğum mekânı inceliyorken.

Olur anlamında kafamı salladım. Dante’nin yaşadığı yeri görmek ve bu gürültücü akrabalarıyla tanışmak epey merak uyandırıcıydı.

Sonra ayaküstü vedalaşıp avludan çıktık ve yeniden yürümeye başladık.

Beş dakika içinde küçük bir dükkâna girdik, tabelasında *Piazza Delfino* yazıyordu. İşte Olivia’nın çalıştığı meşhur pizzacı burasıydı. İçeride birkaç masa vardı ve hepsi de doluydu. Servis yapan kısa boylu, zayıf genç adam tabaklar elindeyken birden Dante’ye bağırdı. İşte yine aynısı olmuştu, yine sevinç mi öfke belirtisi mi belli olmayan bir bağıışı.

Adam elindeki tabakları masaya neredeyse atarcasına bırakarak yanımıza geldi ve yine oldukça coşkulu bir şekilde sarıldılar. Yine ne yapacağımı bilemeden onları izliyordum.

“Bu benim büyük kuzenimin oğlu Emilio. Amcam öldükten sonra babası işin başına geçti. Emilio Amerika’da edebiyat okuyor, sadece yazları ona yardım etmek için geliyor. Kuzenim de bu sayede tembellik yapabiliyor,” dedi bana bilgi vermek için. Sonra ona dönerek, “Bu İnci, benim Türkiye’deki ortağım. Buraya bir iş görüşmesi için geldik ve ben de meşhur pizzamızdan yemesi için onu buraya getirdim,” dedi İngilizce.

Çocuk benimle tanışırken neredeyse utanmıştı. Aynı benim eskiden kullandığım gibi siyah, kemik bir gözlük takıyordu. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Aç açın halinden nasıl anlıyorsa, kör de körün halinden öyle anlıyordu.

“Memnun oldum, Emilio.”

“Ben de,” diye cevap verdi. “Bana sadece birkaç dakika verin, size masa ayarlayacağım hemen,” dedi ve arkalara doğru giderek oturan üç genci neredeyse kovarcasına kaldırdı.

Çocuklar ellerinde içecekleri, ağızları dolu bir halde kapıdan çıkarlarken yerin dibine girdim. Emilio, "Tamamdır, masa sizin," derken, "Bizim için onları kaldırdığına inanamıyorum, biraz bekleyebilirdik," dedim.

"Evet ama Dante beklemeyi sevmez," dedi ona gülümseyerek.

Evet, Dante beklemeyi gerçekten de sevmezdi. Bunu ben de çok iyi biliyordum.

İçerisi pek şaşıalı sayılmazdı ama duvarlarında buraya gelen ünlülerin çekildiği fotoğraflar vardı. Tom Cruise, Kate Moss ve Ed Sheeran bile gelmişti, diğerlerini çok fazla tanımıyordum. Dante her zamanki gibi benim yerime de sipariş vermeye kalkınca Emilio'ya dönerek, "Amcan ne yemek istediğimi telepatik olarak biliyor olmalı," dedim alaycı şekilde.

Emilio gülümsedi ama bir şey söylemedi. Çünkü Dante'nin ne kadar kontrol delisi olduğunu o da biliyor olmalıydı.

Dante'nin benim yerime seçtiğini göz ardı ederek, "İçinde et olmayan ne tavsiye edersin?" diye sordum.

"Dört peynirli pizza önerebilirim," diye cevap verdi Emilio.

"Tamam, ondan o zaman," dedim gülümseyerek.

"Ben de zaten onu sipariş etmiştim senin için," dedi Dante, ellerini havaya kaldırıp.

"Teşekkür ederim. Kendi siparişimi kendim verebiliyorum gördüğün gibi."

"Bir pizza için burada feminizm propagandası yapmaya başlamazsın inşallah."

"Başlayabilirim..." dedim gülümseyerek.

Yoldaki gerilimden sonra yine eskisi gibi gülümseyebiliyor olmamıza sevinmiştim.

"Sen de burada çalıştın mı peki?" diye sordum.

“Delfino erkeklerinin yolu mutlaka buradan geçer.”

“Yani pizza yapmayı biliyor musun?”

“Hayır, bilmiyorum. Sadece teknik olarak nasıl özelliklerde olması gerektiğini biliyorum. Mesela Napoli usulü pizzanın çapı 35 cm’yi geçmemeli, kenar kalınlığı da 1-2 cm olmalı,” dedi bilmiş bir edayla ve devam etti: “Ben sadece servis yapar, hesap tutardım.”

Zaten onu pizza hamuru açarken düşünemiyordum. Her zaman maço işlerle uğraşmalıydı. Tipik Dante... Cevabı üzerine gözlerimi devirdiğimi görmüştü.

“Ne var şimdi? Restoranda çalışan herkesin yemek yapmayı bilmesi mi gerekiyor? Ben sana bir kadın olarak neden yemek yapmayı bilmiyorsun diye soruyor muyum?”

“Konu benim yemek yapamamama nasıl geldi şimdi?”

“Bence bu konuyu kapayalım,” dedi âdeta bitkin bir ifadeyle. Birazdan başına ne geleceğini anlamıştı.

“Hayır, kapamayalım, konuşalım. Neden özellikle kadınların yemek yapması beklenir? Bir erkek de yemek pişirmeyi, ev işi yapmayı bilmeli. Bunu birisinin sana söylemesi gerekiyor Dante. Şu anda karanlık çağlar sona erdi, yeni bir yüzyıldayız. Kafa yapını değiştirmeli, çağa ayak uydurmalısın,” dedim ve alıntı yaparak devam ettim: *‘Kadınlar yüzyıllardır erkekleri olduklarının iki katı gösteren ayna görevi gördüler. Bu yüzden bir kadının eleştirisi bir erkeğin eleştirisinden daha çok yaralar.’*”

“Virginia Woolf,” diye cevap verdi Emilio masaya tabaklarımızı bırakırken.

Dante şaşkın gözlerle ona bakarken çocuk da panikle açıklamaya çalıştı.

“Ortağın Virginia Woolf’tan alıntı yaptı.”

“Orasını anladım,” dedi ve pizzasından bir ısırık aldı.

Emilio'yla ikimiz aynı anda birbirimize gülümsedik. Bunu sesli söylemesek de biliyorduk, Dante'yi kendi çapımızda mat etmiştik. *Bay Her Şeyi Bilen* demek ki her şeyi bilemeyebiliyordu.

“En sevdiğim yazarlardan. Kesinlikle modern çağın en başarılı feministlerinden. Tezimi *İngiliz feminist yazarların modern çağ erkek hegemonyasına etkisi* üzerine yazmayı planlıyorum.”

Virginia Woolf okuyan neredeyse hiçbir erkekle tanışmışlığım yoktu. Napoli'de karşılaşmam kaderin bir cilvesiydi.

“Amcan Amerika'da edebiyat okuduğunu söyledi, ben de bir süre New York'ta kaldım. Sonrasında planın ne?”

“Okuduğum okulda kalıp akademisyen olabilirim diye düşünüyorum.”

Emilio gerçekten standarda göre hiç de fena sayılmazdı. Oldukça uzun boylu ve fitti. Dante'den farklı olarak saçları simsiyah, gözleri de ondan farklı olarak kahverengi tonlarındaydı. Ama onunla mukayese edildiğinde yaşça büyük olsa bile tabii ki Dante daha yakışıklı ve karizmatikti.

Biz yerken o da masanın başında duruyordu, Dante ona muhtemelen gitmesi için ters ters baktı ama Emilio anlamıyordu.

“Ne kadar burada olacaksınız?” diye sordu.

“Bu akşam dönmeyi planlıyoruz,” diye cevap verdi Dante, içeceğinden bir yudum aldıktan sonra.

Emilio'nun yüzünden hayal kırıklığı okunabiliyordu. Bu çocuk benden oldukça küçüktü ama sanırım benimle ilgileniyordu. Merve'nin eli değdiğinden beri bana ilgi duyan üç ya da dördüncü kişi olmuştu. Gururum fazlasıyla okşanmıştı çünkü çocuk gerçekten bunu belli ediyordu.

“Bir dahakine daha uzun bekliyoruz o zaman,” dedi bana gülümseyerek.

“Dante eğer getirmezse ben kendim buraya yeniden gelirim. Düşündüğümünden daha da güzelmiş, birkaç saatliğine gezmelik bir yer değil,” dedim.

“Çok sevinirim, inşallah ben de burada olurum. Sana mail adresimi versem nasıl olur?”

“Tabii,” dedim.

Emilio cebinden telefonunu çıkarıp benden mailimi istedi ve anında, “Selam!” diye mail attı. Dante hiçbir şey söylemedi ama konuşmanın dışında kaldığı için biraz gergin gibiydi.

Pizzamın hepsini yemiştım. Dante tabağıma bakarken şaşkınlıkla gülümsüyordu. Bunu fark edip, “Ne yapayım güzelse dayanamıyorum, ayrıca benim midem görüldüğünden daha geniştir,” diye açıklama yaptım.

“O zaman hadi kalkalım, görüşme için az zamanımız kaldı.”

Masadan bir an kalkamayacakmışım gibi hissettim, yediğim hamurlar koca bir kaya gibi midemin en dip köşesine oturmuştu. Masa ve sandalyeler zaten çok sıkıştıktı. Hareket edemeyince Emilio yardımına koştu, masayı hemen itip elini uzatarak kalkmama yardımcı oldu.

Dante bu sırada restorandan çıkıyordu, arkasını dönüp baktığında bizi neredeyse el ele görünce utanıp hemen elimi kurtardım ve teşekkür ederek hızlıca kendimi dışarı attım.

“Yanılıyor olabilirim ama Emilio benimle flört etmeye çalışıyor olabilir,” dedim.

“İtalya’da flörtleşmek bir çeşit gelenek, ata sporu gibi.”

“Yani her kim olursa bunu yapardı mı diyorsun?” dedim sinirle karışık.

“Hayır, Emilio öyle bir çocuk değil, normalde utangaçtır. O böyle şeyleri bilmez. Ama genel olarak İtalyan erkekleri flört etmekten hoşlanır.”

“Sen değil ama. Benimle hiç böyle bir şeye girmedin.”

“Çünkü biz seninle iş yapıyoruz.”

“Başkasıyla da yaptığını görmedim. Mesela Paola ile...” Ve işte bam! Bunu bir şekilde konu etmek için ölüyordum, sonunda ağzımdan çıkıvermişti. Acaba aralarındaki ilişkiyi nasıl tanımlayacaktı?

Yürürken birden yavaşladı, tamamen durmadı ama biraz duraksadı ve bana bakarak, “Paola mı? Paola ile neden flört etmek isteyeyim ki?” dedi suratını ekşiterek. Böyle bir tepki beklemiyordum açıkçası.

“Zaten sevgilisi olduğun için mi?”

“Hayır!” Suratını daha da ekşitmişti. “Hayır, Paola ile aramda böyle bir şeyin olması mümkün değil. O Amelia’nın kız kardeşi.”

Dante yola devam ediyor olabilirdi ama ben şaşırdığım için tamamen durdum. Bunu hiç beklemiyordum. Amelia sevdiği kızdı ve Paola da onun kız kardeşiydi. Bunu aklımın ucundan bile geçirmemiştim. Ama davranışları, bakışları ve havası hiç de ölen ablasının sevgilisine karşı olması gerektiği gibi değildi. Bu işte başka bir şey vardı.

“Amelia ölünce Paola bizimle yaşamaya başladı çünkü kimse kalmamıştı.”

Dante aynı hikâyelerde anlatılan o tüm mükemmel özellikleri taşıyan erkekler gibiydi. Her şeyi doğru yapmaya çalışıyordu, herkesin sırtını dayayabileceği sağlam bir kaya gibiydi. Kimseyi yarı yolda bırakmazdı.

“Kafa yapın biraz geçmişte kalsa da hakkını vermem lazım, düzgün bir adamsın Dante,” diye itirafta bulundum. İkimiz de aynı anda gülümsedik. Anlaşmayı imzalamadan önce adamı şirketi ele geçirmeye çalışmakla suçlamıştım. Şimdi düşününce çok komik geliyordu.

Bana, beni anlar şekilde gözlerinin içi gülümseyerek baktı.

“*L'abito non fa il Monaco*. Kendi dilimizde bir tabir, yani kimseyi görüntüsüyle yargılamamak gerektiğini anlatır. Sanırım ara sıra bunu ben de kendime hatırlatmalıyım. Seni ilk gördüğümde ben de şimdiki gibi düşünmüyordum.”

Bu itirafına gerçekten çok şaşırmıştım.

“Öyle mi? Ne düşünmüştün peki?” diye sordum neredeyse kekeleyerek.

“Sırf mecbur olduğu için işin başına geçen sıradan bir kız olduğunu,” dedi ve devam etti: “Ama şimdi bu işi neden bu kadar çok sevdiğini, neden mücadelene devam ettiğini ve neden bu kadar başarılı olduğunu anlıyorum.”

Dante söyledikleriyle beni şaşırtmaya devam ediyordu. Hayır, yanaklarım kızarmış olamazdı, sadece çok sıcaktı.

Üzerimdeki incecik elbiseyle ter içinde kalmıştım ama Dante bu sıcakta hâlâ film yıldızı gibi gözükmeyi başarabiliyordu.

“Gideceğimiz yer uzak mı? Yemek yedikten sonra bu kadar hızlı yürümesek daha kolay olabilirdi.” Adımlarım yavaşladı, o ise neredeyse koşar adım önümden yürüyordu.

“Az kaldı,” diye seslendi ama ilgim bir kere farklı bir yere kaymıştı bile.

Hemen önümden yürürken onu dikizlemekten kendimi alamadım. Sadece ön tarafı değil, adamın arka tarafı da sanat eseri olarak sergilenebilirdi. Neden daha sık kot pantolon giymiyordu ki? Bu tüm dünyaya yapılan bir haksızlıktı. Ama kafasını aniden çevirdiğinde hazırlıksız yakalanmıştım, lanet olsun. İş ortağının bir sapık olması kimsenin hoşuna gitmezdi!

Fazlasıyla utanmıştım ama bir şey söylemeden yola devam ettim. Kendini ve içindeki güzelliklerini sadece tanıdıklarına gösteren avluların arasından geçiyorduk. Evlerin pencereleri ve balkonları bu avlulara bakıyor olmalıydı. Büyük bir meydana

çıktık, buranın *Plebiscito Meydanı* olduğunu öğrenmiştim; o kadar kalabalıktı ki bir an Dante'yi kaybetmekten korktum ve hızlanarak ona biraz daha yaklaştım.

“Görüşeceğimiz kişiler kim? Biraz bilgi vermek ister misin, hani belki konuşmam gerekir falan da?” Dante beni buraya kadar getirmiş ama hâlâ ne için geldik, kimle görüşmeye geldik, bir bilgilendirme yapmamıştı. Bana yine asistanı gibi davranıyordu.

“Ortak arkadaşımız Dom ve onun tanıştıracacağı birileriyle görüşeceğiz.”

“Ortak arkadaşımız mı?” Bir an şaşırmıştım, kimden bahsettiğini anlamamıştım. Sonradan Çiçek'in kocası olduğunu hatırladım.

“E onun burada ne işi var? Onlar Roma'da yaşamıyor mu?”

Dante suratıma “Ne çok soru soruyorsun” der gibi bakınca sustum.

Artık neyin ne olduğunu gidip görecektik.

*Teatro di San Carlo*⁶’nun hemen yanındaki meşhur Caffè Gambrinus’a girip oturduk. Dante’nin dediğine göre Oscar Wilde, Sartre, Hemingway gibi yazarlar daha önce buraya uğramıştı. Bu yüzden fazlasıyla ilgimi çekmişti. Önümüzden Sophia Loren’in kopyası, iri göğüslü ve ince belli iki güzel kadın zarafetle geçerken ağzım açık bakakaldım. Ben merakla bakarken Dante kafasını çevirip bakmıyordu bile.

Henüz kimse gelmemişti, Dante’nin geç kalmamak için bizi koşturması işe yaramış, herkesten önce gelmiştik. Resmen ağzım dilim kurumuştı. Pizzacıdan çıktıktan sonra tahminen yirmi dakika kadar yürümüştük.

Garsona hemen su siparişi verdim. Dante de ikimiz için iki tane espresso söyledi. Ama masaya önce kahve geldi. Sırf bir

⁶Napoli’de yer alan, kapılarını 1737 yılında açmış, döneminin en büyük opera binası.

şey içmek için önce kahveden bir yudum aldım. Birkaç dakika sonra suyum gelmişti. Tam heyecanla kapağını açıyordum ki Dante, “İtalya’da asla kahveden sonra su içilmez. Her zaman önce içilir. Böylece kahvenin tadını kaybetmezsin,” dedi.

Bana göre burada kahve haddinden fazla abartılıyordu. Sırf içmek için içiyordum zaten, tadının ağzımda sonsuza kadar kalmasını isteyeceğim özel ve sihirli bir yanı yoktu yani. Ona bile rek gıcıklık yapmak istemiyordum ama gerçekten susamıştım. Direkt suyu kafama diktim.

Az sonra masaya kruvasana benzer çöreğimsi bir şey geldi.

“*Sfogliatella*⁷ kahveyle beraber yenir, denesene,” dedi.

“Deneyeyim bari, bugün yeterince hamur işi yememiştım zaten,” dedim gülerek ve peçeteye sararak kocaman bir ısırık aldım.

Gerçekten söylediği gibi Vikingler gibi yiyordum. Çok şükür kilo almıyordum.

Ben üzerime dökülen çörek kırıntılarıyla uğraşırken masamızda hareketlilik oldu. Kafayı kaldırdığımda Çiçek karşımdaydı.

“İnciiii, nasılsın?” dedi hemen bana sarılarak.

Ayağa fırlayarak ben de ona sarıldım. Görüşmeyeli neredeyse yıllar olmuştu ama kız zerre değişmemişti. İnanılmaz güzeldi, o kadar tatlı bir gülümsemesi vardı ki insana kendini mutlu hissettiren bulaşıcı bir etkisi vardı. Benimse oldum olası çok sevimli birisi olduğum söylenemezdi. Biz konuşurken gözüm hemen yanında onu hayranlıkla süzen adama takıldı. Bu sırada Çiçek de ona baktığını fark edip kocası Dom’u benimle tanıştırdı.

Adamın yakışıklılığı karşısında nutkum tutulmuştu. Merve’nin söylediği kadar vardı. Dom da en az Dante kadar uzun

⁷*Sfogliatella*: Kabuk şeklinde doldurulmuş bir İtalyan böreği. *Sfogliatella*, “küçük, ince yaprak/tabaka” anlamına gelir çünkü hamurun dokusu, istiflenmiş yapraklara benzer.

ve yapılıydı ama Dante'ye göre daha sert ve daha suratsızdı. Aynı Merve'nin söylediği gibi Nemrut suratlıydı ama gayet ki-bar bir biçimde bana karşılık verdi.

Çiçek hemen telefonunu çıkartıp ikimizin *selfie*'sini çekti ve Merve'ye yolladı. Kocasını normalde sert bir adamken bakışları eşine yöneldiğinde gözlerinin içi gülüyordu. Dante'yle ikisi sohbet ederken biz de Çiçek'le konuşmaya başladık. Bu kadar İtalyancadan sonra Türkçe konuştuğum birilerinin olması beni mutlu etmişti.

"Dante'yle ortak olmanıza çok sevindim. Bir ara işler istediğiniz gibi gitmiyordu ama inan, senin başını belaya sokacak bir şey olmasına izin vermezdim," dedi Çiçek.

"Ben de biraz aşırı tepki vermiş olabilirim. Sözkonusu iş olduğunda çok ani tepkiler verebiliyorum. Bu arada sana teşekkür etme fırsatım olmadı, kusura bakma. Sen ve Merve olmasaydı Dante'yle tanışamazdım. Şimdiye belki de batmıştım. Ona da siz ikinize de çok şey borçluyum."

"Dante çok iyi bir adam. Onunla Dom'un restoranında çalışmaya başladığımda tanıştım. Hatta görür görmez 'Bay Karizmatik Takım' ismini vermiştim."

"Karizmatik Takım mı?" diye kahkaha atmamın üzerine Dante, Dom'la konuşurken yan gözle bana baktı. Sanki beni anlıyor gibi hemen bir toparlandım.

"Yanındaki tipleri biliyorsun, zayıf olanı bana resmen sar-kınca Dante onların canına okumuştun," diye devam etti.

"Simone?" dedim kahkahayı basarak. "Hakkını yemeyelim, bana hiçbir şey yapmadı, o da sanırım beğenmediği içindir."

"Ay sen deli misin, müthiş görünüyorsun. Biz görüşmeyeli bayağı oldu gerçi ama ciddiylim, resmen parlıyorsun."

"Merve sayesinde, sonunda kendimi onun ellerine teslim ettim."

“İnanırım. Böyle şeylere bayılıyor. Roma’ya beni ziyarete geldiğinde de saçımı başımı yapıp zorla renkli giysiler giydirmişti.”

“Kimse Merve kadar renkli giyinemez sanırım.”

“Ama beni Dom’a karşı yüreklendiren de o olmuştu, yoksa asla adım atamazdım.”

“Bundan biraz bahsetmişti. Sizinkisi kesinlikle harika bir aşk hikâyesi ve birbirinize çok yaklaşıyorsunuz.”

Bu sırada Dom’a öyle bir baktı ki gözlerinde hareket eden kalp emojileri gördüğüme yemin edebilirdim.

“Sende durumlar ne? Hayatında özel birisi var mı?” diye sordu.

Napoli’ye gelirken yolda Dante de bunu sormuştu, sanki herkes bugün yalnızlığımı vurgulamak için seferber olmuştu.

“Kimse yok, yalnızım. Sadece işim var hayatımda. Zaten o kadar yoğunum ki ne zaman birileriyle tanışacağım?”

Dirseğiyle koluma vurarak, “Dante peki? Çok iyi anlaşıyor gibisiniz,” dedi.

Ağzımdan alaycılıkla gülmek arası komik bir ses çıktı. “Mümkün değil, biz sadece beraber çalışıyoruz ve yavaş yavaş iyi arkadaş olmaya başladık sanırım. Ayrıca benimle o şekilde ilgileneceğinden şüpheliyim.”

“Neden olmasın? Ben de Dom için aynı şeyi söylüyordum.”

“Bunu Merve’yle de konuştuk, senin durumun farklı. Dom seni görür görmez vurulmuştur, zaten seni beğenmeyecek bir erkek de düşünemiyorum. Benim durumum farklı, biraz kendimize çekidüzen verdik diye Dante bana bakmaz, o öyle birisi değil.”

Ayrıca ölen sevgilisinin yasını tutmakta olduğu gerçeği de vardı. Ama bu, Dante’nin bana söylediği özel bir bilgiydi; Çiçek’le paylaşamazdım.

“Diğer her konuda kendine özgüvenliyken ilişkiler konusunda böyle düşünmen çok saçma. Kendine haksızlık yaptığını düşünüyorum. Bana inan, çok çok güzelsin; kendine bir bakšana. Sen sıradan değilsin, sokaktan geçen tüm kadınlar neredeyse birbirine benziyor ama sen herkesten farklısın. Kızıl saçların, yeşil gözlerin, minicik bir burnun var; hatta çillerin bile o kadar havalı ki... Merve ve ben bir ara seni kıskanıp saçımızı senin rengine boyamaya bile karar vermiştik.”

O kadar utanmıştım ki söyleyecek bir şey bulamazken konuşmasına devam etti:

“Sadece bu değil, tuttuğunu koparan, çok akıllı bir iş kadınısın. Koskoca bir fabrikayı yönetiyorsun. Bence kendine biraz güven ve eğer ona karşı bir şey hissediyorsan ki ben öyle olduğunu düşünüyorum, harekete geç. Bunu kendine borçlusun.”

“Olabilir ama sadece iş konusunda tuttuğunu koparan birisiyim. Dante ve ben... İmkânsız. Bunun için kendimi boş umutlara sokmamaya çalışıyorum. Zaten geçmişte hayal kırıklığı yaşadım ve sonu kötü bitti. Kendimi yurtdışına attım. Şimdi de aynısını yaşamak istemiyorum; evimi, işimi çok seviyorum. Ortaklığımızı tehlikeye atacak bir şey olmasına izin veremem. Hiç kimse için böyle bir riske girmem mümkün değil.”

“Onu beğenmediğini mi söylüyorsun yani?” diye baktı gözlerini kısarak.

Bakışlarım Dante’ye kaydı, Dom ile sohbet ediyorlardı. Dante, hayatımda gördüğüm en yakışıklı, en mükemmel adamdı. Sadece yakışıklı bir yüzden ibaret değildi. Baştan sona her şeyi doğruydı, onda yanlış olan hiçbir şey yoktu. Ona büyük hayranlık besliyordum. Eğer bu kadar yakışıklı olmasaydı da tanıdıkça aynı şeyi hissederdim. Adildi, kimseye haksızlık etmiyordu, dürüsttü; benden bugüne kadar hiçbir şeyi gizlememiş, sorduğum en karmaşık soruya bile açıkça cevap vermişti. Ailesinin ve dostlarının yanındaydı, kimseyi yarı yolda bırakmıyordu, karşılaştığı herkese kol kanat germek için uğraş veriyordu.

O herkesten farklıydı ve özeldi. Böyle bir adama daha önce hiç rastlamamıştım. Bir daha rastlayacağımı da sanmıyordum...

“Onu beğenmemek mümkün mü sence?” dedim iç geçirerek.

“Sana Dom’un benden önceki sevgilisinin defilelere çıkan ve çok kazanan bir manken olduğunu söylesem? Restoranın kapısından içeri girip bacak boyunu görünce bir yerlere saklanmak istemişim. Ben Türkiye’den gelen ve orada çalışan alelade bir elemandım; param ve kalacak yerim yoktu. Ailemden kaçmıştım, beş kuruşsuzdum ve her şey çok kötü gidiyordu. Bir de üstüne herkesin beğendiği zengin ve çok yakışıklı bir adama âşık olmuştum. İşin kötüsü annesi bana acımış, evini açmıştı; ona ihanet edip oğluna göz koyamazdım. İşler yolunda gitmese hem işimden hem yaşadığım yerden hem de çevremde bana destek olan herkesten olacaktım. Ama şimdi anlıyorum, Dom benim kaderimdi. Türkiye’den buraya gelişim onunla olabilmem içindi. Aradan bu kadar zaman geçtiğine inanamıyorum!”

Çiçek’in bu kadar doğal olmasını çok seviyordum; hiçbir şeyi gizlemiyor, her şeyi olduğu gibi anlatıyordu. Dom’la birbirlerini ne kadar çok sevdiklerini anlamamak mümkün değildi, beraber olmaları kaderdi. Ama benim kaderimde gerçekten Dante var mıydı?

“Lütfen kendine güven. Merve de senin kendine güvensizliğin olduğunu söylüyor. Bundan vazgeç.”

Merve’nin olmayan aşk hayatımı kankasıyla çekiştirmesini kafama not etmişim. Bir ara onu bu konuda haşlayacaktım.

Bu sırada masaya başka bir adam daha katıldı, iş yapmak için görüşeceğimiz bağlantı o olmalıydı. Ama Dante geç kaldığı için adama çoktan gıcık olmuştu bile. Kısacık, kel kafalı bir adamdı, kırmızı bir ceket ve lacivert dar paça bir pantolon giymişti. Tanışma faslından sonra masaya oturdu. İngilizcesi olmadığı için İtalyanca konuşulacaktı ve Çiçek de bana tercüme edecekti.

Adamın İtalya'nın genelinde marketler zinciri vardı ve tıpkı bizdeki gibi bazı ürünleri kendi markasıyla satmak istiyordu. Bizim zeytinyağımızı gurme zeytinyağı olarak ama kendi ismiyle raflara koyacaktı. Dante'yle bu konuyu daha önce de konuşmuştuk, şu anda markam konusunda keskin bir çizgim yoktu, parasını verdikleri sürece benim için sorun değildi. Borçlarım neredeyse yarı yarıya inmişti, en azından makul bir ödeme planına uydurmayı başarmıştım. Şimdi yavaş yavaş kâr etmeye başlayacağım zamandı. O yüzden adamın etiketle ilgili ortaya koyduğu şart benim için çok önemli değildi. Sadece miktar olarak benim beklediğimin altında sipariş vermek istiyordu, bu da bize çok fayda sağlamıyordu. O yüzden sazi elime aldım ve adamı köşeye sıkıştırmak için elimden geleni yaptım. Dante ve Dom şimdi susmuş, benim söylediklerimi Çiçek'in çevirmesini dinliyorlardı.

Adam neredeyse Türk esnaflar gibi başta bu kadar alım yapmasının mümkün olmadığına dair yeminler ediyorken sona doğru yumuşamaya başladı ve en sonunda benim söylediğim rakamı kabul etti. Hatta sofralık zeytinlerimizi de az miktar olsa bile deneyecek ve satış durumuna bakacaktı. Hiç yoktan iyiydi, en başta sadece zeytinyağı ile ilgili konuşuyorduk çünkü. Anlaşmayı yarın öğlene kadar avukatıyla bize iletcekti. Kahvesini bitirip hızlıca yanımızdan ayrıldı.

Çiçek'e yardımı için teşekkür ederken Dom'la Dante bana bakıp bir şey söylediler, ardından güldüler.

"Neye gülüyor bunlar?" diye sordum Çiçek'e.

"Dante senin için, 'Isırdığında bırakmayan köpek gibi,' dedi," diyerek cevapladı Çiçek ve kahkaha atarak devam etti: "Dom da senin gibi bir ortağı olsa restoranın sene sonunda iki katı kâra geçeceğini söylüyor."

Çiçek el çırparak, "Hadi o zaman bunu kutlayalım," dedi ve kocasına yanaşıp boynundan öptü.

Dom ona yiyecekmiş gibi bakarken utanarak kafamı çevirmek zorunda kaldım. Allah'ım nazarım değmezdi umarım ama bu nasıl bir aşktı?

Dante de onlardan yana bakmamaya çalışarak garsonu çağırdı ve ortaya *Prosecco*, ikimize de cin tonik söyledi. Aslında yine bana sormadan sipariş verdiği için haşlamak lazımdı ama ne istediğimi iyi bildiği için sustum. O da bunu anladı ve bana muzipçe gülümsedi.

Çiçek, İngilizce olarak, "Ne zaman dönüyorsunuz, bu akşam burada kalmayacak mısınız?" diye sordu. Dante zaten bana hiçbir şey anlatmadığı için yarım saat sonra bile ne yapacağımızı bilmiyordum.

"Akşam eve dönmemiz lazım, yarın Spello'da Çiçek Festivali var. Siz de gelmelisiniz," dedi Dante.

"Ah, çok merak ediyorum. Çiçek Festivali'ni keşke biz de görebilseydik. Ama bu akşam eve döneceğiz, Dom'un kız kardeşi ve annesi bizi görmek için yarın Manarola'dan geliyorlar. İnşallah Spello'yu da görmeye geliriz, değil mi Dom?"

Dom sigarasını yakarken olur anlamında kafasını salladı. Sigaralı ortamda bulunmaktan nefret ederdim ama Dom'a kesinlikle sigara içmek çok yakışıyordu.

Çiçek bu sırada, "Hep merak etmişimdir, siz ikiniz nasıl tanıştınız?" diye sordu Dante ve Dom'a dönerek.

İkisi de aynı anda birbirine bakarak gülümsedi. Kahretsin, Dante böyle gülümsediğinde içten içe eriyordum.

Allah'tan masaya içecekler geldi ve ateşimi dindirmek için bardağımdan koca bir yudum aldım.

"Dom ile Napoli'de, burada tanıştık. Herhalde on-on beş sene önceydi. Ama ilk görüşte aşk olmadı, ilk etapta birbirimizden nefret ettik. Hatta bu nefret, büyük bir meydan kavgasına bile dönüşebilirdi."

“Hadi canım, buna inanmam, ikiniz de çok uysal kişilere benziyorsunuz halbuki,” dedim gülererek.

Çiçek de kahkahayı bastı. Bana dönüp, “Ben de Dom’la ilk tanıştığımda onu yumruklamak istemiştım,” dedi Türkçe konuşarak.

“Dante için aynısını söyleyemeyeceğim, sanırım ona hayranlıkla bakmaktan konuşmaya başlamam on dakikamı almıştı,” dedim ben de. Allah’tan Türkçe konuşup dedikodu yapabiliyorduk. İki adam da bize ne söylediğimizi anlamadan bakıyordu.

Sonra Dom devam etti: “Aslında buraya Dante’nin kuzenlerinden birisini bulup pataklamak için gelmişim. Ama Dante küçük kuzenini korumak için olaya dahil oldu. Sonra da çok ortak tanıdığımız olduğunu anladık ve nihayetinde dost olduk,” dedi.

Ne zaman koca bardağı bitirip ikincisini istemiş ve sonra onu da bitirmişim, hatırlamıyordum. Ama o kadar eğleniyorduk ki zaman nasıl geçmişti anlamamışım bile. Dom aslında görüldüğü kadar nemrut değildi ve Çiçek onu konuşturmayı çok güzel beceriyordu. Uzun zamandır bir arkadaş ortamından bu kadar keyif almamışım. Ama neredeyse iki buçuk saatlik bir yolumuz vardı ve hava kararmıştı. Hepimiz aynı anda kalktık.

Çiçek bana sarılırken, “Sakın vazgeçme. Bence ikiniz için umut var, bunun için savaş,” diye fısıldadı kulağıma.

Dom giderken ilk geldiğine göre daha sevecendi ve ikisi el ele tutuşup yanımızdan ayrılırken hem Dante hem de ben arkalarından bakakaldık. Birbirlerini çok seviyorlardı ve çok mutlulardı. Ömür boyu böyle kalmalarını diledim.

Masadan kalktığımdan beri hafif çakırkeyif olabilirdim ama yine de dikkatle yürümeye devam ettim. Önümüzde arabaya doğru giden çok uzun bir yol vardı. Allah’tan Dante, gelirken olduğu gibi hızlı yürümüyordu, yoksa ona asla yetişemezdim.

“Koluma girmek ister misin?”

“Ne?”

“Karanlık olduğu için belki ayağın takılır diye düşündüm.”

“İçkilisin düşüp bir yerini kırar, başıma kalırsın diye düşündüm de diyebilirsin,” dedim gülerек. Ama o benimle beraber gülmedi.

Tek kaşı havada bana bakmaya devam ederken onu daha da fazla kızdırmamak için, “Tamam,” dedim uysalca ve koluna girdim. Sırf hava atacağım diye gerçekten ayağım takılıp düşerek de rezil olma ihtimalini göze alamazdım.

Evet, çok ezikçe olabilirdi ama onunla beraber kol kola yürürken sevgilisi olduğumu hayal ettim. İnsanların bize öyle bakıp düşündüğünü ummak bana o an kendimi çok iyi hissettirdi. Yanında yürürken bunun sonsuza kadar sürmesini istedim. Hiç bitmeyecek bir yolda, o ve ben... Asla yorulmazdım.

Ama diğer yandan gerçekler vardı. Kendi ligimde olmayan birini beğenmekle kalmamış, İtalya'nın en yakışıklı adamını bulmuştum. Eğer anket yapılırsa Dante'yi beğenmeyecek tek bir kız bile çıkmazdı. O herkesin tercihi olurdu. Fazla yakışıklı, fazla mükemmeldi. Bunu bir kez daha kendime hatırlatarak kolunu bıraktım ve kendim yürümeye başladım. Bunu sürekli kendime hatırlatmam benim için daha iyiydi. Kalbim aniden çok acıdı. Ama ben güçlüydüm, hayatımda hiçbir şey kolay olmamıştı. Bu zamana kadar çok şey atlatmışım, hepsinde de bir şekilde ayağa kalkmışım. Alt tarafı Napolili eski bir mafya babasının yakışıklı, zeki, süper seksi ve benimle duygusal olarak hiç ilgilenmeyen oğluna âşık olmuştum. Hayır, bu olamazdı. Okuduğum bu kadar kitaptan hiç mi ders almamıştım? Bu adama âşıktım... Şu anda bunu anlamamla birlikte hafif çaplı bir şok yaşamıştım. Hiç konuşmadan arabaya gelmiştik. Önce o bindi, sonra her zamanki gibi benim kapıma uzanıp açtı. Koltuğa geçip sırtımı yasladım ve gözlerimi kapadım. Oturmak kesinlikle çok iyi gelmişti.

“Biraz uyumak ister misin, yolumuz uzun zaten.”

“Hayır, çok iyiyim. Zaten yolda kolay uyuyamam, özellikle de arabayı ben kullanmıyorsam.”

Bana inanmayan gözlerle bakarak, “Yani şoförlüğüme güvenmediğini mi söylüyorsun?” dedi.

“Öyle bir şey söylemiyorum. Sadece kendi şoförlüğüme herkesinkinden daha çok güvendiğimi söylüyorum.”

“Gerçekten çok zor birisin, biliyorsun değil mi? Küçükken nasıldın merak ediyorum, hep böyle asi miydin?”

“Evet, sanırım öyle. Kız gibi yetiştirilmedim.”

“Bebeklerle oynamadığını, beyaz atlı prensin gelip seni bir kuleden kurtarma hayalini kurmadığını mı söylüyorsun yani?”

Kahkahayı bastım. “Benim beyaz atlı prens tarafından kurtarılmak gibi bir hayalim hiç olmadı. Ben kendi atımı sürebilmeyi hayal ettim.”

Bana dönüp o kadar sevecen baktı ki resmen koltuğumda eridim. Bana böyle bakması kesinlikle haksızlıktı. Hele ki onun için böyle şeyler hissediyorken ve ona bunu hiçbir şekilde belli etmemeye çalışırken... Ama gerçekler acıydı; bu hislere izin vererek kendimi bile bile ateşe atmıştım. Daha fazla yanmak için de odunları kendim koymuştum. Yani ne çeksem bana müstahaktı.

“Ne düşündüğünü biliyorum,” dedi.

Birden panikle koltuğumda dikildim, ne düşündüğümü biliyor muydu? Her gece uyumadan önce onunla ilgili masum olmayan fanteziler kurmadan yatamadığımı, gözlerine her baktığımda eriyip gittiğimi, ne kadar sert davranmaya çalışsam da ondan başka bir şey düşünemediğimi, dudaklarının tadının nasıl olduğunu merak edip sırf bununla ilgili on kıtalık bir şiir bile yazabileceğimi... Bunların hepsini biliyor olabilir miydi?

“Şu anda bağladığımız işi düşündüğüne bahse girerim. Merak etme, yarın bize sözleşmeyi yollar yollamaz Riccardo’yla üzerinden geçeriz ve hemen başlarız.”

Bir rahatlamayla beraber, “Evet, onu düşünüyordum,” diye onayladım onu. Sonra gerçekten de aklım işe kayd ve bu konuyla ilgili konuşmaya başladım. “Geçtiğimiz senelerde doğal üretim yapan bir firmayla çok sınırlı miktarda sabun işine girmiştik. O zaman çok fazla kâr etmedik çünkü en başında zaten bu işe deneme-yanılma yöntemiyle öğrenmek için girmiştik. Ama bu adamın marketlerinde satılması için yeniden böyle bir şey düşünebiliriz. Maliyeti biraz düşürüp adeti yukarı çıkarırsak firmadan güzel bir fiyat alabilirim. Döner dönmez hemen bir toplantı ayarlayacağım.”

Bu sırada araba yavaşladı ve sonrasında bir benzinlikte durduk. “Benzin için durmam lazım, çıkmak istiyor musun yoksa arabada mı kalacaksın?” diye sordu.

“Çıkacağım,” dedim, biraz dışarıda olmak iyi gelebilirdi.

O benzin doldururken ben de sırtımı arabaya dayamış, Merve’nin yolladığı mesajlara bakıyordum.

Telefon ve çantam elimdeydi ama telefon bir anda elimden kayıyorken aynı anda ikisini birden tutamadım ve çanta yere düştü. Yere eğilip alacakken Dante bir çırpıda aldı ve üzerini temizleyip bana geri verdi.

“Teşekkürler,” dedim çantayı koluma asarken.

“Rica ederim.”

Sonra elini bana doğru uzattı ve kâküllerimi alnımın ortasından yana doğru itti. Dokunduğu yer yani alnımın ortası alev alev yanıyordu. Aslında ben içten içe alev almıştım ve olduğum yere çivilenmişim.

Neden? Neden böyle yapmıştı?

“Yüzün böyle daha iyi gözüküyor. Saçlarınızla çok kapatıyorsunuz.”

Ses çıkaramadım, hâlâ kıpırdayamıyordum. Dante ilk kez böyle bir şey yapmıştı ve bu da bende şok etkisi yaratmıştı.

Gözlerimi ayırmadan ona bakıyordum ve o da bana bakıyordu. Kahretsin, bana böyle bakmamalıydı.

“Hadi, yola koyulalım,” dedi.

Konuşmadan kafamı salladım ve arabaya atladım. Sırf aptal aptal boşluğa bakmamak için telefonda bir şeylerle oyalanmaya çalışıyordum ki, “Napoli’yi beğendin mi?” diye sordu.

“Evet, karmaşık ve yoğun bir yer ama kesinlikle farklı bir havası var. Gerçi çok detaylı gezemedik ama belki bir dahaki sefer.”

“Bir dahaki sefere Emilio’nun sana şehri gezdirmekte bayağı istekli olacağını düşünüyorum,” dedi bana doğru bakarak. Gayet imalı bir bakıştı bu.

Buna cevap vermek yerine, çantamdan bir sakız çıkarıp ağzıma attım.

“Çiçek çok güzel bir kız. Onu ilk gördüğünde sen de beğenmiş miydin?” Bu soru daha ağzımdan çıkarken pişman olmuşum. Neden böyle bir şey sormuştum, hiç bilmiyorum. Ne demesini bekliyordum ki? Evet, beğenmiştim dese ne değişecekti? Ne saçma bir soruydu.

“Çiçek gerçekten çok güzel bir kız. Ama Dom’un ondan hoşlandığını anlamıştım.”

“Yani hoşlanmasaydı şansını dener miydin?”

Gözlerini hiç yoldan ayırmadan, “Hayır, denemezdim,” dedi kısaca.

Ama battı balık yan gider duygusuyla, “Neden?” diye devam ettim soruma.

“Çünkü Çiçek bana uygun değil.”

“Neden?”

Bu sefer bana şaşkınlıkla kafasını çevirip baktı; normalden fazla konuşmuş, boşboğazlık etmişim. Ama hâlâ merakla cevap vermesini bekliyordum.

“Çünkü Çiçek çok uysal ve narin. Ben daha karmaşık ve zor kadınlardan hoşlanıyorum.”

Ağzım açık kaldı. Hiçbir şey söylemeden kafamı pencereye doğru çevirdim. Hatta çevirmekle kalmadan direkt alnımı cama dayadım. Nefes alıp verişlerim camda buhar yapıyordu. Sakin ol, sakin ol! Zor ve karmaşık derken ne demek istemiş olabilirdi? Beni, bizi, aramızdaki bu tuhaf şeyi mi kastetmişti? Hayır, yok, olamazdı! Bu akla yatkın değildi. Beni susturmayı başarmıştı ve en iyisi de bu şekilde kafamı çevirip susmamdı. Bana daha fazla bir şey söylerse kendimi tutamayıp saçma bir şeyler diyebilir veya yapabilirdim.

Villa Delfino'nun demir kapısından içeri girdiğimizde saat on civarıydı. Kendimi bir an önce odaya atmak için deliriyordum. Dante arabayı park eder etmez kapıyı açıp çıkmak için hızla kola asıldım ama tabii ki açamadım.

Dante gülerek, “Acelen var sanırım,” dedi ve kapıyı açmak için kola doğru uzandı.

“Evet, tuvalete yetişeceğim,” diyerek yalan söyledim ve o kapıyı açar açmaz da koşarak uzaklaştım. Beni çişini tutamayan bir çocuk gibi bilmesi daha iyiydi.

Duştan sonra yatağa uzanmış, kitabımı okuyordum. Gerçekten çok uzun bir gün olmuştu. Bugün olanları düşünmek istemiyordum ama okuduğum her satır sonrası aklıma geliyordu. Sevdiği kızın öldüğünü söylemişti. Muhtemelen o zamandan sonra da hayatına ciddi birisi girmemişti. Paola'nın da müstakbel baldızı olduğunu anlamıştık. Ve dönüş yolunda da zor kadınlardan hoşlandığını söylemişti, dediği zor tiplere giriyor muydum acaba? En bombası da kâkülümü düzeltip yüzümün böyle daha iyi görüldüğünü söylemesiydi. Sırıtmaktan kendimi alamadım.

10. Bölüm

Çiçek Festivali bugün olacaktı. Nasıl bir şeyle karşılaşacağımı bilmiyordum ama herkes çok heyecanlı gözüküyordu. Merve'yle bugüne özel seçtiğimiz çiçekli elbisemi giyip Collina Verde'ye gittim. Olivia üçüzlerin saçlarını örmüştü ve aynı benim gibi bugüne özel giydikleri çiçekli elbiseleriyle uslu uslu oturuyorlardı. Onları belki de ilk defa aynı anda bu kadar sakin görünce şaşırmaktan kendimi alamadım.

Olivia elinde kahvesiyle içeriden gelerek, "Hadi, sana da örgü yapalım İnci. Seninki gibi uzun saçlara çok güzel olur," dedi.

Elimizde kahvelerimiz Olivia'nın odasına gittik. İlk kez onun odasına giriyordum. Mavi renkli duvarların üzerinden belli belirsiz ince altın simler geçiyordu. Sanki bir deniz kızı, kuyruğuyla her yere gelişigüzel değmiş gibiydi. Duvarda çok sayıda resim asılıydı. Kadının sanatçı ruhu odasına da yansımıştı.

Beyaz makyaj masasına geçip oturduktan sonra bir çekmeden toka sepetini, öbüründen de tahta saplı antika bir tarak çıkardı.

"Önce saçlarını tarayalım," dedi saçımın bir tutamını tutup taramaya başlarken. Kâkülümü alıp kenara kaydırıp ve "Bence bu kâküller yüzünü biraz kapatıyor," dedi.

"Dante de aynısını söyledi," dedim, bir anda ağızımdan kaçmıştı.

“Dante doğru söylemiş,” dedi gülümseyerek.

Saçımı tararken o kadar nazik davranıyordu ki bir eliyle de başımı okşuyordu. Aynada yansımamıza bakarken kendimi tutamadım ve gözyaşlarım akmaya başladı. Daha önce kimse saçımı taramamıştı, annem tabii ki küçükken mutlaka yapmıştır ama ben hiç hatırlamıyordum. Babaannem benim bir an önce yetişkin olmamı istediği için hep banyomu kendim yapar, kendim giyinir, kendi saçımı kendim tarardım. O yüzden şimdi birisinin sevecenlik ve sabırla saçımı taraması beni çok hüzünlendirmişti. Bu hiç bilmediğim duygular su yüzüne çıktığı için kendimi zayıf hissetmişim o anda.

Olivia ağladığımı fark etmişti ama bana bir şey söyleyip utandırmayacak kadar nazikti. Anne özlemi çektiğimi biliyordu, bunu anlamıştı. Onun bu anlayışını çok seviyordum. Saçlarımı taradıktan sonra örmeye başladı. Bittiğinde aynada kendime bakınca çok şaşırdım, gerçekten de çok güzel olmuşum, daha önce hiç kimse saçımı böyle örmemişti. Ona sarılıp teşekkür ettim. Belki o bunu basit bir iyilik olarak görüyordu ama benim için dünyalar kadar önemliydi.

Collina Verde'ye geri döndüğümüzde Serena koşarak yanına geldi. “Saçın çok güzel olmuş, *Deniz kızı Ariel*⁸ benzemişsin,” dedi.

Deniz kızı Ariel tam olarak hangi karakterdi emin değildim ama beğenerek baktığı için iyi bir şey olduğunu düşündüm. Aida ve Beatrice beni gördüklerinde saçıma bayıldıklarını söylediler ama Dante telefonla konuşuyordu ve benden tarafa bakmamıştı bile. Telefon konuşması bittikten sonra bana gözucuyla baktı ancak yine hiçbir şey söylemedi. Zaten ne söylemesini umuyordum ki? “Harika görünüyorsun!”, “Nefesimi kesiyorsun!”, “Gördüğüm en güzel kadınsın!” falan mı? Tabii ki de imkânsızdı, en azından bunun farkında olup boş hayaller kurmuyordum. Yaşasın realizm!

⁸*Deniz kızı Ariel*: Walt Disney Pictures'ın 1989 yapımı *The Little Mermaid* (*Küçük Deniz Kızı*) animasyon filminde yer alan kısalı saçlı deniz kızı karakteridir.

Beatrice ve Marcello kızlarla beraber; biz de Aida, Olivia ve Dante'yle birlikte yola çıktık. Aida üzerindeki kırmızı elbisesiyle yine her zamanki gibi müthiş görünüyordu. Birkaç cümleden ibaret olan konuşmalarımız artık daha uzun hale gelmişti. Olivia'yı öne oturtup biz de arkada sohbet etmeye başladık. Fikirlerime tuhaf şekilde önem veriyor gibi görünüyordu. Resimle ilgili eğitim için hâlâ Dante'den onay alamamıştı. En son aramızda büyük bir olaya dönüştüğü için şimdi kalkıp bunu alevlendirecek değildim. Bunun yerine eğer istiyorsa zamanını değerlendirebilmesi için şimdilik online eğitimlerden yararlanabileceğini söyledim. Bölümünde çok başarılı pek çok kişi artık dünyanın pek çok yerinde online olarak eğitimler veriyordu. Bu, en azından onu bir süre meşgul ederdi.

Biz Aida'yla konuşurken Dante'nin bir kulağı da bizdeydi. Dikiz aynasından bana sinirli sinirli bakıyordu. Kardeşiyle konuşurken ondan izin alacak halim yoktu herhalde. Ben de ona dik dik baktım. Hâlâ beni korkutup sindireceğini düşünüyorsa çok yanılıyordu. O kısmı çoktan geçmiştik, kafasına elma isabet ettirmem de bence bu tezimi kuvvetlendiriyordu.

Arabadan çıktığım anda gözlerime inanamadım, gerçekten ismini hak eden bir festivaldi. Her yer çiçeklerle süslenmişti ve kesinlikle görülmeye değerdi. Yerlerde çiçeklerden resim gibi bir görüntü oluşmuştu. Renk renk farklı cinsten çiçekler tüm zemini kaplamıştı. Bir ara zeminde çiçeklerden yapılmış bir Mona Lisa görünce çok şaşırdım. Ne tarafa bakacağımı şaşırmış durumdaydım. Her yer o kadar ilgimi çekiyordu ki hayatımda böyle bir şeye tanık olmamıştım.

Kadınların küçücük balkonlarına astığı çamaşırlardan mis gibi sabun kokusu tüm sokağa yayılmıştı. Pencere pervazlarına dizili renk renk çiçekler, sokağı bir film karesinden fırlamış gibi gösteriyordu. Sanki herkesin penceresinde çiçek olması zorunluymuş gibiydi.

Olivia o kadar neşeliydi ki yaşadığı yerden ne kadar gurur duyduğunu anlayabiliyordum. Beni bir o tarafa bir bu tarafa çekiştirip her yeri görmemi istiyordu.

Aida bir ara yanımdan kayboldu, muhtemelen bir arkadaşını görmüştü. Olivia da Beatrice ve üçüzlerin yanına gidince Dante'yle yan yana yürümeye başladık.

"Festivali beğendin mi?" diye sordu.

"Beğenmek ne kelime, bayıldım. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim," dedim gözlerimi yerdeki çiçeklerden ayırmadan ve devam ettim: "Teşekkür ederim davet ettiğiniz için."

"Beğeneceğini tahmin ediyordum," dedi bana bilgiç bir şekilde bakarak. Her konuda haklı olmayı çok seviyordu.

Biraz ileriden sokak çalgıcılarının sesi geliyordu. Müziğe doğru yürümeye başladık. İnsanlar neşeli bir tonda çalan müziğe eşlik ediyordu. Müzik bittikten sonra deli gibi bir alkış koptu, ardından hüzünlü bir müzik çalmaya başladı. Çalgıcıların çevresinde toplanan herkes müziğe eşlik ediyordu; Dante'ye, "Ne anlatıyor?" diye sordum.

"Gemide sefere çıkan bir denizcinin sevdiği kıza yazdığı bir şarkı. Neredeyse üç sene ayrı kaldıktan sonra sevdiği kıza kavuşmak için evine dönen denizci onun en yakın arkadaşıyla evlendiğini görür ve kahrından ölür."

"Çok üzücü."

"Evet, ama sizin Türk şarkıları da çok üzücü olabiliyor."

Kesinlikle haklıydı. Bir an İbrahim Tatlıses ve Müslüm Gürses şarkıları aklıma gelince gülümsedim.

Festival bitiminde Villa Delfino'ya geri dönerek harika bir öğlen yemeği için sofraya oturduk. Hava aydınlıktı ama güneşin kavurucu etkisi azalmıştı. Nonna ve Marcello bugüne özel Napoli usulü domates soslu köfte yapmıştı ve herkes heyecanla yemeğin gelmesini bekliyordu. Yemek geldiğinde herkes alkışlamaya başladı. Bugün festival ruhu herkesi sarmıştı. Dante yine tam karşımda oturuyordu. Saçlarını arkaya doğru taramıştı ve

üzerinde gözleriyle uyumlu bebek mavisi polo yaka bir tişört vardı.

Bir ara kadehini kaldırdı ve “İyi dostlarla ve iyi bir aile sofrasında asla yaşlanmazsınız,” dedi.

Buna kesinlikle katılıyordum, bu aileyle geçirdiğim vakitlerin tümünde kendimi hiç olmadığım kadar mutlu hissediyordum. Ne garip, öyle değil mi? Hayatıma sonradan giren; farklı ülkeden, farklı kültürden bir avuç insan artık benim için önemli hale gelmişti. Hoparlörden gelen harika bir İtalyan müziği eşliğinde yemeklerimizi yiyor, ev yapımı şaraplarımızı yudumluyorduk.

Yemek sonrasında sofrayı kaldırdık ve masaya oyun kartları getirildi. *Scopa* adındaki bu kart oyunu İtalyanların en eski kart oyunlarından biriydi ve bizim pişpirik kartlarından tamamen farklıydı. Daha önce hiç kart oynamamıştım, hele ki bunun İtalyan versiyonuyla ilgili hiçbir fikrim yoktu. Beatrice bana oyunu anlatmaya başladı. 40 adet kart vardı, şekillere dikkat etmek ve akıllıca taktiklerde bulunmak gerekiyordu. Beatrice'e göre bu oyunu öğrenmek kolay ama usta olmak çok zordu. Bir kişi kart dağıtıcısı oluyordu ki bu Dante'ydi tabii ki... Adam eline kartları aldığı saniye ne olduğunu anlayamadığım bir hızla karıştırmaya başladı. Böylesini daha önce hiç görmemiştim. Dante, Riccardo ve Beatrice ile oynuyorduk. Dante yine kahramanlık yaparak kendini benim için feda etmiş, benimle eşleşmişti. İlk tur benim için alıştırma sayılacaktı. Nonna, Olivia, Aida ve Beatrice'in kocası kenarda bizi izliyordu. Her oyuncuya üç kart dağıttıktan sonra ortaya dört adet kart açtı. Allah'tan ilk benden başlamamıştık. Şekilleri anlamak zor olmadı, ilk başlarda biraz tutuk olsam da iyi gidiyordum. Sonrasında ya kartların bana iyi gelmesi ya da şans, bilemiyorum, arka arkaya harika skorlar yaptım.

Bir ara Riccardo bana şüpheyle bakarak, “Bu oyunu daha önce oynamadığına eminsin, değil mi?” diye sordu.

Bazen mühendis kafası işe yarıyordu. Oyunu kazandığımız için o kadar mutluydum ki.

Olivia bir acemiye yenilen Beatrice ve Riccardo'ya kahkahalarla gülerken Dante ise bana kendisiyle teke tek oynamam konusunda meydan okudu.

Evet, kesinlikle havaya girmiştım ve ukalaca, "İlk günden seni yenmek istemiyorum Dante, bunu kaldıracağına emin değilim," dedim.

Beatrice çılgılığı bastı: "Tanrım bu kızı seviyorum. Marcello duydun mu?"

Dante bana bıyık altından gülümsedi ama gözleri hâlâ kıskıktı. Herkes akşam yemeğine kadar dinlenmek için yavaş yavaş dağılırken ben de oturduğum yerde telefonumdan gelen mailerime geri dönmeye başlamıştım. Bu sırada Dante tam karşımda tek kaşını kaldırmış sanki yanlış bir şey yapıyormuşum gibi onaylamayan bir şekilde bana bakıyordu.

"Hiçbir şeyin tadını çıkaramaz mısın sen?"

Ekrana bakmaya geri dönerek, "Çıkardım ve şimdi iş zamanı. Dünya kadar mail birikti, şimdi iş zamanı," dedim.

"Hadi, yürü. Gidiyoruz. Sana iyi gelecek şeyi biliyorum."

"Bana iyi gelecek tek şey sakın kafayla şu işlerle ilgilenmekti."

"İnci, tam bir işkoliksin. Burada, İtalya'da anın tadını çıkartmayı öğreteceğim sana."

Ayağa kalkmamı işaret ederken bana iyi gelecek şeyin ne olabileceğini tahmin etmeye çalışıyordum. Otelin Spa'sında rahatlamak güzel bir fikir olabilirdi; sıcak su ve sonrasında masaj. Dante bazen çok da haksız olmayabiliyordu. Benim de rahatlamaya ihtiyacım vardı.

Ama onun yerine ahırın önünde durduk.

Ona şaşkın şekilde bakıyordum.

“Masaja gitmiyor muydum?”

“Masaja gittiğini kim söyledi?” diye sordu kaşları havada.

“Bana iyi geleceğini söylemiştin.”

“Evet, ata binmek sana iyi gelecek ve sinirlerini alacaktır. Hele ki günün bu saatinde güneş batarken ata binmek harika bir his. Daha önce binmek istediğini söylemiştin.”

Allah kahretsin, öyle mi demiştim? Ata binemediğimi itiraf etmek için çok geç sayılmazdı aslında.

“Ama benim şu an için uygun giysim yok. Bu elbiseyle bine-mem herhalde,” dedim panikle.

“Sorun değil, zorlarsan üçüzlerin binici pantolonunu giyer-sin,” dedi gülerek. Evet, kısa boyum ve zayıflığım hiç bu kadar güzel şekilde gözüme sokulmamıştı.

“Ha ha ha, çok komik,” dedim yüzümü düşürerek.

“Otel müşterileri için her beden pantolon ve çizme var, onu hallederiz merak etme,” dedi.

Giysi ve ayakkabı bedenimi söyledikten sonra Dante, çalışanlardan bana yardımcı olmalarını istemek için yanımdan ayrıldı. Ben de ahırın önünde birazdan ne yapacağımı düşünüyordum.

Bunu yapabilir miydim, bilmiyordum. Ata binmek için insanlar ders alıyordu. Hiç bilmeyen birisi olarak bu işten bir yerimi kırmadan sağ çıkabilir miydim?

Biraz araştırırsam en azından atın üzerinde düşmeden kalabilirdim. Otel çalışanlarından birisi elinde giysi ve ayakkabı yığınıyla bana yaklaştığında bunu yapabileceğime dair kendimi gaza getirmişt看m bile. Sonuçta ben Türk kıızıydım; çok eskiden atalarımız göçebeydi, genlerimizde vardı bizim ata binmek.

Giyinmek için kabine girdiğimde hemen telefonu açtım, biraz bilgi edinmek lazımdı.

On beş dakika sonra Dante kabinin kapısına vurmaya başladı.

“Hazır mısın?”

“Evet evet, çıkıyorum.”

Krem rengi, tayta benzeyen bir pantolon ve binici çizmesi giymiştim. Bu kadar dar pantolonlar giymeye çok alışkın değildim, kığım başım çok ortadaydı. O ise yine kot pantolon ve üzerine beyaz bir tişört giymişti. Ahıra doğru yürürken de arkamdan geliyordu. Kafamı çevirdiğimde gayet net bir biçimde beni süzdüğünü gördüm. İlk kez beni dikizlediğine şahit olmuşum. Daha önce palyaço kostümüyle dolansam bile farkına varmayacak gibiyken şimdilerde bana bakıyor olması enteresandı.

Ahırın kapısından içeri girip de kimseyi bulamayınca Dante'nin birden surat ifadesi değişti, neredeyse sinirli görünüyordu. Hemen telefonunu çıkarıp birilerini arayarak bağırmaya başladı. İki saniye içinde genç bir çocuk koşarak geldi ve nefes bile almadan Dante'den özür dilemeye başladı. Çocuğun panik hali gerçekten beni üzmüştü.

“Çalışanlarına bu kadar sert davranmak zorunda mısın? Yani onlar da insan ve daha iyi şekilde davranılmayı hak ediyorlar.”

“Onları kamçıyla falan çalıştırmıyorum. Sadece nasıl doğru motive edeceğimi biliyorum o kadar.”

“Sana katılmıyorum.”

“Seninle yöntemlerimiz farklı ama hangimizin işleri daha hızlı yürüyor?”

Bu sırada atların yanındaydık. Atlar benim tedirginliğimi anlıyor gibilerdi. Birden terlemeye başladım, sırtım su içinde kalmış, alnımda ter birikintileri oluşmuştu.

“Sakin ol kızım!” diye bağırdı Dante ve at sanki onu anlamış gibi olduğu yere mihlandı. Bense nezaket insanıydım, kibarlık ve tatlı dille çözülemeyecek hiçbir şey yoktu.

Bineceğim atın ismi Rory'ydi ve kahverengi-beyaz kırçilli rüyleri vardı.

Yavaş yavaş elimi atın boynuna doğru uzattım ve Türkçe olarak, "Tatlı Rory, İtalyanca konuşamadığımı biliyorum ama hayvanların insanların duygularını hissettiğini okumuştum. Sen çok tatlı ve kibar bir kadınsın, tıpkı benim gibi. Birbirimize destek olmalıyız, değil mi? Onun gibi bağırmak istemiyorum. Sana yalvarıyorum, bu kendini beğenmiş adamın yanında beni düşürme olur mu? Bak sana bir daha geldiğimde İstanbul'dan Hacıbekir lokumu getiririm, buralarda böylesini bulamazsın," diye konuşmaya başladım.

"Ne yapıyorsun? Ata kitap mı okuyorsun? Bugün binmeyi düşünüyor musun acaba?"

"Ata binmeden önce onunla bağ kurmaya çalışırım. Onların da duyguları var..."

Az önce giyinme odasında Youtube'dan videoları izlemiş, Ekşi Sözlük'ten de araştırmamı yapmıştım. Nasıl binileceğini az çok anlamıştım. Ata soldan binerek vücudumu yukarı doğru çekecek ve sonra da dizginleri elime alacaktım. Binmeden önce sürekli bunu tekrarlayıp durdum. Ama sonra bir an aptallaştım ve hangi taraftan binmem gerektiğini hatırlayamadım. Tam bacağımı atıyordum ki, "Yanlış taraftan biniyorsun," dedi Bay Çokbilmiş.

"Biliyorum, kontrol ediyorum sadece," diye cevap verdim. Ama neyi diye sorsa ne cevap vereceğimi bilmiyordum.

Diğer tarafa geçip bir ayağımı atarak hızlıca oturdum. Haha, bu kadar basitti işte. Ben doğuştan bir biniciydim. Osmanlı torunuyduk nihayetinde, genlerime işlenmiş olmalıydı. Kesinlikle bu işi kıvırmıştım. O da hızlı ve çevik şekilde bir çırpıda kendi atına bindi. Kontrolün onda olduğu o kadar belliydi ki atla beraber sanki onun bir parçasıymış gibi hareket ediyordu. Ahırdan çıkmış açık araziye doğru yol alıyorduk. Bu müthiş bir duyguydu, daha önce neden ata binmemiştim ki? Resmen tek

vücut olmuşuk, at beni benimsemiş ve sevmişti. Bundan sonra sürekli ata binerdim artık. Daha önce hiçbir sporu sevmemiş-tim, yani üşengeç bir insan olduğum için spor yapmaya vakit ayırmamıştım. Ama bundan sonra benim sporum kesinlikle ata binmektir. Benim gibi güçlü kişilikler ata yön verebilirdi. Belki çok seversem bizim orada binmek için at bile alabilirdim, yerimiz vardı nasılsa.

Bir süre böyle rölantide ilerledik, hava çok güzeldi; ne çok sıcak ne de üşütecek kadar serindi. Etrafta bizden başka kimse yoktu ve çok sessizdi.

Bu sınırların daha fazlasını görmek istiyordum. Her yeri, daha ötesini keşfetmem gerekiyordu. İlk defa içimde böyle bir arzu hissettim. Resmen özgür olduğumu hissediyordum.

Ama sonra bir şey oldu ve anlamadığım bir sebepten dolayı Rory hızlanmaya başladı. Neden hızlanmıştı ki? Daha önce sessiz sessiz gidiyorken at agresifleşmişti. Hatta Dante'nin atını geçmeye başladı ve arada belirgin bir fark oluştu.

"Biraz yavaşlasan iyi olur," diye bağırdı Dante arkamdan.

"Sorun yok, her şey yolunda," dediğim anda at daha da fazla hızlanmaya başladı. Eyerin üzerinde oyuncak bebekler gibi sallanıyordum. Sonum gelmişti, ölümüm internette tıklanma rekoru kıracak, herkes dalga geçecekti. *Ata Binemeyen Kızın İbretlik Hikâyesi!* diye başlık atacaklardı. Neden bu işe kalkışmıştım? Neden ata binmeyi bilmiyorum dememiştim? Neden Dante'ye hava atmak istemiştim? Kahrolası hırsım yüzünden...

Atın kapatma düğmesi yoktu ya da araba gibi ayağını gazdan çekip frene basınca durmazlardı ki... Sonunda korkudan çığlık atmaya başladım. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki delirmek üzereydim. Gerçekten ölecektim ya da sakat kalacaktım. Ama Dante göz açıp kapayıncaya kadar tıpkı *Malkoçoğlu* gibi hızlıca yanımdan geçip önümüzü kesti ve at mucizevi şekilde aniden durdu. Ama ben buna hazırlıklı olmadığım için ellerim atın yularından kurtulup kontrolümü kaybettim ve üzerinden yere

doğru fırladım. Bana göre beş takla falan atmış olmalıydım –ama sanırım teknik olarak mümkün değildi bu–, gerçekte ise kolumun üzerine yüzüstü düşmüştüm. Nefes alıyordum, yaşıyordum ama hareket edebilir miydim, emin değildim.

Dante'nin bana bağırdığını duyabiliyordum. Bana sesleniyordu. Hemen sırtüstü çevirmiş ve kafamı kollarıyla tutmuştu. Oldukça dramatik bir sahne sayılabilirdi. Ama sanki aramızda buzlu bir cam vardı. Buzlu cam netleşmeye başlayınca Dante'nin mavi gözlerini gördüm. Allah'ım bu gözler cennetten direkt bana bakıyordu. Ne kadar yakışıklıydı ve ne kadar güzel kokuyordu. Böylece yatsam ve o da benim başımda dursa, bana bakmaya devam etse asla şikâyet etmezdim.

“İyi misin? İnci iyi misin?” diye bağırdı yeniden, bir yandan da saçlarımı okşuyordu.

Aslında bana kalsa bu anın güzelliğini uzatmak için ses çıkartmadan yatabilirdim ama gerçekten endişeli olduğunu görebiliyordum. Ve kendimi hemen toplamazsam buraya bütün oteli toplayacak, belki ambülans bile çağırarak gibi görünüyordu. “İyiyim, merak etme,” dedim gözleri bana korkuyla bakarken.

Elini kafasına götürüp derin bir nefes alırken ağzından İtalyanca kelimeler döküldü. Muhtemelen bildiği tüm küfürleri sıralamıştı.

“İnci, ayaklarını hareket ettirebiliyor musun? Bir yerinde ağrı var mı?”

Kafam zonkluyordu ama çok şükür bilincim açıktı. Ayaklarımı hareket ettirdim. Allah'a şükür sakatlanmamıştım. Kitaplarda attan düşen hiç kimse bir daha yürüyemiyor ve sonrasında trajik olarak tekerlekli sandalyeye mahkûm oluyordu. Toparlanıp otururken kolumun sızladığını fark ettim.

“Lanet olsun, o yuları neden bıraktın? Ata daha önce hiç binmediğini düşünmeye başladım.”

“Aslında ata binme bilgimi biraz abartmış olabilirim. Bu ilk seferimdi,” diye itiraf ettim kafamın ağrıyan yerini tutarken.

“Sana inanamıyorum. Neden diğer normal insanlar gibi değilsin? Neden kendini süper kahraman gibi göstermeye çalışıyorsun? Ata binemiyorsan binemiyorsundur. Alt tarafı bunu söyleyeceksin, bu kadar zor mu? Ama hayır, sen her şeyi mükemmel yapmak zorundasın...”

Beni azarlamaya devam ederken doğrulup ayağa kalkmaya çalıştım ama bacağımın üzerine basamadığım için tekrar yere çöktüm. Sakat kalma ihtimalim hâlâ vardı belki de...

Dante hemen gelip beni kucağına aldı. Kollarımı onun boynuna doladım. Allah'ım sana şükürler olsun ki bir kuş kadar hafıttım ve bir hayalim daha gerçek olmuştu, dünyanın en yakışıklı erkeğinin kucağında taşınıyordum.

“Neye gülümsüyorsun sen?”

Gülümsüyor muydum? Ona aptalca sırtıtmamam gerekiyordu, değil mi? Şu anda içinde bulunduğum duruma üzülmem daha doğru olurdu. Kendi kendimi sakatlamıştım.

“Ben ne yaptığımı biliyor muyum? Beyin sarsıntısı bile geçirmiş olabilirim. Sen de sürekli beni çocuk gibi azarlıyorsun.”

“Özür dilerim, haklısın,” dedi gerçekten mahcup bir ifadeyle. Atların önüne gelince durdu. Hâlâ kucağındaydım. “Telefonum yanımda değil, otelden herhalde iki kilometre uzaktayız. Benim arkamda ata binerek otele geri dönebilir misin? Eğer yeniden binmekten korkuyorsan anlarım. Ama arkamda bana sarılabilirsin. Ya da burada seni bırakıp otelden buggy'yle geri gelebilirim.”

Burada tek başıma kalmak yerine Dante'yle beraber dönmek hele ki ona sarılı şekilde ata binmek daha cazip gelmişti tabii ki. Ama çok da istekli görünmemek lazımdı, “Korkmuyorum, geri dönebiliriz,” dedim. Benim atım Rory hemen yanımdaydı, şimdi sakince duruyordu. Az önce resmen delirmiş gibiydi,

şimdiki uysal halinden eser yoktu. Onun atıyla geri dönecektik ve Rory de bizimle gelecekti. Beni yere indirmeden hemen ata bindirdi ve iki saniye içinde o da kıvrak şekilde atın üzerine bindi. Bu adamın beceremediği bir şey var mıydı acaba?

“Bana sıkıca tutun. Bir daha düşmene izin vermeyeceğim,” dedikten sonra diğer atın yularına da uzanarak onunla beraber yavaşça ilerlemeye başladık. Şu an mutluluktan ağlayabilirdim. Bugüne kadar gördüğüm en yakışıklı, en mükemmel erkekle beraber ata biniyor ve ona sarılıyordum. Öyle bir korku yaşamıştım ki normal şartlarda yeniden ata binmeyi düşünmem bile delilikti, belki de az kalsın ölümüne sebep oluyordu ama Dante’ye güveniyordum. Onun yanında bana asla bir şey olmazdı, o güçlüydü ve söylediği gibi ne olursa olsun bir daha düşmeme izin vermezdi. Bu adam hayatıma birden girmiş ve hayatımda en çok güvendiğim insanlardan birisi olmuştu. Koşulsuz güveniyordum ona. Gözlerimi kapayarak başımı sırtına yasladım.

“İnci, iyi misin?” diye sordu tekrar.

“Evet,” dedim sessizce.

“Direkt hastaneye gitmemiz lazım İnci. Bacağında ya da kolunda kırık olabilir.”

“Ne olur gitmeyelim, gerçekten çok iyiyim.”

Buralarda hastaneye gitmeyi hiç istemiyordum. Zaten ol-
dum olası hastane ve doktorlardan hiç hazzetmezdim.

“Bugünü atlatalım, eğer ağrım olursa söz veriyorum gideriz. Şimdi odama gitmek istiyorum,” dedim.

“O kadar dik kafalısın ki...” diye söylendi.

On beş dakika sonra ahırın önündeydik. Ahırdaki çocuk bizi karşılayınca Dante ona bağırarak bir şeyler söyledi. Dante attan indiği gibi beni yeniden kucağına aldı, yürüyebilirim dememe rağmen beni dinlemiyordu. Neyse ki çirozluğum ilk defa bir işe yaramıştı. Kolumu otomatik olarak boynuna doladım ve sonra

başımı boynuna gömdüm. Az önce ölümden dönen birisi için bunun altında bir şey aranamazdı bence. Muhteşem boynu, muhteşem kokusuyla sanki cennetteydim. Minik bir buse alsam fark eder miydi? Bence o an bu andı, bir daha böyle bir şansım olmayabilirdi. Hayır, içimdeki sapık canavarı dizginlemem gerekiyordu. Kendimi yeterince rezil etmiştim. Sadece milimetrik bir hareketle boynundan yanağına olan kısma doğru ilerledim ve yine milimetrik bir hareketle ensesindeki saçlara dokundum. Allah'ım bu saçlar İran halısı gibi ipek falan mıydı? Gerçekten düşmenin bütün sıkıntısına değecek bir andı bu. Umarım yol daha uzar diye düşünürken kendimi odamın içinde buldum. Beni yumuşak şekilde yatağıma yatırıp ayakkabılarımı çıkardı. İlk defa o zaman giydiğim pantolonun sol dizinin yırtılmış, diğer sağ diziminse toz toprak içinde kaldığını gördüm.

“Çok özür dilerim, verdiğin pantolonu ne hale getirdim. Parasını mutlaka ödeyeceğim,” dedim panikle. Tam bir geri zekâlıydım, salakça bir hırs yüzünden başıma iş açmıştım.

“İnci, susar mısın, şimdi daha önemli sorunlarımız var. Doktora gitmiyorsan ben kontrol edeceğim seni,” dedi üzerine düştüğüm kolumu tutarken.

Bu sırada kapı çaldı ve ben daha kimin geldiğini göremeden Dante kapıya gidip elinde kırmızı metal bir ilkyardım kutusu ile geri döndü.

Olanlardan sonra onu uğraştırmak istemiyordum, bir an önce utancımın baş başa kalmam gerekiyordu.

“Gerçekten iyiyim, bak nasıl hareket ettiriyorum,” dediğim sırada kolumu bükürken ağrıya çığlık attım. Kutuyu hemen yanı başımda duran komodine koyup kolumu tutarak hareket ettirmeye başladı.

Kaşları çatık şekilde, “Kırık değil ama incitmişsin İnci, bunu sarmamız gerekiyor, şimdiden şişmeye başlamış,” dedikten sonra sargı beziyle yavaşça sarmaya başladı.

Sarma işini bitirmeye yakın, gözleri bacaklarıma doğru takıldı.

“Pantolonunu çıkartmamız gerek.”

“Ne? Neden?” diye bağırdım ve oturduğum yerden panikle kalkmaya çalıştım.

“Çünkü bu kadar sıkı bir pantolondan bacağına ne halde olduğunu anlayamam.”

“Ama bacağımda bir şey yok ki. Kolumun üzerine düştüm.”

“Hızla yere uçtun. Ne olmasını bekliyordun ki? Tabii ki bir yerin yara bere olacaktı. Kolun incinmiş, orasını anladık. Ama şimdi bacaklarına da bakmam lazım. Bir sıkıntı olabilir.”

“Olmaz, gerçekten mümkün değil. Önünde çıplak kalamam, bu çok saçma. Beni böyle göremezsin.”

“İnci şu anda çocukça davranıyorsun. Sana üzerindekielerin hepsini çıkart demedim.”

“Olmaz, diyorum,” dedim kollarımı inatçı şekilde birbirine kenetleyerek. Bahse girerim şimdiye kadar milyondan fazla kadın bacağı görmüştü ama benimkini görmesine gerek yoktu.

“Ben de olur diyorum.”

“Sen benim patronum değilsin Dante, ortağımsın ve bana emir veremezsin.”

“Bu kadar dikbaşı olduğunda seni pataklamak istiyorum, hem de eskilerin yaptığı gibi dizime yatırarak. Sana ne diyorsam onu yapacağız. Hastaneye gitmek istemedin, kabul ettim. Eğer şimdi dediklerimi yapmazsan Nonna’yı buraya çağırırım ve derdini ona anlatırsın. Seni baştan aşağı soymakla kalmaz, bir de bu kadar aptalca bir şey yaptığın için saatlerce konuşur. İtalyanca bilmiyor olsan da bu hangi dilde olursa olsun çok da keyifli değildir.”

Gözlerim kocaman açıldı. Bunu yapamazdı, Nonna gelemezdi. O çok korkutucuydu, hem de çok...

“Dediğimi yapıyor musun?” diye sordu tekrar.

Kafamı evet anlamında salladım.

Sonuçta havuz ya da denize gitsek beni mayoyla görecekti, bunda ayıp bir şey yoktu. Ayrıca bu istisnai bir durumdu ve bana doktor edasıyla yaklaşıyordu. Ondan utanmamam gerekiyordu. Kesinlikle olağan bir durumdu. Pantolonun düğmelerine uzandığımda bana yaklaşıarak düğmeyi çözdü ve hafifçe kalkmamı sağlayarak yavaşça pantolonumu indirmeye başladı. Elime hemen yatakta duran diğer yastığı aldım, zamanı gelince iç çamaşırlarımı kapatabilirdim en azından.

Allah kahretsin, çok yakındık, fazla yakın! Başka şeyler düşünmeliydim: Dallarında sallanan yeşil güzel zeytinler, yeni sıkılan zeytinyağının mis gibi kokusu, Gömeç'teki evim, odam ve yatağım. Yatağımda Dante, güzel mavi gözleri, o müthiş parfümü, kaslı sırtı, göz kenarlarındaki çizgiler, tatlı kayısı rengi dudakları...

Ben bunları düşünürken pantolon bacaklarımdan çıkmıştı ve ben yastığı hâlâ elimde tutuyordum. Hızla bacağımanın üst kısmını kapattım. Dante banyoya gidip havluyu ıslattı ve dönerek kanayan dizkapağımla silmeye başladı. Bu sırada yatağa, yanıma oturmuştu.

“Acıtıyor muyum?”

“Hayır, hiç acımıyor,” dedim. Gerçekten de acımıyordu, bu adam anestezi olmadan bacağıma oracıkta dikiş bile atsa sesim çıkmazdı. Yavaş hareketlerle dizimdeki toprağı ve kanı siliyordu, tamamen işine odaklanmıştı. Bense bu anın zorluğunu kafamdan atmaya çalışıyordum. Benimle daha önce kimsenin ilgilenmediği gibi şefkatle ilgileniyordu. Bu adamı hepitopu ne kadar süredir tanıyordum ki? Bunu yapmak zorunda değildi, onunla sadece iş yapıyorduk. Ama her zaman doğru olanı yapmalıydı, bu onun elinde değildi...

“Babana huy olarak benziyor musun?” diye sordum. Birden aklıma gelmişti. Aslında konuşarak ona ilanı aşk etmemek için kendimi oyalamaya çalışıyordum. Gözlerini yaptığı işten bir süreliğine bana çevirdi, sonra tekrar dizlerime odaklanarak,

“Babam çok sinirliydi, fevriydi ve ne yapacağı, ne düşüneceği önceden asla kestirilemezdi. Bir dakika içinde birden bambaşka bir hale bürünebilirdi. Bunu her zaman korkutucu bulurdum. Eski usul bir adamdı; kadının sorumluluğunun evi, erkeğin ise evine bakmak olduğunu düşünürdü,” dedi ve durdu.

“Ne kadar onun bazı huylarını sevmesem de ona pek çok konuda benziyorum sanırım. Aynı senin söylediğin gibi kafam eski zamanlardaki gibi çalışıyor. Bu elimde değil, belki de iyi bir eğitim almadığım içindir, kimbilir,” dedi ve kalkıp havluyu yıkamak için tekrar banyoya gitti.

Kalbim paramparça olmuştu. Üniversite eğitimi konusunda pişman olmadığını düşünmekle hata yapmıştım, o bu konuda kesinlikle üzgündü, bunu şimdi anlayabiliyordum. Babası gibi olduğunu ve onun iyi olmadığını düşündüğü özelliklerini taşıdığını düşünüyordu. Ama bu doğru değildi. O iyi olan her şeye sahipti. Tekrar yanıma oturduğunda, “Özür dilerim, seni üzdüm,” dedim yutkunarak. Gerçekten ağlayabilirdim. Onu üzmüştüm. Sadece bu konuyu açtığım için değil, Napoli’de kuzeni Emilio ile edebiyattan alıntılar yapıp ona sürekli cahil olduğunu düşündüren imalarda bulunduğum, Aida ve Beatrice ile ilgili üzerine gittiğim ve hatta direkt yüzüne taş devrinden kalan adamlar gibi hareket ettiğini söylediğim zamanlarda da üzmüştüm. Ben iğrençtim, aptal diplomamla kendimi ondan üstün görmüş ve hayatını, neler yaşadığını bilmeden ona sürekli nutuklar atmıştım.

Oturduğum yerden uzanarak bileğini tuttum.

“Babanı tanımıyorum Dante, nasıl birisi olduğunu bilmiyorum. Ama şunu biliyorum, sen gördüğüm en düzgün erkeksin. Sadece aileni değil, çevrendeki herkesi koruyorsun; onlarla ilgileniyorsun, herkesi düşünüyorsun. Bruno, Simone, Antonio, Riccardo ve burada çalışan diğer insanlar... Onlar eğer sen olmasaydın tekrar suç işleyebilirler ya da daha kötü şeyler başlarına gelebilirdi. Ama sen onlara ailenin bir parçası olma şansı verdin. Kız kardeşlerini okutmak için elinden geleni yap-

tın. Olivia, babanız öldükten sonra çaresiz kaldığında ailenin başına geçip onun yerine kararlar almak zorundaydın, başka çaren yoktu. Kolaya kaçmak yerine gelecekte çocukların olursa senin yaşadığın sıkıntıları yaşamalarını diye babanın yaptığı işi kabullenmedin ve yaşadığın yerden bilmediğin yere göç edip sıfırdan bir iş kurdun.”

Bütün bunlar ağızımdan nasıl çıkmıştı, bilmiyorum ama nefes nefese kalmıştım.

“Sen görüldüğünden çok daha fazlasısın,” dedim neredeyse fısıldayarak, odada sanki birisi bunu duyacakmış gibi...

Ben konuşurken bana bakmamıştı, iyi ki de bakmamıştı yoksa gözyaşlarına boğulurdum. Bakışları yatağın üzerinde bir noktadaydı. Ama şimdi bileğini tutan elime gözlerini dikti, ardından bana. Bu gözler ilk kez farklı bakıyordu, hem de çok dikkatle bakıyordu. Nefesim yavaşlamaya, kalbim çarpmaya başladı. Hayır, panik atak olduğum zamanlardaki gibi değildi. Onunla dip dibe bu kadar fazla yakınken ve bana bu şekilde bakarken nefesim kesiliyordu. Elimi çekmeliydim, hâlâ neden tutuyordum ki adamın bileğini. Sanki düşünme yetimle birlikte hareket etme yetim de kısıtlanmıştı. Tam elimi çekiyordum ki boşta kalan eliyle bileğinin üzerinde duran elimi kavradı.

Allah'ım ne oluyordu? Ne oluyordu gerçekten? Dante elimi tutuyordu, hem de bilerek ve isteyerek. Daha önce beni fark etmesini dilediğim adam nihayet beni fark etmişti. İşte burada hemen yanımdaydı ve eğer tenime değmiyor olsaydı, bunun gerçek olmadığını düşünürdüm ama gerçektir. Bana yaklaştı, şimdi o kadar yakınımdaydı ki mavi gözlerini çevreleyen minik kahverengi halkaları görebiliyordum. Oturduğum yerde hafifçe ben de ona yaklaştım. Beni öpecekti! Öpmesini istiyordum. Dünyada daha fazla istediğim bir şey yoktu.

Kapı çaldı. Böyle zamanlarda elbette kapı çalardı. Zaten ya telefon ya da kapı, ikisinden biri mutlaka olmalıydı... Kahretsin! Kitaplardaki klişelere olan merakım gerçek hayatımda

peşimi bırakmamaya başlamıştı. Dante bana bakmaya devam ediyordu ama sonra ayağa kalktı. Büyü yine bozulmuştu. Alev alev yanıyordum, oda sanki kazan dairesi gibi olmuştu. Kapıyı açmadan önce yatak örtüsüyle üzerimi tamamen kapattı. Zaten bacaklarımı temizlemiş ve sorun olmadığını da görmüştü. Sorun sadece *kısmen* kolumdaydı ve *tamamen* kalbimde...

Oda bir anda kalabalıklaştı; Olivia, Aida ve Beatrice odaya doluştular.

Hepsi telaşla bana tam olarak ne olduğunu sorarken Dante olanları anlattı. Allah'tan ata binmeyi biliyor gibi davranıp da aptallığım yüzünden kafamı gözümü kırıyordum olacak olmam kısmını es geçmişti. Bunun için ona ayrıca teşekkür edebilirdim.

Olivia hemen yanında bana üzgün bir halde bakıyordu.

"Rory daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Bir daha böyle bir şey yaşanmaması için bir süre kontrol altında kalması herkes için güvenli olur, değil mi Dante?"

Dante kafasını evet anlamında salladı.

"İnci, canım, ağrın var mı?"

"Hayır, gerçekten çok iyiyim. Yarına eminim daha iyi olurum."

"Sana ağrı kesici getirdim, bunu iç. Nonna da sana kemik suyundan özel bir çorba hazırlıyor."

Nonna inatla etle alakam olmadığını görmezden gelmeye devam ediyordu. Ama kadıncağz bana iyi bir şeyler yapmak için çabalıyordu, aslında hepsi çabalıyordu. Herkesin gözlerinde benim için ne kadar endişelendiklerini görebiliyordum.

Beatrice, "Üçüzler seni çok merak etti, yanına gelmek istediler ama izin vermedik. Bir ara seni görmek isteyeceklerdir," dedi.

Ama Dante hepsini yorgun olduğum için yollamaya kararlıydı. Geldikleri hızla odadan çıktılar. Onlar gelmeden önceki halimize geri dönebilir miydik? Lütfen!

Ama benden uzakta, hemen kapının önünde dururken, “Eve dönene kadar benim odamda kalmanı istiyorum,” dedi bir solukta.

Dante’yle aynı odada mı kalacaktım? Onunla aynı odada kalamazdım, onu izlemekten muhtemelen gözüme zerre uyku girmezdi. Sabahlarım, gündüzlerim ve akşamlarım onun yanında zaten zor geçiyorken rahat olabilmem için sadece gecelerim bana kalıyordu. Yok, bu mümkün değildi. Bunu kendime yapamazdım, bu düpedüz işkence olurdu.

“Ama neden? Seninle aynı odada kalamam, bu çok saçma ve uygunsuz olur.”

Suratında tuhaf bir ifade belirdi. “Beraber kalmamızı teklif etmedim, benim odamda kalmanı teklif ettim. Tek başına!” dedi ve devam etti: “Birincisi senin odan her yerden uzakta, odana ulaşmak için en az beş basamak inmen ve çıkman lazım. Ayrıca benim odam her yere daha yakın ve merkezi. Bir şeye ihtiyacın olursa Olivia ve kızlar sana yardımcı olabilir.”

“Tamam, olabilir. Bunu düşüneceğim.”

“Sana soru sormadım, kalmanı istediğimi söyledim. Antonio, yanında bir otel çalışanıyla şu anda senin eşyalarını toplamak için geliyor.”

Gerçekten kaba olmak istemiyordum, adam bana karşı nazik olmak için elinden geleni yapıyordu. Ama kararlarım bu kadar müdahale edilmesinden de hoşlanmıyordum. Tam bir şey söyleyecektim ki dudağımın kenarını ısırdım ve sustum. Ağzımızın tadını kaçırmaya gerek yoktu.

“Ayrıca az önce Onur’a mesaj atıp İstanbul’da yapacağın toplantıyı da iptal ettim.”

Kafamı hızla ona doğru çevirdim. Ona baktığımı anladığı anda gözlerini korkusuzca bana çevirdi.

“Neden bana sormadan böyle bir şey yaptın? O toplantıyı ayarlayabilmek için ne kadar uğraşmıştım. Şimdi gidemeye-

ceğimi nasıl söylersin? Sürekli benim adıma karar veremezsin Dante.”

“Kolun sargıdayken ve böyle bir tehlikeyi atlatmışken birkaç gün içinde uçağa binmeyi ve toplantıya gitmeyi mi düşünüyorsun? Gerçekten mi?”

“Evet, gerçekten! Adamlarla toplantıya gidiyorum, zumba yarışmasına değil. Konuşabildiğim sürece ne fark eder ki?”

“Neden bu kadar inatçısın? Alt tarafı ‘Yapamam,’ diyeceksin. Bugün kahramanlık yaptığın için az kalsın kafanı kırıyor-dun, hatırlatmak isterim. Bazen her şeye yetemediğini ya da her şeyi yapamadığını sessizce kabul etmelisin. Sürekli kendini kanıtlamak için uğraş içindesin.”

“Ah bunun için çok özür dilerim. Hayatımı devam ettirebil-mem ve bana güvenen insanları hayal kırıklığına uğratmamam için çalışmam gerekiyor. Bazılarımız gibi benim para basan bir otelim yok.”

“Senin için iyi bir şeyler yapmaya çalıştığımı anlayıp te-şekkür edebilirdin. Ama her zamanki gibi tırnaklarını çıkarıp saldırıya geçiyorsun. Hiç iyilikten anlamıyorsun,” dedi ve yine İtalyanca söylenmeye başladı. Muhtemelen sövüyordu, keşke ne dediğini anlayabilseydim.

“Anlayabileceğim şekilde söyleyeceklerini söyle, anlamadı-ğım şeylere cevap veremem.”

“Amacım da bu, cevap vermeni istemiyorum. Beni yeterince yordun zaten,” dedi.

“Evimden kilometrelerce ötede attan düşerek ölüm tehlikesi yaşayıp seni yorduğum için üzgünüm.”

Yeniden kollarımı birleştirdim ve ondan tarafa bakmamaya çalıştım. Dante ve kendi kafasına göre aldığı kararları beni çi-leden çıkarıyordu. Bana söyleyecek bir şey bırakmıyordu. Ben onun baskı kurabileceği kardeşlerinden ya da çalışanlarından birisi değildim. Bu kadar başına buyruk olması ve benim adıma

kararlar almasından artık bıkmıştım. Beni sürekli hiçe sayıyordu. Bundan hoşlanmadığımı da bildiği halde. Onunla evime geri dönene kadar konuşmayacaktım.

Az önce aramızda olan alevli ortam yok olmuştu. Şu an ikimiz de birbirimize fazlasıyla sinir oluyorduk. Hiç konuşmadan odadan çekip gitti. Benim ona sinirli olmam kadar o da bana sinirliydi ve sanırım küsmüştük.

Ben de giyinmek için yataktan yavaşça kalktım ve ayağa kalktığım an ayak bileğimin hafifçe ağrıdığını hissettim. Muhtemelen düşerken ters dönmüştü ama bunu kesinlikle Dante'ye söylemeyecektim. Onun haklı çıkmasından nefret ediyordum.

Antonio az sonra yanındaki bir kadın çalışanla gelip eşyalarımı toplamaya başladı. Zaten getirdiğim eşyaları çok dağıtmamıştım, birçok giysimi yakında ayrılacağım diye düzenli şekilde bavula yerleştirmiştım.

Antonio sonrasında Dante'nin odasına gitmeme yardımcı oldu. Kapıyı daha açarken kalbim çarpmaya başladı. Gerçekten de Dante'nin odasında kalıyordum! İçerisinin nasıl olacağı ile ilgili fazlasıyla heyecanlıydım. Ona ait özel alanına giriyordum. Bunu neden istemişti ki? Bu fazla kişisel bir şeydi, hâlâ aramızdaki durumla ilgili kafam fazlasıyla karıştı. Bana neden bu kadar iyi davranıyordu?

Odası aynı ofisi gibi çok huzurluydu ve aydınlıktı. Koyu renk ahşap parkelerin üzerine açık renk, yeşil ve sarı yaprak desenleriyle süslü bir kilim serilmişti. Ortama sanki portakal kokusu hâkimdi, kafamı çevirdiğimde yatağın hemen yanı başında bir mumun yandığını gördüm. Odadaki bu güzel kokunun kaynağı buydu. Muhtemelen Spello'da tanıştığım Bernardo'nun yaptığı mumlardandı.

Antonio ve yanındaki görevli eşyalarımı getirdikten sonra beni dinlenebilmem için yalnız bıraktılar. Ahşap yatağa doğru yaklaştım; bembeyaz çarşaf ben gelmeden önce değiştirilmiş, yastıklar kabartılmıştı. Ellerimi çarşafın üzerinde gezdirdim.

Dante'nin çarşafı o kadar yumuşaktı ki... Tamam, benimkiler de kötü değildi ama parmaklarımın değdiği yer kumaş değil de pamukla bulut karışımı bir şey gibiydi.

Dante nerede uyuyacaktı acaba? Kendine kocaman otelde kalacak bir yer bulabilirdi herhalde.

Odasında yatmamla ilgili bana fikrimi sormadığı için biraz sinirlenmiş olsam da şimdi heyecandan kalbim çarpıyordu. Dante'nin yatağında yatacaktım, onun eşyalarıyla ve ona ait olan şeylerle beraber. Merakım beni ele geçirmişti, çekmecelelerini karıştırıp onunla ilgili bir şeyler bulmak istiyordum. Ama kesinlikle kendime hâkim olmam gerekiyordu, özel hayata saygı duymalıyım.

Biraz yatağa uzanmayı denedim ama uyumak istemiyordum. Ben de babaannemi aradım. Ona attan düşmemle ilgili hiçbir şey söylemedim ama işle ilgili yapmam gereken şeyler olduğu için birkaç gün daha burada kalmam gerektiğini anlattım. Allah'tan Merve de Gömeç'teydi, hem işler konusunda Onur'a yardım edebilir hem de babaanneme göz kulak olabilirdi. Onur ve Merve ile de *facetime* görüşmesi yaparak at kazasındaki bazı detayları saklayıp anlattım. Olivia kapımı çalana kadar konuşmaya devam ettim. Bana peynirli *focaccia* ile koca bir tabak marmar getirdi. İyiden iyiye acıkmıştım. Olivia odada duran tekli koltuğa geçip otururken, "Babaannen başına gelenleri biliyor mu?" diye sordu.

"Hayır, söylemedim. Boşuna endişelenmesini istemiyorum," dedim ve büyük bir heyecanla *focaccia*'mdan koca bir ısırık aldım. Bu şeyi ömrüm boyunca her gün yiyebilirdim, tadı efsaneydi. Nonna kesinlikle bu işte fazlasıyla iyiydi. Allah'tan et suyu çorba ancak yarına hazır olacaktı. Daha lezzetli ve şifalı olabilmesi için saatlerce pişmesi gerekiyordu.

"Dinlenmek istersen seni yalnız bırakabilirim," diye sordu. Bir yandan da gitmek için kıpırdanmaya başlamıştı. Ama tek kalmak istemiyordum, Olivia'nın varlığı beni rahatlatıyordu.

“Hayır, eğer gidersen kesin bilgisayarımı açıp çalışacağım. Seninle sohbet etmek şu an bana daha iyi gelir.”

Gülümsedi. “Sanırım ilk kez işi ikinci plana atıyorsun, değil mi?”

Bir saniyeliğine durdum. Haklıydı, normalde bu yapacağım bir şey değildi.

“Hadi, bana anneni anlat biraz,” dedi “Tabii eğer istersen.” Sırtını koltuğa iyice yasladı ve bacaklarını yeniden bağdaş kuracak şekilde topladı.

Aslında hiç konuşmaya can attığım bir konu değildi ama beni dinlemek istediği o kadar belliydi ki... Elimi peçeteyle sil-dikten sonra derin bir nefes aldım.

“Annem ve babam görücü usulü tanışmışlar. Birbirlerini neredeyse hiç tanımıyorlarmış. Aralarında birkaç yaş farkı vardı. Annem lise mezunuydu, babamsa üniversiteyi daha yeni bitirmişti. Sadece birkaç kez görüşüp sonra evlenmişler, ardından ben doğmuşum. Annem ben sekiz yaşındayken, tam doğum günümde hazırlık yapmak için alışverişe giderken öldü. Babasının arabasını gizlice alıp kaçan ve ehliyeti bile olmayan bir genç, arabasıyla ona çarptı.”

Olivia şaşkınlıkla beni dinliyordu, resmen buz kesilmişti. Onu üzmemek istememiştim aslında, neden bu kadar detay vermiştim, bilmiyorum. Ben bunları anlatırken sakindim çünkü o kadar uzun zaman olmuştu ki artık eskisi kadar acıtmıyordu.

“Çok üzgünüm İnci.”

Omuzlarımı kaldırdım ve “Hayat,” dedim. “Hepimizin hayatında yaşam ve ölüm var. Onun dışında annemle ilgili pek bir şey hatırlayamıyorum. Bazı anılarım artık eskisi gibi taze değil.”

“O anılar kafanın içinde bir yerlerde, asla unutmadın, merak etme. Sadece acı çekmemek için geçici bir süre bir odaya kapattın ve anahtarını da kaldırdın. Eninde sonunda içeri girmeye cesaret edeceksin.”

Olivia'nın o kadar farklı bir tarafı vardı ki insan ona her şeyi anlatabilir ve karşılığında asla yargılanmayacağını bilirdi. Neredeyse bir saat kadar benimle kaldı, sonra gitti. Aslında odadan çıkabilir, ortalıkta gezinebilirdim; o kadar da kötü durumda değildim ama nedense biraz kafamı toplamak için buraya sığınmayı seçmiştim. Zaten yapmam gereken yığınla işim vardı. Bilgisayarımı açıp yazışmalarımı yaptım, mal verdiğimiz iki kişiyle de telefonda görüştüm, muhasebenin gönderdiği maliyet tablolarını inceledim ve sosyal medya ajansının daha önce incelememi istediği Instagram hesaplarına göz attım. Hâlâ üzerimdekilerle oturduğumu fark edince bavulumdan geceliğimi çıkarıp giydim. Sonra Olivia'nın ördüğü ve bu kadar olaya rağmen hâlâ sımsıkı duran saçlarımı tamamen açtım. Aynanın karşısındaki görüntüm sanki bana ait değil gibiydi. Bütün gün örgülü olduğu için su dalgası şeklini almıştı. Güneş kremi sürmeyi unuttuğum için bugün güneşte yanaklarım kıpkırmızı olmuştu ve kahrolası çillerim beş katına çıkmıştı. Ama gözlerim parıl parıldı ve farklı görünüyordum. Bu, Olivia'nın bana daha önce söylediği İtalya'nın etkisi olabilir miydi acaba?

11. Bölüm

Dişlerimi fırçalamak için banyoya gittim, artık yavaş yavaş günü bitirmenin vakti gelmişti. Sabah uyandığımdan beri hiç beklemediğim bir sürü şey olmuştu, sabah odadan çıkarken bütün bunların olacağını tahmin bile edemezdim. Şimdi ise Dante'nin odasıdaydım; onun odasında, onun eşyaları arasında ve banyosunda. Onun aynasında kendime bakıyordum ve...

Birden ışıklar gitti, elimde diş fırçası öylece kaskatı kesilip kaldım. Elektrikler gitmişti, İtalya'da da elektrik kesintisi olabiliyor muydu? Bugün başıma gelmeyen kalmamıştı gerçekten, bütün aksilikler arka arkaya geliyordu, sanki bir cadı tarafından lanetlenmişim. Kalbim hızla çarpmaya başladı, nefes alıp verişlerimi kontrol etmem gerekiyordu. Sadece basit bir elektrik kesintisiydi, hepsi bu. Ama hayır, elimde değildi; bilmediğim bir ülkede, bilmediğim bir odada yalnız kalmıştım. Banyo üzerime üzerime geliyordu, küvete sırtımı verip yere yığılırcasına oturdum. Annemin ve babamın yüzleri gözümün önünde belirlemeye başladı. İkisi de yoktu, ölmüşlerdi ve ben yalnızdım.

Üzerimde incecik bir gecelik vardı ama gücüm olsa yırtıp atacaktım, sanki boğazlı kazak giymişim gibi nefessiz kalmıştım. Nefes alıp vermeye çalıştım ama bu sefer çok da işe yaramıyordu. Burada tek başıma nefessiz kalarak ölecektim. Kesin ölecektim...

Biraz sonra karanlığın içinde fener gibi bir ışık yandı. Dante'ydi, yanıma gelmişti. Bana doğru eğildi, elindeki cep tele-

fonunu yere bıraktı. Şimdi tam karşımda iyi olup olmadığını anlamak için dikkatle bana bakıyordu.

“Yanımdayım, korkma. Elektrikler gitti ama şimdi jeneratörler devreye girecek,” dedi.

Ses çıkaramıyordum çünkü kalbim çok çarpıyordu; nefessizdim, bir kelime bile edersem tüm nefesim bitebilirdi. Ona söylediklerini anladım diyebilmek, kafamı sallamak istiyordum ama yapamıyordum. Kafam ve boynum da taş kesmişti. Allah kahretsin, nefes egzersizleri neden aklıma gelmiyordu?

Dante bana biraz daha yaklaştı ve boynuma sarıldı, bir eliyle de saçlarımı okşuyordu. Güvenli kokusunu içime çekerken ben de boynuna daha fazla sarıldım.

“Buradayım merak etme, birazdan her şey yoluna girecek,” diye tekrarladı. Gözlerimde birikmiş olan yaşlar akmaya başladı. Muhtemelen gözyaşlarım boynuna damlamıştı ki yüzüme bakmak için kendinden uzaklaştırdı. Beni böyle görmesini istemiyordum; ben güçlüydüm, öyle olmalıydım. Aptal bir korku yüzünden böyle olmadığımı düşünmesini istemiyordum. Ama daha önce hiçbir panik atağımda ağlamamıştım, yanımda olması, şu dakika yardıma koşması ve bana bu kadar şefkatli davranması beni dağıtmıştı. Bugün ikinci kere beni kurtarmıştı. Biliyordu, ona ihtiyacım olduğunu biliyordu ve gelmişti.

Bana bu şekilde bakarken zaman durdu. Ayaklarım yere basıyor muydu, uzaydaki gibi yerçekimsiz durumda mıydım, o an farkında bile değildim. Sadece o ve ben vardık, geri kalan her şey tamamen bulanıktı, gözüm görmüyordu.

Bana doğru yaklaştı; sanki tereddüt içinde ve ne yaptığından emin değilmiş gibiydi. Dudakları ne zaman benimkilerle buluşmuştu, bilmiyorum. Beni öpüyordu. Dante Delfino bir banyo zemininde benimle öpüşüyordu. Önce ben mi öpmüştüm; nasıl olmuştu, nasıl başlamıştı, anlamamıştım. Tek bildiğim onu öpüyordum.

İlk öpüşmemiz nasıl olur diye çok kez hayal kurmuştum ama bu tüm hayallerimin ötesindeydi. Bu inanılmazdı. Milyonlarca balon aynı anda patlamış gibi bir ses yankılanıyordu kulaklarımda. Beni girdap gibi içine çekerken ondan başka bir şey düşünemiyordum. Kimse yoktu; sadece o ve ben. Bundan daha sihirli bir an yaşamamıştım. Az önce nefes nefeseydim ama şimdi onun dudaklarına yapışmış şekildayken nasıl sakin kalabiliyordum ve nasıl nefes alabiliyordum? Şu anda ölsem sanırım mutluluktan sesim çıkmazdı. Bu birkaç dakikalık süre belki bir ömre bedel gibi gelmişti bana.

Önce yavaşladı, sonra tamamen durdu. Gözlerimi açmaya cesaret edemiyordum, bu belki de benim aptal kitaplarımın etkisiyle kurduğum bir hayaldi. Ama hayır, dudaklarım hâlâ ıslaktı ve onun tadını alabiliyordum.

“Gözlerini açabilirsin, ışıklar geldi İnci,” diye fısıldadı.

Ve gözlerimi açtım. Haklıydı, banyo ve içeride yanan tüm ışıklar geri gelmişti. Jeneratör geç de olsa devreye girmişti. Banyo zemininde, yerdeydik. Bir elimde hâlâ diş fırçam duruyordu, bir elim de ensesini kavramıştı. Saçım başım dağılmıştı, resmen öpüşmüştük.

Birbirimizi ilk kez görüyormuşuz gibi bakıyorduk. Ama o daha çok aklımın başımda olup olmadığını anlamak için tedirgin halde bakıyor gibiydi. Ayağa kalktı ve sonra bana kalkmam için elini uzattı. Elini tutup ayağa kalkarken resmen başım döndü. Ama beni bir çırpıda kucığına aldı ve yatağının üzerine bıraktı.

Allah'ım bir günde bu kadar aksiyon aklımı kaybetmeme neden olmazsa iyiydi. Tüm 28 yaşın toplamında yaşamam gereken aksiyonu bir günde almış, doz aşımına uğramıştım.

“Biraz dinlenmen gerek,” dedi ve ben aptal olmuş şekilde ses çıkaramıyorken üzerimi örttü.

“Yanında kalmamı ister misin? Bir daha elektrikler giderse diye yani.”

Kafamı hayır anlamında salladım. Onun birkaç dakika için bile burada olması kesinlikle ikimiz için de iyi olmazdı. Çünkü içimde hiç bilmediğim duygular bir anda harekete geçmişti.

“İyi geceler İnci,” dedi ve kapıdan çıktı.

Tüm ışıklar yanıyordu. Şimdi az önceki elektrik kesintisinin sebep olduğu panik atak tamamen uçup gitmiş, Dante’yle gerçekten öpüşmüş olduğum gerçeğiyle baş başa kalmıştım. Gerçekten bunu neden yapmıştı? Beni panikten kurtarmak için mi? Kesin bugün başıma gelenler için bana acıdığından öpmüştü. Ben de sanki adamın ruhunu içinden çeker gibi çaresizce onu öpmüştüm. Kendimi daha ne kadar rezil edebilirdim? Keşke karşılık vermeseydim...

Yarın bu olanı konuşup yanlış anlaşılmaları ortadan kaldıracaktım. Ben onun ortağıydım, ne sebeple olursa olsun bu tarz şeyler aramızda olamazdı. Kendimi rezil etmişim, şimdi hakkımda ne düşünecekti kimbilir? Ayrıca biz küs değil miydik? En son tartışmıştık ve yanımdan sinirle ayrılmıştı. Ama benim için gelmişti, panik atak olacağımı bildiği için yardımına koşmuştu.

Boynumdan gelen koku bütün düşüncelerimden beni çekip aldı. Boynum ve geceliğim Dante gibi kokuyordu. Allah’ım sen aklımı koru, hiç iyi bir yolda değildim. Onun yatağında yatıyordum; onun yastığına kafamı koymuş, geceleri uyku tutmadığında onun baktığı tavana bakıyordum. Acaba geceleri nasıl uyumaktan hoşlanırdı? Çıplak mı? Yarı çıplak mı? Sırtüstü mü yatmayı severdi, yoksa yan mı?

En azından bu gece uyumak için her zamanki gibi aşk kitaplarına ihtiyacım yoktu. Fazlasıyla aksiyonlu bir gündü ve olanları baştan sona düşünmek bile kalbimin hızla atmasına neden oluyordu.

Aslında çok rahat uyuyamamıştım, özellikle geç saatlere kadar olanları düşünüp durmuştum. Bir sürü görüntü minik kareler biçiminde resmen kısa film gibi gözlerimin önünden geçip gitmişti.

Yine de kalktığımda hiç olmadığım kadar zindeydim. Kolum çok hafif sızlıyordu. Tam olarak ne zaman düzelir ve şişkinliği ne zaman inerdi bilmiyorum ama şaka maka attan düşmek gibi ciddi bir olayı kıl payı atlatmıştım. İnsanlar bu yüzden sakat bile kalabiliyordu, o yüzden hiç şikâyet etmemeye çalışacaktım.

Üzerime alelade bir şey geçirip odadan çıktım. Tam kapıdan çıktığımda Olivia ile karşılaştık.

“Sana uğrayacaktım, iyi misin diye merak ettim? Gece nasıl geçti?”

Gece nasıl mı geçmişti? Dante’yle aramda geçenleri bilse kesin küçük dilini yutardı. Hayır, bunları bilmesine gerek yoktu, tamamen kendime saklamalıyım.

Hızlıca, “İyiydi.” diye cevapladım.

“Bir ara elektrikler gitti, jeneratörün çalışması da zaman aldı nedense. Festival günü olduğu için muhtemelen aşırı yüklenme oldu. Hadi gel sana şimdi bir şeyler yedirelim.”

“Yemeğe asla hayır demem.”

Collina Verde buradan birkaç dakika uzaklıktaydı. Dante haklıydı, onun odası her yere ve herkese daha yakındı. Masaya geçip oturduğumuz anda Beatrice ile üçüzler geldi. Kızlar bana öyle içten sarıldılar ve geçmiş olsun dediler ki gerçekten çok sevildiğimi hissettim. Serena benim için resim yapmıştı, Giulia ise seveceğimi düşündüğü bir kitap hediye etmişti. Bu sırada Renata utana sıkıla bana bakıyorken Serena koluna vurunca, cebinden bir şey çıkardı. Güneş gözlüğümdü, Napoli’ye giderken aramış bulamamıştım. Demek Renata almıştı.

“Bir yerde düşürdüğüme emindim, bulup verdiğin için teşekkür ederim,” dedim. Beatrice, Renata’nın aldığını bildiğim

halde çaktırmamış olduğum için gülümsedi, aslında sessizce teşekkür etmişti. O sırada Nonna elinde kocaman bir çorba kâsesiyle yanıma geldi. İşte dünden beri korktuğum an gelip çatmıştı, et suyuna yapılmış çorbayı içmem bekleniyordu. Kâseyi işaret ederek İtalyanca konuştu. Muhtemelen *bunu içeceksin, aksi takdirde seni pataklarım* demişti ya da ona yakın bir şey, bilmiyorum. Sesimi çıkarmadan bana uzattığı kaşığı aldım ve içmeye başladım. İlk yudum azaptı, ikinci yudum da öyle ama beş, altı ve sonrasını bilmediğim yudumlar daha az azap verir olmuştu, tadına alışmıştım. Muhtemelen içinde defne yaprağı gibi bir şey vardı ve ağır et kokusunu hafifletmişti. Nonna tek kaşı havada tüm kâseyi bitirmem için ayakta bekliyordu. Aralıksız içtikten sonra kaşığı kâsenin içine bıraktım ve derin bir nefes aldım. Resmen uzun bir çorba içme maratonu gibiydi ve Nonna bunu bana korkuyla yaptırmıştı.

Bu arada Dante neredeydi? Neden ortalarda görünmüyordu hâlâ? Benden kaçıyor muydu? Kesin kaçıyor olmalıydı...

“Olivia, Dante buralarda mı?” diye sordum sanki öylesine soruyormuş gibi.

“Dante akşam gelecek, Antonio ile beraber işleri var. Şimdi seni rahat ettirebilmek ve mutlu edebilmemiz için ne istersin, hadi söyle?”

“Benim için bir şey yapmanıza gerçekten gerek yok. Aslında dünden beri gayet iyiyim, bence iki güne kadar kolum tamamen düzelir.”

“Kolay bir şey atlatmadın tatlım, çok kötü şeyler de olabilir. Dante bunun için çok üzgün.”

“Öyle mi? Böyle mi söyledi gerçekten?” diye sordum merakla.

“Yani onu bilirsin, tam olarak ağzından bu çıkmadı ama sana olanlara üzüldüğünü ve kendini suçladığını iyi biliyorum. Sana bir şey olsa kendini asla affetmezdi.”

Tabii ki iş ortağının beyin sarsıntısı geçirip elim bir kazada hayatını kaybetmesi ya da sakat kalmasını istemezdi ama Dante çok karmaşık bir adamdı. Kafasından neler geçtiğini anlayabilmem mümkün değildi. Dün yanıma gelmesi ve beni sakinleştirmek için öpmesi yine benim için üzülməsindendi muhtemelen. Başka bir şey aklıma gelmiyordu. Biz aslında önce iş ortağı sonra da arkadaş olmuştuk. Bir arkadaş diğer arkadaşının kendini kötü hissettiği zaman yanında olurdu. Belki de buraya özgü, Avrupai alışkanlıklardan biriydi. Onlar bize göre daha samimi ve dost canlısıydı. Beni sakinleştirmek için öpmüştü, bunun altında başka bir şey aramamam gerekirdi. Yoksa gereksiz hayallerle canı yanan yine ben olurdum.

“Bize ne iyi gelir biliyor musunuz? Bu güzel havada havuza girmek... Hem ayağını ve kolunu da zorlamayacak bir aktivite olur, ne dersin? Sargını bir süreliğine açarız, sonra yeniden sararız,” dedi Olivia.

Mayolarımızı giydikten sonra havuz başında toplandık. Otelde kalanların kullandığı havuz dışında ailenin kullanımı için hemen tesisin arkasında başka bir havuz daha yapılmıştı. Beatrice şezlongda güneşleniyor; Olivia, ben ve üçüzler havuzun içinde oynuyorduk. Hatta Nonna bile yanımızdaydı ama giysileriyle gölgede oturmuş, moda dergisi okuyordu. Sonradan Aida da yanımıza katılınca tam bir kızlar grubu olduk.

Aida gerçekten bu kadar uzun bacak boyuyla hiç zorlanmadan direkt manken olabilir; Gigi, Bella Kendall’a rakip çıkabilirdi. Kızın hiçbir yerinde yağ yoktu. Evet, ben de zayıftım ama yine de onun kadar pilates-yoga-cardio-fitness ne kadar spor dalı varsa hepsini yapmışçasına fit değildim. Bu kız gerçekten çok çok hoştu. Ama neden hayatında kimse yoktu? Onu görüp de âşık olmayacak ya da peşini bırakmayacak erkek olabilir miydi? Kafamı havuzun kenarına dayamış, bunları düşünürken yanıma geldi ve benim gibi soluklanmaya başladı. Tek bir farkla; kız hiç durmadan altı kere havuzda gidip gelmiş, tüm yüzme stillerini bir arada kullanmıştı. Bense iki kulaç atıp kenara çekilmiştim. Neyse, en azından kolumu bahane edebilirdim.

Olivia ve Beatrice üçüzleri çıkarıp duşa götürürlerken Nonna da odasına dinlenmeye gideceğini söyleyince Aida ile yalnız kalmıştık.

“İyi misin İnci?” diye sordu merakla.

“Evet, hiç ağrım yok.”

Gülümsedi ve “Aslında onu sormuyordum, sadece çok düşünceli görünüyorsun, sorun yok değil mi?”

Sürekli ağabeyini düşündüğümü ve onu görmek için çıldırdığımı söyleyemezdim herhalde...

“İyiyim,” dedim gülümsemeye çalışarak ve sonra konuyu benden uzaklaştırıp, “Dante ile okulla ilgili bir uzlaşmaya varabildiniz mi?” diye sordum.

Suratı resmen ekşidi ve kafasını sallayarak, “Abim o kadar inatçı ki bunu söylediğime inanamıyorum ama her şeyi kontrol etmesi bazen sinir bozucu olabiliyor,” dedi.

Onun bu şekilde konuştuğunu ilk defa duymuştum, kahkahayı bastım.

“Bence sen de inatçı davranmaya devam et. Bunu söylediğimi duyarsa muhtemelen yine kavga edeceğiz ama bence inandığın şeyden vazgeçmemen gerekiyor Aida.”

“Dante’yle benim yüzümden kavga mı ettiniz?” diye sordu endişeyle, kendini kötü hissettiği belliydi. Benim için böyle güzel şeyler hissederken abisinin kafasını kıracağımı söylemek istemiyordum.

“Ah, beni dert etme. Emin ol, onunla başa çıkabilirim,” dedim.

“Sen onun karşısına çıkan en inatçı kızsın. Amelia ondan o kadar korkardı ki sesi yükseldiğinde kaçacak delik arardı,” dedi ve sonra ağzından çıkanlardan duyduğu pişmanlıkla dudaklarını ısırdı.

“Ondan hiç korkmuyorum Aida.”

“Sana çok özeniyorum. Her zaman ne istediğini çok iyi biliyor gibisin, ben hiç böyle olamadım. Yani istediğimi sandığım şeyi bile gerçekten istiyor muyum, emin değilim. Bu sadece okulla ilgili değil, birisinden hoşlanmak konusunda da öyle.”

“Birisinden mi hoşlanıyorsun?”

“Şey, evet, aslında tam hoşlanmak gibi değil, onu sevdiğime emin gibiyim. Ama bazen bu doğru mu, onu da bilmiyorum. Çünkü her şeyi karmaşık hale getirmekten korkuyorum.”

Bunu söylerken sesi neredeyse fısıltıyla çıkmıştı.

“O da seninle aynı hisleri paylaşıyorsa ve ortada yanlış bir şey yoksa karmaşık olması için nasıl bir sebep olabilir ki?” diye sordum.

“Bunu kimseye söylemeyeceğini biliyorum ve sana güveniyorum. Benim âşık olduğum kişi Riccardo.”

Riccardo, Dante’nin yardımcısı ve şirketlerin sorumlusuydu.

“Aslında onun sana kaçamak bakışlarını yakalamıştım. Bu yüzden çok şaşırmadım, sadece karşılıklı olduğunu çok anlamamıştım.”

Hemen gülümsedi, “Bana bakarken mi yakaladın?” Sonra bunu başkasının da yakalayacağını tahmin etmiş olmalı ki gülümsemesi bir anda siliniverdi. “Umarım kimse anlamaz, Dante böyle bir şeye asla onay vermez, onu buralardan gönderir ve işinden eder. Ayrıca beni de muhtemelen sonsuza kadar buraya kapatır.”

Duyduklarım beni şoke etmişti. Kaçınıcı yüzyıldaydık? Avrupa’nın göbeğinde böyle bir bakış açısı ve zihniyet kalmış mıydı?

“Bence biraz fazla tepki veriyor olabilirsin Aida. Dante de diğer ağabeyler gibi senin eninde sonunda evlenmeni istiyor. O zaman Beatrice de evlenemezdi, değil mi?”

“Ama Riccardo, Dante’nin yanında çalışıyor. İşlerinin bu şekilde etkilenmesini istemez. Bu tarz şeylerde çok katıdır.”

Eğer gerçekten böyle düşünüyorsa ikimizin arasında da herhangi bir şey olma olasılığı imkânsıza yakındı. Ama yine de olay şimdi benimle ilgili değildi, kızla ilgiliydi.

“Bence olayı gözünde büyütüyorsun. Dante akli başında bir adam, kardeşinin mutluluğu ve işle ilgili bir seçim yapacaksa bunu herhalde kardeşinden yana kullanır. Bence ilk olarak kendi duygularından emin ol. Eğer savaşman gerekiyorsa o zaman inandığın şey için savaşırsın. Hepimizin bazen ne yaptığımızdan tam emin olmadığı zamanlar olur. Bunu bir tek sen yaşamıyorsun. Ben eğer bir şeyle ilgili karar vereceksem ya da gerçekten ne hissettiğimi anlamaya çalışıyorsam bir kâğıda, ‘Çünkü...’ diye başlar ve devamını onunla ilgili aklıma gelen şeylerle doldururum. Yazma işini bitirdiğimde baştan sona okurum. Eğer her türlü mantıksız sebebe rağmen yine de istiyorsam, sadece istiyorumdur, bu beni durdurmaz. Eğer *çünkü*lere rağmen içimden bir ses hâlâ tereddüt ediyorsa da sezgilerim haklı çıkar.”

“Bunu deneyeceğim, teşekkür ederim. İyi ki varsın, senin burada bizimle olmanı çok seviyorum. Buranın enerjisi ve hatta Dante bile değişiyor, biliyor musun?” dedi ve yanağıma bir öpücük kondurup hızlıca havuzdan çıktı.

Koca havuzda işte yalnızdım. Bir iki kulaç atıp çıkabilirdim ya da öğleden sonranın güneşiyle biraz şezlongda dinlenebilirdim. Nasılsa hiçbir işim yoktu, Onur benden elini eteğini çekmiş, her şeyi kendisi halletmeye yeminli gibiydi. Telefonum hiç çalmıyordu, bu benim için gerçekten çok yeniydi. İnsana kendini bir yandan önemsiz bir yandan da huzurlu hissettiriyordu. Sağlam kolumu da sakatlamamak için havuzdan dikkatle çıkıp şezlonga uzandım. Güneş batmaya başlasa da yine yakıyordu. Dünkü gibi kızarmamak için şezlongu şemsiyenin gölge kısmına itmeye çalıştım. Ama şezlong ceset gibiydi, ilerletemiyordum.

“Yardım ister misin?”

Dante’nin sesini duyar duymaz eğildiğim yerden fırlayınca az kalsın kafamı şemsiyeye çarpıyordum.

Elimden tutup beni şezlonga oturttu ve şemsiyeyi de beni tamamen gölgede bırakacak şekilde çekti. Yine bir şövalye gibi yardımına koşmuştu.

Üzerimdeki yeşil düz mayoyla kendimi çırılçıplak hissediyordum. Henüz mayom kurumamıştı ve göğüs uçlarım belli olmasın diye panikleyerek ellerimi göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Hemen yanımdaki şezlonga oturdu ve “Güneşle aran olmadığı halde hâlâ şansını zorlamayı takdir ediyorum,” dedi gülererek.

Bu adamı bazen tokatlamak, bazen dudaklarına sıkı sıkı sarılıp nefes aldırmadan öpmek ve şimdi olduğu gibi yüzüne aptalca gülümsemek istiyordum. Dudağının kenarında kıvrılan gülümsemesiyle çok tatlıydı, tabii ki kendimi tutamayarak ben de gülümsedim.

“Nasılsın?”

“İyiyim,” dedim omuz silkerek. Burada herkes üzerime titriyor gibiydi ve buna çok alışkın olmadığımından her sorulduğunda hızlıca geçiştirmeye çalışıyordum.

Bakışları koluma takılı kaldı.

“Sargın neden çıktı?” diye sordu kaşları çatılmış halde.

“Havuzda onunla yüzemezdim değil mi? Sonrasında Olivia geri saracaktı,” dedim sehpanın üzerinde duran sargıyı işaret edip.

Kafasını sallayarak sehpayı uzandı; sargıyı aldıktan sonra, “Uzat kolunu, hadi geri saralım,” dedi.

Şezlongda duran yeni bir havluyla kolumu kurulamaya başladı. Bütün vücudum baştan uca elektrik akımına tutulmuş gibiydi. Sanki bilerek yavaş yavaş yapıyordu, saatlerce sürmüş

gibiydi. Sonra sargıyı bileğimin çevresinde döndürüp dikkatlice sarmaya başladı. İşte şimdi de adamın dudaklarına saldırmak gibi bir ruh hali içine girmiştım. Bunu neden yapıyordu? Bana dokunduğunda ne hale geldiğimi anlamıyor muydu? Muhtemelen anlamıyordu yoksa bana bu kadar acı çektirmek için sadist olması gerekirdi.

Nefesimi o kadar süre tutmuştum ki sarma işini bitirdikten sonra kendimi tutamayıp yeniden salıverdim. O da şezlonga yatarak gözlerini kapattı. Bugün oldukça yorgun görünüyordu. O hazır gözlerini kapatmışken rahatça onu süzebilirdim. Bu adam her şeyiyle aradığım, beklediğim ve istediğim tek erkekti. Aynı zamanda sahip olmadığım, olamayacağım da...

“Dün olanları konuşmak ister misin?” diye sordu. Gözleri kapalıydı ama ona baktığımı hissetmiş gibi bana sesleniyordu.

Aslında safa yatıp, “Neyi konuşmak ister miyim diye soruyorsun?” diyebilirdim ama ikimiz de neyi konuşmamız gerektiğini bal gibi biliyorduk.

“Bilmem, konuşmalı mıyız?” diye sordum.

“İstersen evet.”

İstiyor muydum? Yani onun sadece bana yardım için gelip görevini yapıp gittiğini söylediğini duymayı gerçekten istiyor muydum, bilmiyordum. Bilmemek en azından hayal kurma izin verecekti. Ben sessiz kalınca kafasını çevirip bana baktı. Gözlerine günbatımındaki turuncu ışıklar yansıyor.

“Dün gece elektrikler gidince senin için endişelendim. Işık olmayınca paniklediğini biliyordum.”

Tam düşündüğüm gibi... Bana yardım etmek için gelmişti ve sakinleştirmek için de öpmüştü.

“Seni öpmeyi planlamamıştım...” diye devam etti ve sonra tamamen sustu.

İşte beklenen pişmanlık sinyalleri... Hayatımın en güzel öpücüğüydü, belki de son. En azından bir kere de olsa harika

bir ilk öpücük yaşayabilmişim. Somurtmak yerine belki elimdekinin anısıyla yaşayabilir, bunun tadını çıkartabilirdim. Ama içinde bulunduğumuz durum çok rahatsız ediciydi. Normalde hep susmadan konuşabilirdik ve şimdi insanı sağır eden bir sessizlik vardı. Keşke her zaman olduğu gibi aniden birileri gelse ya da üçüzlerden birisi ortamıza gelip konuyu değiştirse diye deliler gibi dua ettim durdum. Ama değil insan, sinek bile yoktu ortalıkta. Bu da benim şansımdı işte, her zamanki gibi...

Hâlâ bana bakıyordu, bunun üzerine omuz silkerek, "Ben de beni öpmeni planlamamıştım," dedim ve etrafa bakınmaya başladım.

Sonra bu sessizliği beni daha da sinir edince, "Beni rahatlatmak istiyorsan bitki çayı falan getirseydin. Kendini zorlamana gerek yoktu," diye söylendim Türkçe olarak. Tabii ki o anlamadıktan sonra boşa konuşmuştum.

"Aramız iyi mi?" diye sordu.

Zorlama bir gülümsemeyle başımı salladım, "Evet, iyi," dedim.

"Hadi üşümeden seni odana götürelim." İşte yine aynı şeyi yapıyordu, bana çok fazla iyi davranıyordu.

"Kendim gidebilirim."

"Biliyorum gidebileceğini. Benim odamdan almam gereken bir şey vardı sadece."

Önce o ayağa kalktı, sonra elini uzatıp beni ayağa kaldırdı. Karşısında dururken yine mavi gözlerine takılı kalmıştım. Bu gözler beni mahvediyordu, aynı zamanda yaşadığımı ve nefes aldığımı hissettiriyordu. Kenardaki kuru havlulardan birini alarak omuzlarımı sardı. Normalde üşümüyordum ama omuzlarımdan tüm vücuduma kadar ürpermeye başlamıştım. Yutkundum... Allah'ım acı çekiyordum. Beni öpmesini istiyordum ve bana sarılmasını...

Havlumun düşmemesi için iki ucunu tuttum ve sonra kendime gelmem gerektiğini hatırlamaya çalışarak parmak arası terliklerime bakınmak için arkamı döndüm.

“Yerler ıslak olabilir, ikinci bir kaza olmasın diye bana tutunmak ister misin?”

Kafamı kaldırıp dik dik baktım.

“Beş yaşında değilim, biliyorsun değil mi? Sürekli orada burada düşüp bir yerlerime zarar vermiyorum. Bana sakarmışım gibi davranmayı bırakırsan sevinirim,” dedikten sonra kafamı ve omuzlarımı tamamen dikleştirip yürümeye başladım. Bir yandan da bu kadar hava attıktan sonra gerçekten kayıp düşer miyim diye ayağımı sağlam basmaya çalışıyordum.

Evet, biliyorum, çok çirkin davranmıştım; tam bir çirkeflik abidesiydim. Buraya geldiğimden beri adamın tek yaptığı bana iyi davranmaktı ama bana karşı bu kadar iyi ve korumacı olması bir yandan da beni sinirlendiriyordu.

Dante neredeyse iki katımdı ve aslında çok da sakin bir tip değildi ama sürekli onu kıskırtıyordum. Önce kafasına elma atmıştım, sonra da zehirli sözlerimle akrep gibi sokarak onu aşağılamıştım. Benim neyim vardı? Kendime gelmem lazımdı, bu ben değildim. Ben kimseye bilerek ve isteyerek kötü davranmazdım ki! Ama şimdilerde onu sürekli terslemek istiyordum, sanki ruhumu kötü güçler ele geçirmiş ve beni etkisi altına almıştı.

Beraber odama, yani Dante'nin odasına doğru yürümeye başladık. Ama yaklaştığımızda adımları yavaşladı, bu noktadan sonra odaya gelmeyeceği belliydi.

“Odaya bir şey almak için gelmeyecek miydin?” diye sordum.

Bana dikkatle baktı. “Evet, gelecektim,” dedi, kaşları çatılmıştı. Benim arkamdan odaya girdikten sonra direkt giysi dolabına doğru yürüdü ve kapağını açıp içinden lacivert renkli bir tişört aldı.

Bir şey söylemeden çıkmak için kapıya doğru ilerliyorken, “Dante,” diye seslendim. Kafasını çevirip bana baktı.

“Özür dilerim,” dedim. Sesim çatalı çıkmıştı. Aslında kolay özür dileyen birisiydim, bununla ilgili çok gurur yapmazdım ama ona karşı özür dilemek bana zor gelmişti. Çünkü bu, sadece öylesine bir özür dileme değildi, bir çeşit günah çıkartma gibiydi. Arkası gelecekti biliyordum. Duramayacaktım.

Şaşırmıştı, “Ne için?” diye sordu.

Dudaklarımı yaladım, yanlış kelimeler seçmemem gerekiyordu. Kendimi kontrol etmem gerekiyordu.

“Sana ters davrandığım için,” dedim ve derin bir nefes alıp bıraktım. “Özür dilerim, sen yanlış bir şey yapmadın en başından beri. Ama ben sana sürekli öfkeli davranıyorum. Böyle olmak istemiyorum. Sana kötü davranmak istemiyorum. Dün yaptığın şey, benim korktuğumu bildiğin için yanıma gelmen hem de öncesinde yine sana kötü davranmışken... Ve az önce de dün için sana teşekkür etmem gerekirken yine iğrenç davrandım.” Gözlerim dolmuş, boğazım düğüm düğüm olmuştu.

Bana hâlâ şaşkınlıkla kıpırdamadan bakıyordu. Kesin benimle ortak olduğu güne de beni buraya davet edip getirdiği güne de lanet ediyordu.

“Özür dilerim...” dedim yeniden.

Bana doğru adım attı ve önümde durarak elini omzuma koydu. Yarı hâlâ havluyla örtülüydü ama çıplak olan alana eli değdiği anda elektrik çarpmış gibi tüylerim diken diken oldu. Hayır, yine bana iyi davranmaya çalışıyordu. Bana acıyor muydu yoksa? Bu kadar aptal bir kıza tabii ki acıyacaktı...

“Özür dilemene gerek yok. Dün büyük bir korku yaşadın. Evinden uzaktasın, sevdiklerin yanında değildi ve kendini yalnız hissettin. Bu yüzden de bana karşı öfkeli olduğunu düşünüyorsun.”

Dante sadece bugüne kadar gördüğüm en yakışıklı ve en seksi adam olduğu için değil, bu kadar güçlü, merhametli ve şefkatli olduğu için de onu beğeniyordum. Bu benim için aslında hepsinden daha önemliydi. Hâlâ bana şefkatle yaklaşıyordu.

“Hayır, öyle değil.” Kafamı salladım. “Öyle değil...” Sesim şimdi fısıltıyla çıkıyordu. “Sana hissetmemem gerekenler yüzünden öfkeliyim, bunu engelleyemediğim için öfkeliyim. Beni öpmeni hayal ettiğim için, öptükten sonra daha da fazlasını istediğim için öfkeliyim, senden başka bir şey düşünemediğim için öfkeliyim.” Nefes nefese kalmıştım. Kendi dilimde böyle itiraflarda bulunmak çok zorken başka bir dilde içimi dökmüş-tüm.

Beni sakince dinlemiş, tepki vermemişti. O anda bence hiçbir şey söylemeden gitmesi, benim de rezilliğimi yanıma alarak evime geri dönmem en temiz çözümdü. Sonrasında ani bir delilik anı mı derdim, yoksa Dr. Jekyll / Mr. Hyde tarzı çift karakterli bir kişiliğim olup bu yaşananların benimle alakası olmadığını mı iddia ederdim, bilmiyorum. Ama bir an önce gitmesi en iyisiydi çünkü dolu dolu bir ağlamaya ihtiyacım vardı. Şöyle hönküre hönküre...

Annem öldüğünde ağlamamıştım, güçlü olmam gerektiği söylenmişti. Babam öldüğünde de ağlayamamıştım çünkü şoktaydım. Ama bir süredir, Dante hayatıma girdiğinden beri çok kırılgandım ve anlam veremediğim şekilde sürekli ağlamaya başlamıştım.

Bana yine o okyanus mavisî gözleriyle dikkatle bakarken ellerimle iki ucunu tuttuğum havlu omuzlarımdan kaydı. Gözlerimiz birleşti. Bana yine sanki ilk kez karşılaşmışız gibi bakıyordu. Bu bakışın nasıl olduğunu muhtemelen anlatamazdım ama onu şaşırtmışım gibiydi. Elini bana doğru uzattı, kâkülümü alnımın ortasından yana doğru çekti, benzincide yaptığı gibi... Sonra çok yavaş, neredeyse ağır çekime alınmış gibi bana daha da fazla yaklaştı. Gözlerim kocaman açılmış, ne oluyor diye anlamaya çalışırken alt dudağımdan başlayarak beni öpmeye

başladı. İlk seferinde ne kadar beni öpmesini beklemiyordusam şimdikini de hiç beklemiyordum. Beni banyoda öptüğü zaman çok sakın ve nazikti. Şimdiki öpüşünün ilkiyle hiçbir alakası yoktu. Sanki beni gerçekten istiyor, bana ihtiyacı var gibi öpüyordu. Bu gerçek olabilir miydi? Beni bu kadar istiyor olabileceği gibi bir ihtimali hiç düşünmemiştim. Öyle bir öpüyordu ki insana ismini ve adresini bile unuttururdu. Şaşkınlığımı attıktan sonra ben de onu öpmeye başladım. Ellerimle boynunu sardım, bir yandan ensesini ve saçlarını okşuyordum. Bu saçların nasıl koktuğunu öğrendiğim günden beri yeniden koklamak için ölüyordum. Dudakları boynuma, boynumdan yavaşça omuzlarıma inmeye başladı. Bedenimin beni hâlâ taşıyabildiğine inanamıyordum. Tüm ayakları kırılmış bir sandalyeye oturmuşum gibi birazdan tamamen yerle bir olacaktım. Ama biliyordum, beni bırakmazdı, buna izin vermezdi.

Eli omzumdan, mayomun askısına doğru ilerledi, askıyı hafifçe sıyrıp az önce durduğu yeri öpmeye başladı, sonra diğer askıyı da indirdi. Mayomun iki askısı eşit olarak yarıya kadar inmişti. Havuz başındayken mayomun üzerinden hatlarım belli olur diye tedirgin olurken şimdi karşısında yarı çıplaktım.

Bana bakıyordu. Biliyordum ona güvenip güvenmediğimi anlamaya çalışıyordu. Ona güveniyordum. Bunu bilmesi gerekiyordu. Bu sefer ben onun dudaklarına yapıştım ve sanki hakkım olanı talep ediyor gibi onu öpmeye başladım. Onu bu kadar istiyor olduğum için belki de gerçekten bu benim hakkımdı. Göğüslerime doğru inen öpücükleri resmen dokunduğu her yeri ateşe veriyordu. Yanıyordum... İçimde daha önce bilmediğim şeyler tetiklenmişti ve duramıyordum. Onu şu anda, şimdi istiyordum, korkuyordum ama istiyordum. Eğer durursa bir daha bunu yaşayamayız diye korkuyordum. Belki de şu anda gerçekdışı bir şey yaşadığım ve hayal olabileceği için korkuyordum. Kafasından hafifçe tutup bana bakmasını sağladım. Gözleri dünyadaki bütün mavi tonların en iyisiydi. Göz kenarlarındaki çizgileri seviyordum ve kahverengi sık kirpiklerini, sakallarının tenime değmesini... Gözümden akan bir dam-

la yaş çeneme düştü. O dakikaya kadar ağladığımın farkında değildim. Gülümsemişti ya da bana öyle gelmişti, uzanıp yaşın aktığı gözüme bir öpücük kondurdu. Gözlerimi kapattım ve boynuna sarıldım. Saçlarının kokusunu içime çektim. Sırtımı okşuyor ve bana sarılmaya devam ediyordu.

"Seni istiyorum İnci ama doğru yerde ve doğru zamanda," diye fısıldadı kulağıma. Beni başka bir dünyadan gerçeğe doğru çekip çıkartmıştı.

Şu an onun odasında, kilitli olmayan odasında yarı çıplak duruyordum. Bunun için doğru zaman olmadığını ben de biliyordum. Kafamı tamam dercesine salladım ve onu yavaşça serbest bıraktım. Mayomun askılarını neredeyse saatler süren bir yavaşlıkta tek tek yukarı çektikten sonra omzuma öpücük kondurdu ve ardından boynumu öptü.

Az önce bulunduğumuz zaman ve mekânın dışına çıkmış, başka bir boyuta geçmiştik.

Sonra hiçbir şey söylemeden hızlıca gitti. Odanın ortasında kalakalmıştım. Eğer dudaklarım bu kadar sızlamasaydı bunun bir hayal olduğunu sanabilirdim. Hiç yaşanmamış, sadece hayalini kurduğum bir gündüz düşü. Koşarak banyoya girdim, sıcak bir duş kendimi toparlamamı sağladı, ya da az önceki heyecanı tamamen atlatabilmem için buz gibi suyun altına girmek daha mantıklı olabilirdi.

Dante ile öpüşmüştük, sonra öpüşmenin ilerisine gitmiştik ve beni istediğini söylemişti. Gerçekten beni istemişti. Bu nasıl olabilmişti? Dün akşamdan beri her şey ışık hızıyla oluyordu. Bundan sonrası ne olacaktı? Birbirimize nasıl davranacaktık? Bir şey olmamış gibi unutup yola devam mı edecektik?

Kafamda deli sorular dönüyordu; banyoda ne kadar kaldım ya da saçımı kaç kere şampuanladım, kremledim mi ne yaptım hiçbir fikrim yoktu. Aklım allak bullak banyodan çıktım.

Babaannem görüntülü arıyordu. Hemen üzerime bir şey geçirip yatağa atladım. Günün farklı saatlerinde bu *facetime* aramalarımız hiç şaşmıyordu.

“İyi misin? Ben aramasam hiç arayacağın yok. Saçların ıslak mı senin?”

“Banyodan şimdi çıktım. Nasılsın, her şey yolunda mı?”

“Evet, evet, yolunda. İş için meraklanma, Onur maşallah çok koşturuyor. Bu çocuk çok akıllı, ben sana hep söylüyorum. Ama çocuğa iş bırakmadığın için kendini gösteremedi şimdiye kadar.”

Konu benim kontrol manyaklığıma ve işkolikliğime ne zaman bağlanacak diye bekliyordum ve işte yine başlamıştık.

“Sana söylediğim kablosuz kulaklığa baktın mı?”

Babaannem airpod kulaklık piyasaya sürüldüğünden beri bunun hayalini kuruyordu. İtalya’dan dönerken ona kulaklık alacağıma söz vermiştim.

“Daha bakamadım, Roma’dan bakacağım dönüşte yani. Merak etme sözüm söz, almadan gelmek yok.”

“Sen neden dönüşünü uzatmıştın, bir daha anlatsana bana.”

İşte kuşku tohumları şimdi yeniden canlanmıştı, bu kadının gözünden de bir şey kaçmıyordu.

“İşlerimiz var, burada yeni bir firmayı bağlamaya çalışıyoruz. Adamların verdiği randevu tarihi yüzünden gecikme oldu.”

“Ortağın nasıl? Sana nasıl davranıyor? Aranız iyi, değil mi?”

Yanaklarım yanmaya başladı. Aramız oldukça iyiydi, adamlar az kalsın yatıyorduk ve onu düşünmeden beş saniye duramıyordum.

“İyi, herkes çok iyi davranıyor. Nonna bana sürekli et yedirmeye çalışıyor.” Konuyu Dante ve benden olabildiğince uzaklaştırmaya çalışıyordum.

Başta tek kaşı şüpheyle havaya kalktı ama sonra, “Aferin, sevdim onu. Görmüştür tabii senin ne kadar çelimsiz olduğunu da acımıştır. Sağ olsun,” dedi.

Yine içimi hafakanlar basmıştı. Babaannem bir insanın var olma sebebinin yemek olduğunu düşünen birisiydi.

Saçlarımı kurutmam gerektiğini söyleyerek telefonu kapatmayı başardım. Kapatırken yeniden airpod'u hatırlattı, tıpkı her gün olduğu gibi...

Giyinip akşam yemeğine gitmem gerekiyordu ama kalbim Dante'yi yeniden göreceğimi düşününce deli gibi çarpıyordu. Bir yanım kesinlikle gitmemem gerektiğini söylüyordu. Bu yaşanan her şey çok yeniydi, daha önce buna benzer bir şey yaşamamıştım.

Sakin davranmam ve kimsenin aramızda olan ya da olmayan şeyleri anlamaması gerekiyordu. Bu her şeyi karmaşık hale getirirdi. Dante onun için süslenip püslendiğimi düşünsün istemiyordum. Bunun için üzerime alelade bir bluz ve diz altı tiril tiril bir etek geçirdim. Makyaj yapmadım, sadece saçlarımı düzelttim ve kâkülümü aynı onun hoşlandığı gibi alnımın kenarına doğru taradım.

Riccardo da dahil herkes masadaydı. Üçüzler beni görünce koşarak yanıma geldiler. Aida, Beatrice, Olivia yanlarına oturmam için beni çekiştiriyordu. Dante henüz ortada yoktu, gelip gelmeyecek mi, bilmiyordum ve bu beni deli ediyordu.

Aida bana doğru eğilip kulağıma fısıldadı: "Bu akşam Riccardo'yla konuşacağım. Anladım ki onu seviyorum, artık bundan eminim," dedi.

Yanağına bir öpücük kondurdum. "Mutlu olmayı hak ediyorsun, Aida," dedim. Masanın altından uzanıp elimi sıktı.

Olivia her zamanki neşesiyle ışık saçıyordu. Nonna ile beraber sohbet ediyorlardı. Aslında çoğu zaman birbirlerini yemiyorlar, gayet de güzel anlaşıyor görünüyorlardı. Bu akşam Paola da masadaydı. Nonna ve Marcello akşam yemeği için *Parmigiana di melanzane*⁹ ve *Gnocchi*¹⁰ hazırlamıştı. *Parmigiana di*

⁹*Parmigiana di Melanzane*: Kızartılmış ince patlıcan dilimlerinin peynir, domates ve kıyma sosuyla kaplanarak fırında pişirilmesiyle hazırlanan klasik bir Güney İtalya yemeği.

¹⁰*Gnocchi*: Patates, un ve yumurta ile hazırlanan bir İtalyan yemeği.

melanzane'nin içinde kıyma olduğunu öğrenince yüzüm düştü ama Nonna'nın, *eğer yemezsen canına okurum bakışları* kendimi toparlamama sebep oldu. Şaka maka kadın beni burada ete karşı ılımlı hale getirmeyi başarmıştı. Zaten o olmasa başka kimse bunu bana yaptıramazdı.

Tam tabağıma yemeklerden alıyordum ki Dante masaya geldi. Ondan yana bakmamaya çalışırken elimdeki servis kaşığına tabağın içine pat diye sesli şekilde düşürünce herkes panikle bana baktı. Bu çok utanç vericiydi. Dante herkese selam verirken ben de kafamı kaldırmadan yine yemeğimle meşgulmüşüm gibi davranıyor, ağzıma ne bulduysam tıkıyordum.

Olivia kendi yaptığı şaraplardan bardağıma koyunca yine kafaya dikiverdim. Saniyeler içinde bitirince bu sefer yeniden koydu. Ama onu da içiverdim. Biraz yavaş olmam gerekiyordu, evet içim yanıyordu ama kendimi rezil edecek kadar sarhoş olmak istemiyordum. Paola bana kötü kötü bakarken bunun olmasına izin veremezdim. Kız kardeşini kaybettiği için onun bu huysuzluğunu göz ardı etmeye çalışıyordum. Ama Dante'ye bir şey söylemek için her yaklaştığında ya da gözlerine dikkatle baktığında kulaklarımdan ateş fışkırıyordu.

Yemek bitiminde Beatrice koşarak yanımızdan ayrıldı, dönüştü elinde kocaman bir pasta vardı. Herkes alkışlamaya başladı, kimin doğum günü olduğunu anlamak için şaşkınlıkla etrafıma bakındım. Üçüzler koşarak Dante'nin boynuna sarıldı, Olivia da oğluna giderek sarılıp öptü. Bugün Dante'nin doğum günüydü...

Herkes Dante'ye tek tek sarılırken ben sandalyeme yapışmış gibi olduğum yerdeydim. Aida bana kalkmam için bakınca yerimden doğruldum. Muhtemelen utandığımı düşündüğü için beni cesaretlendirmek istemişti. Paola oldukça samimi şekilde boynuna yakın bir yerden öpmüş, sonra da kulağına bir şey fısıldamıştı. Bunu gördüğümde midemde sanki devasa bir boşluk açıldı.

Ama aslında kıskanmama gerek yoktu, birincisi bizim aramızda resmi hiçbir şey yoktu. İkincisi onların aralarında geçmişten gelen bir bağ vardı; ikisi de ortak bir kayıp yaşamıştı ve bu bağ onları sonsuza kadar bir arada tutacaktı.

Ayağa kalktım ve Dante'nin yanına doğru gittim. Diğerleri yavaş yavaş yerlerine geçip oturuyordu ama hâlâ arkamda birkaç kişi vardı. Beni görünce bakışları sertleşti ve gözleri yine gözlerime sabitlendi. Belki de bana öyle geliyordu...

"Doğum günün olduğunu bilmiyordum. Mutlu yıllar," diyebildim zar zor. Bunu bile ne kadar düzgün söylemişim, emin değildim. Herkes sırayla öpüp sarılarak kutladığı için benim de öyle yapmam bekleniyordu. İkimiz de birbirimize doğru adım attık ama sonra hangi yanağımızdan öpeceğimizi bilemediğimiz için şaşkınlık içinde çakıştık. Dante'nin yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı, tabii hemen ardından benim de...

Sonra yerlerimize geçip oturduk, gece devam ediyordu. Marcello normalde neşeli bir adam sayılmazdı, hatta konuştuğunu bile nadiren duyuyordum ama müzik çalmaya başlayınca âdeta Andrea Bocelli gibi şakımaya başladı. Ben ona hayretle bakarken Beatrice de kocasını hayranlık ve büyük bir aşkla izliyordu. Adam harika bir şarkıcı ve mutfakta da çok başarılı bir aşçıydı. Demek Marcello'nun çok konuşkan olmaması pek önemli bir konu değildi. Karısıyla birbirlerini tamamlıyorlardı ve önemli olan da buydu.

Olivia damadının yanına oturup ona eşlik etmeye başlayınca sanki konsere gitmiş gibi hissetmeye başladım. Herkes o kadar keyifliydi ki Nonna'yı bile bir anlığına da olsa gülerken gördüğüme yemin bile edebilirdim. Dante üçüzlerle sırayla dans etmeye başladı, onu yeğenleriyle bu şekilde ilgili görünce kalbim resmen acıyordu. Riccardo beni dansa kaldırmak için geldiğinde önce şaşırdım ama kabul ettim. Çünkü benimle konuşmak istediğini az çok tahmin edebiliyordum.

"Aida ile konuştuğun için çok teşekkür ederim, sen ona pek çok bakımdan çok destek oldun. O inanılmaz bir kız ama hayattaki her şeyle ilgili o kadar kararsız ki. Bazı zamanlar beni

sevip sevmediğini bile bilmiyorum. Bu şekilde de herkese karşı savaşacak gücü kendimde bulamıyorum,” dedi sessizce. Haklıydı, Dante eğer aralarındaki ilişkiyi bilecek olursa büyük yaygara kopacaktı. Aida onun tepkisinden çok korkuyordu ve duygularından tam emin olmadan böyle bir savaşı başlatmak, belki de savaşta tek başına kalmak Riccardo için en zoru olurdu.

Demek Aida hâlâ konuşmamıştı ve adam onun duygularından hâlâ habersizdi. Onun gibi kendine güveni olan olgun bir adamın sözkonusu aşk olunca böyle hissetmesi çok garipti. Demek aşk insanı böyle tuhaf hallere sokabiliyordu.

“Aida seninle ilgili duygularından emin olduğunda mutlaka söyleyecektir. Ama ona güvenmelisin. Kendini anlamaya ve yolunu bulmaya çalışıyor. Dante gibi bir adamın üzerindeki etkisini hafifletmek sanıldığı kadar kolay değil.”

Gülümsedi. “Evet, Dante çok kararlı ve ne istediğini bilen bir adam. Benim en yakın arkadaşım ve tabii ki aynı zamanda patronum. Ama konu Aida olduğunda ona bu kadar yüklenmesine bazen çok sinirleniyorum. Şu anda Aida’nın hakkını savunmak için bir sıfatım olmadığından sessiz kalmak zorundayım. Ama sen hayatına girdiğinden beri Aida’ya destek oldun, Olivia ve Beatrice bile yapmazken sen Dante’ye onu korumak için kafa tuttun.”

“Belki biraz kaçık olduğum için bu kadar kafa tutuyorumdur.”

“Bu arada sinirlenip kafasına elma fırlattığın doğru mu?”

“Şey, evet, doğru.” Beni sinirlendirdiği için bunu yaptığım ile ilgili kendimi aklamaya çalışmayacaktım.

“Dante’yle bu şekilde dikleşmen beni çok eğlendiriyor,” dedi gülümseyerek.

“Onun için aynı şeyi söyleyemeyeceğim,” dedim Dante’ye doğru bakarak.

Serena dayısının ayakkabılarına basarak dans ediyordu. Marcello ve Beatrice, Renata’yı ortalarına almıştı, Giulia ise Aida ile

konuşuyordu. Bu adam tam bir muhteşemlik abidesiydi. Her hali kitaplardaki karakterleri andırıyordu.

Dante birkaç saniye sonra dans ettiği Serena ile yanımıza yaklaşarak, "Riccardo, bu güzel bayan seninle de dans etmek istiyor," dedi.

Riccardo, Serena ile dans etmek için beni bırakırken Dante hızlıca elimi tuttu ve dansına benimle devam etti. Ama ikimiz de konuşmuyorduk. Paola dışında bizden tarafa bakan kimse yoktu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet," dedim sadece.

"Yarın Roma'ya gideceğiz."

"Aa, öyle mi? İş için mi?"

Ses çıkartmadı. Daha yeni gelmiştik, Napoli'de yeni bir toplantı daha mı ayarlamıştı? Kolum yüzünden Onur'u arayıp toplantıyı iptal ettiren de kendisiydi.

"Kaçta yola çıkacağız?"

"Sabah 12 gibi, ertesi gün dönme ihtimalimiz var, eşyalarını ona göre al."

Yine benim amirim gibi konuşmaya başlamıştı, işte yine sinirlerim tepeme çıkıyordu.

"Toplantı olacağını zamanında söylememen can sıkıcı olabiliyor. En azından kiminle görüşeceğimiz, ne konuşacağımız hakkında biraz bilgi versen belki daha iyi hissederdim. Ama sen onun yerine aklına göre emirler yağdırmayı seviyorsun her zamanki gibi."

Sustu ve bir şey söylemedi.

"Bu konu hakkında yeniden konuşmamız gerekiyor, ortaklığımızın ne olduğuyla ilgili bence hâlâ çok eksik nokta var. Buralardayken kontrolün sende olduğunu biliyorum ama ben

senin asistanın değilim. Aramızda eşit şekilde ortaklık olduğu belgelerde yazıyor, istersen hatırlaman için bir ara bakalım,” dedim.

Niyeyse hızımı alamamıştım. Aslında öyle olmak istemiyordum ama aramızda olanlarla ilgili dünden beri hiçbir şey konuşmadan direkt işle ilgili mevzuya girmesi beni sinirlendirmişti. Her zaman iş odaklı olan bendim, kabul ediyorum ama bu olanlar benim için önemliydi. Daha önce hiçbir erkeğe bu şekilde hissetmediğim gibi, başka birisiyle bu şekilde yakınlaşmanın kıyısından geçmemiştim bile.

Müzik sona erince ikimiz de yerimize oturduk. Suratımı düşürmemeye çalışarak sohbete katıldım. Renata başını bacaklarıma koyarak uyuklamaya başladı. Bir yandan saçını okşarken aniden gözlerini açarak elimi tutup çekti ve öptü. Sonra yeniden uyumaya devam etti.

Bana ne oluyordu, bilmiyordum; yeniden göz kanallarım sızlamaya başladı. Daha önce hiç bu yaşlardaki çocuklarla iletişimim olmamıştı, hatta çocuk sesine tahammül bile edemediğimi düşünürken şimdi onları ne kadar sevdiğimi fark ediyordum. Üçüzler benim için çok özeldi; ileride ne olurdu, hayat bizi nereye götürürdü, bilmiyorum ama onlar izin verdiği sürece hayatlarında olmak istiyordum.

Bir süre sonra odalara çekilme vakti geldi. Odama gittikten sonra biraz sakinleştim, o kadar uykum vardı ki saati kurup hemen yatağa atladım. Aslında kitap okumak biraz iyi gelebilirdi ama zaten haftalık romantizm dozumu aynı gün içinde fazlasıyla kullanmıştım. Yanımdaki komodinin üzerinde duran başucu lambasını kapattım ve yatağın içine gömüldüm.

12. Bölüm

Alarm sabah tam on buçukta çalmıştı. Daha çok zamanım vardı, ben de oyalanarak hazırlanmaya başladım. Önce duşa girdim, sonra saçlarımı şekillendirdim. Ve birkaç giysi denemesinden sonra tülден kolları, pileli etekleri ve limon desenleri olan cici bir mini elbise ile altına parmak arası sandaletlerimi giydim. Sadece on dakikam kaldığını fark edince hızla odadan fırladım. Dante'nin dakikliğime laf etmesini istemiyordum.

Koştura koştura arabaya doğru giderken telefonum çaldı. Gömeç'teki emlakçılardan birisi fabrikanın bulunduğu araziye satacağımızı duyup aramıştı. Hatta fabrikanın kapanacağı bile söyleniyormuş. Sinirlerim tepeme fırladı.

"Fabrika kesinlikle kapanmıyor, arazi de satılmıyor. Eğer bir gün sizi ararsam bu yeni bir yer almak için olur ama onun için de yeterli arazimiz var Beşir Bey. İşlerimiz çok şükür yolunda. Siz bunu nereden duydunuz acaba?"

Adam kekelemeye başladı, ne diyeceğini bilemedi.

"Dün Rasım Bey'le karşılaştık, o söyledi. Ama ben yanlış anladım galiba," dedi çekinerek.

Dante arabada bekliyordu ama ben hâlâ binmiyordum.

"Sanırım öyle olmuş. Ama ben yine de Rasım Bey'le konuşup bu yanlış anlaşılmayı çözeceğim, emin olun. Size zahmet, bana onun telefonunu verebilir misiniz acaba?" dedim.

Adam büyük bir olay çıkacağını anlamamanın verdiği huzursuzlukla mırın kırın ettiyse de telefonunu mesaj olarak yolladı. O sinirle Rasım denen sefil yarattığı aradım.

O pis yılan sesiyle, “Efendim” diye açtı telefonu. Bu adama karşı olabildiğince nazik davranmıştım ama artık bitmişti. Belden aşağı vuruyordu ve ben de istediği şekilde karşılık verecektim.

“Ben İnci Asil, Rasım Bey.”

“Ooo, İnci nasılsın? Duyduğuma göre buralarda yoksun, tatildesin sanırım.” Ah, önce bana sanki askerlik arkadaşı gibi İnci demiş, sonra da tatilde olup işi sallamadığımı ima etmişti.

Hayır, telefonda çılgılık atmamalıydım, söyleyeceklerimi dinlemesi için sakın olmalıydım.

“Tatilde değilim, bunu bir düzeltelim ilk olarak. Olsa da sizi alakadar etmez! Şimdi diğer konuya gelemim, emlakçı Beşir Bey’le konuştum, fabrikayı kapatıp arazimizi satacağımızla ilgili onunla konuştuğunuzu söyledi.”

“Ben mi söylemişim? Allah Allah!” Herif resmen benimle dalga geçiyordu.

“Rasım Bey, sanırım sen beni anlamadın, istersen sana tane tane izah edeyim: İşimi sabote etmeye çalışmaktan vazgeçmezsen karşılığında ben de seninle uğraşırım. Benden bu kadar korktuğun için bu denli uğraştığını varsayıyorum ki haklısın, bence de korkmalısın! Ayakkabıcılıktan gelip bilmediğin işleri yapmaya çalışıyorsun. Onu da yapamıyorsun, bu yüzden bana bilenme. Çünkü ben doğduğumdan beri bu işin içindeyim. Kimsenin, içinde doğru düzgün zeytinyağı bile bulunmayan motor yağı içmesine gönlüm elvermiyor. Eğer adam gibi benden yardım isteseydin sana Allah rızası için bir iki şey öğretirdim. O yüzden çeneni kapat ve işini yap. Ağzını da doğru şeyler için kullan, benim fabrikam çatır çatır çalışıyor. Benim için endişeleneceğine kendin için endişelen. Sonra ben senin arazini satın almak zorunda kalmayayım.”

Adam kem küm edip bir şeyler söylemeye her kalktığında susturmuştum, hiç konuşturmamıştım. Şimdi konuşmadığı için ne kadar öfkeli olduğunu ta buradan hissedebiliyordum.

Ama konuşamayacaktı da, buna izin vermeyecektim. “Haydi, selametle,” dedim ve telefonu suratına kapattım.

Dante uzanıp kapıyı açtı. Hiçbir şey söylemeden arabaya oturdum. Telefonu yeniden alıp Onur’u aradım ve herifin hakkımızda söylediği şeyleri anlattım. Merkeze gidip bunun doğru olmadığını bir iki yerde konuşması gerekiyordu. Eğer birileri gerçek olduğuna kanaat getirirse herkes panik yapardı ve kulaktan kulağa yayılırdı. Gömeç sonuçta küçük bir yerdi, herkesin her şeyden haberi olurdu.

Araba hareket ettiğinde hâlâ sinirliydim. Dante ara ara bana bakıyordu ama neyse ki konuyu sormuyordu. Yarım saat kadar ellerimi göğsümde kavuşturmuş şekilde gittik, sonunda arabanın kol koyma kısmında duran boşluğundaki *mug*’ı uzatarak, “Sıcak kahve var, içersen,” dedi.

Bu adam bana inatla kahve sevdirmeye çalışıyordu, anlamıştık. Ama ağzım dilim kurumuştı, *mug*’ın kapağını dikkatle açıp bir yudum aldım. O kadar sertti ki yüzümü ekşittim. Bunu gece gündüz nasıl içebiliyorlardı?

“Az önce olanlar neyle ilgiliydi, söyleyecek misin? Yoksa ben de ortaklık kozunu mu oynayayım?”

Tek kaşı havada bana bakıyordu, dün söylediğim şeyi şimdi bana karşı kullanıyordu.

“Sadece aptal Rasım, başka bir şey yok.”

“Rasım mı?” Adamın ismini yarım yamalak söylemişti, buna gülmekten kendimi alamadım.

“Kim bu adam?” diye devam etti sorusuna.

“Gömeç’teki rakiplerimizden birisi, hatta sana da kartını vermişti nasıl olduysa. Sürekli bizimle uğraşıyor. Hakkımızda olmayan dedikodular çıkarıyor. İlk arayan Gömeç’teki emlak-

çıydı, Rasım ona fabrikayı kapatıp arazimizi satacağımızı söylemiş. Emlakçılar bir yerde bütün haber akışının kaynağıdır, önüne çıkan herkese battığımızı söylese işlerimiz ne olur biliyor musun? Çalışanlar, köylüler herkes panikler ve kaos olur ki adamın istediği de bu zaten.”

“Bu adamla ilgilenmemiz gerekiyor İnci. Eğer sürekli rahatsızlık veriyorsa ufak bir konuşma yapmam iyi olabilir.”

Dante’nin Rasım gibi bir sürüngele böyle bir şey için muhatap olmasını istemiyordum. Bu benim şirketime ortak olmadan önce başlayan bir sorundu ve bunu kontrol altına alması gereken de bendim.

“Onunla konuştum ve benimle uğraşmaması gerektiğini hatırlattım. Umarım akıllanır.”

“Biliyorsun, bazı insanları sadece konuşarak ikna edemezsin.”

“Onu dövüp pataklamamı mı istiyorsun?” dedim gülerek.

Yüzüme bakmadı bile. Bazen Dante’nin geçmişinden hâlâ bir parça taşıdığını düşündüğüm zamanlar oluyordu. Acımasız bir yanı vardı ve onun bu yanıyla karşılaşmamayı diliyordum.

Yol iki saat kadar sürecekti ve hava çok sıcaktı. Dante hem camını açmış hem de klimayı çalıştırmıştı. Böyle eski bir arabanın klimasının bu kadar kuvvetle çalışması çok şaşırtıcıydı.

“Roma’da Çiçek’i görebilme fırsatımız olacak mı?”

“Evet, yemek yemeğe onların restoranına gidiyoruz.” Merve’nin milyonlarca kez anlattığı meşhur restorani görebilecektim demek.

Yine planlardan en son benim haberim oluyordu. Dante’yle didişmek istemiyordum çünkü dün akşam yeterince söylenmiştim. Susmayı deneyecektim, en azından karnım doyana kadar. Çünkü açlık beni asabi hale getiriyordu.

Onun yerine sakinleşmem için Dante’yi çaktırmadan izlemeye karar verdim. Bu adamın varlığı hayatımda çok şeyi de-ğiş-

tirmişti. Aramızda bir şey olsun ya da olmasın bana iyi gelmişti. Bir kalbim olduğunun farkına varmıştım. O kadar uzun bir süre farklı hiçbir şey hissetmeden yaşamıştım ki tıpkı tekerinde dönen bir hamster gibi. Her gün aynı şeyi yapıyordum, hayat hep aynı çizgide, farklı bir yola sapmadan devam ediyordu. Ama şimdi içimdeki mevsimlerin değiştiğini hissediyordum. Uzun süre kışı yaşamışken şimdi ilkbaharı yaşıyordum. Hepsi bu adam sayesindeydi. Onunla burada olduğum zamanlarda ona daha da bağlanıyordum. Bu benim içim iyi değildi, hem de hiç.

Dün bolca öpüşüp koklaştıktan sonra bir daha bunun konusunu açmaması ya da akşam çılgınlık yapıp odama gelmemesi beni biraz hayal kırıklığına uğratmıştı. Belki de bu anlık bir şeydi, belki kendi kendine kalınca ne yaptığını sorgulamıştı. Büyük ihtimal bir daha devamı olmayacaktı. O ve ben, zaten imkânsızdık. Konusunu açmak istememesi çok da saçma değildi, pişman olmuştu. Ve evet, o bununla ilgili konuşmayacaksa ben de kesinlikle konuşmayacak ve ona karşı artık tepkili davranmayacaktım. Benimle olması için kapısında köle olacak kadar çaresiz değildim. Aslında bir bakıma bunun tekrarlanmayacağını düşündüğümde bile nefesim kesiliyordu. Böyle bir şeyin tadını alınca bir daha eskisi gibi olamıyordu belki de insan. Yumuşak saçları, boynunun kokusu, dudaklarının tadı, nefesinin yüzüme vurması ve dokunuşları, becerikli şekilde ellerinin vücudumda dolanması... Keşke hiç olmasaydı, keşke. Şimdi aklımdan çıkarıyordum ve sanki her şey yolunda gibi davranmak zorunda kalmıştım. Gerçekten acınası durumdaydım.

Telefonu çaldı ve keyifle konuştu, keşke ne konuştuğunu anlayabilseydim ama telefonun ucundaki kişi onu oldukça mutlu etmeyi başarmıştı. Kimbilir hayatında kaç tane farklı kadın vardı? Ben gönlünü hoş etmeye çalıştığı ortağıydım, buraya gelen misafirini turistik gezilere götürüp yedirip içirip eğlendiriyordu. Yalnız olduğumu biliyordu, belki de bu şekilde beni motive edeceğini falan düşünmüştü.

Aklımdaki düşüncelerle boğuşmaktan uzaklaşabilmek için, “Bu arada Simone ve Bruno nerede? Birkaç gündür ortalarda yoklardı sanki,” dedim.

“İkisi de Napoli’ye gitti. Küçük kuzenlerimden biriyle görüşecekler. Bir arkadaşı bizim otelde çalışmaya başlayacak. Antonio yazın tek başına her işe yetişemiyor.”

Bu adamın kaç tane kuzeni vardı Allah aşkına? Muhtemelen yine yardıma ihtiyacı olan birisini işe alıyordu, belki de hapten çıkmış birisi. Bu adam yaptığı iyiliği ufacık bir şekilde bile anlatmıyordu. Ama ben biliyordum, onun nasıl biri olduğunu çok iyi biliyordum. Herkesin elini tutmaya çalışıyordu, bir farklılık yaratıyordu. Belki bana bile acıdığı için ortak olmayı teklif etmişti, kimbilir? Dante anlaşılması çok zor bir adamdı. Duygularını tamamen kavrayabilmem mümkün değildi. Belki de bu yüzden bu kadar ilgimi çekiyordu, okulda da hep zor matematik problemlerini çözmek için çırpınırdım. Belki de o başıma gelen en zor problemdi ama en sevdiğimdi...

“Kolun nasıl?” dedi sargıma bakarak.

“Çok iyi, neredeyse hiç ağrım kalmadı,” dedim.

Kucağımdaki çantayı işaret ederek, “Tüm eşyaların çantana sığıdı mı?” diye sordu.

“Hangi eşyalarım?” dediğim anda aklıma geldi ki biz Roma’da bir gece kalacaktık. Pasaportum, güneş gözlüğüm, powerbank’im, kablolu kulaklığım, iki-üç tane çantanın dibine düşmüş tarçınlı sakızım, yayı fırlamış bozuk bir kalem ve kullanılmış bir selpak dışında yanıma hiçbir şey almamıştım. Yani gece için üzerime giyecek gecelik, pijamam, diş macunu ve diş fırçam, lens kutum, gözlüğüm, hiçbir şeyim yoktu. Nasıl böyle bir salaklık yapabilmişim?

“Birkaç mağazaya uğramamız gerekecek sanırım,” dedim yüzümü ekşiterek.

Bana bakarak gülümseyince, “Hiç gülme, bu senin suçun. Bana son anda böyle şeyleri haber verdiğin için benim de ayar-

larım bozuldu. Ben plan program insanıyım ama sen bende plan bırakmadın ki!" dedim.

"Belki bu şekilde olman senin için daha iyi olmuştur; bunu hiç düşündün mü?"

"Evet, bana asistanın gibi davranıp çevremizde olan biten her şeyi son anda haber vermen, kafana göre toplantılar planlayıp mevcut olanları da iptal etmen, gerçekten de benim için çok iyi oldu. Rahatlamam için ata binmemi tavsiye eden de sendin sanırım?"

"Bir dakika! Hayatında hiç ata binmediğin halde sırf hava atmak için *biliyorum* diyen sendin. Bana baştan bunu söyleyen başına bunlar gelmezdi."

"Beni ne kadar baskı altında bıraktıysan demek ki söylemek istememişim işte! Bu da baskıcı ve zorba kişiliğinin bir yansıması."

Kafasını sallayarak, "Sen baş etmesi çok zor bir kadınsın İnci. Her zaman her şeye verilecek bir cevabın var," dedi gülümseyerek.

Onu gülümsetmeyi seviyordum. Bu arada bana zor bir kadınsın demişti, daha önce Napoli'den dönerken zor kadınlardan hoşlandığını söylemişti, öyleyse benden de hoşlanıyor olabilir miydi?

Şimdi iyi bir plana ihtiyacım vardı. Sürekli onunla ilgili düşünemezdim, bu hiç sağlıklı değildi. Çünkü ben böyle birisi değildim; bir kere üniversitede benzer bir hata yapmış, sürekli kendimi sorgulamış durmuştum. Ama artık yetişkin ve olgun bir kadındım. Dünü dününde bırakmalıydım.

Belki de onun üzerine atlamaktan ve dudaklarına yapışmaktan başka şeyler düşünmeliydim: şirin kedi yavruları, kelebekler, yağmur damlaları, sıcak ekmeğin kokusu, vücudumda gezinen parmakları... Ah! Lanet olsun, yine aklıma gelmişti işte. Dünden sonra benim ondan biraz daha uzak kalmam gerekiyordu

ama aksine şimdi bir arabanın içine tıkılmış, yine dip dibe bir yolculuğa çıkmıştık.

"Dante biz Roma'ya neden gidiyoruz? Ne toplantısı bu?"

"Halletmemiz gereken şeyler var," dedi. Gözlerini yoldan ayırmıyor ve sanki beni duymuyordu.

"Biraz daha az gizemli olsan?"

Sağa sinyal verdikten sonra araba yavaşladı ve Dante kıvrak şekilde kenara park etti. Adam diğer her şeyde olduğu gibi araba kullanmakta da oldukça iyiydi.

Neden durmuştuk? Arabada bir sıkıntı mı vardı? Motoru tamamen stop etti ve sırtını koltuğuna yasladı. Sanki söyleyeceklerini düşünüyormuş gibiydi.

"Beni oraya götürüp bırakmayı falan mı düşünüyorsun?" dedim sinirli bir şekilde gülerек. Gerçekten ne oluyordu?

Ellerini saçlarına götürdü, sonra alnını kaşıdı. "Seni Roma'ya götürüyorum çünkü eğer bizim otelde kalsaydık hiç baş başa olamayacaktık ve ben seninle *baş başa* olmak istiyorum."

Ağzımdan şaşkınlıkla çığlık ve bağırma arası bir ses çıktı. Hatta ileri gidip ağzımı kapamış bile olabilirdim.

Konuşma yetimi kaybetmiştim. Benimle baş başa kalmak mı istiyordu? Böyle bir fikri mi vardı yani; benimle, sadece benimle, ikimiz?

Konuşamazdım. Söyleyecek mantıklı bir cümlem yoktu çünkü.

Tekrar arabayı çalıştırdı ve yola koyulduk.

Ayak bileklerim zangır zangır titriyordu. Beraber zaman geçirmek ve yalnız kalabilmek için Roma'ya gidiyorduk. Ben dünden sonra her şeyi unutmak istediğini düşünmüş, bunun için üzülmüş ve kendimi suçlamıştım. Ama şimdi onun, böyle bir şey için plan yapması beni şoke etmişti. Buna kesinlikle hazır değildim. Dün her şey o kadar hızlı gelişmişti ki o anın etkisiyle sonuna kadar gidebilirdim, aksini düşünemezdim bile.

Ama şimdi ne yapacağımı bilmiyordum. Ben kimseyle beraber olmamıştım. Eğer vaktim olsa bununla ilgili en azından bilgi alırdım. Gerçi en son bilmediğim bir konuyla ilgili bilgi aldığım da attan düşüp az kalsın bir yerlerimi kırıyordum. Şimdi ne öğrenebilirdim ki? Buna kesinlikle hazır değildim, bunu ona söylemem gerekiyordu. Of, hayır, söyleyemezdim. Asla söylememeliydim. Birincisi benim bu yaşa kadar kimseyle beraber olmamam özellikle onun geldiği yerde çok tuhaf karşılanabilirdi. Üzerimde zaten asosyal ve işkolik olmakla ilgili bir etiket varken bir de kimseyle yatmamış olduğumu söyleyemezdim. Bunu açık etmemeliydim ya da son ana kadar bekleyip caymıyordım. Kesinlikle bu daha iyiydi. İlerisini düşünmeyecektim. Ağzıma metalik bir tat gelene kadar bugünü kolaylıkla atlatabileceğimin planlarını kuruyordum. Gerginlikten resmen dudagımı parçalamıştım. Çantamdan neredeyse paçavraya dönen kâğıt mendili alıp dudagımı sildim. Gergin gözükmemeliydim.

Roma'ya girdiğimizde kalbim daha da fazla çarpmaya başladı. Görkemli Cloisonne'un çevresinden turlayıp bol ağaçlıklı geniş yola girdik. Trafik çok yoğun, arabalar tıpkı Napoli'de olduğu gibi sürekli kornaya basıyor, motosikletler vızır vızır yanıımızdan geçiyordu. Burası bana göre çok karmaşık ve hızlıydı. Spello ise huzur ve dinginlik demekti, tıpkı Gömeç gibi...

On beş dakika sonra dar bir sokağa girdik ve çok gösterişli bir otelin önüne park ettik. Kapıda duran vale Dante'yi tanıyıp selam verdi.

Arabadan inmeden önce çıkabilmem için benim tarafımdaki kapının koluna uzandığında burun burunaydık ve birbirimize bakakaldık. Artık çekincelerimi atmam gerekiyordu, elimi yüzüne doğru uzattım. Yanağına dokunduğum anda bana doğru hamle yaptı ve dudaklarımız birleşti. Onu öpmekten başka bir şey düşünemiyordum. Az önceki korkularım tamamen uçup gitmişti. Bütün kontrol Dante'deydi. O nereye gideceğimizi ve ne yapacağımızı biliyordu. Ona güvenmeliydim, beni üzecek bir şey yapmazdı, bana kötü bir şey olmasına da izin vermezdi.

Yanımızdan geçen bir grup genç bize tezahürat yapınca birbirimizden ayrıldık. Çok utanmıştım, yanaklarım alev gibi oldu, ben sokak ortasında erkeklerle öpüşmezdim. Gerçi kapalı alanlarda da öpüşmezdim ama şimdi ne olduysa hayatımdaki pek çok şey gibi bu da değişmişti.

Arabadan çıktık, akşam kalacağımız otel burasıydı. Önünden geçerken hayranlıkla bakmaktan kendimi alamadım. Ama şimdi önce Roma'yı gezecektik. Buna inanamıyordum. Yürümeye başladık, hangi taraftan gideceğimizi bilmez şekilde onun yanında sessizce yürüyordum.

Sokaklar kalabalıktı, her yer turist kaynıyordu, resmen başım dönmüştü. Bir ara geride kalınca Çinli bir turist grubunun ortasında sıkıştım. Dante beni fark etmeden yolda ilerlemişti. Kalabalığın arasından çıkmaya çalışıyor ama bir türlü beceremiyordum. Sesimi bile duyuramıyordum, o kadar hızlı ve heyecanlı hareket ediyorlardı ki resmen bir hortumun ortasında kalmış gibiydim. Sonra bir el, kolumu sıkıca tutup beni kendisine çekti. Kafamı panikle kim olduğuna bakmak için çevirdiğimde Dante'yi gördüm. Yüzüme sanki okul yolunu kaybetmiş küçük bir çocukmuşum gibi bakarken elini kolumdan çekip elime kenetledi. İkimizin birleşmiş ellerine şaşkınlıkla bakıyordum, el ele tutuşuyorduk...

"Böylesi daha güvenli," dedi ve yürümeye başladık.

Şimdi Dante'nin elimi tuttuğu yere minik çiviler batıyor gibiydi ve etkisi bileklerime, kollarıma, en son da kalbime doğru yayılmıştı. Böyle bir adamla yan yana, el ele yürüyordum. Omurgamın tam ortasından ter damlası iniyordu sırtıma, resmen yanıyordum. Aramızda bariz bir boy farkı vardı, dışarıdan bakıldığında onun küçük kardeşi gibi görüldüğüme emindim. Birbirimizden ne kadar da farklıydık. Ben düz yolda bile kendi varlığının ağırlığını ortaya koyamayıp bir çocuğun elinden kaçan uçurtma gibi kaybolabiliyordum. Ama Dante, o kesinlikle kalabalıklar arasında kaybolacak bir adam değildi; bütün ortamı dolduran, aydınlatan, ışıldatan türden bir güzelliği ve ağırlığı vardı.

Bana sonsuz gibi gelen yoldan sonra üzerinde kocaman bir *Coincidenza* yazan restoranın kapısından içeri girdik. Burayı Merve'den o kadar çok dinlemiştim ki şimdi gerçeğini görmek çok heyecan vericiydi.

Önden ben girmiştim. Dante hemen arkamdaydı ve eli sırtımdaydı. Parmakları sırtıma değdiği anda sanki rüzgâr çıplak tenime değmiş gibi irkildim. Vücudumdaki tüm tüylerin havaya kalktığına yemin edebilirdim.

Restoranın içine girdiğimizde oldukça genç yaşlarda çok sevimli bir çalışan bizi karşıladı. Dante'yi tanıyordu ve neredeyse panikle karışık bir aceleyle hemen yerimizi gösterdi. İçerisi oldukça kalabalıktı ve çok elit bir müşteri kitlesi vardı, sanki daha çok buranın yerel zenginlerinden oluşuyor gibiydi.

Oturmadan önce, hemen tuvalete gitmek istediğimi söyledim. Yüzüme en azından bir su çarpabilirdim. Tuvaleti de en az içerisi kadar havalıydı, koyu renkli duvarkâğıtlarıyla kaplı banyodan içeri girdiğimde Allah'tan içeride kimse yoktu. Aynada kendime baktım. Nasıl görünüyordum? Parlak koyu kırmızı saçlarım –Merve sağ olsun– güzel kesilmişti. Dante'nin söylediği gibi kâküllerimle yüzümü kapatmamaya çalışıyordum, onları yine çapraz şekilde alnımın kenarına doğru taramıştım. Çekik yeşil gözlerim fena değildi, –yine Merve sağ olsun– ipek kirpikle daha belirgin hale gelmişti ve yanaklarımın üzerinde küçük, şirin çiller vardı. Eskiden çok beğenmesem de çillerim artık hoşuma gidiyordu. Dudaklarım oldukça inceydi ama çok kalın olması da eminim bana yakışmazdı. Elbisemin düğmeli kısmına gözüm takıldı. Filmlerdeki tipik İtalyan kadınları gibi dolgun göğüslerim yoktu. Kıvrımlı hatlara sahip değildim, oldukça cılızdım ve popom da yuvarlak değildi. Oldum olası minyon bir tiptim. Bella Hadid gibi elektrik direği kadar uzun bacaklarım, Kim Kardashian kadar çıkık bir popom, Angelina Jolie gibi dolgun dudaklarım yoktu. Ama bunun için yapabileceğim bir şey de yoktu. Dante beni böyle beğeniyordu, önemli olan tek şey de buydu. Ben işinde başarılı, kafası çalışan, erkeklere ta-

mah etmeyen, kendi parasını kendi kazanan, ayakları yere sağlam basan bağımsız bir kadındım. Zor ve karmaşık taraflarım vardı, kolay boyun eğmezdim ve bildiğimi söylemekten de asla çekinmezdim.

Artık işimde kendime duyduğum güveni dış görünüşümde de duymalıyım. Ani özgüven patlamasıyla tuvaletten çıktım. Olduğum gibi olmam yeterliydi, artık kendimi yerin dibine sokup çıkartmayı bırakacaktım.

Masamıza geri döndüğümde Çiçek'in kocası Dom ayakta duruyor, Dante'yle sohbet ediyordu. Adamı görünce yeniden bir yutkundum, gerçekten çok yakışıklı bir yüzü vardı ve nefes kesiciydi. Ama beni Dante kadar etkilemiyordu. Sanki dünyadaki tüm yakışıklı adamları yan yana dizeseler yine de bir Dante etmez gibi geliyordu. Dom beni görünce gülümseyerek elini uzattı. Adamı geçen sefer gördüğümde yüzünde neredeyse mimik denecek hiçbir şey yoktu ama şimdi gülümsemesini durduramıyordu. Acaba Çiçek neredeydi?

Dante sanki düşüncelerimi okumuş gibi, "Çiçek bugün Olivia ile doktora gitmiş," dedi.

"Neden? Bir sorun mu var?"

İkisi de cevap vermedi, sadece yeniden gülümsediler. Sonra Dom, kendisine soru sormaya gelen bir garsonla beraber yanımdan ayrıldı.

"Neden bir şey söylemedi? Çiçek'le ilgili bir sıkıntı mı var?" diye sordum yeniden endişeyle. Sonuçta kuzenimin kankasıydı, eğer bana ihtiyacı olan bir durum varsa ona yardım etmem gerekiyordu.

"Hayır, hiçbir sorun yok. Onlar sadece bebek bekliyorlarmış."

"Bebek mi?" Çiçek hamile olduğunu bana neden söylememişti ki? Yoksa o da yeni mi öğrenmişti? Ayrıca bebek için erken değil miydi?

Bardağındaki suyu içerken tepkime şaşırmış gibiydi.

“İnsanlar evlenir ve sonra da çocuk sahibi olurlar, bu normaldir,” dedi sanki küçük bir çocuğa açıklama yaparcasına.

“Tamam da daha yeni evlendiler. Çiçek burada çalışıyordu ve Merve onun aşçılıkla ilgili eğitim aldığını söylemişti. Şimdi hayatlarındaki her şey değişecek, bütün planları altüst olacak.”

Bu tepkim onu daha da şaşırtmıştı.

“Çocuk sahibi olmakla korkunç bir hastalığa sahip olmanın aynı şey olduğunu düşünüyorsun gibi.”

“Hayır, öyle bir şey tabii ki düşünmüyorum. İleride ben de kendime ait bir ailem olsun isterim ama çocuk için iyi düşünmek gerekir çünkü bu, büyük bir sorumluluk. Eğer anne-babalara bir şey olursa çocuklar bu dünyada yalnız kalabilirler.”

Ben de uzanıp bardağımdaki sudan bir yudum aldım. Aptalca konuşmuştum, kendi travmalarım yüzünden Çiçek ve Dom'a çocuk sahibi olmalarıyla ilgili bir söz söylemeye hakkım yoktu. Onlar birbirlerini çok seviyorlardı, sevgilerini çoğaltmak istemeleri elbette normaldi. Ayrıca birisi tarafından sevilmenin ve onunla bir ömür birlikte yaşamak için imza atmanın nasıl bir şey olduğunu anlamamın imkânı yoktu.

“Sen çocuk istiyor musun?” diye sordum konuyu kendimden uzaklaştırmak için.

“Evet, tabii ki. Delfino erkekleri arasında en geç çocuk sahibi olacak olan benim. Babam, dedem ve büyük dedem benim yaşımdan çok önce ilk çocuklarını kucaklarına aldılar.”

“Eminim erkek çocuk isterdin, öyle değil mi?”

“Hayır, kesinlikle tercihim kız çocuk olurdu.”

Gülmeye başladım.

“Nasıl bir kız babası olacağını düşünüyorum da çocuğu çok zor zamanlar bekliyor,” diye devam ettim.

Kaşları çatıldı, söylediklerim hiç de hoşuna gitmemişti. Neden böyle konuşmuştum ki? Buna ne gerek vardı? Bazen çenemi kapalı tutmam gerekiyordu.

Bu sırada garson elindekileri sırayla masaya koymaya başladı.

“İçinde et olan hiçbir şey sipariş etmedim,” diye açıklama yaptı.

Gülümsedim ve “Teşekkür ederim,” dedim. Sonra içimden gelen anlık bir hisle masanın altında duran eline uzandım ve tutup sıktım. Onu sevdiğimi ve yanında olduğumu bilmesini istiyordum. O istediği, hatta istemediği sürece yanında olacaktım.

Buna çok şaşırmıştı, başta anlam veremez şekilde bana baktı, sonra hafifçe gülümsedi. Bir çeşit özür dileme ifadesiydi ve bunu anlamıştı.

Yemeğin geri kalanında çok keyifliydik. Simone ve Bruno ile olan maceralarından bahsetmeye başladı. Bruno’yu İstanbul’daki konuşmamızdan sonra artık çok seviyordum, Simone ise... Sadece her zamanki Simone’du, değişik bir karakterdi.

Yemeğimiz bitmişti, üzerine koca bir tiramisü da yemiştım. Nonna ve Marcello’nun yemekleri muhteşem olsa da burası inanılmazdı. Daha önce hiçbir restoranda böyle keyifle yemek yediğimi hatırlamıyordum. Resmen beş kişilik yemiştım. Allah’tan Dante artık bu halime alışmıştı. Ama çok yürümemiz gerekiyordu, yoksa Roma sokaklarında kocaman bir top gibi hazımsızlıktan yuvarlanabilirdim. Ama şimdi ne yapacaktık? Yine arabada konuştuklarımız aklıma gelince kalbim atmaya başladı.

Aklımı okumuş gibi, “Roma’yı iyice gezmeye ne dersin?” dedi.

“Harika olur. Ben de zaten babaanneme yeni çıkan kablosuz kulaklıklardan alacağıma söz vermiştim. Eğer elim boş dönersen beni mahveder.”

Dom’a yemekler için teşekkür ettikten sonra Coincidenza’dan çıktık. Hava güneşliydi ve turistik bir civarda olduğumuz için de fazlasıyla kalabalıktı. Tam yine *inşallah gelirken olduğu gibi kaybolmam* diye düşünüyorken Dante uzanıp elimi tuttu. Ona doğru gülümseyerek baktım. Birkaç gün önce onunla

Roma sokaklarında el ele yürüyüp arabalarda öpüşeceğimizi söyleselerdi kesinlikle inanmazdım. Dante'yle birlikte olmak benim için gerçek olamayacak bir hayaldi.

Yürürken önünden geçtiğimiz tarihi yerlerle, anıtlarla ilgili bilgileri anlatıyordu. *Navona Meydanı bundan yaklaşık 2000 yıl önce aslında 30 bin kişi kapasiteli bir stadyum olarak yapılmıştı. Burada koşu ve atletizm yarışları yapılırken zaman zaman suyla dolmasından dolayı su müsabakaları yapıldığı da biliniyordu.*

Normalde bu tarz ansiklopedik bilgiler mühendis kafasına sahip olduğum için çok ilgimi çekmezdi. Zaten hemen unutturdum. Hatta lisede tarihten az kalsın sınıfta kalacağım zamanlar bile olmuştu. Ama o anlatırken ilgim tamamen ondaydı ve unutmamak için içimden tekrar ediyordum.

Ressamlar, müzisyenler, sokak satıcıları, ellerinde *selfie* çubuklarıyla kendi fotoğraflarını çeken turistler, güvercinleri kovalayan çocuklar, pazar arabalarıyla alışverişe çıkan teyzeler tüm meydanı doldurmuştu.

Yürürken bana bir şeyler anlatmasını dinlerken göz ucuyla dudaklarına baktım. Dünyanın en güzel dudakları olabilirdi ve o dudaklar benimdi. Mutluluk buydu, daha önce hiç olmadığım kadar mutluydum. Ondan önce sanki içi boş bir salyangoz kabuğu gibiydim. Ruhum bedenimden ayrılmış ve beni terk etmişti. Şimdi yaşadığımı hissediyordum, kalbimin ilk defa kan pompalamak için var olan bir organ olarak değil de hissetmek için atan bir organ olduğunu anlamıştım.

Uzun bir yürüyüşten sonra nihayet babaannemin aradığı kulaklığı bulup aldım. Artık içim rahatlamıştı. Ara sokaklarda gezerken resmen başım dönmüştü. Bir dondurmacıda durduk ve ellerimizde dondurmalarımızla yürümeye devam ettik. Sonra kalabalık Trevi Çeşmesi'nin önüne geldik, çok kalabalıktı ama yine de beni elimden tutup çeşmenin önünde bir boşluğa oturttu. Cebinden çıkarttığı bozuk parayı elime verdi ve "Gelecekleri bozmamalıyız," dedi göz kırparak.

Trevi Çeşmesi'ne bozuk para atarsan buraya yeniden geleceğini garantilemiş olacağın söylenirdi. Ama ben bunu kendime

göre uyarlayarak bir kere daha geleceksem bunun yine Dante'yle birlikte olmasını diledim. Bir süre çeşmenin orada oturduk, yanımıza gelen bir çift bizden fotoğraflarını çekmemizi isteyince ben de sonra telefonumu uzatıp onlardan bizi çekmelerini istedim. Dante'yle yaşadığım bugünü sonsuza kadar hatırlamak istiyordum.

Her nasılsa biraz uzak duruyorken beni belimden çekip daha da yakınlaştırdı. Birbirimize bakıyorduk, yine gözlerimiz birleşmişti. Bunu nasıl anlatabilirdim, bilmiyordum ama sanki bu anlar fazlasıyla özeldi, birbirimizi gerçekten gördüğümüz anlardı. Dünyada başka kimsenin olmadığını ve bir tek benim olduğumu hissettiriyordu. Kalabalıktan utanmasam dudaklarına yapıştırdım, onun için deli oluyordum. Genç kadın telefonumu geri verirken, "Çok yakışıyorsunuz," dedi. Ağzım kulaklarıma varmıştı; bu adam benimdi, benimleydi.

"Hadi, şimdi seni harika bir yere götüreceğim," dedi elimden tutup beni kaldırırken.

Navona Meydanı'ndan Piazza del Popolo denilen yere doğru yürümeye başladık. Yirmi dakika kadar sonra büyük bir kemerin altından geçip merdivenlerden çıktık. Tepeye doğru durmaksızın yürüyorduk. Hâlâ öğlen sıcağıydı, umarım oturacak bir yerdir diye düşünürken yeşilliklerin ve çiçeklerin arasından bir kafeye çıktık. Bahçesi doluydu, oturacak yer yok gibi görünüyordu. Dante bana beklememi söyledikten sonra içeri gitti. Beş dakika geçmemişti ki yanında dev gibi, uzun boylu bir kadınla beraber geldi. Uzun bukleli sarı saçları ve mavi gözleri vardı. Yaşı kırklarında gibiydi ama çok hoş bir havası vardı. Bir eli Dante'nin omzundaydı.

Kadın elini uzatıp İngilizce olarak, "Merhaba ben Carina, Dante'nin eski bir arkadaşıyım," dedi gülümseyerek.

"Ben de İnci, Dante'nin ortağıyım, çok memnun oldum," dedim tıpkı onun gibi gülümseyerek. Onunla az önce, el ele

sokakları arşınlamış olsam bile bu kadınla tanışırken hâlâ ortak olduğumuzu söylemek daha kolay gelmişti.

“Hadi, gelin size oturacak bir masa bulalım,” dedi ve saniyeler içinde sanki havadan bir masa inmişçesine harika manzaralı bir masa ayarlamıştı bile.

Yanında çalışan garsonlardan birine bir şeyler söyledikten sonra sandalye çekip o da bizimle oturdu. Beni sohbet dışında bırakmamak için Dante’ye İngilizce sorular soruyordu. Olivia, Beatrice, üçüzler, Aida ve otelin genel durumunu sormuştu.

Sonra bana dönüp, “Burayı beğendin mi? Dante Roma’yı fazla turistik bulduğu için İtalya’dan saymıyor ama umarım yeterince gezdirebilmiştir,” dedi gülerек.

“Burası çok güzel ama sakın bir yerden geldiğim için bana göre çok hızlı bir şehir,” dedim.

“Haklısın, burası eğer kalabalığa çok alışkın değilsen karmaşık ve yorucu gelebilir,” dedi. Sonra gözleri dikkatli şekilde Dante’ye takılınca, “Şuna bak, yakışıklılığından hiçbir şey kaybetmiyorsun; ben yaşılanıyorum ve kırışıyorum ama sen hâlâ çok çekicisin,” dedi Dante’ye gülerек. Oldukça cüretkâr bir konuşmaydı ama bu onlar için çok sıradandı.

“Keşke Amelia senin bu halini görebilseydi, hep kırklı yaşlarımıza geldiğimizde nasıl olacağız diye konuşurduk. Bu aralar onu çok düşünüyorum. Özür dilerim bazen duygusal olabiliyorum,” dedi, gözleri dolmuştu. Sonra Dante’ye dönerek İtalyanca bir şeyler söyledi.

Dante hiçbir tepki vermedi, gözleri tek bir noktaya odaklanmıştı. Amelia’yı düşündüğü çok belliydi. Carina müşterilerle ilgilenmek için yanımızdan ayrılınca aramızda bir sessizlik oldu. İkimiz de hiç konuşmadan manzaraya bakıyorduk.

“Amelia nasıl birisiydi?” diye sordum. Şu sıralar aklımdan geçenleri doğrudan söylemek gibi bir huy edinmiştim. Ama ağ-

zımdan çıktığı anda pişman olduğum bir soru olmuştu. Aşık olduğum erkeğin ağzından sevdiği kadınla ilgili düşüncelerini öğrenmeyi gerçekten istiyor muydum acaba?

Bana bakmadan, “O çok özel biriydi,” dedi. “Görebileceğin en çılgın insanlardandı, aklına koyduğunu o dakika mutlaka yapması gerekirdi. Mutlu olduğunda da üzgün olduğunda da sonuna kadar bunu hissedirdi.”

Gözümde onu canlandırabiliyordum, neredeyse benim tam tersimdi.

“Aslında tamamen senin tersindi,” dedi sanki içimden geçenleri duymuş gibi.

Gözleri hâlâ aynı yerdeydi, sanki karşısında onu görüyormuş ve ona bakarak anlatıyormuş gibiydi. “Onun için hiçbir şey imkânsız değildi, hayal kurmayı severdi, insanlarla arası hep iyiydi, hiç tanımadığı birisiyle birkaç saniyede dost olabilirdi. Herkes onu severdi çünkü önemserdi, herkesi önemserdi.”

Neredeyse –benim aksime– mükemmel bir ana karakter profiliydi, ben kendi hayatımda bile ana karakter değildim, yan karakterlik görevim bile kusurluydu. Dante’nin hayatında zaten çok sevdiği ve unutamadığı bir esas kız vardı, bense bu hikâyeyi süslemek için sadece yan karakterdim.

Garsonun getirdiği kahveden yudumladıktan sonra, “Bunun yanında bipolardı ve aynı zamanda da panik ataklar geçirirdi. Böyle zamanlarda ona nasıl yardım edeceğimi bilemezdim, tamamen farklı biri haline gelirdi. Sonra nasıl olursa bir anda bunu atlatır ve hiçbir şey olmamış gibi kaldığı yerden eski neşesine geri dönerdi,” dedi.

Bipolar olmanın ne kadar zor olduğunu biliyordum, bununla ilgili daha önce çok okumuştum.

“Peki, nasıl oldu? Yani nasıl öldü?” diye sordum. Tıpkı onun gibi ileriye bakıyordum. Ama baktığım yeri aslında görmüyordum, tamamen boşluğa asılı kalmıştı gözlerim.

“Kendini lanet bir pencereden aşağı attı,” dedi ve hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı. Ben oturduğum yerde kalmıştım, öylece ona bakıyordum. Kendini camdan mı atmıştı? Bu korkunçtu. Dante’nin tüm bunlarla nasıl başa çıktığını düşünmeden edemedim. Ben çok zor şeyler yaşamıştım ama o sevdiği kadını kaybetmişti. Belki de her şey için kendini suçluyordu. Nihayet ayağa kalkma gücünü kendimde bulunca Carina ile vedalaştık ve yürümeye başladık. Konuşmuyorduk. Ne konuşacaktık ki? Bugüne kadar onun yüzünde göremediğim şeyleri şimdi net bir biçimde görmeye başlamıştım. Şu anda onu daha iyi anlayabiliyordum. Mutsuzluğunu ve hayal kırıklıklarını sanki bir bıçak yarası gibi yüzünde taşıyordu. Ona baktığımda bunu görebiliyordum artık. Sevdiği kadını kaybetmenin ve bir daha ona sahip olamayacağını bilmenin verdiği yenilginin izleriydi bunlar.

Amelia onun bugüne kadar en sevdiği kadındı ve belki de sonsuza kadar öyle kalacaktı. Kim bir melek ile yarışabilirdi ki? Hafızasında sonsuza kadar mükemmel şekilde yaşayacaktı. Onun gölgesi şu anda bile yanımızdaydı. Beraber yürüyor, beraber hareket ediyorduk, hatta tam aramızdaydı.

“Beni buraya neden getirdin Dante?” diye sordum sakince.

Şaşırmış şekilde bana baktı ve olduğu yerde durdu. “Neden getirdiğimi sana söyledim.”

“Benimle baş başa kalmak istediğini söylemiştin?”

Kafasını evet anlamında salladı ama hâlâ ne sorduğumu anlayamıyordu.

“Neden buradayım? Gerçekten? Benimle neden birlikte olmak istiyorsun? Sen ve ben? Neden?” diye sordum.

Eli önce sakalına gitti, sonra saçlarına. Benim gibi etrafına bakındı, sanki sokaktan geçen birisi ikimizin arasında neler olduğunun cevabını verecekti.

“Beni gerçekten istiyor musun?” diye sordum o susmaya devam edince.

“Dün gece bunu anlamış olman gerekmez miydi?” Mavi gözleri o kadar derin bakıyordu ki yine dalıp gitmiştim.

“Beni sevmiyorsun,” dedim.

Sanki birisi onu bedeninden itelemiş gibi sarsıldı. “Sevmek mi? Bir kadın ve erkek birbirini sadece sevdiği için mi sevişir?” diye sordu şaşkınlıkla.

Ağzım açık kalmıştı. Bu benim gibi romantik birisine hakaret sayılırdı!

“Evet, en azından benim için öyle.”

“Dur bir dakika, sen...” Derin bir nefes alıp verdi, sonra eli çenesine gitti. “Sen beni sevdiğini mi söylemeye çalışıyorsun?” Bunu öyle bir söylemişti ki sanki ondan nefret ediyordum ya da ona karşı suikast planlıyordum gibiydi. Dün söylediğim şeylerden hiçbir şey anlamamış mıydı? Ona karşı bazı hislerim olduğunu ve ondan başka bir şey düşünemediğimi itiraf etmiştim. Bunları o anlık yüzeysel duygular olarak mı nitelendirmişti?

“Beni sevmeni ben sana söylemedim İnci. Sana bununla ilgili bir söz veremem.”

İşte söylemişti. Beni sevmiyordu, benden hoşlanmıyordu bile. Bunu aslında içten içe biliyordum ama şimdi ondan duy-mak suratıma okkalı bir tokat yemişim gibi bir etki yaratmıştı. Birkaç saat önce içimde yaşadığım tüm ümit, mutluluk kırıntıları şimdi havada uçuşan toz zerrelere gibiydi. Hepsi bir anda dağılıp yok olup gitmişti. Onun için sadece ara sıra yattığı ve zaman öldürdüğü ortağı mı olacaktım? Belki de işlerini garanti altına almak için benimle yatmak istemişti. 28 yaşına kadar âşık olmak için beklemiştim ve şimdi bir dakika içinde de onu kaybetmiştim.

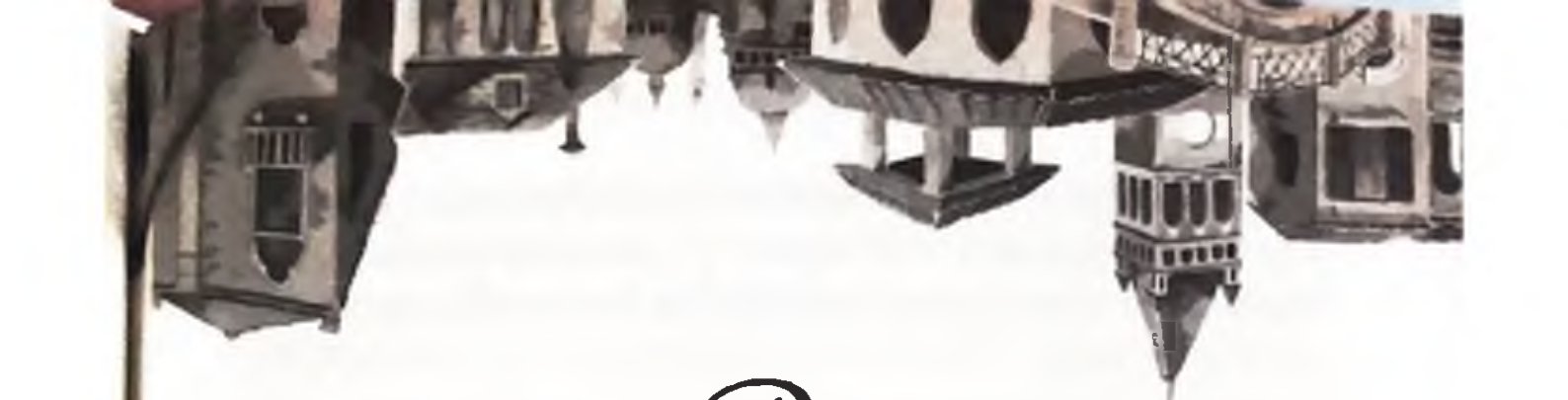
Dante'nin bu kadar acımasız olabileceğini hiç tahmin etmemiştim. Resmen duyguları alınmış gibiydi. Gözlerim doldu ama artık onun yanında asla ağlamayacaktım.

“Beni hemen geri götürür müsün?” dedim sinirli ve kendimden emin bir şekilde. Ama bu bir sorudan çok, emir gibi çıkmıştı.

Ağzını bir şey söylemek için açtı, sonra İtalyanca küfretti. Yine etrafına bakındı.

“Bu saatte ani bir kararla Spello’ya geri dönmemizi herkese nasıl açıklayacağımızla ilgili bir fikrin yoksa bu akşam burada kalacağız İnci,” dedi kararlılıkla.

Hayır, hiçbir fikrim yoktu. Kimsenin dikkatini çekmek ya da yanlış fikirlere neden olmak istemiyordum.

13. Bölüm

Sanki birer yabancı gibi yan yana ama aramızda gözle görülemeyecek koca bir mesafeyle yürüyorduk. Şehir şimdi ruh halim gibi en güzel, en parlak renklerden karanlığa dönmüştü. On dakika sonra ilk geldiğimizde arabayı park ettiğimiz gösterişli otelin önündeydik. Daha önce hiçbir şeye dikkat edemeyecek kadar mutluluk sarhoşuyken şimdi her bir detayı fark ediyordum. Girişinde *Hotel Splendide Royal* yazan otelin döner kapısından içeri girdik. Açıklı koyulu mermer zeminde kendi yansımanı bile görmek mümkündü. Boyumu aşan uzunlukta büyük altın renkli vazolar otelin girişini süslüyordu. Varaklı süslemeleri, şatafatlı avizeleri, devasa aynalarıyla burası otel değil de bir nevi küçük bir saraydı.

Dante kafasıyla oturmam için geniş koltukları işaret edince sırf ona inat olsun diye tam ters tarafta duran uzun Fransız sandalyelerine gidip oturdum. Fakat oturmamla verdiğim kararı sorgulamam bir oldu. O kadar rahatsızdı ki resmen sandalyenin iskeletini bedenimin her zerresinde hissediyordum.

İkimiz bu gece aynı odayı paylaşacakken Dante şimdi resepsiyonda bana yeni bir oda kiralamaya çalışıyordu. Sinirle kollarımı birleştirmiş, başka tarafa bakıyordum. Resepsiyondaki kadının onunla konuşurken durmadan kıkırdemesini umursamıyordum bile. Bu akşam ben değil de herhangi biriyle yatıp kalkabilirdi nasılsa, o sadece ihtiyaçlarını düşünüyordu. Hata zaten bendeydi. Çünkü birisini sevmeden ya da bir şeyler hissetmeden onunla birlikte olmak gibi bir düşünce suçtu, yanlış-

tı. Ben ve aptal romantik kitaplarım bütün kadınlara sevmenin önemini pompalamışlar ve onları “gerçek aşk” ı bulmakla ilgili beklentilere sokmuşlardı. Oysa dışarıda Dante gibi düşünen bir sürü erkek vardı.

Süper sevimli ve neşeli, şirinlik muskası resepsiyon görevlisi kızın yanından bana doğru gelerek oda kartımı uzattığında kartı hiçbir şey demeden çekip aldım. Önden giderek asansöre bindi. Ben de hemen arkasından ilerledim. Konuşmuyor ve ona bakmamaya çalışıyordum. Eğer bana bakacak olursa gözlerim beni ele verir ve birazdan ağlayacağımı anlardı.

Kalbim paramparçaydı, tıpkı kırılmış bir ayna gibi yüzlerce parçam yerlere saçılmıştı. Her bir parça da ne kadar aptal olduğumu yansıtıyordu. Böyle bir adamın beni sevebilme ihtimaline nasıl inanmıştım?

Kartta yazan 204 numaralı odanın önünde durdum ve Dante’ye bakmadan içeri girdim. Bordo renkli halıları, yine bordo renk perde ve yatak örtüsüyle oda inanılmaz gösterişliydi, hatta daha önce hiç bu kadar havalı bir odada kaldığımı da sanmıyordum. Muhtemelen güzel bir manzarası da vardı. Ama umurumda değildi. Kendimi hemen yatağın üzerine attım.

Sanki herkes mutluluğa giden bir otobüse binmiş, keyifle yol alıyordu ve bir tek bana oturacak yer kalmamıştı. Belki de ben asla mutlu olamayacak ve sevelemeyecektim. Dante tarafından seilmeyi beklemek, çölde yürürken ayak izi bırakacağını ummak kadar saçmaydı. Benim sorunum neydi? Neyi yanlış yapıyordum?

Sinir ve bıkkınlıkla yerimden kalkarak banyoya gittim. Tek istediğim, içi sıcak su dolu bir küvete girmek ve mümkünse orada uzun süre kalmaktı. Küvet yarıya kadar dolunca hemen içine girdim. Sıcacık suyun içinde kafamı küvetin mermerine yaslayarak gözlerimi kapadım. Uzun zamandır kendimi hiç bu kadar dipte hissetmemiştim.

Üniversitede Hakan’ın beni aldatmasından sonra uzun süre yataktan çıkamamıştım; kimseyi görmek, kimseyle konuşmak

istemiyordum. Sanki koca bir gülle beynimin üzerine düşmüş-
rū ve yere yapışmıştım. Hem sevdiğimi düşündüğüm adamı
hem de en yakın arkadaşımı kaybetmiştim. İkisi de bana ihanet
etmişti ve bu benim için büyük bir acıydı.

Şimdi yaşadıklarımınsa daha öncekinden tamamen farklıydı.
Kimseyi bu kadar sevebileceğimi sanmıyordum. Sevginin böyle
bir şey olduğunu Dante'yle öğrenmiştim. Hatta aldatıldığımı
öğrendiğimde çektiğim acı bile şimdikininki yanında sıfırdı. Res-
men yanıyordum. Dante'yi düşünmek bile kalbimi acıtıyordu.
Ona hissettiklerim yabani bir otmuşçasına tüm benliğime ya-
yılmıştı. Bu hisler, mide ağrısı için bir ilaç alıp üzerine soda
içmekle geçecek kadar basit değildi. Çok derindi.

Muhtemelen bir saat kadar küvetin içinde kaldıktan sonra
artık hayatın gerçeklerine geri dönmem gerekiyordu. Banyo-
da katlanıp koyulmuş bornozlardan birisini üzerime geçirdim
ve yarın yola çıkana kadar kurumasını umut ederek iç çama-
şırlarımı yıkayıp astım. Bornozla uyumaktan başka bir yol da
gözükmüyordu. Hayatımda daha önce bornozla yatmamıştım,
gerçi hayatımda daha önce Roma'da böyle lüks bir odada da
kalmamıştım. Gömeç'ten İtalya'ya geldiğimden beri yaşadığım
her şey fazlasıyla yabancı ve gerçekdiydı. Sanki o çok okudu-
ğum kitaplardaki hikâyelerden birinin içine düşmüştüm. Ama
bu karakter için işler olması gerekenden tamamen farklı ilerli-
yordu ve muhtemelen sonu da iyi bitmeyecekti.

Yatağa geçip oturdum. Aklımı başıma toplamam ve Dan-
te'yle olan bu durumla –adı her neyse– ilgili bir karar vermem
gerekiyordu. Daha önce Aida'ya da tavsiye ettiğim gibi oturup
artıları eksileri yazacaktım. Şu anda bir tek bu, doğruyu anla-
mamı sağlardı ve yarına kadar da bir plan yapabilirdim.

Hemen yanı başımdaki komodinin üzerinde duran not kâ-
ğıdını ve kalemi alıp her şeyi baştan sona düşünmeye başladım.

Öncelikle ben akli başında bir kadındım, bir erkekle bu tarz
maceralara girişmezdim. Benim için iş her şeyden öncelikliydi.

Beni sevmeyen ve benim kadar yoğun duygular içinde olmayan bir adam için her şeyi tehlikeye atamazdım. O hâlâ eski sevgilisinin yasını tutuyordu, onu seviyordu. Bugün onu anlatırken ilk defa duygularını bu kadar açmıştı, Dante'yi daha önce hiç bu şekilde görmemiştim. Bana karşı sadece yüzeysel şeyler hissediyordu; belki bir değişiklik, belki de ona bu kadar kafa tutmamın verdiği geçici bir istek ya da muhtemelen yalnızlık... Hadi diyelim ki ufacık da olsa hoşlandı, bu ilişki nasıl yürüyebilirdi ki? O Spello'dayken ben Gömeç'teydim, birbirimize sık ulaşmamız pek mümkün olmayacaktı. Ayrıca çok da matah biri olmayan Hakan bile bir süre sonra beni şıp diye bırakmıştı, Dante mi bırakmayacaktı?

Karşı tez olarak ne yazacağımı düşünmeye başladım. Dante özel bir adamdı, kimseye benzemiyordu. Sadece yakışıklı bir yüzden ibaret değil, daha fazlasıydı. Annem ve babam öldükten sonra kendimi sanki uzay boşluğunda savruluyor gibi hissetmiştim. İnsanlara karşı bir koruma kalkıyla arama sınır koymuş, kimseyi o sınırdan içeri sokmamıştım. Belki de bu yüzden bu kadar işime odaklanmıştım, sanki çalışırsam bu düşüncüyü hatırlamazdım. Ama o beni önemsiyordu, dinliyordu ve benimle ilgileniyordu. Attan düştüğümde benim için endişelenmiş, beni odama kadar kucagında taşımış, kolumu sarmış ve rahat etmem için kendi odasında kalmamı istemişti. Işıklar gittiğinde ne kadar korktuğumu, panik ataklarımın başladığını biliyordu ve benim için odaya gelip yanımda olmuş, beni sakinleştirmişti. Şu anda ne kadar sinir olsam da ona koşulsuz şekilde güven duyuyordum, kimseye bu şekilde güvenmemiştim. Ruhumun haritasını çıkarmıştı ve bana dair ne varsa biliyordu. Bu kadar açıkta olmam beni savunmasız kılıyordu, biliyordum ama aslında daha önce hiç bu kadar rahat hissetmemiştim. Sanki üzerimden büyük bir yük kalkmış gibiydi. Beni tanıyordu, görüyordu. Kaçınılmaz şekilde açığa çıkmıştım, artık saklanmak zorunda değildim. Dante'den önce kalbimin yerini bile unutmuştum, hiç kimseye ona karşı hissettiklerimi hissetmedim. Onu seviyordum, hem de çok fazla seviyordum... Yanlış

düşünebilir, yanlış anlayabilir veya yanlış yapabilirdin ama yanlış hissedemezdin. Bu his yanlış değildi.

Lanet olsun! Beni sevmediğine odaklanmalıyım. Ama sadece onu düşünüyordum.

Odanın kapısı çaldı. Telefona uzanıp saate baktım, henüz akşam dokuz olmuştu. Belki de oda servisi yanlış yere gelmişti. Yataktan tereddütle kalktım, bornozumun kemerini iyice sıktıktan sonra kapının önünde durdum ve delikten kimin geldiğine baktım. Dante'ydi.

Neden gelmişti ki şimdi? Kafamdaki saçıma sarılı havluyu uzağa fırlattım. Saçlarım hâlâ ıslaktı.

Kapıyı aralayarak, "Burada ne işin var?" diye sordum.

Elindeki alışveriş torbalarını havaya kaldırarak, "Sana bunları getirdim," dedi.

Yarım aralık kapıdan sanki bir yabancıymış gibi konuşmak oldukça saçmaydı. Bir adım geri çekilerek içeri girmesi için kapıyı açtım.

Bana neredeyse hiç bakmadan odaya girdi. Torbaları yere koyarak, "İçinde ihtiyacın olabilecek bazı şeyler var. Yarına kadar idare edebileceğini düşündüm," dedi ve yine bana bakmama çalışarak arkasını dönüp odadan çıktı.

Benim için alışveriş yapmıştı. Torbalara uzanıp ikisini de yatağın üzerine boşalttım. İçinden diş macunu ve diş fırçası, tarak, dizlerde biten askılı sade bir gecelik, lens suyu, makyaj temizleme mendili, muhtemelen yarın giymem için benimkilere benzeyen ve tüm vücudu saran narçiçeği renkli bir elbise çıktı. Elbise zevkinin çok başarılı olmamasını göz ardı edersem oldukça zarif bir hareketti. Lens taktığımı ve nelere ihtiyacım olduğunu bile hesaplamıştı. Yine beni düşünmüştü. Ben banyoda keyif yaparken o dışarıda bunları almaya çalışmıştı. Elbise ve gecelik dışındakileri tekrar torbaya koyup banyoya gittim. Dişlerimi fırçalarken aynada kendi yansımama dalmıştım.

Ne kaybederdim ki? Hayatımda bir kere mutlu olma şansım vardı, belki tutmayacaktı ama denemeden nereden bilebilirdim ki? Onu ömrümün sonuna kadar aklımdan asla çıkaramayacaktım, bundan çok emindim. Daha aylar öncesinden, ilk gördüğüm andan beri onun çekiminden kaçamıyordum. Mücadele etmenin anlamı var mıydı? Bu zamanda artık her iki tarafın eşit derecede birbirini sevdiği bir birliktelik var mıydı ki? Sevdiğin kişiyi bulmak, koca evrende insanın öteki yarısını bulmak kadar çok zordu. Belki de ben Dante için doğru kişi değildim. O kendi doğru yarısını seneler önce kaybetmişti ve bir daha da bulması mümkün değildi. Ama onu bu kadar istiyorken ve o da beni –nasıl olduysa?– istiyorken hayattan belki de çok şey bekliyordum. Bazen iki kişi aynı hisleri paylaşmasa da olmaz mıydı? Neden beni buralara getirecek kadar arzulamasına odaklanamıyordum? Koşullarını değiştiremiyorsan tutumunu değiştir, derler. Belki anı yaşamalıydım, neden şansımı bu kadar zorluyordum ki?

Kararlı şekilde yatağa gittim ve üzerinde duran geceliği giydim. Ayak bileklerim heyecandan titremeye başlamıştı. Bunu yapacak cesaretim var mıydı? Gerçekten odasına gidecek miydim? Ya “Seni aptal, şansını kaçırdın,” der ve beni geri çevirirse? Ya odasında değilse?

Hayır, bunu denemem lazımdı. Yoksa sonsuza kadar pişman olacaktım.

Ayağıma bir şey giymeden yalınayak odadan çıktım, zaten hemen yanımdaki odada kalıyordu. Kapısının önüne geldim ama kapıyı çalmadan önce içeride ne oluyor diye kulağımı kapıya yasladım: Hiç ses gelmiyordu. Aslında geri dönsem daha iyiydi, bu en başından saçma bir fikirdi zaten. Kendimde böyle bir cesareti nasıl bulmuştum ki? Ben böyle şeyler yapmazdım, mantıklı birisiydim. Hiçbir zaman aklıma estiği gibi davranmazdım. Aynen geldiğim gibi ses çıkartmadan geri dönmeliydim. Hemen kendi kapıma doğru yöneldim ama anahtarım yoktu. Elime hiçbir şey almadan aptal gibi odadan çıkmıştım,

telefonum bile yoktu. Üzerimde geceliğim, ayaklarım çıplak bir şekilde koridorun ortasında kalakalmıştım.

Tam şu dakika saçımı başımı yolmak istedim. Dünyada ben-den daha aptal birisi var mıydı acaba? Kafamı kapıya yaslayıp birkaç kere vurdum.

“İnci?”

Dante arkamda durmuş bana bakıyordu. Birkaç saniye cevap veremedim durdum. Sonra, “Odadan çıktım ama anahtarım ve telefonum içeride kaldı,” diye hızlıca açıklama yaptım.

“Nereye gidiyordun ki?” diye sordu şüpheyle. Açıklamamı tabii ki yeterli ve mantıklı bulmamıştı.

Bir dakika! O da az önce merdivenlerden çıkmış, odasına yeni geliyordu. O da bana açıklama yapabilirdi. “Sen nereden geliyorsun?” diye sordum karşılık olarak.

“Önce ben sordum,” derken kaşları kararlılıkla kalktı. Ben cevap vermezsem o da bana cevap vermeyecek gibiydi.

“Sana uğrayacaktım teşekkür etmek için,” dedim.

O da elindeki kartı gösterip, “Anahtarım kapıyı açmayınca tekrar aşağı indim. Şimdi gidip senin yedek anahtarını alayım,” dedi.

“Sorun yok, ben kendim gidip alırım,” dedim ama bakışları çıplak ayaklarıma takılınca, “Tamam, peki, alırsan sevinirim,” diyerek geri vites yaptım.

Elime kartını tutuşturup, “Burada bekleme, benim odama geç, hemen alıp gelirim,” dedikten sonra yeniden merdivenlerden aşağı indi. Asansör hep meşguldü, muhtemelen yeni gelen turist grupları odalarına çıkmaya çalışıyordu.

Verdiği anahtarla odasına girdim. Ona huysuzluk yapmama rağmen gecelikte, koridorda yalınayak dikilmeme gönlü razı gelmemişti.

Ne zaman geleceği belli değildi, bu yüzden yatağın üzerine oturdum. Görünürde hiçbir eşyası yoktu, eğer o tanıdık parfüm kokusu odanın tam ortasında bir bulut kümesi gibi asılı kalmasa burasının ona ait olduğunu anlayamazdım. Yatağına hâlâ dokunmamıştı çünkü benim için dışarı çıkmış, alışverişle uğraşmış ve o merdivenleri iki kere inip çıkmıştı. Yorgunluktan ölüyor olmalıydı.

Beş dakika sonra kapı çaldı, yataktan kalkıp kapıyı açtım. Yine bana çok bakmamaya çalışarak, “Oda anahtarın,” dedi ve kartı uzattı.

“Teşekkür ederim,” dedim, kartı avucumun içine hapsedmiş sıkıyordum. “Aldıkların için de ayrıca teşekkür ederim,” diye de ekledim.

“Önemli değil,” derken sesi kırılgan ya da sinirli gibi değildi. Ama her zamanki gibi de değildi.

Bu şekilde olmamalıydı, aramızın böyle kalmasına dayanamazdım. Bunu şimdi düzeltemezsem Spello’ya aramız bozuk dönecektik ve ben bir iki gün içinde Türkiye’ye gidiyordum. Kafasını çevirip yatağın yanında duran komodine cebinden çıkarttığı cep telefonunu koyarken ani bir refleksle kolundan tuttum. Bana bakmasını istiyordum.

Bakışları önce kolunu tutan ellerime sonra da bana kaydı.

Elimi yanağına götürdüm ve yine aynı refleksle uzanarak dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum ve biraz uzaklaşıp ne tepki vereceğine baktım. Ses etmeden bana bakıyordu. Evet, bu hiç benlik bir hareket değildi ve şaşırmıştı. Sonra yeniden uzandım ve az öncekinden daha da uzun öptüm. Hâlâ tepki vermiyordu. Ama sonra kolunu elimden kurtarıp sağ eliyle belimden tuttu ve beni kendine çekti. Diğer elini saçlarımın arasından geçirirken gözlerimiz yine eskisi gibi birleşti.

O anda hiç konuşmasak da ne istediğimizi çok iyi biliyorduk. İkimiz de birbirimizi istiyorduk ve bunu illa dudaklarımızı-

zın arasından çıkacak sözcüklerle ifade etmemiz gerekmiyordu. Beni öpmeye başladığında ben de büyük bir açlıkla onu öpüyordum.

Şimdi elleriyle bedenimi keşfediyordu. Gözlerimizle değil, ellerimizle dokunarak birbirimizi görmeye çalışıyor gibiydik. Yavaş yavaş... Hiç acelesi yoktu. Durgun bir su kadar sakindi. Bense onun kadar sakin değildim ve kendimi kontrol edemiyordum. Yeterli deneyimim yoktu ve ne olacağını, ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Geceliğimin askılarını yavaşça indirip beni çevirerek ensemden sırtıma doğru her bir noktayı tek tek öpmeye başladı. Öpücükleri şimdi tutku dolu dokunuşlarla omurga hizamdan aşağıya doğru iniyordu. Sanki noktaları birleştirmeye çalışır gibi... Arkamdaydı, nefesini ensemden hissedebiliyordum. Saç tellerim elektriklenmiş gibiydi, kalbim çarpmaya başladı, dizlerim titriyordu. Tamamen incelmış, az sonra koptu kopacak bir kumaş parçası gibiydim. Dudakları boynuma doğru ilerlediğinde istemsizce inledim.

Sonunda durdu ve beni kendine çevirdi. Gözleri sadece gözlerime bakıyordu, sadece beni görüyordu. Sonra beni bir çırpıda kucaklayıp nazikçe yatağın üzerine bıraktı. Üzerimdeki geceliği hızlıca çekip çıkardı. Ben de onun gömleğinin düğmelerini açmak için ona doğru uzandım. Öyle güzel kokuyordu ki ondan sadece sırf bunun için bile ayrılmak istemiyordum. Düğmeleri açmaya çalışırken ellerim adeta kontrolünü kaybetmişti, titriyordu. Hayır, endişelenmeme gerek yoktu, o benim için doğruydı, başkası asla olmamıştı ve olmayacaktı.

Gömleğini açtıktan sonra ona hayranlıkla bakmaya başladım. Göğsünün hemen üzerinde yunus dövmesi vardı. Parmaklarımı dövmenin üzerindeki kabartmalarda gezdirdim ve bir öpücük kondurdum. Bunu yaparken aslında kendime güvenim yoktu. Yine de beni sakince izlerken ne yaptığımı biliyormuş gibi davranmaya çalıştım. Omuzlarından tutup onu kendime doğru çektim. Tenlerimiz birbirine değdiği anda içgüdüsel olarak irkildim ve tüm vücudumu bir titreme sardı. Bunu his-

setmişti, çenemden tutup gözlerine bakmamı sağladı. Ondan korkmamı istemiyordu. Aslında ondan değil, bu yaşanacakların güzelliğinden korkuyordum. Nazikçe bana doğru yaklaşıp tekrar öpmeye başladı. Omuzlarımdan başlayarak göbeğime kadar öpücükler kondurdu. Bakışları göğüslerime doğru kayınca gözlerindeki arzuyu hissettim. O da beni istiyordu. Bu aramızdaki alelade bir şey değildi. Beni gerçekten istiyordu. Göğüslerimi yavaşça avuçladıktan sonra yeniden öpmeye başladı. Artık dayanamayacaktım, gücüm kalmamıştı. İçimde bir rüzgâr esintisi çıkmıştı, resmen içten içe titriyordum. Ona ihtiyacım vardı. Son aşamaya gelmeden önce ellerimi kendi ellerinin içine aldıktan sonra gözlerimin içine baktı. Ona güvenmemi istiyordu, biliyordum. Ve ben ona güveniyordum, hayatımda kimseye güvenmediğim kadar... Yavaşça içime girerken nefesim kesildi, ellerim hâlâ avuçlarının içindeydi. Hareket ederken inledim. Artık ben ona aittim ve o da bana. Güzel yüzü, boynum ve göğüslerim arasında duruyordu. Ellerimiz birbirinden ayrılınca yeniden boynuna sarıldım. Hâlâ titriyordum, hâlâ tam nefes alamıyordum ve kalbim korkunç bir hızla atıyordu.

Birkaç saniye sonra başını kaldırdı ve bana bakarak, “İyi misin?” diye sordu.

Konuşacak gücüm kalmamıştı. Kafamı, “Evet,” anlamında salladım.

“Bana söylemek istediğin bir şey var mı?” diye sordu.

Ne söylemem gerekiyordu ki?

“Teşekkür ederim,” dedim tereddüt edercesine. Ama ağzımdan çıktığı anda ne kadar aptalca olduğunu anlamıştım bile.

“Bana ilk seferin olduğunu söylemedin İnci,” dedi ciddiyetle.

Bunu nasıl bilmişti? Bence gayet iyi kotarmıştım.

Aklımdan geçenleri anlamışçasına, “Bunu anlayabilecek kadar çok kadınla seviştim,” dedi.

“Tamam, ilk seferimdi,” diye itiraf ettim.

“Bana bunu söylemeliydin,” diye tekrarladı.

Yine kendimi rezil etmişim. Ona daha önce ata binmeyi bilmeyi söylemediğim için sicilim zaten bozuktu; yine bana kızacak mıydı?

“Neden? Ne değişirdi? Benimle birlikte olmak istemez miydin?” dedim, sesimdeki üzüntü bariz bir şekilde anlaşıyordu.

“Hayır, sana daha nazik davranabilirdim ya da biraz daha yavaştan alabilirdik her şeyi. Seni buraya getirmekle çok acele ettim.”

“Beni buraya getirmenden daha doğru bir karar olamazdı Dante,” dedim onu kendime doğru çekerek ve öpmeye başladım.

“Sana bir dahaki sefer nazik olacağım,” diye fısıldadı daha da yaklaşarak ve gözlerimin içine bakıp, “*I miei occhi olivastri*,” dedi.

“Bu ne demek?” diye sordum merakla.

“*Zeytin gözlüm* demek.”

Utangaç şekilde gülümseyerek geniş göğsüne uzandım ve gözlerimi kapadım. Burası, muhteşem göğüs kasları dünyanın en güvenli yeri idi. Aslında uyumak istemiyordum çünkü uyan-
dığımda belki de gerçek dünyaya geri dönecektim.

14. Bölüm

Ona bakıyordum...

Bu muhteşem adam hemen yanımda yatıyordu, yüzünün bir tarafı bana dönüktü ve dayanamayarak yastığında kalan minnacık bir alana yüzümü koydum ve onu izlemeye başladım. Tamam belki bu biraz tuhaftı, aslında kesinlikle tuhaftı.

Ama onu uyurken izlemek, en iyi film sahnelerinden bile güzeldi. *İnsanların en savunmasız ve maskelerinden uzak olduğu zaman, uyudukları zamandır*, derler. Şimdi normalde takındığı o güçlü, her şeyi kontrolü altında tutmayı sevdiği rolden tamamen uzaktı ve savunmasızdı. Bu haliyle daha genç görünüyordu. Uzun kirpikleri, çıkık elmacık kemikleri, güzel hatlı burnu, kirli sakallarıyla sanki sanat eseri gibiydi. O kadar güzeldi ki bakarken bile içim acıyordu. Allah kahretsin! Bu adam kesinlikle kalbimi kıracaktı. Hem de çok fena... Böyle adamlar her zaman kalp kırardı.

“Beni mi inceliyorsun?”

İrkildim. Gözleri kapalıyken bunu nasıl anlayabilmişti? Ona aptal aptal baktığımı biliyordu, kahretsin.

“Hayır,” dedim ve başka tarafa bakıyormuş gibi yaptım.

Eliyle uzanıp yanağımı okşadı, aptal aptal sırıtmaya başladım. Benim gülümsememle o da gülümsedi. Perdeler tamamen kapalı değildi ve aradan sızan güneş ışıkları tam yatağın başına yansıyor, oradan da Dante’nin mavi gözlerini cam kristaller gibi parlatıyordu.

“Sevgili ortağıma kahvaltı ısmarlayabilir miyim?” diye sordu.

Kafamı evet anlamında salladım, yine aptal sırıtış vardı yüzümde. Ama kalkmaya niyetim yoktu. Evet, dün gece bu muhteşem adamla sevişmişim. Bronz tenli, çıplak göğsüne bakmak bile nefesimi kesmeye yetiyordu. Onu bu şekilde süzerken elimde olmadan dudaklarımı yaladım.

Onun vücudunun tamamını görmüştüm ki hayal edebileceğimin ötesindeydi ve o da benimkini görmüştü. Ama şimdi beni sabah gözüyle çıplak görmesini henüz istemiyordum. Bir Yunan heykeliyle, kilden yapılmış bir saksı gibi büyük fark vardı aramızda.

“Peki, kalkacak mısın? Yoksa yatacak mısın?” diye sordu şüpheyle bakarken.

Ses çıkartmadım ve şımarık bir hamleyle örtüyü kafama çektim.

“Utanman için biraz geç değil mi?” dedi gülerek.

Ben cevap vermeyince hızla örtüyü çekiştirdi.

“Hey!” dedim şımararak.

“Şimdi bu örtüyü tamamen aşağıya atıyoruz, çünkü seni bu kez gün ışığında görmek istiyorum.”

“Hayır, istemiyorsun,” dedim örtüyü tutmaya çalışarak.

“İnan bana, uzun zamandır bunu düşünüyorum.”

Örtüyü çekiştirmeyi bıraktım ve kafamı uzatarak şaşkınlıkla ona baktım.

“Beni düşündüğünü mü söylüyorsun yani? Ne zamandır?” Kalbim çarpmaya başladı, böyle bir şeyi hayal bile edemezdim.

“Kafama o koca elmayı fırlattığından beri... Eğer o zaman telefon çalmasaydı seni o dakika masanın üzerine yatırabilir ve uygunsuz şeyler yapabilirdim.”

Boğazımdan şaşkınlıkla kahkaha arası bir ses çıktı, bu gerçek olabilir miydi?

“Ben hiç böyle bir şey olabileceğini sanmazdım,” dedim neredeyse kekeleyerek. Yüzüme söylediğim şeyi anlamıyormuş gibi bakmaya devam ederken, “Senin gibi erkekler, benim gibi kızlarla gerçek hayatta birlikte olmaz,” dedim.

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı.

“Ayrıca senin tipin değilim bile,” diye açıkladım.

“Benim tipim nasıl oluyormuş peki?”

“Uzun bacaklarım, büyük göğüslerim, hatta belirgin bir popom bile yok. Siz İtalyanlar dolgun kadınları beğenirsiniz. Monica Bellucci, Jennifer Lopez ya da Scarlett Johansson gibi yani.”

“Monica Bellucci dışında söylediğin isimleri bilmiyorum.”

“Sen nerede yaşıyorsun?” diye takıldım ona gülerek.

“İnci inan bana benim ne istediğim hakkında hiçbir fikrin yok.”

“Ne istiyorsunuz o zaman Bay Dante?” dedim flört edercesine. Bir yandan da kendime şaşıryordum; demek ki ben de flört edebiliyordum, şimdiye kadar hiç kullanmasam da böyle bir yetenek bana da bahşedilmişti demek ki.

“Mesela beni her gördüğünde arzuyla bakan gözler... İstencilikimi bilmek gerçekten hoşuma gidiyor,” diye cevap verdi.

“Senin anlayacağın şekilde sana hiç öyle bakmadım ki,” diye itiraz ettim.

Kahkahayı bastı. “Buna inanmamı beklemiyorsun değil mi? İlk tanıştığımız andan itibaren beni istediğini biliyordum, bu çok açıktı. İnan bana bir kadının bana nasıl baktığını kolaylıkla anlayabilirim.”

Bunu söylemesiyle utançtan kıpkırmızı hale geldim. Dante’yle görüşmek için İzmir’de otel odasına gittiğimde gerçekten de onu gördüğüm dakika ağzım açık kalmıştı. Çünkü hayatımda ondan daha yakışıklı bir erkekle tanışmamıştım, elim ayağıma dolaşmıştı. Ama onun da bunu bildiğini ve hayranlığımı bu

kadar belli ettiğimi bilseydim şimdiye kadar asla yüzüne bakamazdım. Şu an bunu öğrenince kendimi fazlasıyla rezil olmuş hissettim.

“Peki başka ne istiyorsunuz?”

“Kızdığı zaman gözü hiçbir şey görmeyen ve bana hiç korkmadan kafa tutan birisi...”

“Acaba bu kim olabilir?” dedim yutkunarak.

Örtüyü yavaş yavaş açarak elleriyle göğüslerimin üzerinde gezinmeye başladı.

“Bu birisi aynı zamanda o kadar ufak ki insan onu korumak ve hiçbir zaman başına bir zarar gelmemesini istiyor.”

“Kendi başımın çaresine bakabilirim...” dedim sessizce ama elinin değdiği yer minik minik yanmaya ve elektriklenmeye başlamıştı. Parmaklarıyla göğüs ucumda ufak daireler çiziyordu.

“Seninle ilgili pek çok şey ilgimi çekiyor. Şu anda kendini benim gözlerimle görmeni isterdim. Bembeyaz tenin ve kıvılcıklı renkli uzun saçların güneş ışığıyla öyle parlıyor ki Botticelli’nin *Venus’ün Doğuşu* portresi seni ilham almış gibi,” dedi bana yeniden dün geceki gibi arzuyla bakarken.

Bunu eğer başka birisi söylese koca bir, “Hadi be oradan!” derdim ama bana bu şekilde bakarken kendimden şüphe duymamam gerekiyordu. Beni istediğini biliyordum, buna emindim. Örtüyü üzerimden tamamen çektim ve beni görmesi için yatakta dizlerimin üzerinde durdum. O da benim gibi olduğu yerden hafifçe kalktı. Gözlerimiz birleşti; artık saklanmak, bir şeyleri gizlemek yoktu. Burada, sabah ışığının tüm vücudumu aydınlattığı bu odada, istediğim adamın karşısındaydım. Elini boynuma doladı ve beni sertçe kendine çekerek öpmeye başladı. Bu seferki öpüşü daha öncekilerden farklıydı. Bu, birbirimize ait olduğumuzu kanıtlayan farklı bir öpücüktü. Beni sahiplenmiş gibi öpüyordu.

Hızlı ve çevik bir hareketle beni bir anda altına aldı. Şimdi yatakta sırtüstü yatıyordum. Dante düne göre kesinlikle çok

sert davranıyordu ama bundan rahatsız olmadım, aksine hoşlanmıştım. Ellerimi boynuna dolarken istemeden tırnaklarımı geçirdim ama bu da onun hoşuna gitmişti ki genzinden derin bir inleme koptu. Bir süre sonra ikimiz için de fırtına dindiğinde beni yeniden öptü ve yüzüme düşen kâküllerimi yine alnımı açacak şekilde yana doğru itti. Bana bakarken gözlerinin içi gülüyordu. Buna sebep olan ben miydim?

Sonra boynumla göğsüm arasındaki bir noktaya öpücük kondurup yataktan tamamen çıplak şekilde kalktı ve odanın içinde yavaşça yürümeye başladı. Kafamı yatağın başlığına dayamıştım, açıkça onu süzerken bir anda arkasına dönüp bana sııttı. Fena yakalanmıştım! Evet, kesinlikle haklı olduğunu biliyordu ukala serseri. Onu ilk gördüğümde arzulamıştım ve şimdi de öyleydi.

Ama üzerime gitmeyecek, haklı olduğunu suratıma çarpmayacak kadar da şövalye ruhluydu. Banyo kapısından girerken, “Bana eşlik etmek istersen diye kapıyı kilitlemiyorum,” dedi muzipçe. İşte bu fazlaydı, çok fazla. Bünyem zaten bir günde aşırı heyecan yüklemesine maruz kalmıştı. Canla başla aklımı korumaya, bu olanların gerçekten yaşandığına dair kendimi ikna etmeye çalışırken şimdi onun banyo teklifini kabul etmem olacak iş değildi.

“Hayır, ben odamda duşa gireceğim,” diye cevap verdim.

“Otuz dakika sonra kapındayım,” diye seslendi banyodan.

Dante’nin zaman konusundaki takıntısını bildiğim için hızla yataktan fırladım. Geceliğim yerde duruyordu, hemen üzerime geçirdim. Oda kartım da komodinin üzerindeydi, onu da kapıp odama geçtim.

Cep telefonumu bulup ekrandaki çağrılar ve mesajları görmezden gelerek on beş dakika sonraya alarm kurdum. Duştan çıkınca saçımı kurutmak ve hazırlanmak için de on beş dakikam olacaktı.

Hayatımın en hızlı düşüydu bu, normalde kafamı toplamak ve olanları düşünmek için düş olayını hep uzun tutardım ama şimdi ışık hızında davranmalıyıldım.

Çıkar çıkmaz Dante'nin bana getirdiği narçiçeği elbiseyi üzerime geçirdim. Senelerdir iki beden büyük, bol giysiler giymeye alıştıktan sonra bu daracık elbise bana hayatımın şokunu yaşatmıştı. Bel kıvrımımın, göğüslerimin ve hatta bir popomun olduğunu ilk defa fark etmişim. Bir önüme, bir arkama şaşkınlık ve biraz da merakla bakıp duruyordum. Daha önce hiç böyle bir elbise giymemişim ve hiç de fena olmamışım. Lanet moda gurusu İtalyanlar ve genelde hep haklı çıkan Dante! Dün bu elbiseyi gördüğümde berbat olduğunu düşünmekle hata yapmışım, adam işi biliyordu. Ama bunu ona elbette yine söylemeyecektim. Dünkü banyodan sonra çıkarttığım sargımı yeniden koluma sardım, Dante'nin bana yeniden kızmasını istemiyordum.

Saçlarımı tepeden topuz yaparak sırtımın açıkta kalmasını sağladım. Okuduğum bir kitapta erkeklerin sırt ve boyun bölgesinden fazlasıyla etkilendiğini öğrenmişim. Bu bilgi kırk yılın başında bir işe yarayabilirdi. Gözlerime yarım yamalak eyeliner çektim, gerçi tam kuyruklu olmasa da benim gibi bir acemiye göre fena sayılmazdı. Dudaklarıma elbiseyle uyumlu bir ruj sürdüm. Zaten makyaj çantamda bir açık kahve, bir de kırmızı rujum vardı. Yanaklarıma allık, tüm vücuduma da parfüm sürünce, işte hazırdım!

Bugün kaldığımız odalardan çıkış yapıp Roma'dan Spello'ya doğru eve dönüyorduk. Bu yüzden arkamda bir şey kalmaması için odayı iki kere kontrol ettim. Dante kapıyı çaldığında çantamı ve dün getirdiği torbayı elime alarak kapıyı açmaya gittim.

Sarıya çalan açık kahverengi saçları duştan çıktığında daha koyu bir renge dönmüştü. Ah, saçlarına bayılıyordum. Günün her saati havalı olan saçlardandı. Yataktan kalksa bile asla ona karşı asi davranmazlardı. Ona karşı kimse asi davranamazdı ya... Tamamen arkaya doğru taramıştı ve üzerindeki jilet gibi takımıyla yine film yıldızlarını andırıyordu.

Beni görünce gözlerini kıstı ve sanırım daha net görmek için bir adım geri çekildi. Beni ayakucumdan saçıma kadar incelerken yanaklarımın kızardığını hissediyordum.

Bana bakarak İtalyanca “*Che sembri stupenda!*” dedi. Ben, umarım İngilizcedeki stupid’den yola çıkarak bana ne kadar aptal olduğumu söylememiştir diye düşünürken odaya girdi ve sırtımı kapının hemen yanındaki duvara yaslayarak beni öpmeye başladı. Tamam, o zaman iyi bir şey demişti yani...

Kısa bir süre sonra durdu ve “Hadi çıkalım, sana hâlâ kahvaltı sözüm var,” dedi. El ele merdivenlerden indik, asansör hâlâ dünkü gibi sürekli meşguldü. Elimdeki kartı ona verince iki odanın da çıkışını yapmak için resepsiyona gitti. Beş dakika içinde yeniden Roma sokaklarındaydık. Hava o kadar güzeldi ki ara sıra hafif bir rüzgâr esiyordu. Hayatımda daha güzel bir sabah yaşamamıştım, buna emindim. Sokaklar cıvılcı ve biz el ele yürüyorduk. Aslında nereye gittiğimiz umurumda bile değildi, onunla hiç şikâyet etmeden Afganistan’a bile yürürdüm. Dante’yle olmak sanki kocaman bir çikolata havuzunda yüzmek gibiydi, hele ki el ele Roma sokaklarında gezmek ve sıradan bir çift gibi olmak hayallerimin çok ötesindeydi.

Mutluluk şimdiye kadar sanki bir yağmur bulutunun arkasına saklanarak benden hep uzak durmaya çalışıyor gibiydi. O kadar uzun süre buna alışmıştım ki bir daha bundan farklı bir görüntü olur mu, emin değildim. Ama şimdi gökyüzü pırıl pırıldı ve güneşi görüyordum. Mutluydum, artık hissediyordum. Birkaç gün öncesi ve şimdi; hayatımdaki değişiklikler inanılır gibi değildi. Eğer Merve’ye olanları anlatacak olsam kesin aklını kaybederdi.

Yanımızda ellerinde çörekleriyle ve saat erken olmasına rağmen pizza dilimleriyle yürüyen turistleri görünce ağzımın suyu aktı. Çok acil karbonhidrat yüklemesine ihtiyacım vardı. Gideceğimiz yerin yakında olmasını diledim. Roma’yı hâlâ tamamen gezememişim ama karnım doyduktan sonra keşfetmek için belki bir iki saat daha vaktimiz olurdu.

Dün geçtiğimiz kalabalık meydandan ilerledik ve girişinde *Hotel de Russie* yazan bir otelden içeriye girdik. Kahvaltımızı burada mı yapacaktık? Madem bir otelde kahvaltı yapacaktık bizimkisinde neden yapmamıştık? Buranın ne özelliği vardı ki? Ama içeri adım atıp da otelin gösterişli girişinden geçerek bahçesine çıkınca neden geldiğimizi anladım. Kocaman ağaçların çevrelediği, şeftali renkli duvarların üstündeki kepenkli pencere-lerin açıldığı avluda çocuklar masaların arasında koşturuyor ve insanlar kahvaltılarını yapıyorlardı. Burası şehrin ortasında yer alan gizli bir bahçe gibiydi.

Dante'yi görür görmez yanımıza koşar adım gelen orta yaşlarda bir garson, önce Dante'yle selamlaştı; ardından bizi bembeyaz örtülü, geniş ve yuvarlak bir masaya oturttu. Oturduğum yerden bahçenin devamı olduğunu görebiliyordum.

“Roma'ya geldiğimde kahvaltıları burada yaparım, enfestir. Ama burada kalmıyorum çünkü meydana çok yakın ve geceleri çok gürültülü olabiliyor,” dedi.

“Ne kadar büyük bir otelmiş. Kaç odalı peki?”

“120 odası var diye hatırlıyorum. Ama restoran ve bar kısmı da çok yoğun oluyor.”

“Dante peki buraya-” dediğim anda ne soracağımı anladı ve gülerek cevap verdi: “Evet, İnci. Buraya zeytinyağı veriyoruz, hatta burası en sadık müşterilerimizden biri, diyebilirim. Dom birkaç sene önce beni buranın yöneticisi ile tanıştırdı ve o zamandan beri sadece bizden zeytinyağı alıyorlar.”

“Otel için kendi sabunlarımızdan da verebiliriz. Bu harika olmaz mı? Ben en son Napoli'den dönerken bir an önce *ar-ge* çalışması yapılması için Onur'la konuştum. Daha önce denemelerimiz oldu. Neyin nasıl yapılması gerektiğini biliyoruz ve gerekli izinlerimiz de var. Sadece şu anki döneme uygun, tasarım ve koku bazında yenilikler ve güncellemeler yapmalıyız.”

“İnci, şu anda iş konuşmak istemiyorum. Neden biraz şu anın tadını çıkartmıyoruz?”

Hatırlamıştım, Dante yemek masasında iş konuşmaktan nefret ediyordu ve özellikle birlikte olduğumuz günün sabahında baş başa kalmışken iş konuşmamız daha da nefret edilesiydi. Gülümseyerek yüzümü onun yüzüne yaklaştırdım. Yanağım çenesindeki sakallara değiyordu, normalde gıdıklanıp rahatsız olmam gerekirdi ama o kadar mutluydum ki yüzümü ona yaslamaya devam ettim.

Fazlasıyla telaşlı bir hali olan garson, heyecanlı hareketlerle masamızı doldurmaya başladı. Portakal suyu, kruvasan, birkaç farklı çörek, reçel çeşitleri, taze meyve tabağıyla beraber bana çay, Dante'ye ise kahve getirdi.

Garson Dante'yle göz göze bile gelmek istemez halde, panik olmuş durumdaydı. Sanki ondan çekiniyor ve bir hata yapacak diye endişeleniyor gibiydi. Adam yanımdan ayrıldıktan sonra hemen kruvasana daldım ve koca bir ısırık alarak, "Bu garsonla tanışıyor musunuz?" diye sordum.

Bir yandan da reçelleri önüme çekmiştim ve hepsinden birer kaşık alarak tabağıma koyuyordum.

"Napoli'den," dedi. "Ailemin namı her yerde. Bir yere gittiğimde benim de mafya olduğumu düşünüp insanlar tedirgin oluyorlar."

Bunu söylerken sakindi ama yine de onu rahatsız eden bir konu olduğunu biliyordum. Ailesine ve geçmişine değer veriyordu ama insanların onu etiketlemesinden hiç hoşlanmıyordu.

Konuyu değiştirmek için, "Daha önce babana benzediğini söylemiştin, peki sen de baban kadar güzel mektup yazabiliyor musun?" diye sordum gülümseyerek. Olivia'nın saçımı ördüğü gün odasına gittiğimde bana kocasının ona yazdığı mektupları göstermişti.

Bir an için ne demek istediğimi anlamamıştı ama sonra gülümseyerek, "Olivia sana mektuplarını gösterdi demek," dedi.

"Hayatımda okuduğum en duygusal mektuplardı. Baban anneni gerçekten çok seviyormuş."

“Birbirlerine çok bağılılardı. Olivia için babamdan sonra kaldığı yerden devam etmek zor oldu.”

“Peki sen? Senin için de zor olmuştur, öyle değil mi?” dedim çay fincanıma uzanıp bir yudum alarak.

“Evet, insanlar anne-babalarının sonsuza kadar yanlarında olacağını sanıyor. Bir de babamın bir gün bile hastaneye gittiğini bilmem, o kadar sağlıklıydı ki başı bile ağrımazdı. Onu kaybedince ilk birkaç gün bunun gerçek olduğuna inanamadım. Ama bana bel bağlayan çok insan vardı, onları toparlamam ve işleri yoluna koymam gerekiyordu. Ardından uzun uzun yas tutacak zamanım yoktu.”

Birden uzaklara dalıp gitmişti. Sanki şimdiki andan uzaklara, ta eskilere yolculuk yapıyordu. Ama o eski anılarını hatırlarken yüzünde mutlu bir ifade belirmedi, sanki canı yanmış ve üzülmüş gibiydi. Ne yaşamıştı? Neleri düşünüyordu? Keşke ona sarılıp her şeyi unutturabilseydim ama onun üzerinde öyle bir etkim ne yazık ki yoktu.

“Ben de babam öldüğünde hiç ağlayamamıştım, biliyor musun? Çok uzun süre sanki her an fabrikanın kapısından içeri girecek gibi geliyordu. En acısı da öldüğünde onun yanında değildim, dünyanın öbür ucundaydım. Ölüm haberini bile hemen alamadım. Babamı muhtemelen altı ay önce bayram için eve döndüğümde görmüştüm. Onu son kez gördüğünü bilmeden sevdiğin birisiyle vedalaşmak çok acı.”

“Neden Amerika’ya gitmiştin peki?”

“Buradan biraz uzaklaşmak istemiştim.”

“Kalp kırıklığı mı?”

Kafamı evet anlamında salladım ve sonra elimdeki çatalı tabağın kenarına bıraktım. Şimdi yemeğe devam edemeyecek kadar gergindim.

“Seni dünyanın öbür ucuna gönderecek kadar kalbini kıran ne olabilir? Fazlasıyla sert bir kabuğun var, bu kadar incinmene ne sebep oldu?”

“Kabuğum sert ama sanırım içim hiç de öyle değil. Hep bu şekilde olmam gerekiyormuş gibi davrandım,” dedim.

“Çünkü savunmasız görünmek istemiyorsun,” diye cümlemi tamamladı.

Kafamı onaylarcasına salladım, hikâyeyi anlatmamı bekliyordu ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Gözlerimin içine bakıyordu ve onun sorduğu soruya cevap vermediğim sürece de bakışlarını üzerimden çekmeyecekti belli ki. Beyaz masa örtüsünün üzerine dökülmüş hayali tozları elimin kenarıyla itelerken aslında ona doğru bakmaktan kaçıyordum.

“İlk ve son ilişkim Hakan’dı, üniversitede aynı sınıftaydık. Her şeyin yolunda olduğunu, birbirimizi sevdiğimizi sanıyordum. Ama meğer o, en yakın kız arkadaşımı benden daha fazla seviyormuş. İkisi sırf bana acıdıkları için ve bunu duyarsam kaldıramayacağımı düşündükleri için hiçbir şey söylemeden aylarca yüzüme baka baka yalan söylediler. Hatta benim dışımda bütün herkes de bunu biliyormuş. Beni uzun süre idare etmişler. Ve ben o kadar aptaldım ki hiçbir şeyden şüphelenmedim. Öğrendikten sonra ikisiyle de tam anlamıyla yüzleşemedim bile. En iyi çözüm gitmek, uzaklaşmak, onlarla ilgili hiçbir şey duymamaktı. Şimdi evliler ve iki çocuklarıyla birlikte Ankara’da yaşıyorlar.” Cümlemi bitirince derin bir nefes aldım ve Dante’ye bakmak için kafamı kaldırdım.

“Bunu duyduğuma üzüldüm. Çok incinmiş olmalısın.”

“Ben aslında ikisini de suçlamıyorum. Sanırım onun için yeterince iyi değildim. Erkekler konusunda tecrübesizdim. Süslü bir kız zaten hiç olmadım ve benden beklediği hiçbir şeyi yerine getirmedim. Muhtemelen bunlardan dolayı bitti ilişkimiz. Ona yeterli gelseydim beni bırakmazdı.”

Yanımızdan koşarak annesine sarılan bir kız çocuğunu görünce ikimiz de bakışlarımızı oraya çevirdik.

“Bu şekilde düşünüyorsan eğer, aptalsın. Senin için doğru olan kişi her ne olursa olsun seninle aynı yolda yürümekten vazgeçmezdi. Sen onun için yeterince iyi ya da kötü değildin, sen onun için doğru değildin sadece.”

“Amelia senin için doğru muydu peki?” diye sordum. Yine kendi ayağıma sıkılmışım ama işte bu da benim özelliğimdi. Eğer bir sorunun cevabını öğrenmek istiyorsam, duyduğumda kahrolacağımı bilsem de sormadan duramıyordum.

Elini sakallarına doğru götürdü. “Amelia farklı bir konu, başka zaman konuşuruz, olur mu?” diye sordu, ardından elim uzandı ve daha önce de yaptığı gibi bileklerimi okşamaya başladı.

Normalde ne demek istediğini anlamak için kafa yormam gerekirdi ama umurumda değildi. Onunla şu an bulunduğum dakikadan o kadar memnundum ki daha fazlasını istemeyi bile düşünemezdim. Benimleydi, yanımdaydı. Amelia geçmişteydi ve yanımızda değildi.

Kahvaltının yüzde seksenini ben bitirmiş olabilirdim. Reçel kavanozlarını boşaltmışım, tam üç tane kruvasan ve kocaman bir burratayı mideye indirmişim. Bu arada burratanın moza-rellalardan artakalanlarla yapıldığını öğrenmişim. Nonna eğer istersem bana memnuniyetle öğretebilirdi ama kendim yapmaktansa onun ellerinden yemeyi tercih ederdim.

Kahvaltıdan sonra Dante’yle bahçede gezinmeye başladık. Çakıltaşlı yolda yürürken resmen ağırlığımın iki katına çıktığını hissediyordum. Sanırım bugün Roma’dan iki kilo fazlalığımla dönecektim. Dönüşü düşününce aklıma ilişkimizin bundan sonra nasıl olacağı takıldı. Bizim için her şey çok yeniydi ve daha biz bile sindirememişken bunu herkese açıklamak doğru olur muydu?

“Dante, sizinkiler bizi anlarsa ne olacak? Yani onlara bir şey söyleyecek miyiz?”

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıp bana doğru döndü. “Aramızdakileri bilmelerini mi istiyorsun?”

“Şey, hayır, özellikle bilmelerini istemiyorum,” dedim ama onun ne düşündüğünü bilmek istiyordum. Olivia’nın ve kızların beni sevdiğini biliyordum, eğer birlikte olduğumuzu duyarlarsa olumsuz bir tepki vereceklerini sanmıyordum.

“Aramızda sadece ortaklık ilişkisi olduğunu düşünmeleri yeterli, kimsenin kafasını karıştırmaya gerek yok,” dedi ciddiyetle.

“Haklısın, evet,” dedim ama bir yandan da minicik bir dal çıkırdadı içimde; neden böyle hissetmişim, bilmiyordum. Aslında haklıydı, kalkıp *hem yatıyoruz hem de beraber çalışıyoruz* dememiz biraz tuhaf kaçabilirdi.

Otelden çıktıktan sonra Roma sokaklarında bacaklarımızda derman kalmayınca kadar yürüdük ve ardından öğle vakitlerinde arabaya binip yola çıktık. Bana mı öyle geliyordu bilmiyordum ama Dante sabahki konuşmamızdan sonra biraz daha sessizleşmişti. Bir ara farkında olmadan kaldırımdan yola inmişim. O sırada beni, hızla gelen bir arabanın önünden çekip sonra yüzümü avuçları içine alıp uzun uzun öpmüştü.

“*Kimse çıktığı yolda aynı kalmaz, yol insanı değiştirir, başkalaştırır,*” derler. Ve ben artık eskisi gibi değildim. Şimdi sevdiğim adamla geri dönüş yolundaydık. Hem klima çalışıyordu hem de arabanın camlarını açmıştık. Hafif bir rüzgâr ikimizin de saçlarını dağıtıyordu. Dante uzanarak radyoyu açtı ve kanalları değiştirirken Jacques Brel’in meşhur şarkısı *Ne Me Quitte Pas* çıkınca durdu. Yıllarca herkes farklı yorumlarla bu şarkıyı seslendirse de en çok onun sesinden dinlemeyi severdim. New York’ta çalıştığım kafede, içinde bulunduğu CD’yi arka arkaya defalarca dinlerdik. “*Beni terk etme, gölgenin gölgesi olmama izin ver,*” diyordu şarkı.

“*Beni terk etme,*

Artık ağlamayacağım,

Artık konuşmayacağım,

Bir tek burada saklanıp,

Senin dans edip gülümsemeni,

Şarkı söylemeni ve gülmeni görmek için.

Beni terk etme, gölgenin gölgesi olmama izin ver...”

Birisini sevmek aslında işin en kolayıydı. Ama sevdiğini söyleyebilmek, bunu ona itiraf etmek ve kendini hiç olmadığı kadar açıkça, hesapsızca, olduğun gibi sergilemek en zoruydu.

“Seni seviyorum Dante,” dedim sanki çok sıradan ve normal bir cümleymiş gibi.

Bana dönüp anlayışlı şekilde baktı. Herhangi bir karşılık vermesi, beni memnun edecek bir şey söylemesi gerekmiyordu. Çünkü hissetmediği hiçbir şeyi bana öyleymiş gibi yansıtmaması hepsinden daha da kötüydü. Bunu daha önce yaşamıştım ve sonu kesinlikle iyi bitmemişti.

Bu zamana kadar hep özgüvensizdim. Ama artık saklanmak yoktu, kafamı kuma gömmekten usanmıştım. Bir kere hayal kırıklığı yaşadım diye sonsuza değin sevmekten kaçamazdım. Dante’yi seviyordum. Bundan emindim ve bunu hissediyor olmam bile bana yetmişti.

Spello’ya girerken kalbim heyecanla doldu. Daha önce İtalya’da böyle bir şehir olduğunu bile bilmezken şimdi burasıyla ilgili ne kadar farklı şeyler hissediyordum.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Dante.

“Hiçbir şey, sadece burayı ne kadar sevdiğimi. Gömeç dışında hiçbir yere bu kadar bağlanmamıştım. Burası evim değil ama bana öyleymiş gibi hissettiriyor.”

“Burası evin İnci.”

Gözlerimin bu kadar hızlı dolması çok tuhaftı. Bir şey söylemem gerekti ama söylersem daha da çok duygulanacaktım. Sadece kafamı sallamakla yetindim.

Villa Delfino’nun demir kapısı açılıp içeri girince Olivia’yı, Aida’yı, Beatrice’i, üçüzleri ve hatta Nonna’yı bile ne kadar özlediğimi fark ettim. Akşam yemeğine yetişmiştik; odamıza gidip, soyunup dökündükten sonra Collina Verde’de buluşacak-

tık. Arabadan inerken Dante bana gülümseyerek göz kırptı. Bu adamın karşısında güneşe tutulan buz gibi eriyordum.

Arabayı park ettikten sonra odama, daha doğrusu onun odasına kadar beraber yürüdük. İçeri girince beni hızlı bir şekilde öptü ve sonra hiç konuşmadan çıktı.

Yatağa kendimi atarak telefonumu aldım elime, neredeyse senelerdir telefonumdan bu kadar uzak kalmamıştım. Dante'nin yanında ilgim dağılır diye telefonu "rahatsız etme modu"na almıştım ve şimdi gelen mesajları, mailleri görünce önce hangisinden başlasam diye düşünmeden edemedim.

Babaannemden beş mesaj:

Apple şifremi yine unuttum, şimdi şifreyi yazdığım defteri arıyorum. (Saat: 11.15)

Şifreyi yazdığım defteri de kaybetmişim, evin içinde bulamadım. Sen gördün mü? (Saat: 11.30)

Tamam buldum, hesabıma girdim. (Saat:12.30)

Harika fotoşop uygulamaları var, en az on yaş genç görünüyorum baksana. (Saat: 13.28)

Fotoğrafi açtım. Evet, babaannem gerçekten de on yaş genç görünüyordu ama yüzü balmumundan yapılan mumyalara benzemişti. Bu uygulamalar gerçekten ürkütücüydü.

Özledim seni güzel kuzum. Ne zaman geliyorsun? (Saat: 13.30)

Onur'dan dört mesaj;

Ar-ge çalışması için çok hızlı şekilde geri dönüş yaptılar. Sana mail attım, bir ara bakarsın. (Saat: 14.05)

Biraz daha iyi misin? Umarım biraz dinlenebiliyorsundur. Seni rahatsız etmemesi için hem Merve'yi hem de babaanneni kontrol altında tutuyorum. Bu arada Merve ne zaman evine dönüyor? Tahammül etmekte güçlük çekiyorum. Çalışanların iş kıyafetlerinin yaza uygun olmadığını ve insanların bu yüzden motive olamadığını düşündüğünü söylüyor. Lütfen ona Milano Moda Haftası'nda olmadığımızı söyleyebilir misin? (Saat: 14.30)

Merve en sevdiğin kuzenin değildir, di mi? Onu ortadan kaldırmayı planlıyorum. Arka bahçenizin derinliği ne kadardı? (Saat: 16.10)

Merve'den altı mesaj;

Seni çok özledim kuzi, neler yapıyorsun? (Saat: 12.06)

Daha önce aradım ama telefonlarına bakmıyorsun. (Saat: 14.00)

Umarım o yakışıklı Dante'yi köşeye sıkıştırıp bir öpücük koparabilmişsindir. (Saat: 14.01)

Onur'a nasıl tahammül edebiliyorsun? Her yaptığıma ve söylediğime kızıyor. Bu çocuğun derdi ne? (Saat: 16.12)

Bence yalnızlıktan kafayı yemiş ve başka birilerinin mutlu olmasını kıskanıyor. Sen dönene kadar ona katlanmaya çalışacağım çünkü sen en sevdiğim kuzenimsin. (Saat: 16.13)

Ve o kadar iyiyim ki odanı dekore ediyorum. Gelince aklın çıkacak! (Saat: 16.14)

Merve'nin odanı dekore etmesi demek, dört tarafı duvarlarla çevrili odanın her bir duvarının birbirinden farklı renkte olması ya da Disney prensesi, Hello Kitty ve Boynuzlu At temasına hazırlıklı olmam demektir. Bunu düşününce başıma bir ağrı saplandı.

En önemli mesajları bir çırpıda okumuştum ve şimdi hepsine hızla cevap vermem gerekiyordu.

Onur'a mesaj: *Lütfen biraz daha sabırlı ol, gelmeme az kaldı.*

Merve'ye mesaj: *Lütfen biraz daha sabırlı ol, gelmeme az kaldı.*

Babaanneme mesaj: *Lütfen biraz daha sabırlı ol, gelmeme az kaldı.*

Sanırım sorunu şimdilik çözmüştüm.

Sabahtan beri topuzla gezdiğim için kafamın tepesi zonkluyordu. Tokayı çektiğim gibi fırlattım, sonra da üzerimdekileri tamamen çıkarıp bavulun önünde durdum. Bu odaya taşındığımdan beri eşyalarımı çıkartmamıştım. Şimdi geriye hiç giy-

mediğim son iki elbise vardı. Bir tanesi Merve'nin zoruyla aldığım iki parçalı, göbeği hafif açıkta bırakan bir üst ve kloş eteği, diğeri de vişneçürüğü renginde bir elbiseydi. İki parçalı olan yine Dante'nin bana alıp da bugün giydiğim elbise gibi hayatım boyunca denemediğim bir tarzdı. Ama madem bugünlerde hayatımda hiç yapmadığım şeyleri yapıyordum, o halde bunu seçecektim. Saçlarımı fönleyip açık tutacak ve yine hafif bir makyaj yapacaktım. Banyoya giderken aynada kendi yansıma baktım. Bu kadın her kimse bana hiç benzemiyordu. Işıl ışıl görünüyordum. Bakışlarım bile bir farklıydı, daha da önemlisi sürekli gülümsüyordum. Sanki bir tırtıl gibi kozamdan çıkmıştım, güzel bir kelebek olduğumu söylemiyordum ama mutlu bir kelebek olabilirdim ve bu benim için kesinlikle yeterliydi.

Odadan çıkıp Collina Verde'ye yürümem neredeyse birkaç dakikamı aldı. Üçüzler beni görünce koşarak yanıma geldi.

Serena kolumdan çekince Giulia ona bağırarak, "Aptal mısın, dikkat etsene, kız daha yeni kolunu incitti," diye bağırırdı.

"Hayır, artık hiç acımıyor, merak etmeyin," dedim ikisine birden sarılarak.

Bu arada artık üçüzleri neredeyse hiç birbirleriyle karıştırmıyordum. Başlangıçta bu mümkün değilmiş gibi geliyordu ama şimdi hangisinin hangisi olduğunu kolayca anlayabiliyordum.

Olivia elinde çiçeklerle bize doğru yaklaşırken o bildiğim ve aşına olduğum tatlı gülümsemesiyle, "Hoş geldin İnci, nasıl geçti? Roma'yı gezebildiniz mi?" diye sordu.

"Biraz yoğundu ama Dante beni yine de güzel yerlere götürdü," dedim.

Biz konuşurken Paola da kulağında telefon, bağıra bağırmasaya doğru yürüyordu. Bu sefer üzerinde beyaz değil, siyah bir gömlek vardı. Yine göğüslerini tüm dünyaya göstermeye kararlı dekoltesiyle, poposunun tüm hatlarını meydana çıkaran daracık bir kalem etek giymişti. Onu izlediğimin farkınday-

dı, kendine o kadar güveniyordu ki bu her halinden belliydi. Bacak bacak üstüne atarak hemen karşıma oturdu. Olivia ile konuşurken o kadar ilgimi dağıtıyordu ki onunla konuşmama odaklanamaz hale gelmiştim. Paola'da onu gördüğüm ilk günden beri beni rahatsız eden ama açıklayamadığım bir şey vardı; adını koyamadığım bir şey.

Sonunda telefonu kapatırken, "Dante'yle Roma nasıl geçti?" diye sordu. Benimle daha önceleri konuşmaya bile tenezzül etmezken şimdi böyle bir soru sorması oldukça şaşırtıcıydı.

"İyiymiş," dedim sadece.

Olivia, "Siz sohbet ederken ben de topladığım çiçekleri vazoya koyup geleyim," diyerek gitti.

Serena ve Giulia ileride oyun oynuyorlarken, Paola ile tamamen yalnız kalmıştık. Ondan yana bakmamaya çalışıyordum ama gözleriyle hâlâ beni takip ettiğini biliyordum.

"Ne işi için gitmiştiniz?" diye sordu yeniden. Bu kadın neden bu kadar merak ediyordu ki?

"Dante gerekli görürse sana anlatır sanırım," dedim yüzüme aynı onun gibi sahte bir gülümseme yerleştirerek.

"Yani şimdi siz ortak olduğunuz için sırlarınızı da saklamanız gerekiyor, öyle mi? Ne kadar da sevimli!" dedi alaycı bir ifadeyle.

"Ortak olmak böyle bir şey," dedim omuz silkerek.

Bunu söylememle tiz bir kahkaha savurarak, "Tatlım sen onunla ortak olduğuna gerçekten inanıyor musun?" diye sordu.

Söylediklerini idrak etmem biraz geç olsa da ne cevap vereceğime karar veremedim. Kadınla aramızdaki iletişim öyle bir haldeydi ki ya "Cehenneme kadar yolun var!" diyecek ya da umursamaz şekilde davranacaktım. Ama hangisini seçeceğime karar veremediğim için o konuşmasına devam etti.

"Dante ona âşık olduğunu biliyor mu?" diye sordu sigarasını yakarken. "Yoksa bu minik platonik aşkını sadece kendine

mi saklıyorsun?” Bunu söylerken dudaklarını alaycı bir biçimde büzmüştü.

Ben afallamış şekilde ona bakarken ayağa kalktı ve eteğini düzelterek, “Herkes onu ister. Ama günün sonunda kimse onu alamaz,” dedi ve giderken arkasını dönüp İtalyanca, “*In bocca al Lupo*,” dedi.

Bu ne demekti şimdi? Elim ayağım buz kesmişti. Sanki tüm uzuvlarım hareketsiz kalmış gibi yerimden kalkamıyordum. Kadın sanki Afrika yerlileri gibi ağzından zehirli oklar fırlatmış ve beni felç etmişti. İş dünyasında senelerdir kurtlarla kapışıyordum, kendimi korumayı ve yara almadan savaş alanından çıkmayı az çok öğrenmiştim. Ama böyle bir kapışmayı ilk defa yaşıyordum. Resmen beni sözleriyle sağlı sollu tokatlamıştı. Bunu hak edecek ne yapmıştım ki? Daha doğrusu ona ne yapmıştım da canımı acıtmaya çalışmıştı?

“İyi misin?”

Dante bana endişeyle bakarken hızlıca silkelendim. Gözleriyle uyumlu buz mavisi gömleğiyle harika görünüyordu. Eğer yanımda kimse olmasaydı ona o anda sarılmak için neler vermezdim.

“*In bocca al Lupo*, ne demek?”

“*Bol şans* demek. Bir sorun yok değil mi?”

Kafamı hayır anlamında salladım. Paola’nın bana söylediklerini detaylı düşünmeden Dante’ye anlatmayacaktım. Önce bir sindirmem ve tüm bunların ne anlama geldiğini öğrenmem gerekiyordu.

Renata yanımıza gelip ikimize birden sarıldı, ardından oturup bütün gün neler yaptığını anlatmaya başladı. Gözümü ayırmadan onu dinliyorken Dante’nin elini ensemden hissettim. Parmak uçlarıyla enseme okşarken saçlarımın her bir teli elektriklendi. Birileri görecektir diye etrafıma bakındım ama henüz kimse gelmemişti. Renata da heyecanla konuşmaya devam

ediyordu, kıpırdamadan onu izliyordum. Sanki bir kedi gibi mayışmıştım.

Şu anda onunla yalnız kalmayı o kadar çok isterdim ki. Alt tarafı bir gündür işler ciddiye binmişti ve şimdi sanki senelerdir onunlaymışım gibi ayrı kalmaya tahammül edemiyordum.

Bir süre sonra Aida ve Riccardo akşam yemeğine birlikte geldiler ama Dante ikisinin aynı zamanda geldiğini fark etmemişti. Riccardo bana sevimli şekilde göz kırptı, Aida'nın bu adamı neden beğendiğini anlayabiliyordum; sevdiğine sıkı sıkı sarılan, onun için mücadele eden bir erkekti. Maalesef günümüzde onun gibi birisini bulmak zordu. Aida umarım artık kararsızlığını atıp onunla konuşmuştur diye umdum.

Beatrice ise üzerimdekileri görünce neredeyse çığlık atarcasına çok beğendiğini ve aynısından istediğini söyledi. Ama Giulia, “Böyle bir kıyafet sana olmaz anne, önce kilo vermelisin,” deyince kadının hevesini kursağında bırakmış oldu.

“Sen ona bakma Beatrice, inan bana bu tarz sana benden daha çok yakışır. Hatların daha kıvrımlı, benimkisi gibi dümdüz inmesindense sende daha seksi duracaktır,” diye moral verince tekrar neşesi yerine geldi. Biz kadınlar gerçekten de çiçek gibiydik; kolayca solabiliyor, birazcık ilgiyle yeniden açabiliyorduk.

Akşam yemeğinden sonra çocukların yatma saati geldiğinde kızlar dayılarının kendilerini yatırmasını istediler. Dante onlarla beraber gidiyorken Giulia arkasını dönüp, “İnci sen de bizimle gelir misin?” diye sordu.

“Ben mi? Sizi yatırmaya gelmemi mi istiyorsun?”

Giulia yanıma gelerek elimden tuttu ve beni kaldırdı, “Evet, hadi gidelim,” dedi.

Daha önce Beatrice ve ailesinin kaldığı yere hiç gitmemiştim. Collina Verde'nin tam arkasında bungalov tarzı, minik ve tamamen bağımsız bir yerdi. Muhtemelen kalabalık oldukları

için Dante onlara özel olarak burayı yaptırmıştı. İçeri girince Dante çocuklara hemen odalarına gidip hızlıca pijamalarını giymelerini söyledikten sonra salondaki koltuğa oturdu.

“Hazırlanmaları tam yarım saat sürecektir, o yüzden bence otur,” dedi gülümseyerek.

“Tecrübeler her zaman saygı gösteririm,” dedim otururken.

Başını bana doğru çevirip dikkatle bakmaya başladı.

“Dün çok güzeldi,” derken gözleri dudaklarımı buldu. Bana böyle bakarken kalbim neden bu kadar fazla çarpıyordu? Yutkundum.

Biraz daha yaklaştı, ben de ona doğru yaklaştım. Kalbim küt küt atıyordu. Derken kapı açıldı ve Olivia bizi neredeyse burun buruna gördü. Ebeveynime yakalanmış kadar panik oldum ve yerimden sıçradım.

Ne olduğunu anlamaya çalışırken bir Dante’ye bir bana şaşkınlıkla bakıyordu. Sonrasında onunla İtalyanca konuşmaya başladı.

Dante kısaca cevap verdi. Ama ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sonra Olivia bana bakarak İngilizce, “Çok yanlış yapıyorsun İnci, üzülmeni istemiyorum,” dedi ve elinde muhtemelen kızlardan birine ait olan hırkayı bırakıp çıktı.

Ne diyeceğimi bilemedim. Dante hiç etkilenmiş gibi görünmüyordu ama konuşmuyordu da.

Yerimden kalktım ve Dante’ye, “Olivia’nın peşinden gideceğim, onunla konuşmam lazım,” diyerek çıktım.

Olivia’ya yetişmek için adımlarımı hızlandırıp önce Collina Verde’ye baktım ama oraya gitmemişti. Kimse beni görmeden her zaman oturduğumuz yere doğru yürümeye başladım.

Çok az ışıkla aydınlatılmıştı ve uzaktan tam seçemiyordum ama sanırım Olivia oradaydı. Hızlı hızlı yürümekten nefes nefese kalmıştım.

Yanına oturmadan önce hemen karşısında ayakta dikilerek, "Olivia, seni hayal kırıklığına uğrattıysam özür dilerim," dedim, sesim resmen titriyordu. Onun benimle ilgili düşüncelerinin tamamen değişmesi korkunç bir şeydi benim için. Çünkü Olivia'yı, burayı ve burada yaşayan herkesi önemsiyor ve aynı zamanda çok seviyordum. Herkes bana en başından beri aileden biriymişim gibi davranmıştı ve ben de gerçekten bu şekilde hissetmiştim.

Olivia bana ne diyeceğini bilmez şekilde bakarken ellerini sarı ve oldukça yoğun olan saçlarına götürüp havalandırdı.

"İnci anlamıyorsun, hayal kırıklığı yaşamadım. Düşündüklerimin bununla hiçbir ilgisi yok. Şuraya otur," diye sandalyeyi işaret edince hemen karşısına geçip oturdum.

"Benim tüm endişem..." derken durdu. "Daha nasıl kolay anlatabilirim ki? Siz birbirinize göre değilsiniz."

İşte, al sana bir aşk romanı klişesi... Esas oğlanın annesi kızla aralarındaki ilişkiyi onaylamaz.

Gerçekten de Olivia'nın Dante'yle aramızda olanları onaylamaması gibi bir ihtimal aklımın ucundan geçmezdi. Beni sevdiğini ve iyi anlaştığımızı düşünüyordum. Belki de günün sonunda ben yabancıydım, buraya tamamen ait değildim. Belki de Dante'nin benden daha güzel, daha alımlı birisiyle olmasını bekliyordu, tıpkı Amelia gibi. Her genç kız bir prensle evlenmek ister ve her prens de bir prensesle evlenmek ister. Dante'nin hikâyesindeki prenses olmaya uygun değildim.

"Şu an suratının şeklinden aslında ne düşündüğünü tahmin edebiliyorum ama aslında düşündüğün gibi değil," dedi beni ikna etmeye çalışırcasına bakarak.

"Dante gibi erkekler zordur, böyle erkeklere âşık olmamalı-sın. Çünkü onlar atlatılması en zor olanlardır. Sana Amelia'yı anlattı mı, bilmiyorum. Amelia deli dolu bir kızdı, ikisi de birbirlerinin ilk aşkıydı. Böyle şiddetli aşklar ya çok çabuk alev alır, çabuk söner ya da kendini bitirene kadar yanmaya devam eder. Amelia gittikten sonra Dante'nin de büyük bir parçasını

yanında görürdü. Kimseyi sevemedi, istese de sevemedi ve buna izin de vermedi. Şimdi sen, farklı bir dünyadan gelmiş naif, sevgiye hasret, deneyimsiz bir kız olarak onun gibi tüm dalları kırılmış ve artık umudu olmayan bir erkeği değiştiremezsin. Bu işin kötü biteceğini bilerek ve en çok da senin canının acıyacağını bilerek görmezden gelemem. Çünkü sonunda sen üzüleceksin, bunu biliyorum İnci. Ve ortaklığınız bozulacak, tüm bu olanları riske etmeye değer mi?”

Olivia konuşmasını bitirdikten sonra gözüme sanki omuzları çökmüş ve çaresizmiş gibi gözüktü.

Burada tarafını tuttuğu kişi ben miydim? Benim üzüleceğimi çünkü Dante'nin kimseyi sevemediğini söylemişti. Olivia ya daha önce ciddi bir ilişkim olmadığını ve eğer olursa da özel birisini beklediğimi söylemiştim. Dante'yle olmayı seçtiysem buna ne kadar anlam yüklediğimi tahmin edebilirdi. Beni gerçekten önemseydiği için üzülüyordu.

“Beni düşündüğün için teşekkür ederim Olivia, bu benim için çok değerli. Hayatım boyunca hep mantığımı dinledim, işimi her şeyden önde tuttum. Ve neredeyse hiç kalbimle ve duygularımla hareket etmedim. Ama belki bir kere ben de düğmeyi kapatmalıyım,” dedim ve uzanıp ellerini tuttum. “İçgüdülerime güvenirim, beni şimdiye kadar ayakta tutan içgüdülerim oldu. Eğer biraz olsun mutlu olabilme ihtimalim varsa hislerimi dinleyeceğim. Dante bana hiçbir şey vaat etmedi ve ben de ondan bir şey beklemeden bu ilişkiye girdim. Ama sen de biliyorsun, o beni üzmez, bilerek üzmeyeceğini biliyorum. Çünkü o herkesi önemser. Benim için endişelenme,” dedim avucumun içine hapsettiğim ellerini biraz daha sıkarak.

Beni anarcasına gülümsedi ve kafasını salladı. “Umarım her şey istediğin gibi gider İnci,” dedi.

İkimiz de daha sonra hiç konuşmadan, sessizlik içinde böceklerin, rüzgârın ve kimi zaman da yaprakların hışırtılı sesini dinledik.

Olivia'ya bana güvenmesini söylemiştim ama bir yandan da daha önce hiç aklımda olmayan tüm bu endişeler su yüzüne çıktı. Onun dediği gibi her şey mahvolabilirdi. Bu iş, aramızdaki denge, hepsi yanlış bir sözle ya da hareketle yerle bir olabilirdi. Eğer böyle bir şey olursa hem Dante'yi hem de bu zamana kadar uğraş verdiğim her şeyi kaybedebilirdim.

Odama geri döndüğümde kafam çok karıştı, uyumadan önce biraz işlere bakıp öyle yatarım diye düşünüyorken Dante içeri girdi. Henüz bir şey söylememişti ama bakışlarında beni anlamaya ve çözmeye çalışır gibi bir hali vardı. Sanki kafamdakilerin ne olduğunu anlayamıyordu.

Hemen önümde durdu ve “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Evet, yolunda. Olivia ile aramızda bir sorun yok. Sadece ikimiz ve ortaklığımızla ilgili endişelendiğini anlattı. Bu sanırım hepimiz için tuhaf bir durum.”

Alnıma düşen kâküllerimi iterken, “Ve sonra sen de endişelenmeye başladın çünkü o söyleyene kadar bunu düşünmemiştin,” dedi.

Adam müneccim gibiydi, beni bu kadar iyi nasıl tanıyabiliyordu?

“Ben aslında böyle bir insan değilim, işim her şeyden önce gelmeli. Sürekli seninle ilgili hayallere dalıp gitmemeliyim. Sana olan hislerim işime odaklanmamı engelliyor. Olivia'nın dediği gibi aslında tehlikeli bir şeye giriştik. Peki ya...” derken beni dudaklarımdan öperek susturdu.

En hafiften başlayıp en hızlıya doğru şiddetlenerek öpüşmeye başladık. Bir elim ensesine doğru gitmiş, yumuşak saçlarını okşarken o da beni tamamen kendisine çekmişti. Mutluluk böyle bir şeyse daha önce hiç mutlu olmamıştım. Az önce ne düşünüyordum ve ne konuşuyordum, hepsi silinip gitmişti. Şimdi sadece o vardı. Endişelerin canı cehenneme!

Yatakta yanımdaydı, biraz daha kalıp kendi odasına geri dönecekti. Ve bu son gecemizdi, bir daha ne zaman görüşeceği-

miz bile belli değildi. İkimiz de yeni üretim sezonunda yoğun olacaktık. Parmak uçlarımla yüz hatlarında gezinmeye başladım. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum ama sanki yüzünün her bir noktasını hafızama kaydetmek istiyor gibiydim. Önce kaşlarının üzerinden başlayıp gözlerine doğru ilerledim; sonra burnunun, yanaklarının ve en son da dudaklarının üzerinden geçtim.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu gülümseyerek. “Seni hafızama kazıyorum,” dedim ciddiyetle.

Beni yine kendisine doğru çekti ve göğsünde yatmaya başladım. Ben kalp atışlarını dinlerken o da saçlarımla oynuyordu.

“Saçlarını seviyorum,” diye mırıldandı.

“Bahse girerim hiç kızıl saçlı bir kızla çıkmamışsındır,” dedim gülerek.

“Doğal kızıyla çıkmadım, haklısın,” dedi.

Göğsüne hafifçe vurdum.

“Beni kışkırtma Dante.”

“Sinirli halini daha çekici buluyorum.”

“Ama ben senin gıcık hallerini çekici bulmuyorum.”

Türkiye’ye ne zaman geleceğini ve ne zaman görüşeceğimizi sormak istiyordum ama onu sıkboğaz etmekten endişeleniyordum. Aramızdakilerin değişmemesi gerektiğini özellikle söylemişti ve ben bunu bozmayacaktım.

Ertesi sabah hızlı bir kahvaltı yapıp Türkiye’ye dönmek için yola koyulacaktım. Dante’nin otelle ilgili bir işi olduğu için beni Roma’ya her zamanki gibi Antonio bırakacaktı. Vedalaşmak için herkesle Colina Verde’de buluştuk. Aida yanıma gelip kimsenin duymayacağı şekilde, “Biz Riccardo ile resmi olarak sevgiliyiz. Sonunda onunla konuştum. Ayrıca Dante eğitim işini düşüneceğini söyledi. Sen olmasaydın tüm bunlara asla cesaret edemezdim. Çok teşekkür ederim,” dedi ve sarıldı.

“Eğer Dante eğitiminle ilgili fikrini değiştirirse bana hemen haber ver, olur mu?”

“Tamam, kesinlikle.”

Olivia saçlarını bugün ilk defa gelişigüzel toplamıştı, neredeyse özensiz bile sayılabilirdi. Bana sıkıca sarıldıktan sonra yanağımı okşadı ve “En kısa sürede yine bekliyoruz,” dedi.

Üçüzler bana giderken hediye olarak renkli iplerden arkadaşlık bilekliği yapmıştı. Hatta aynılarından Beatrice, Olivia ve Aida’da da vardı. “Artık kızlar takımındansın,” dedi Renata bilekliği takarken.

Gerçekten de bu kızlarla artık bir takımdık ve onlar hayatımda önemli bir yere sahipti. Bir tek Nonna yoktu yanımda. Gitmeden önce onu da görmem gerekiyordu, Marcello ile beraber mutfakta yemeklerin başındalardı. Beni görünce yine aşağıdan başlayıp dikkatlice süzdü ve sonra elime bir paket tutuşturdu. Ardından İtalyanca konuşmaya başladı. İçinde daha yeni yaptığı *focaccia* ekmeği vardı ve yanımda götürmem için hazırlamıştı. Bu kadın görüldüğünden daha yumuşaktı aslında. Birbirimizi anlamıyorduk, aynı dili konuşamıyorduk, aslında ortak hiçbir yanımda da yoktu ama sanırım benden hoşlanmaya başlamıştı. Gülümseyerek ona sarıldım ve yanaklarından öptüm. Kollarımda ufacık kalmıştı ki ben de hiç iri birisi sayılmazdım. Resmen ahtapot gibi sarmalamıştım kadını, çıkamıyordu kollarımın arasından.

“Seni özleyeceğim,” dedim gülümseyerek. Ne dediğimi tabii ki anlamamıştı ama anlarcasına gözleri kısıldı ve tebessüm etti. Bu zor ve inatçı kadını seviyordum.

Onlardan ayrılıp Antonio’yla buluşmak üzere girişe gittim.

Antonio arabanın önündeydi ve tek kolunu arabaya yaslamış, beni bekliyordu. Ona doğru yürüdüğümü görünce yine çapkınca gülümsemeye başladı. Sanırım şansını denemekten yine vazgeçmeyecekti. Beni görünce abartılı bir reverans yapınca ben de ona gülümsemeden edemedim.

“Antonio, yol için güzel müzikler ayarlamışsındır umarım,” dedim.

Dante tam bu sırada hızlı adımlarla yanımıza geliyordu. Antonio hemen toparlanarak onu selamladı ve arabaya bindi.

Kendimi onun çok işi olduğuna ve işin her zaman daha öncelikli olduğuna dair ikna etmiştim. Ama yine de bir parçam beni yolcu etmeye geleceğini umuyordu. Açık kahverengi saçları şimdi gün ışığında ıslıl ıslıl parlıyordu. Saçlarına bayılıyordum ve tabii pek çok yerine, ona dair her şeye...

Birbirimize bakıyorduk ama ikimiz de bir şey söylemiyorduk. Çok aptalca bir durumdaydık, henüz birkaç gündür beraberdik ve özellikle benim için hiç de alışık olmadığım bir olaydı. Nasıl vedalaşacaktık ki? Yanağından şapır şupur öpecek değildim, ben de elimi uzatarak, “Görüşmek üzere,” dedim. Tek kaşı havada, uzattığım ele baktı ve gülümsedi. O da elini uzattı ve tokalaştık ama parmaklarıyla bileğimi okşamaya başladı. Dudaklarına yapışmamak ya da boynuna sarılmamak için kendimi öyle zor tutuyor, “Seni özleyeceğim,” demeyi öyle çok istiyordum ki ama yapamadım. Bunun yerine kâküllerimi her zamanki alışkanlıkla gözlerimin önüne doğru getirdim. Bu benim gerçeklerden uzaklaşma, kaçış yolumdu.

Kafasını hayır anlamında sallayarak bana uzandı ve saçlarımı hep yaptığı gibi kenara itti.

“Görüşürüz,” dedi ve arkasını dönerek gitti.

Arabaya bindim ve Antonio ile hiç konuşmadan yola koyulduk. Ara ara bana bakıyor ve ne düşündüğümü anlamaya çalışıyordu.

“Antonio ne söyleyeceksen hadi söyle,” dedim nihayetinde.

“Hiçbir şey,” dedi ama sonra dayanamayarak, “Yani siz ve Bay Dante?”

“Biz sadece ortağız.”

“Tamam, bir şey söylemedim,” dedi ve konuyu kapattı ama onun bana kırılmasını istemiyordum.

“Antonio şu an her şey çok karışık. Ne olduğunu ben de bilmiyorum,” dedim.

Havalimanına vardığımızda Antonio bavulları indirdi ve bana dikkatle bakarak, “Kendinize dikkat edin, Bayan İnci,” dedi. Sanki bir şey söylemek istiyor ama söyleyemiyor gibiydi. Olivia ve Antonio benim için açık şekilde endişeleniyordu, bunu anlayabiliyordum. Ama neden?

Roma'dan İstanbul'a, İstanbul'dan da Edremit'e iniş yaptım. Neredeyse saatlerdir durmaksızın yoldaydım ve gece yarısı olmuştu. Onur'u havalimanı kapısında beni beklerken görünce sanki senelerdir buradan uzaktaymışım gibi hissettim. Bavulu olduğu yerde bırakıp koşarak boynuna sarıldım.

Bana şaşkınlıkla bakarken, “Ben de seni özlemiştim ama bu kadar değil,” dedi gülerek.

Omzuna vurdum.

“Hadi arabaya atla, çok yorulmuşsundur.” Gerçekten de adım atacak halim kalmamıştı.

Koltuğa geçip kafamı yasladım ve telefonu elime aldım. Dante'ye eve geldiğimi yazacaktım ama vazgeçtim. Biz sevgili değildik, ortaklık. Ona böyle detayları yazamazdım, yazmayacaktım. Ağırlığım olması gerekiyordu, vazgeçtim ve tekrar telefonu çantama geri koydum.

“Evet, ne var ne yok?” diye sordum. Onur'un bu kadar süre Merve'ye maruz kalmasının belirli sonuçları olacaktı, şimdi gazını alıp şikâyetlerini dinlemeliydim.

“İşler yolunda. Sen kolunu incitince ajansla olan randevuyu bu haftaya kaydırdım. Gerçi iyi bile oldu, eklememiz gereken başka şeyler de oldu çünkü. Hepsini gittiğimizde konuşabiliriz.

Ayrıca sabun ve aromaterapi yağlarla ilgili de ar-ge çalışması tamamlandı. Senden onay alır almaz başlamaya hazırız. Avukatımız Mihrimah Hanım'ın sana imzalatması gereken bazı evraklar vardı. Hepsi masanda bekliyor, yarın sabah imzalayabilirsin.”

“Tamam. Merve hâlâ yaşıyor mu? Yani onunla ilgili hiçbir şey söylemedin nedense,” dedim gülerek.

Direksiyon az kalsın elinden kayıyordu, onun gibi bu kadar dikkatli birisinin ilgisinin bir anda dağılmasına birazcık şaşırmıştım.

“Merve ile ilgili sorun yok,” dedi. “Neden, bir şey mi söyledi?” diye devam etti. Paniklemişti ve bu hiç Onur’a uymuyordu. Farklı olan bir şey vardı, benden gizlemeye çalıştığı bir şeyler... Ama üzerine gitmeyecektim, her şeyi Merve’den öğrenebilirdim. Nasılsa her daim konuşmaya ve anlatmaya hazırdı.

Bu sırada telefonum titredi. Dante mesaj atmıştı. Eve sağ salım ulaşıp ulaşmadığımı soruyordu. Aslında kuru bir mesajdı; içinde duygusal, özel algılanabilecek hiçbir şey yoktu. Ama yine de birkaç kez açıp okumaktan kendimi alamadım. Ah, bu ergen tavırları bırakmalıydım. Eğer zamanında gerçekten ergen gibi davransaydım, şimdi bu salakça tepkileri de göstermezdim.

Babaannem, halam ve Merve daha ben kapıyı çalmadan açtılar. Sanki kırk gün süren bir seyahatten dönmüşüm gibi kapının önünde bir çığlık koptu. Bu sırada Onur, bavulumu bıraktığı gibi arkasını dönüp hemen çıktı. En azından içeri girer diye düşünüyordum ama fazlasıyla hızlı gitmişti.

Babaannem hemen omuzlarımdan tutup beni sanki radyoaktif bir maddeymişim gibi parmağıyla iteledi.

“Doğru banyoya, uzun yollardan geldin; hemen banyo yapıp üzerindeki virüsleri, bakterileri atıyorsun, sonra sarılıp koklaşıyoruz,” dedi ve Merve’ye işaret ederek bavulu yere serdiği eski bir çarşafın üzerine koydurttu. Çamaşır sularıyla silindikten sonra açılmaya hazır olacaktı.

Merve odama girmeden önce, “Kuzi değişikliğe hazır mısın? Odan bence harika oldu ama bakalım ne düşüneceksin?” dedi.

“Güneş gözlüğü takmam gerekecek mi? Eğer çok canlı renklerse gözlerimi şimdiden alıştırmam lazım.”

Ama kapıyı açtığımda gözlerim Allah’tan kamaşmamıştı. Gayet güzeldi, bir tarafı deniz mavisine boyanmıştı. Lambam değişmiş, yerine daha modern bir model gelmişti. Ayrıca yatak başıma Merve ve ikimizin fotoğrafının bulunduğu bir çerçeve eklenmişti. Kütüphanemi de düzenlemiş, kitaplarımı daha düzenli şekilde dizmişti.

“Çok beğendim gerçekten. Eline sağlık,” dedim sarılarak.

“Gerçekten mi?”

“İnan, çok beğendim.”

“Tamam, hadi banyoya gir,” dedi.

Yarım saat sonra banyodan çıkıp giyindikten sonra hepsini salonda yan yana dizilmiş oturururken buldum. Merve hemen kalkıp çay getirdi.

“Hadi anlat, nasıl geçti?” diye sordu merakla.

Baştan başlayarak Nonna’nın bana yemek öğretme çabalarını, çiçek festivalini, ata binmeye çalışmamı –tabii ki düştüğümü es geçerek–, Napoli’yi, Çiçek ve Dom ile buluşmamızı ve Roma’yı –yine Dante’yle olan kısımları atlayarak– anlattım. Saat gece yarısını geçmişti ama bizimkiler kocaman açılmış gözlerle, “Hadi anlat, anlat!” dercesine bakıyordu hâlâ. Bir yandan çaylarını yudumluyor, diğer yandan çekirdeklerini çitliyorlardı.

Merve yerinden fırlayarak, “Hadi kuzi, biz yatalım yavaş yavaş, senin de uykun gelmiştir. Ta nerelerden geldin,” dedi.

Bizimkilerin yanından ayrılıp odaya gittik. Merve hemen kendini benim yatağa atmıştı bile. Ben de tekli koltuğa geçtim ve telefonu şarja takarken, “Onur’la sorun yok değil mi? Beni almaya geldiğinde tuhaf davranıyordu,” dedim.

Merve yatakta dikildi ve “Yok yok! Her şey yolunda. Şimdi sen dökül bakalım, bir şeyler değişmiş sende.”

Merve’den başka konuşacağım ve olanları anlatabileceğim kimsem yoktu. Ve gerçekten de birilerine bu olanları anlatmam gerekiyordu.

Attan düştükten sonra beni kucağında taşımasını, odada konuşurken elini tuttuğumda az kalsın öpüşecek olmamızı, havuz başından odaya gittiğimizde öpüşmemizi ve sonra Roma’da birlikte olmamızı, sabahında bana söylediklerini, eski sevgilisinin sorunlarını ve sonrasında intihar etmesini, Hotel Russie’de yaptığımız sohbeti ve son gecemizi, ardından beni hızlı şekilde yolcu etmesine kadar her şeyi sanki bir kısa film tadında anlattım. Beni dinlerken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bir ara yastığa sarılıp tek bir mimik oynatmadan beni dinlediğini fark ettim ki Merve’nin konuşmadan beş dakikadan fazla durması görülmüş bir şey değildi.

“Kızım sen resmen kendi beyaz dizi kitabını yazmış ve yaşamışsın.”

“Her şey fazla gerçekdişiydı. Yani şimdi bile olanlara inanmıyorum. Dante neden benimle olmak istesin ki? Anlayamadığım bu...”

“Kendini gömüyorsun. Ay sen de, Çiçek de aynısınız. Onda da aynı tripler vardı, yedi bitirdi beni zamanında. Yahu neden seni istemesin? Fıstık gibi kızsın. Üniversitedeki gerzo yüzünden tüm özgüvenin bitti gitti senin. Hem adam istemese girmezdi böyle bir ilişkiye, mecbur mu yani?”

Biraz düşününce Dante’nin ilk gördüğümünden beri onu beğendiğimin farkında olduğunu hatırladım. Artık nasıl alık alık baktıysam belli etmişim her şeyi. Belki o kadar da imkânsız değildi. Merve’nin dediği gibi istemese bunu başlatmazdı, zaten ortaklığımız devam ediyordu, hiç yoktan bunu tehlikeye atacak bir şeye girişmezdi.

Sessiz kalınca devam etti: “İşindeki özgüveni biraz kendinde de kullanabilsey keşke. Aman yok, neyse. O zaman çok tehlikeli olurdun, başımıza Adriana Lima kesilirdin,” dedi gülerek.

“Peki, şimdi şu Onur konusuna geri dönüyoruz. Bana aranızda ne olduğunu tam olarak anlatabilir misin?”

İkisi de benden bir şeyler gizliyordu, ne olduğunu tam anlayamamıştım ama sezgilerime güveniyordum, gerçekten sakladıkları bir şeyler vardı.

Birkaç saniye yüzüme kitlendi, sonra az önce tuttuğu yastığa kafasını gömerek, “Biz öpüştük,” dedi.

“Ne?” Sanırım çığlık atmıştım.

“Onur ve sen? Yani ikiniz? Bildiğimiz öpüşmek, dudaklardan falan?”

Kafasını yastıktan çekmeden, “Evet!” diye haykırdı.

Ağzım bir karış açık kaldı. Benim Merve’ım ve benim Onur’um öpüşmüşler miydi?

“Ama siz birbirinizden nefret ederdiniz?” Kafasını yastıktan çekti, yüzü kıpkırmızı olmuştu.

“Evet, hayatımda en itici bulduğum erkek olabilir, ona tahammül bile edemiyorum aslında. Ama dün tartışırken birden gözlerinden kıvılcım çıkmaya başladı. Tam dedim ki tokadı basacak, birden kendine doğru çekti ve öpmeye başladı. İnanılmaz erkeksi ve seksiydi.”

“İnanamıyorum.”

Yüzüm istemeden ekşimişti, ikisi de kardeşim gibiydi ve şimdi onları birlikte düşünmek tuhafıma gitmişti.

“Ama sen nişanlısın, evleneceksin.”

“Evet, biliyorum. Bir pilotla evleniyorum, hem beni çok seviyor ve hem de her halimi beğeniyor, asla eleştirmiyor.”

“Ama? Bir ama gelecek gibi hissediyorum.”

“Ama Barış beni bir senedir Onur’un öptüğü gibi hiç öpmedi,” dedi ve sanki düne geri dönmüş de hafızasında canlandırmış gibi, “Onur’dan böyle bir şey beklemiyordum, bu kadar tutkulu bir öpücük hele ki ondan gelsin. Kesinlikle çok şaşırtıcıydı,” diye de ekledi.

“Peki, ne olacak şimdi?”

“Bilmiyorum, Onur benden nefret ediyor. Belki de beni cezalandırmak için bunu yaptı ya da hep şikâyet ettiği çenemin kapanması için.”

“Merve, nişanına bunu söylemelisin.”

“Ama Barış bunu duyarsa kesin beni bırakır. Hele ki o cada-loz anası duyarsa benim saçımı başımı yolar. Gerçi çok da haksız sayılmaz ya! Kim başka bir erkekle orada burada öpüşen bir kızla oğlunun evlenmesini ister ki? Hayır, bunu saklamalıyım. Hem bir daha olmayacak, buna eminim. Kimsenin bilmesine gerek yok.”

“Merve hayır, saklaman doğru olmaz, bir ömür birlikte olacağın birisine yalan söyleyemezsin. Bana aynısını yaptılar ve inan bana, gerçek eninde sonunda ortaya çıkar. Diğer türlü çok daha acı veriyor,” dedim ve devam ettim: “Bazı insanları her zaman kandırabilirsiniz. Herkesi bazen kandırabilirsiniz ama bütün insanları her zaman kandıramazsınız!”

“Kim söylemiş ki bunu?” diye sordu merakla.

“Abraham Lincoln,” diye cevapladım.

“Zeki adammış, benim gibi aptallar için harika bir söz söylemiş. Of, ne yapacağım ben? Her şeyi berbat ettim.” Elleriyle yüzünü kapatarak ağlamaya başladı. Merve’yi herhalde küçüklüğünden beri hiç ağlarken görmemiştim, elim ayağıma dolandı. Yanına gidip kendime çektim ve sarıldım.

“Geçecek, her şey yoluna girecek. Sadece yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşmen gerek. Hem Onur hem de Barış’la konuş, tamam mı?”

Kafasını olur anlamında salladı ve bana biraz daha sokuldu. Merve'yle bu birkaç aylık sürede daha da yakınlaşmıştık. Anne ve babasının boşanma süreci, bana iş konusunda yardımcı olup Dante'yle iletişim kurmamı sağlaması, Gömeç'e gelip bana destek olması benim için çok önemliydi. Ben de ne olursa olsun onun yanında duracaktım ve elimden geleni yapacaktım. Gerekirse Onur'un kafasını kıracaktım. Merve'yi ne demeye öpmüştü ki? Merve'nin de dediği gibi birbirlerine katlanamıyorlardı. Hele ki Onur, sürekli Merve'yi eleştirip dalga geçiyordu. Buna rağmen neden kızın hayatını mahvetmişti? Nişanlısı tabii ki kabul etmeyecekti ve muhtemelen nişanı bozacaktı. Merve'nin senelerdir hayalini kurduğu tek şey evlilikti, gerçekten de çok zor bir durumun içine girmişti.

Sabah erkenden ofise gittim. Onur senelerdir her gün aynı saatte, dakika sektirmeden, âdeta bir Alman disipliniyle ve tıraşlı haliyle odasındaki sandalyesinde yerini alırdı. İşlerin yolunda gittiğinin işaretiydi onun sandalyesinde oturması. Ama ben geldikten on beş dakika sonra ofisten içeri girdi; saçları başı dağınık, gözleri kan çanağına dönmüştü. Aslında dün beni havalimanında karşıladığında da tuhaftı ama hafta sonu olduğu için çok dikkate almamıştım. Bir işgününde bu şekilde olması büyük bir sorunun olduğunu gösteriyordu. Odamdan içeri daldı ve kapının önünde dün bahsettiği ar-ge çalışmasıyla ilgili bir şeyler anlatmaya başladı. Ama onu dinlemiyordum bile.

"Beni dinlemiyorsun," dedi.

Evet, dinlemiyordum.

"Onur kapıyı kapatır mısın, konuşmamız lazım."

Kapıyı kapatırken kafasını salladı ve derin bir iç geçirdi.

"Seninle konuşmuş," dedikten sonra masamın önündeki koltuğa kendini resmen atarcasına oturdu.

"Sen kafayı mı yedin? Ne demeye Merve'yi gidip öptün? Kızın başına ne kadar iş açtın, farkında mısın?"

Eliyle yüzünü avuçladı, sakalları uzamıştı.

“Bu şekilde olacağını düşünemedim. Özür dilerim.”

“Benden dileme, ondan özür dilemen gerek. Merve'nin nişanlı olduğunu biliyorken nasıl yaparsın bunu?”

“İnci biliyorum, hatalıyım, tamam. Üzerime gelme, zaten iki gündür çok kötü durumdayım.”

“Tamam, peki. Sakince soruyorum, neden yaptın bunu? Gerçekten anlamadığım bu. Ondan öç mü almaya çalışıyordun? Cezalandırıyor muydun? Bir şeyleri mi kanıtlamaya çalışıyordun, ne? Neydi sebep?”

“Ondan hoşlanıyorum.”

İşte bu cevabı beklemiyordum.

“Merve'den mi hoşlanıyorsun?” Ara ara bundan şüphelenir gibi olsam da şimdi bunu ondan duymak beni şaşırtmıştı.

“Evet, uzun zamandır.”

“O zaman neden daha önce hareket etmedin?”

Cevap vermedi ve ayağa kalktı.

“Bu konuyu lütfen kapatalım, daha fazla konuşmaya gerek yok. Ben onu öptüm ama o da bana karşılık verdi. Bundan sonrası onun bileceği iş,” dedi ve çıkıp gitti.

İnanılmaz! İlk defa bana karşı böyle sert konuşmuştu. Kaç senelik dostumu tanıyamıyordum.

Tüm gün bir araya gelmemeye çalıştık, ikimiz de birbirimize sinirliydik. Bu kadar bencil olması beni çıldırtmıştı.

Akşama doğru ofisten çıkmadan önce fabrikada benimle birebir çekim yapmak isteyen ve zeytinyağı ile ilgili bilgi vermemi isteyen bir televizyon kanalından mail geldi. Markamızı tanıtarak, zeytinyağına dair sorular soracaklar ve zeytinyağının önemini anlatmamı isteyeceklerdi. Akşam haberlerinde gösterilecek ve ana haber bülteninde yer alacaktı. Tabii ki balıklama atladım, bundan daha iyi bir fırsat olamazdı.

Şaka maka işler nihayet eski haline dönüyordu. Dante'yle ortak olmamızdan itibaren gerçekten de satışlarımız ve kârımız artmış, onun bağlantılarıyla daha fazla kişiye ulaşmayı başarmıştık. Bunun yanında uzun zamandır cesaret edemediğim farklı işlere de girişmeye kalkmıştım. Aromaterapi yağları, sabunlar, vücut losyonu ve şampuan için çalışmalara başlamıştım. Dante olmasa belki de bunu başaramazdım. Onunla çalışmaya başlamadan önce resmen kapana kısılmış gibiydim, hiç bu kadar çaresiz kalmamıştım. Ama şimdi tüm o kötü günler geride kalmıştı.

Telefonu elime aldım ve Dante'ye haberlerde çıkmamız için bir kanaldan teklif aldığımızı yazdım. Dün bana attığı mesaja kısa bir şekilde cevap verdikten sonra ona bir şey yazmak için çıldırıyor ama kendimi tutuyordum. Şimdi bu, bir çeşit bahane olmuştu.

Birkaç dakika sonra Dante'den mesaj geldi:

Programı buradan izleyemeyecek olmam kötü...

Aptal gibi sırtıtmaya başlamıştım:

İzlemek yerine belki gelebilirsin... yazdım. Ama sonra silerek:

Ben sana videoyu yollarım, diye düzelttim.

İtalyan ortağından bahsetmeyi unutma :), diye cevap verdi.

Onu hiç aklımdan çıkartamıyordum ki...

Merve ve Sibel Halam o akşam evlerine geri döndüler. Merve nişanlısıyla konuşacaktı. Tabii ne halamın ne babaannemin bundan haberi vardı. Onur onları havalimanına bırakmamak için kendine özellikle iş çıkartmış ve onları çalışanlardan biriyle yollamıştı. İkisinin de ne yapmaya çalıştığını anlamak gerçekten mümkün değildi. Kocaman insanlar, küçücük çocuk gibi davranıyordu.

Eve dönüp Barış'la konuştuğunda beni arayacak ve eğer ihtiyacı olursa yanına gidecektim.

15. Bölüm

İki gün sonra yakışıklı sayılacak kadar şirin bir muhabir, ekibiyle birlikte röportaj yapmak için fabrikaya giriş yaptı. Muhtemelen aramızda pek yaş farkı yoktu, zaten direkt İnci Hanım-Oğuzhan Bey modundan çıkmıştık. Hem hazırcevap hem de esprili bir çocuktü. Fabrikayı gezerken yaptıklarımızdan etkilendiğı o kadar belliydi ki sürekli bunu belirtiyordu. Ben ve muhabir önden yürürken Onur arkamızdan asık suratla bizi takip ediyordu.

Üzerimde Merve'nin seçtiğı kısa kollu, diz altında biten pileli bir elbise vardı. Tam yaz modunda ve zeytinlere atıfta bulunan yeşil renge sahipti. Altına hasır, kalın tabanlı sandaletlerimi giymiştim ve yine Merve'nin hatırlatmasıyla ekranda soluk gözükmemek için kalın bir makyaj yapmışım. Oğuzhan sürekli bu genç yaşta böyle büyük bir başarı elde etmemle ilgili övgülerde bulunuyordu.

Fabrikanın üretim bölümünde çekim hazırlıkları başladı. On-on beş dakikalık bir soru-cevap olacaktı.

Oğuzhan soruları sormaya başladı. Neredeyse çocukluğumdan beri bildiğim ve sürekli aşına olduğum konulardı. Bir ara dayanamayıp, "Şimdilerde herkes zeytinyağı üretmeye çalışıyor. Gömeç'te de birçok kötü örnek var maalesef. İnşallah artık yapacakları işi biraz öğrenirler de insanların sağlığıyla oynamazlar," deyiverdim. Haberlere çıktığında herkes kim olduğunu anlayacak, hele Rasım Karagözoğulları duyunca eminim ki hiç hoşuna gitmeyecekti. Ama o bunu çoktan hak etmişti.

Çekim tam bitmişti ki bir ara Oğuzhan zeytinyağı patroni-çesi olmamla ilgili bir espri yapınca kahkahayı bastım.

O sırada Dante, tam karşımda bana bakıyordu, Simone ve Bruno ile beraber gelmişlerdi. Oğuzhan bile neye tutulup kaldığımı anlamak için önce bana, sonra da Dante'ye bakınca durumu açıklamak için hızlıca, "Bahsettiğim İtalyan ortağımız," diye açıklama yaptım ve Dante'nin yanına gittim.

"Hoş geldiniz, geleceğinizi bilmiyordum," dedim gülümseyerek.

Bruno başıyla selam vererek bana gülümsedi –artık buzla-rımız ermişti–, Simone ise alışık olduğum şekilde beni baştan aşağı süzdü ve etrafına bakınmaya başladı.

Dante ise ifadesiz bir suratla bana bakıyordu.

"Çekim bitti sanırım," dedi tek kaşı havada, bir eli cebindeydi. Siyah renkli bir takım elbise ve bembeyaz gömleğiyle yine jilet gibiydi. Kıyafetinde tek bir kırıklılık bile yoktu. Herhalde birkaç gündür görmüyordum ama o kadar özlemiştim ki insan-ları umursamasam direkt boynuna sarılırdım.

Kafamı evet anlamında salladım ve gülümsedim. "Evet, az önce bitirdik. Birazdan yemeğe gidiyoruz ama istersen konuş-mak için ofise geçebiliriz," dedim.

Oğuzhan ekibiyle beraber toparlanırken Simone ve Bruno yine doğaüstü kahramanlar gibi hızlıca ortadan kaybolmuş-lardı. Biz de Dante'yle ofise doğru yürümeye başladık. Arkası dönük önümden yürüyorken kaslı sırtına odaklandım. Kendin-den emin ve kararlı adımlarla, *buranın sahibi benim* havasında yürümesine bayılıyordum.

Ofise girdiğimizde, "Bir şey içer misin, uzun yoldan geldi-niz?" diye sordum. Elimde yine her zamanki şirket telsizi vardı. Tam her zaman sevdiği gibi kahve söyleyecekken bana doğru bir adım attı. Neredeyse burun burunaydık.

"Az önce röportajda çok heyecanlı görünmüyordun," dedi imalı şekilde.

“Sorular bildiğim yerden çıktı çünkü,” dedim neredeyse kekeleyerek.

Elini uzatarak saçlarıma dokundu. Gözlerime bakıyordu, ardından bakışları dudaklarımı buldu. Beni öpecek miydi? Yutkundum ve elimde olmadan dudaklarımı yaladım.

Ama öpmedi ve uzaklaşarak koltuğa geçip oturdu.

Kendimi toplayıp az önceki heyecanımı atlatmaya çalışarak masama geçtim ve oturdum.

Bana dikkatle bakarken cebinden çakmağını çıkarttı.

“Bir sorun mu var? Her şey yolunda mı?” diye sordum.

Bir şey söylemeden önce bana bakmaya devam etti.

“Bilmem, sen söyle.”

“Ne olduğunu bilmiyorum, kristal kürem kırıldı,” dedim gülümsemeye çalışarak.

“Riccardo ve Aida?”

Allah! Öğrenmişti ve bana muhtemelen sinirliydi. Bu tripler ondan mıydı?

Artık bu kadar zaman sonra onun neye sinirlendiğini, neye nasıl tepki verdiğini yüzünden anlayabiliyordum ve şimdiye kadar öğrendiğim bir şey varsa o da eğer ben normal bir durummuş gibi davranırsam her şey normale dönebilirdi.

“Evet, ne olmuş onlara?” diye sordum bacak bacak üstüne atarken.

“İnci bana aptal numarası yapmayı bırak. İkisini ne zamandan beri biliyorsun?”

Kelimelerimi doğru seçmeye çalışarak, “Aida bana daha yeni anlattı ama bu onun sırrıydı. Sana söylememi beklemiyordun herhalde,” dedim.

“Bana söylemeliydin.”

“Ama söylemedim çünkü bana güvenmişti.”

“Kız kardeşim ve yanımda çalışan birisinin sevgili olduğunu biliyordun ve beni uyarma gereği bile duymadın.”

“Onlar birbirlerini seviyorlar Dante. Eğer bu kadar baskıcı olmasan seninle de konuşurdu ama Aida senden o kadar korkuyor ki nefes almak için bile senin iznini alacak durumda.”

“Riccardo ona uygun değil!” diye bağırdı.

“Neden?” diye sordum sakince.

“Aralarında yaş farkı var ve...” dedi sustu.

Daha önce Riccardo’nun da ufak bir suçtan dolayı sicilin lekeli olduğunu biliyordum. Ama Dante’nin bu kadar sık düşündüğünü bilmiyordum. Yanında çalışmasına izin verecek kadar güveniyor ama kız kardeşinin birlikte olmasına izin vermeyecek kadar küçümsüyordu.

“Bizim de aramızda yaş farkı var ve benimle yataarken sorun etmemiştin.”

Bunu söylemem sanırım iyi olmamıştı. Elmacık kemiklerini sıktı ve gözlerini birkaç saniyeliğine kapadı. Sakin kalmaya çalışıyordu ve ben de onun için işleri zorlaştırıyordum. Ama ben buydum, eğer doğru olduğuna inanıyorsam fikrimi sonuna kadar savunabilirdim.

“Seni daha önce de uyarmıştım, aile işlerime karışmanı istemiyorum!” Bakışlarına ürkütücü bir parıltı eklendi.

Geçen sefer böyle bir konu açıldığında sinirlenip kafasına elimdeki elmayı fırlatmıştım, halbuki şimdi oturduğum sandalyeyi bile fırlatabilirdim.

“Aile işlerin mi?” diye kükredim. Ona duyduğum öfkeyle ayağımı yere daha sert vurdum. Gücüm yetse yumruğumla onu devirmeyi dilerdim. Beni anlamıyordu, beni dinlemiyordu! Kendimi ona anlatamıyordum!

“Aile işlerine karışmayayım yani, öyle mi? Beni ailenin yaşadığı yere davet ettin, yemek yediğiniz masada ağırladın, hep-siyle zaman geçirmemi sağladın ve benimle yattın. Sonra kalkıp aile işlerine karışmamamı mı söylüyorsun?”

“Seninle yatmış olmamın bununla hiçbir ilgisi yok. İş hayatımla, özel hayatımı farklı tutarım.”

Genzimden şaşkınlıkla beraber bir kahkaha koptu. “Ben hangi hayatına dahilim peki? İş mi? Özel mi? Çünkü hiçbirine tamamen ait hissetmiyorum da...”

Ağzını açıp bir şey söylüyordu ki vazgeçti, “Senden hayatıma saygılı olmanı ve işleri karıştırmamanı istiyorum. Hayatımıza girdiğinden beri Aida tamamen değişti. Eskisi gibi değil. Onun senin gibi asi, başına buyruk olmasını istemiyorum. Kendine uygun birisiyle iyi bir evlilik yapmasını istiyorum.”

Başıma tokmakla vurulmuş gibi oldum.

“Benim gibi olursa kimse onu istemez çünkü öyle mi?”

“Bunun seninle ve benimle bir ilgisi yok.”

Ayağa kalktım ve önünden geçerek kapıya doğru ilerledim. Tam çıkıyorken oturduğu yerden elimi tuttu ve beni kendine çekti. Neredeyse üzerine doğru düştüm, kucağında duruyordum. İki eliyle yüzümü avuçladı. Hayır, onu öpmeyecektim ve beni öpmesine de izin vermeyecektim. Kendini beğenmiş mafya bozuntusu her istediğini elde edemeyecekti.

Kafamı çevirdim, ama kolay vazgeçmeye niyeti yoktu. Elleri o kadar büyük ve heybetliydi ki beni kendine bakmaya zorladı.

“Direnme İnci!” diye fısıldadı.

Nefesinin sıcaklığını yüzümde hissedebiliyordum. Bana bu şekilde bakmamalıydı. Sanki gücümü test ediyordu. Ama elimden geldiğince karşı koymaya çalışıyordum.

“Ben senin çalışanın değilim Dante. Her istediğini yapamazsın, hele bana hiç yaptıramazsın. Herkes senin yakışıklılığından

etkilenip köpek yavrusu gibi peşinde dolanmak zorunda değil. Benim kendi fikirlerim var ve sırf sen öyle istiyorsun diye sana göre hareket edecek değilim,” dedim zar zor. Kelimeleri nasıl bir araya getirdim, hiç bilmiyordum.

“Seni öpmemi istemediğini mi söylüyorsun?” Gözleri dudaklarımın üzerindeydi, Allah'ım dünyada daha çok istediğim bir şey yoktu. Onu öpmek ve kokusunu içime çekmek istiyordum.

Yeniden yutkundum, ne diyeceğimi bilmiyordum. Gözlerimi kapadım, daha fazla dayanmam mümkün değildi. Beni yavaş yavaş öpmeye başladı. Öyle ki bana ona ihtiyacım olduğunu kanıtlamaya çalışıyor, inatçılığını ve ona olan asiliğimin bedelini ödetiyor gibiydi. Tırnaklarımı boynuna geçirmemle beni tamamen kucağına almıştı.

Delirmiş miydim? Gündüz gözüyle ofisimde, Dante'nin oturduğu koltukta, bacaklarım açık şekilde onun üzerindeydim. Allah'tan camlar filmliydi, ben fabrikanın içini görebiliyordum ama onlar beni göremiyordu. Dünya üzerinde sadece ikimiz kalmış gibiydik. Elbisem bacaklarımın üzerine sıyrılmıştı ve elleri bacaklarımın üzerinde geziniyordu.

Ne kadar öpüşmüştük, bilmiyorum ama eğer şimdi durmazsak daha da duramazdık.

Aklımdan geçenleri hissetmiş gibi yavaşladı. Gözlerimiz yeniden birleşti. Kucağından hâlâ kalkmamıştım. Yüzü o kadar yakınımdaydı ki nefesi resmen üzerimde geziniyordu. Bu da beni inanılmaz derecede heyecanlandırıyordu.

“Beni zorlama İnci,” diye fısıldadı.

“Sen de beni zorlama o zaman,” diye cevap verdim.

Saçlarımdan kendine doğru çekerek beni yeniden öptü ama dudaklarımı acıtırcasına öpmüştü.

Derin bir nefes alarak kucağından kalktım, üzerime çekidüzen vermeye çalışırken beni izliyordu.

“Konuşmamız henüz bitmedi.”

“Sana söylemiştim Dante, beni korkutamazsın. İsteddiğinde seninle konuşmaya hazırım,” dedim bilmiş bir ifadeyle.

Sonra masada duran telsiz telefonu da alıp ofisin kapısından çıktım. Güçlü ve bağımsız olmaya o kadar alışmışım ki bunun devam etmesini istiyordum. Onun arkamdan geleceğini umarak önden yürüdüm. İstedğim olmuştu, arkamdan geliyordu. Koridorda Oğuzhan’a rastladık, muhtemelen ofisimi arıyordu. Allah’tan beş dakika önce çıkmıştık, yoksa çocuğa yakalanacak ve rezil olacaktık. Kızaran yüzümü ve dağılan saçlarımı fark etmemesini umdum.

“Yemeğe geliyorsun değil mi?” diye sordu gülümseyerek.

Dante çocuğun ne sorduğunu anlamamıştı ama elini sırtıma koyup parmaklarını hafifçe gezdirince tüylerim diken diken oldu.

“Evet, şimdi geliyorduk biz de,” dedim.

Oğuzhan, Dante’nin yarısı kadardı ve Dante onun yanında o kadar heybetli duruyordu ki aralarındaki fark oldukça belliydi.

Yemek masasında Dante tam karşıma geçip oturdu, Oğuzhan’ın İngilizcesi çok iyi olmadığından Dante’ye bir iki soru sorup tüm ilgisini bana çevirdi.

Sonradan daha uzun bir röportaj yapmak istiyordu, gazete ayağında da tanıdıkları vardı ve köşeyazısı ayarlayabileceğini bile söylediğinde gözlerim parıldadı. Eğer gazetede söylediği gibi yer alabilirsek bu işlerimizi çok olumlu etkilerdi. Bruno, Dante’nin yanındaydı ve onun da gözü tıpkı Dante gibi Oğuzhan’daydı. Memnuniyetsiz bir ifadeyle bize bakarlarken gerçekten ikisini de gırtlaklamamak için kendimi zor tuttum. Benden ne istiyorlardı? Türkiye’nin en prestijli haber kanallarından birinde yer alacaktım. İnsanlar bunun için cebinden dünya kadar para harcıyordu. Ne yapacaktım, Oğuzhan’a surat

mı asacaktım? Tabii ki elimden geldiğince sevimli davranmam gerekiyordu.

Yemek sonrası Oğuzhan benimle irtibat kuracağını söyleyerek ayrıldı. Dante elleri cebinde bana dik dik bakıyordu. Simone ve Bruno'nun yanında onunla rahat konuşamayacak, daha doğrusu tartışamayacaktım.

"Sana Gömeç'i gezdirmemi ister misin?" diye sordum.

"Üzerindekilerle rahat gezebilecek misin?" dedi ayağımdaki kalın tabanlı ayakkabıları ve elbisemi kastederek.

"Bana on beş dakika ver, hazırlanıp geliyorum," dedim ve eve gittim. Babaannem bir yandan akşam yemeği hazırlıyor diğer yandan kulaklığıyla müzik dinliyordu. Beni görünce el salladım ve odama gidip hazırlanmaya başladım. Üzerime düz bir tişört ve altına da kot şortumu giyindim. Ayağıma da rahat yürüyebilmem için sandaletlerimi geçirdim. Saçlarımı tepeden topuz yaptım, hava sıcaktı ve zaten terlemiştim.

Dante girişte arabalarının önünde bekliyordu. Elimdeki anahtarları sallayarak, "Ben sürüyorum," dedim.

Yüzünde sevimli bir gülüş belirdi. Ah, evet, seni İtalyan maçosu. Burada benim kurallarım geçer!

Babamdan kalan pikaba geçip oturdum. Dante o jilet gibi görüntüsüyle arabada fazlasıyla ciddi kalmıştı. Ceketini çıkarıp arka koltuğa düzgün bir şekilde serdi, sonra gömleğinin kollarını kıvırmaya başladı.

Biraz da ona gıcıklık olsun diye toprak yolda patinaj çekerek kalkış yaptım. Bir eliyle hemen tepesindeki tutacağı buldu ve tuttu, onun bu halini görünce gülümsedim.

"Kadınların araba kullanmasına da karşı mısın acaba?"

"Beni mağara adamı mı sanıyorsun sen?"

"Bilmem, sen söyle. Bugünkü o tavırların neydi?" Bir yandan da yola bakıyordum, aslında nereye gideceğimizi tam ola-

rak bilmiyordum. Birazdan gün batacaktı. Geçtiğimiz yolun üzerinde günbatımını göreceğimiz bir yer vardı. Sağa sinyal verip oraya yanaştım. Birkaç araba daha vardı, büyük çoğunluğu fotoğraf çekmek için durmuştu. Güneşin batmakta olduğu ufuk çizgisinde kıızıllı-sarıllı bir renk cümbüşü oluşmuştu.

Araba durunca gözlerimi ona çevirdim, o ise büyüleyici manzarayı seyrediyor ve hiçbir şey söylemiyordu.

“Güç çok tehlikeli bir şey, önce sahip olmak için, sonra sahip olunca da kaybetmemek için mücadele ediyorsun,” dedi.

“Dante, Aida ile ilgili olan şeyi gücünü yitirmek olarak mı görüyorsun? Eğer öyleyse lütfen bu şekilde düşünme. O kendi fikirleri olan ama seni üzmekten çok çekinen bir genç kadın. Ona güvenmelisin, bırak kendi kararlarını kendisi alsın. Onun eğitimiyle ya da birlikte olacağı kişiyle ilgili kararlar verme,” dedim ve bana cevap vermeyince devam ettim: “Ailenden birisi değilim, sadece iş yaptığın birisiyim. Bunu her fırsatta bana hatırlatıyorsun ama Aida’yı önemsiyorum. Onun mutlu olmasını istiyorum. Doğru olduğunu düşündüğüm bir konuda sırf sen aksini istiyorsun diye öyle düşünmüyormuşum gibi davranamam. Her dediğine onay veren ya da onu yapan, edilgen bir kadın olamam, bunu benden bekleme.”

Nihayet kafasını çevirdi ve bana baktı. Ne diyecekti bilmiyordum.

“Bugüne kadar benden korkmayan tek kadınsın.”

“Biliyorum,” diye cevap verdim. Eğer kemerim bağlı olmasaydı onu oracıkta hemen öperdim. Bana o kadar güzel bakıyordu ki... Ama elimin kolumun bağlı olması ve ona kolayca ulaşamamam ikimiz için de en hayırlısıydı.

Konuyu değiştirmek için, “Manzarayı beğendin mi? Havali festivallerimiz yok ama burası en sevdiğim yerlerde ilk sırada. İkinci sırada Spello var.”

Gülümsedi, şimdi o özlediğim göz kenarlarındaki kırışıklıklar ortaya çıkmıştı. Bu, aramızın iyi olduğuna işarettti. Onu öpemiyor olabilirdim belki ama uzanarak elini tutabilirdim.

Daha önce olduğu gibi yine şaşırdı, elini tutan elime baktı.

“Seninle kavgaya etmeyi sevmiyorum Dante,” diye itirafta bulundum.

“Ben de sevmiyorum ama buraya gelirken seni gerçekten kucağıma alıp pataklamanın hayallerini kuruyordum. Bir de gazeteciyle cilveleşirken görünce tepem attı.”

“Cilveleşmek mi?” Bir an İngilizceden Türkçeye çevirirken bu kelimenin doğru anlamını anlayıp anlamadığımı düşündüm ama hayır gayet net bir şekilde *cilveleşmek*, *flörtleşmek* demişti.

“Onunla cilveleşmiyordum,” diye sinirle itiraz ettim. “Gerçekten bazen senin Avrupalı olduğuna inanasım gelmiyor,” diye söylendim.

Yine muzipçe gülümsedi. Onun bu sevimli halini görünce ben de kendimi tutamayıp gülümsedim. Gözleri yine çapkınca üzerimde dolaşmaya başlarken arabayı çalıştırmak için panikle gaza yüklendim. Akşam eve dönmeliydim yoksa babaannem beni keserdi. Dante’yle –her ne kadar istesem de– Gömeç sınırlarında birlikte olmam kesinlikle mümkün değildi.

“Bu gece nerede kalıyorsunuz? Yer ayarladınız mı?”

“Evet, geçen sefer kaldığımız yerde.”

“İsterseniz bu gece bizim evde kalabilirsiniz, yerimiz var.”

“Seninle kalmamı istiyorsun yani?” diye sordu tek kaşı havada.

“Benimle değil, bizimle,” diye düzelttim. “Evin sınırlarında yaramazlık yapmamız mümkün değil Dante. Babaannem oldukça eski kafalıdır ve İtalyan mafyalarının kafasını tavayla kırmaktan da çekinmez.”

Resmen kahkaha attı ve kafasını sallayarak, “İkisi Nonna ile iyi anlaşırlardı,” dedi.

Eğer Nonna, Villa Delfino çatısı altında Dante’yle birlikte kaldığımı ve neler yaptığımı bilse ikimizin de tavuk gibi tüyle-rini yolardı.

Eve dönüş yolunda ikimiz de gülümsüyorduk. Geldiği için çok mutluydum ve en azından bir gün daha benimleydi. Sonra İstanbul’a geçip bir iş görüşmesi yapacak ve aynı akşam Spello’ya geri dönecekti.

Babaannemi yoldan arayıp Dante, Simone ve Bruno’nun bizim evde kalacaklarını haber verdim. Kadın senelerdir hiç bu kadar heyecanlanmamış olabilirdi.

Eve vardığımızda Simone ve Bruno da fabrikanın bahçesinde oturmaya devam ediyorlardı. Keyifleri oldukça yerindeydi. Dante ve beni yan yana görünce hemen ayağa dikildiler. Dante yanlarına gidip onlarla konuşunca arabaya binip bir yere gittiler.

Dante benimle beraber eve geldi. Babaannem kapıda onu bekliyordu, onu her gördüğünde yüzü kıpkırmızı oluyordu.

Dante’yi evimizin salonunda, goblen desenli tekli berjerde otururken hayal etmem mümkün değildi ama gerçektir. Ayna gibi parlak ayakkabılarını kapının önünde bırakmış, muhtemelen alındığından beri hiç giyilmemiş misafir terliğini giymişti. Ona kahve yapmak için içeri gittiğimde babaannem arkamdan geldi. “Bu çocuk çok yakışıklı, farkında mısın?” diye sordu.

Kahveyi fincana döktüğüm anda babaannemin lafına kahkaha attığım için az kalsın elimdeki cezveyi düşürüyordum. “Evet, farkındayım,” dedim. Dante’yi gördüğüm ilk saniye onun ne kadar yakışıklı olduğunu farketmiştim. Şimdiyse sadece yakışıklı bir yüz olmaktan çıkmıştı. Onu tanıdıkça tamamen görüntüsünün ötesinde olduğunu anlamıştım. Öyle bir şeydi ki şimdiye kadar hep aşk kitapları okuyarak, olmayacak karakterlerin havalini kurmuştum. Esas oğlanlar öyle mükemmellerdi

ki ulaşamazlardı ve onlara sahip olunamazdı. Sonra karşıma Dante çıkmıştı. Sırtını dağlara dayamış kadar özgüvenliydi. Herkesi önemseyen, herkesi koruyup kollayan, korkusuz bir kahraman gibiydi.

Elimde kahve, salona geri döndüğümde Dante yerinde değildi. Ayağa kalkmış, elleri cebinde, yemek masasının önündeki büfede dizili fotoğraflara bakıyordu.

“Kahven hazır,” dedim bir an önce yerine geçip oturmasını dileyerek.

Çerçevelerden birisini kaldırdı ve bana çevirdi. “Annen, değil mi?”

Evet, haklıydı. Annemle ikimizin fotoğrafıydı. Ben beş yaşlarındayken fabrikanın önünde çekilmiştik.

“Ona çok benziyorsun, tıpkı senin gibi çok güzelmiş,” dedi.

Hayır, ağlamayacaktım. Bu çok saçma olurdu.

“O benden daha güzeldi,” dedim ve kahvesini sehpaye bıraktım.

Çerçeveyi yerine koyduktan sonra az önce oturduğu tekli koltuğa geri döndü ve kahvesini eline aldı.

Babaannem içeride harala gürele akşam yemeğini hazırlıyordu. Fırında biberiyeli tavuk ve patates püresi pişiriyordu. Ayrıca yanında bizim için hazırladığı zeytinyağlılar da vardı.

Bir saat sonra Bruno ve Simone, ellerinde neredeyse kapı kadar büyük bir çiçekle geldi.

İkisini çiçeğin arkasında görünce kahkahayı patlattım, bizim yerel çiçekçi onlara tahta ayaklı cenaze çelenklerinden kakalamıştı.

Çelenkle beraber kapının önünde dikildiklerini görünce Dante’nin ağzı şaşkınlıktan açık kaldı ve ardından ikisini de İtalyanca azarlamaya başladı. Babaannem çelengi görünce gül-

müş ama bir yandan da hoşuna gitmişti. Herhalde senelerdir kimseden böyle bir jest görmemişti.

Yemek masasını Simone ve Bruno yardımıyla kurduk. Babaannem âdet gereği Onur'u da çağırmıştı. Aramız hâlâ oldukça limoniydi ama babaannem anlamasın diye çok da çaktırmamaya çalışıyorduk.

Akşam yemeği sakın geçti. Onur sofrayı kaldırmama yardım ederken, "Beni eleştirirken sen bunu neden kendinde uygulamıyorsun acaba?" diye fısıldadı. Mutfakta yalnızdık.

"O ne demek şimdi?"

"Birbirinize bakışlarınız... Salak değilim İnci, ne zamandır birliktesiniz?"

"Biz birlikte değiliz, yani resmi olarak bir şey yok," dedim ama söylediğim oldukça saçmaydı. Her bir araya geldiğimizde ellerimizi üzerimizden çekemez hale gelmiştik. Şimdi de kalkmış aramızda resmi bir şey yok diyordum.

"Tabii, öyledir. Ben sana baştan söylüyorum. Üzüleceksin. Bunu bilmek için âlim olmaya gerek yok. O adam senin için uygun değil İnci."

Babaannem mutfığa girip birkaç bardak bıraktı ve sonra tekrar içeri girdi. İkimiz de sustuk. Çıkınca devam ettim:

"Hayır, aksine o benim için doğru. Bunu sana nasıl anlatabilirim, bilmiyorum ama içimdeki her bir nokta bunun kesinlikle doğru olduğunu söylüyor. Onu ilk gördüğümde biliyordum. Gözlerine ilk baktığımda biliyordum. Beni üzmeyeceğini biliyorum." Bu cümleyi en son, bizi baş başa yakalayan Olivia'ya da söylemiştim. Neden sürekli bu cümleleri tekrarlayıp duruyordum ki?

Elindekileri bırakıp, "Tamam, benden ne yapmamı bekliyorsun peki bu durumda?" diye sordu.

"Benim için mutlu olabilirsin mesela."

“Kuzenini öptüğüm için bana nutuklar atıyorsun. Ama sen gidip Hollywood filmlerinden fırlamış bir İtalyan mafya babasıyla sevgili oluyorsun,” diye söylendi.

“Mafya babası değil, o bir iş adamı,” diye düzelttim sinirle.

“Bu iş için onay vermemi bekleme İnci. Böyle adamlar kitaplarda bile kızların kalbini kırarlar. Gerçek hayattaysa seninkini limon gibi sıkırlar, emin ol. Bana ağlayarak, ‘Haklıymışsın,’ diye gelme.”

“Gelmeyeceğim, emin ol! Ayrıca senden izin falan da istemiyorum,” dedim ama hâlâ sinirim geçmemiştii. “Hep kenarda durup etrafında neler olup bittiğini izledin ve hiçbir şey yapmadın. Madem Merve’den bu kadar hoşlanıyordun, neden gidip onun başkasıyla nişanlanmasına ses çıkartmadın,” dedim.

“Ne yapacaktım? Şansım olmadığını biliyorken kendimi küçük mü düşürecektim?”

“Sonu iyi ya da kötü biter, bunu bilemem. Ama en azından ben denedim ve mutlu olmak için bir adım attım. Sense korktuğun için denemedin bile, bu yüzden hep keşke diyeceksin...”

Bana neredeyse nefretle baktı ve hiçbir şey söylemeden çıkıp gitti. Evden öylece çekip gitmişti.

Saat gece yarısına yaklaşmış ve artık yatma vakti gelmişti. Simone ve Bruno bir odada, Dante ise benim odamda kalacaktı; ben de babaannemle uyuyacaktım. Dante ile bizim evde, aynı çatı altında kaldığımıza inanamıyordum.

Babaannem elime su bardağı tutuşturup Dante’ye götürmemi söyledi.

İki kere kapıyı tıklattıktan sonra Dante kapıyı açtı, üzerinde hâlâ gömleği ve kumaş pantolonu vardı. Gömleğinin düğmelerini yarıya kadar açmıştı.

Elimde tuttuğum bardağı gösterince, “İçeri gelsene,” dedi. Açık gömleğinin arasından göğüs kıllarını görüyordum. Bak-

mamaya odaklandım ve eline hemen bardağı tutuşturdum.

“Canını sıkan nedir?” diye sordu.

“Önemli bir şey yok,” dedim ama çenem durmadı ve “Sorun ikimizin birlikte olması. Önce Olivia, sonra da Onur aramızda olan şeyin eninde sonunda beni üzeceğini söylüyor. İkisi de böyle düşünüyor. Ben bu kadar kolay incinecek birisi olduğum için mi bunu söylüyorlar? Yoksa senin beni üzeceğini mi anlatmaya çalışıyorlar?”

“Seni bilerek üzmem, asla!”

“Biliyorum.”

“Ve sen görüldüğünden daha güçlüsün. Benim gibi bir adam bile doğru bildiklerinle ilgili kafa tutup aklından geçenleri söylemekten asla çekinmiyorsun. İş konusundaysa bir kaplan gibisin. Senin narin olduğunu düşünmüyorum.”

“Teşekkür ederim,” dedim, sözleri oldukça rahatlatıcıydı. “Bir gün, bu aramızdaki her neyse, yürümezse bunu medeni şekilde konuşabilmeliyiz Dante.”

“Tamam, –aramızdaki her neyse– seninle medeni şekilde konuşacağıma söz veriyorum,” dedi gülümseyerek.

“Gitmem gerek,” dedim ondan kurtulmaya çalışıp.

“İyi geceler öpücüğü yok mu yani?” dedi kaşları çatılmış halde.

“Hayır, iyi geceler öpücüğü benim için çok tehlikeli,” dedim kapıya doğru giderken. Hâlâ koltuğumda oturuyordu. Birden o ana kadar oturduğu koltuğun arkalığında durduğu için sırtına battığını yeni ayımsadığı çocukluk ayıcığını buldu ve eline alıp şaşkınlıkla baktı.

Gülmemek için dudaklarımı ısırdım.

“Ayıcığıma iyi bak, yarın görüşürüz,” dedim ve çıktım. Ama kapının arkasında birkaç saniye kıpırdayamadım. Çizgi film

karakterleri gibiydim, bir anda kulaklarımdan ateş fışkıracak sandım. Babaannemin kaldığı odaya ayaklarım beni nasıl götürmüştü, onu bile bilmiyorum.

Gece masum olmayan rüyaların ardından sonunda sabah olmuştu. Dante, Simone ve Bruno, salonda katalog çekimi varmış gibi bir şıklık ve dinçlikle oturuyor, sabah kahvelerini yudumluyorlardı. Hepsinin elinde de telefonları vardı. Dante beni görünce hemen kahve fincanını sehpaye koydu ve gözlerini açarak üzerimi işaret etti. O işaret edinceye kadar farkında bile değildim. Ben onları hâlâ uyuyorlar diye düşündüğüm için askılı gecelikle elbise arası kısa bir şeyle karşılarına dikilmiştim.

Simone salakça sırtıyor, Bruno ise başka tarafa bakıyordu. Hızlıca odama gittim. Dolabımdan bir tişört ve kot pantolon bulup giydim. Dante yatağı toplamış, havalanması için pencereleri açmıştı. Gayet tertipliydi.

Geri döndüğümde babaannemin neşeyle kahvaltıyı hazırladığını ve masayı kurmaya başladığını gördüm. On dakika sonra hepimiz masanın etrafındaydık. Öyle iştah ve keyifle yediler ki adamların daha önce geldikleri hiçbir otel ya da restoranda Türk kahvaltısı yapmadıklarını falan düşünmeden edemedim. Dante bile babaannemin, özellikle benim için yaptığı gül reçelini yarıya indirmişti.

Kahvaltı sonrası Dante babaanneme yeniden geleceğine dair söz verirken hep beraber fabrikanın önüne park ettikleri arabalarına doğru yürüdük. Dante az önce yürürken taktığı güneş gözlüğünü çıkardı ve bana gülümseyerek baktı: “Değişik bir akşam oldu, senelerdir hiç bu kadar uslu davranmamıştım.”

Birileri bakıyor muydu emin değildim ama bir adım atarak tıpkı onun bana yaptığı gibi önünde durdum. “Sana bu konuda yeterli şekilde teşekkür edeceğim, merak etme,” dedim.

“Sabırsızlanıyorum,” dedi ve güneş gözlüğünü tekrar takarak arabaya bindi.

Siyah Vito'nun toprak yolda gözden kaybolmasını izlerken onu bir daha ne zaman görebileceğimi düşünüyordum.

Allah'tan tüm gün kafamı meşgul edecek işlerim vardı. Gömeç'in girişinde yeni üreteceğimiz sabun, aromaterapi yağ ve duş ürünleriyle birlikte zeytinyağlarımızı satacağımız butik bir dükkân kiralamak için emlakçı Beşir Bey'le buluşmuştum. Birkaç dükkân gezdikten sonra hem lokasyon hem de bütçe olarak en uygun olanını kiraladık. İki hafta içinde dükkânı satışa hazır hale getirmek için elimizi çabuk tutmamız gerekiyordu. İşler yolundaydı ve yeni adımlar atmak inanılmaz keyifliydi.

İki gün sonra akşam haberlerindeydim. Yüzüm ve sesim sanki bana ait değildi, kendimi izlerken sanki başkasına bakıyor gibiydim. Ama kendime güvenim ve rahatlığım takdire şayandı. Hele ki Rasım Karagözoğulları'na atıfta bulunduğum kısmı bin kere izleyebilirdim. Onun da bunu izlediğinde suratının alacağı şekli hayal edemiyordum.

Uzak akrabalarımızdan birkaçı, üniversiteden eski bir arkadaşım, Sibel Halam, Onur'un annesi, çalıştığım ajansın sahibi, avukatımız Mihrimah Hanım arayıp tebrik etmişti. Ben de, söz verdiğim gibi, internetten aldığım kaydı Dante'ye yolladım. Ama birkaç saat geçmiş olmasına rağmen cevap gelmemişti.

Merve akşam uyumadan önce beni aradı, sesi telaşlı geliyordu.

"Konuştum kuzi, Barış'la konuştum. Konuya nasıl gireceğimi bilemedim, ona ilişkilerden bahsettim. Güvenin önemli olduğunu, birbirimizden bir şey saklamamamız gerektiğini falan. Hatta senin üniversitede yaşadığın şeyi, Hakan'ın sana yaptığı öküzlüğü bile anlattım."

"Evet, ne dedi?"

"Ben daha Onur meselesine girmeden kendisi itirafta bulundu! Yer hosteslerinden birisi –ki kendisi de iki senedir başkasıyla birlikteymiş–; bir buçuk ay önce onunla takılmışlar. Demek bir

yerden öğrendiğimi düşündü ki her şeyi yumurtladı. Kendisi beni aldatmış esas, boynuzlanmışım da haberim yokmuş. Ama çok pişmanmış ve asla bir daha tekrarlanmayacakmış. Böyle bir şeyi ondan hiç beklemezdim, gözümün içine baka baka yalan söyledi hayvan! Buna inanabiliyor musun?”

“Yuh diyorum! E sen Onur meselesini söylediğinde ne tepki verdi?”

“Valla ben Onur’dan falan bahsetmedim. Kendisi yatmış kalkmış elin kızıyla, ben ufacık bir öpüşme yüzünden niye kendimi suçlu göstereyim. Hiçbir şey demedim, o çeksin vicdan azabını.”

“Anlamadım, şimdi ayrıldınız mı devam mı ediyorsunuz?”
Kafam feci karışmıştı.

“Devam ediyoruz,” dedi. Ama sesi oldukça umutsuz çıkmıştı.

“Merve sen bu adamı sevdiğine ve evlenmek istediğine emin misin?”

Ses vermedi.

“Ne olur bu evlilik saplantısını bırak artık. Hayat sadece bir kâğıt parçasına atacağın imzadan ibaret değil, sonradan pişman olmanı istemiyorum. Belli ki Onur’la ikiniz arasında bir şeyler var.”

“Onur Bey’in umurunda bile değilim. Erkek olup karşıma çıkamadı bile. Ben evlenip gidince kendisi pişman olsun, ben değil.”

“Sana inanmıyorum, ona inadından evleniyorsun şu anda, farkında mısın? İkiniz de çok aptalsınız.”

Hem Onur’u hem de Merve’yi bir odaya kilitleyip aralarındaki husumet, sorun neyse çözmelerini istiyordum. Göz göre göre uçurumdan aşağı atlamak üzereydiler. Bununla ilgili acil bir plan yapmalıydım.

16. Bölüm

Tam planladığım gibi on beş gün sonra ürünlerimizi sergileyeceğimiz yeni dükkân açıldı. Ortağım olduğu için Dante'yi de açılışa davet etmiştim ama gelip gelmeyeceğiyle ilgili hiçbir şey söylememişti. Merve ve Sibel Halam da İstanbul'dan gelmişti. Onur'la resmen köşe kapmaca oynuyorlardı. İkisi de aynı metrekarede olmamaya çalışıyor, birbirlerine kesinlikle bakmıyorlardı. Merve sırf ona inadından “Dön de ne kaybettiğine bir bak” dercesine en havalı elbiselerinden giyinmiş; saç ve makyajıyla harika görünüyordu. Onur ise iki haftadır kendini iyice salmıştı, saç başı dağınıktı. Her şeyin normale dönmesini o kadar istiyordum ki... Bu hepimiz için çok garipti. Bu akşam ikisini bir araya getirecek, herkesin eteğindeki taşları dökmesini sağlayacaktım. Onur'a iş konusunda da ihtiyacım vardı, bu ara hiçbir şeye tam odaklanamıyordu. Açılışın bitmesine yakın, neredeyse herkes dağılmış, çok az kişi kalmışken Rasım kapıdan içeri girdi.

Onu görmezden gelmek en iyisiydi, sonuçta onu buraya davet etmemiştim. Ama gevrek gevrek gülerek gezinmeye başladı; ürünleri raflarından alıp kaldırıyor, sonra geri bırakıyordu.

“Ooo, hayırlı olsun İnci Hanım, dükkânınızı da açmışsınız, maşallah maşallah!”

“Teşekkür ederim,” dedim .

Sonra elindeki sabunlardan birisini aldı ve kasaya gitti. “Bizim de çorbada tuzumuz olsun, bir şeyler alalım,” dedi ve öde-

me yaptıktan sonra çıkıp gitti. Babaannem bana merakla ve endişeyle bakarken ona gülümsedim. Rasım her zamanki gibi akhaba edasıyla dolanıp duruyordu işte.

Bizim kızlarla dükkândan çıkıp hep birlikte eve geçtik. Onur yeni başlayan yöneticiyle beraber bir süre dükkânın başında olacaktı.

Ama bugün neredeyse tüm gün fabrikadan uzaktaydım ve kapanmadan ofise gidip bilgisayarımı almam gerekiyordu. Açılıştayken bakamadığım maillerimi uyumadan önce kontrol edecektim.

Bizimkiler çayı demlemişlerdi, iki dakikada gidip dönmem gerekiyordu. Hızlıca fabrikaya girdim. Kapıdaki bekçiyi görmedim, muhtemelen çevreyi turluyordu. Ofise gidip bilgisayarıma almış çıkıyordum ki Rasım kapıda belirdi. Bu herif aynı gün içinde iki kere zebella gibi ne dikiliyordu karşımda? Bu saatte ne işi vardı burada? Bir de Dingo'nun ahır gibi her aklına estiğinde gelemezdi, burası kurumsal bir işyeriydi. Kesinlikle yeni açılan dükkândaki ürünlerle dalga geçecekti. Benim gibi birinin yaptığı her iş onun için alay konusuydu zaten.

"Ne için gelmiştiniz Rasım Bey?" diye sordum ciddiyetle. Bilgisayar çantam omzumda asılıydı ve masanın hemen arkasında ayakta duruyordum.

Benden bugün aldığı sabunu cebinden çıkardığı gibi masama doğru fırlattı.

Göz ucuyla sabuna baktım. Ona dokunmayı düşünmüyordum, bu pis herifin dokunduğu şeye parmağımı sürmezdim.

"Çok beğendim, mis gibi kokuyor. İnsan elini yıkamaya kıyamaz. Sonra düşündüm ve dedim ki bu sabun senin gibi kokuyor olabilir mi? Bir gelip kontrol etmek istedim."

"Anlamadım?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Anlayacaksın," dedi.

Rasım kapıdan bana doğru yürürken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Masanın arkasında donup kalmıştım. Titreyen ellerimle telsizi bulmaya çalışıyordum, tam elime almıştım ki yere düştüm.

“Bana bak, polis çağırıyorum. Defol git odamdan hemen!” diye bağırdım.

Bu sırada burnumun dibine kadar gelmişti bile. Sandalyeyi onunla önümde set olarak tutuyordum. Bir elim hâlâ bilgisayar çantamın askısında idi. Onu bırakıp masanın altından kaçabilirdim. Evet, bunu yapabilirdim, ufak tefek olmam ilk kez bir işe yarayabilirdi.

Aramızda çok az bir mesafe vardı. Durduğum yerden ondan gelen buram buram alkol kokusunu duyabiliyordum. Rasım zilzurna sarhoştur. Ama herifin nasıl bir bünyesi varsa deli gibi her şeyi yapabilecek kararlılıkta görünüyordu. Eliyle sandalyeyi çekiştirirken bilgisayar çantamın askısını indirdim ve sanki bir çeşit kalkan gibi onunla aramda tuttum. Bu sefer bilgisayarın askısını tuttu ve sallamaya başladı. Şimdi ne yapacaktım? Bekçi neredeydi? Kimse beni duymuyor muydu?

Gözlerimi ne zaman kapatmıştım bilmiyorum ama açtığımda Rasım yerde yatıyordu. Dante, Rasım'ın tepesindeydi ve az önce muhtemelen kafasına yumruk sallamış ve onu yere düşürmüştü. Ne zaman gelmişti? Beni nasıl bulmuştu? Gerçekten inanamıyordum. Tam zamanında yetişmişti.

“İyi misin İnci?”

Kafamı evet anlamında salladım. Rasım, Dante'ye doğru yattığı yerden parmağını savurarak, “Seni süründüreceğim, sen benim kim olduğumu biliyor musun?” diye tehditler savurmaya başladı.

Rasım yerden kalkmaya çalışırken Dante adamı öldürecekmiş gibi bakıyordu. Onu hiç bu kadar sinirli görmemiştim. Yerden alıp bir posta daha dövmek için ona doğru ilerlerken,

"Dante, adamı sarhoş, bırak gitsin!" diye bağırdım. Ama sanki beni duymuyor gibiydi, Rasım'ı gömleğinin yakasından tutup kaldırırken bekçi içeri daldı.

"Adamı öldürecek, elinden al çabuk," diye bağırdım bekçiye. Ama Dante gözlerinden ateş fışkırmış şekilde bekçiye bakınca olduğu yerde kalakaldı. Rasım yapılı bir adamdı ama Dante kadar uzun ve çevik değildi. Kurtulmak için mücadele ederken o kadar çaresiz görünüyordu ki başına gelecekleri tahmin ettiği için ne kadar korktuğu bakışlarından anlaşılıyordu. Müdahale etmezsem, Dante adamı öldürebilirdi. Onun bu yüzünü ilk kez görüyordum, çok ürkütücüydü. Yanına gidip bileklerinden tutmaya çalıştım. "Lütfen bırak! Adam sarhoş, ne yaptığının farkında bile değil, lütfen, rica ediyorum Dante! Buna değmez, lütfen!"

O kadar çok lütfen dememe rağmen Dante beni yine de duymuyor gibiydi. Resmen hedefe odaklanmıştı. Rasım'ın önünde siper oldum ve Dante'nin çenesinden tutup bana bakmasını sağlayarak, "Dante, lütfen sakın ol, bırak gitsin!" diye tekrarladım.

Bakışları saniyeler sonra beni buldu. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve sonra Rasım'ı tutan elleri gevşedi.

O sırada bekçi, olan biteni bir film sahnesi gibi uzaktan izliyordu. Dante'nin bu hali, bekçiye bile olaydan uzak tutmaya yetmişti. Ama şimdi benim işaretimi anlamış ve Rasım'ı ayağa kaldırıp yaka paça alıp götürmüştü.

O sarhoş herifin gitmesiyle rahatlamıştım ama ellerim hâlâ korku ve heyecandan zangır zangır titriyordu. Kendimi masamın önündeki koltuklardan birine attım. Hayatımda böyle bir şeyi ne görmüş ne yaşamış ne de şahit olmuştum. Koskoca fabrika sahibi, işadamı Rasım, üzerime çullanmaya kalkışmıştı. Eğer Dante gelmeseydi kimbilir başıma neler gelecekti, tahmin bile edemiyordum.

Dante ofisin içinde volta atmaya başladı. Elini saçlarına götürdü, gömleğinin birkaç düğmesini açtı, hâlâ sinirini atamamıştı.

Bekçi yeniden içeri girip, “İnci Hanım iyi misiniz? Adam arabasına bindi, kaçarcasına gitti. Ama zilzurna sarhoştur. Polisi aramamı ister misiniz?” diye sordu.

Kafamı hayır anlamında salladım, “İyiyim, gerek yok, siz işinizin başına dönebilirsiniz,” diyebildim ama kalbim deli gibi çarpıyordu. Adam bir kez daha bana dikkatle bakıp dışarıya çıktı.

“İnci, bu herif kimdi?”

“Sana bahsettiğim adam işte! Benimle uğraşan rakibim. Bugün açılış için uğradı, sonra beni takip mi etmiş anlamadım, ofise bilgisayarımı almak için geldim, hemen arkamdan da o...” Durdum, nefes almaya çalıştım ama panik atak nöbetine tutulmuştum. Konuşamıyordum, neredeyse bir aydır hiç olmamıştı; en son Spello’da elektrikler kesildiğinde olmuştu ve şimdi...

Dante bir adımda yanıma geldi ve beni kollarına aldı.

“Derin nefes al, yanındayım,” derken saçlarımı okşuyordu. Boynuna sarıldım, aslında panik atak geldiğinde bir elin nefessiz kalacakmışım gibi boynumu sıktığını hissetsem de ona sarılmak bana iyi geliyordu. “Geçecek İnci, sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim, asla.”

Gözlerimden yaşlar boşandığında, “Biliyorum,” diye fısıldadım.

Daha da fazla sarıldım. Bana süslü aşk sözcükleri söylemesine gerek yoktu, yanımda olması yetiyordu. Hiçbir zaman birisi tarafından korunma hayalleri kuran bir kadın olmamıştım ama Dante’nin beni önemsemesi dünyanın en güzel duygusuydu. Yalnız değildim, beni düşünüyordu.

Birbirimize ne kadar süre sarılı kaldık bilmiyorum ama panik atağım tamamen geçmiş ve nefesim normale dönmüştü.

Sonra odadan çıkıp elinde su şişesiyle geri döndü.

Sudan bir yudum aldım ve “Bu arada senin burada ne işin var? Yani seni beklemiyordum, neden geldin?” diye sordum.

“Açılışa davet etmiştin?”

“Evet, doğru. Ama senden cevap gelmeyince, işinin olduğunu düşünmüştüm.”

Sustu, “İşim vardı ama iptal oldu,” dedi ve devam etti: “Yarın benimle beraber döneceksin, burada durmanı istemiyorum,” dedi.

“Dante burada işlerim var. Mağazayı daha yeni açtık, reklam çalışmaları yapılacak daha; onun için bu hafta bir fotoğrafçı gelecek, ürünlerin fotoğraflarının çekilmesi gerekiyor. Bir de...”

“Seninle ilgilenmeme izin vermelisin İnci,” diyerek sözümü kesti.

“Benimle ilgilenmene gerek yok,” dedim sinirle.

“Az önce olanlardan sonra bunu mu söylüyorsun?” O da benim gibi sinirlenmişti.

Artık bu kadar zaman onun neye sinirlendiğini, neye nasıl tepki verdiğini yüzünden anlayabiliyordum. Son söylediğim, onu incitmiş olmalıydı.

Neden ona bu kadar ters davranıyordum ki? Adam kilometrelerce öteden gelmişti, daha nefes alıp oturmadan Rasım’ın ellerinden beni kurtarmış, herifle kavga etmişti. Teşekkür edip insan gibi davranacağıma onu tersliyordum.

“Özür dilerim,” dedim elini tutarak. “Ben sadece o kadar uzun zamandır kendi kendime kaldım ki başka birisinin benimle ilgilenmesine alışkın olmadığım için tuhaf tepkiler verebiliyorum,” dedim.

Neredeyse bir aydır aralıksız çalışmıştım ve birkaç gün nefes almak hiç de fena bir fikir değildi aslında.

Hayatımda ilk kez bir erkeğin benimle ilgilenmesine izin verebilirdim. Artık sert kabuğumdan sıyrılmam gerekiyordu. Onunla gidecektim...

Uçakta kafamı Dante'ye yaslamış ve ellerimle kolunu sarmalamıştım. Resmen adama ahtapot gibi her yerden sarılmıştım, nefes aldırıyordum.

"En sevdiğin yaz meyvesi ne?" Tam gözlerimi kapatmıştım ki aklıma Dante'yle ilgili pek çok şeyi bilmediğim geldi. Bu da ona dair öğrenebileceğim en basit sorulardan biriydi.

"Ne?" diye sordu şaşkınlıkla. "En sevdiğim meyvenin ne olduğunu mu soruyorsun gerçekten?" diye tekrarladı sorumu.

"Evet, birbirimizi çok da fazla tanımıyoruz. En sevdiğin rengi, çocukken en sevdiğin çizgi filmi, favori süper kahramanını, ayakkabı numaranı, neye alerjin olup olmadığını, en sevdiğin yemeği bilmiyorum."

Kafasını tamamen çevirip bana baktı.

"Sen gerçekten delisin," dedi gülerek. "Peki, ilk sorundan başlayalım. En sevdiğim yaz meyvesi incir. En sevdiğim renk mavi çünkü SSC Napoli futbol takımının ana renkleri mavi. Ayakkabı numaram 45, bildiğim kadarıyla hiçbir şeye karşı alerjim yok, küçükken çizgi film izlemezdim, bunun yerine çizgi roman okurdum. En sevdiğim seri Corto Maltese'ydi ve tabii en favori kahramanım da o."

"Corto Maltese mi? Daha önce hiç duymamıştım."

"İtalyan bir maceraperesti anlatıyor. Ona o kadar özenirdim ki hep dünyayı gezmek isterdim. Bana göre en karizmatik kahramandı."

"Senin gibi yani?" dedim gülümseyerek.

"Peki sen? Bana sorduklarına şimdi sen cevap ver."

“En sevdiğim meyve kiraz, en sevdiğim renk gri, ayakkabı numaram 37, toza karşı alerjim var, küçükken çok çizgi film izlemezdim, niye bilmiyorum ama evimizde televizyon pek kullanılmazdı, daha çok kitap okurdum.”

“Romantik kitaplar yani?”

“Hayır, o zamanlar daha çok klasiklerdi. Romantik kitap merakım 14 yaşında, bir gazetenin yanında hediye olarak gelen bir kitapla başladı. Sonra da bu tarzdan başka bir şey okuyamaz oldum. Beni mutlu etmeye yetiyorlardı.”

“Tanıdığım herkesten çok farklısın,” dedi gülerek. “Yani okuduğun kitaplardaki aşkı gerçeğine tercih ettiğini mi söylüyorsun?”

“Evet çünkü aşk kitaplarım dışarıda yaşayacağım dünyadan, hayal kırıklıklarından, aldatmalardan, kavgalardan, triplerden, çatışmalardan ve ayrılıklardan daha güvenliydi. Okuduğum kitaplardaki kahramanlara sığınmıştım. Beni yeterince mutlu edebiliyorlar, olduğum gibi kabul edip eleştirmiyor ve başkası için beni terk etmiyorlardı.”

Beni anlamaya çalışırcasına süzmeye devam ederken yine hakkımda bir konuda karar veriyor gibiydi. “Haklısın, gerçek hayatta bu söylediklerin hep olur, seni böyle düşündüğün için suçlayamam. Ama bazen o kadar güzel bir şey yaşarsın ki her şey sona erdiğinde arkasından acı çekmek bile önemsiz kalır.”

“Şu anda okuduğum tüm aşk kitaplarının toplamından bile daha yoğun hissediyorum bu duyguyu,” diye itiraf ettim. Sonrasında “Amelia’dan sonra eskisi gibi olabilmen ne kadar sürdü?” diye sordum. İşte yine yapmıştım, sürekli dönüp dolaşıp Amelia konusunu açıyordum. Neden bunu yapıyordum, bilmiyorum ama hep onu düşünüyordum.

Ağzını bir şey söylemek için açtı ama sustu. Ardından, “Biraz uyumak istemez misin?” dedi.

Gözümü gerçekten de kapattım ama sırf o söyledi diye değil, düşünebilmek ve kafamı toplayabilmek için. Amelia konusu ne

zaman açılrsa ustalıkla kapatıyordu. Neden hâlâ benden her şeyi gizliyordu? Hele ki ben ona yaşadığım her şeyi anlatmışken... Bu hiç adil değildi.

Kendime inanamadım, neleri düşünüyordum? Ölmüş bir kadını kıskanıyordum, sürekli aynı şeyi konuşup duruyordum. Buna bir son vermeliydim.

Dante'nin saçlarımı okşamasıyla uyandım. Uçak tamamen durmuş, yolcular inmeye başlamıştı. Roma'ya gelmiştik. Bu akşamı Roma'da onunla geçirmeyi çok istiyordum ama Dante'nin işinin olduğunu ve acilen Spello'ya dönmemiz gerektiğini biliyordum. Uçağın merdivenlerinden inerken elimi tuttu, havalimanından içeri girinceye kadar da bırakmadı.

Havalimanı polisi kontrolünden geçerken ayrıldık. O hemen yanımdaki İtalyan vatandaşlarının olduğu bankodan hızla geçerken benim kontrolümü yapan memur, oldukça neşeli bir ifadeyle beni soru yağmuruna tutmaya başladı. Saçlarımın orijinal kızıl olup olmadığından ünlü bir oyuncuya benzediğime –ki kendisi Emma Stone'du– ve Roma'da ne kadar kalacağıma değin birçok soruya cevap verip muhtemelen on beş dakika kadar ayakta dikilmiştim. Dante çoktan geçip gitmişti, bankonun diğer tarafında asık suratla bekliyordu. Sonunda memur mührü basıp da yanına gidince, "Flörtleşmeniz bittiyse bavulunu almaya gidebiliriz," dedi.

Gerçekten kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Dante gibi bir adamın az önceki konuşmamıza bozulacağını asla düşünemezdim. Ama içten içe mutlu olmadığımı da inkâr edemezdim. Önce televizyon için röportaj yapan Oğuzhan'ı, şimdi de polis memurunu kıskanmıştı.

Yine Merve'nin de etkisiyle birkaç gün için yanıma fazlasıyla eşya almıştım. Dante'nin ise oldukça pahalı görünen logolu bir seyahat çantası vardı. Havalimanından çıkınca telefon görüşmesi yaptı ve sonra hızlı bir hareketle kapının önünde duran taksilerden birisine işaret ederek, "Hadi atla," dedi.

“Spello’ya taksiyle mi gideceğiz?” diye sordum. Neredeyse iki saatlik yolu taksiyle gitmeyi beklemiyordum. Antonio, Simone ya da Bruno gelir diye düşünüyordum.

Önce ben bindim taksiye, ardından o da yanıma geçip şoföre yolla ilgili direktifler verdi.

Sabahtan beri yoldaydık ve uçakta da yemek yememiştik. Aslında Roma’da iyice yiyip yola çıkabilirdik ama adamın zaten son anda başına iş çıkartmış, bir anda yanında bulmuştum kendimi. Nasıl bir plan yapmışsa ses etmeden ona uyacaktım. Telefonumu çıkarıp Merve ve babaanneme geldiğimi haber verdim. Onur’la iş dışında konuşmadığım için özellikle geldiğimi söylemeyecektim. Ona kızgınlığım hâlâ devam ediyordu. Hem Merve’yle olanlardan hem de Dante’nin bana yamuk yapacağını söylemesinden dolayı kırgındım. Bu durum canımı sıkıyordu çünkü ona şimdiye kadar hiç böyle darılmamıştım. Onunla bu yaşadıklarımı konuşamamak çok acı geliyordu. Aptal Onur, neden gidip Merve’yi öpmüştü ki? Her şeyi berbat etmişti. Merve’yi sevdiğini biliyordum artık, bundan emindim. Çünkü neredeyse bir aydır kendi gibi değildi. Ne zaman onunla aynı ortamda bulunsam dramatik bir klibin ortasındaymışım gibi hissediyordum. Zamansız dalıp gitmeleri, her zaman jilet gibi olan o görüntüsünün yerine uzamış saç ve sakalı, sanki elinden şekeri alınmış bir çocuk gibi dudakları bükülü gezmesi pek hayra alamet değildi. Ama öte yandan da Merve’yi durdurmak için hiçbir şey yapmamaya yemin etmişti sanki. Sevmediği bir adamla evlenmesine göz yumuyordu ve bu yüzden yılın, hatta yüzyılın aptalıydı.

Onur merhaba, Merve ve Barış’a balayında kullanmaları için fotoğraf makinesi hediye etmeyi düşünüyorum. Teknoloji işlerinden anladığından benim için araştırır mısın? Sanırım Maldivler’e gideceklermiş, orada kullanabilecekleri bir şey olması lazım, diye mesaj yazdım.

Tamamen sallama bir içerikti. Sadece acı gerçeği ona hatırlatmak istemiştım. Bu, yaranın üzerine tuz basmaktan farksızdı

ama yarasının derinliğinin farkına varmaması onun hatasıydı ve zerre de üzölmüyordum.

Araba durduğunda mesajı yollamış, mail kutuma geçmiştim. Nerede olduğumuzu ve neden durduğumuzu anlamak için pencereden baktığımda Roma'da geçen sefer kaldığımız otelin önünde olduğumuzu gördüm. Kafamı hızla Dante'ye çevirdim ve "Burada mı kalacağız?" diye sordum heyecanla.

Kafasını evet anlamında salladı. "Yarın döneceğiz, toplantım iptal oldu."

"Senin bu sonradan iptal olan toplantıların fazlalaştı sanki, acaba kendin mi iptal ediyorsun?" diye takıldım. Beni sanki hiç duymamış gibi davranırken şoföre parasını veriyordu. Neden direkt bu şekilde söylemiyordu ki? Havaya girerim falan diye mi düşünüyordu acaba?

Arabadan inip bavullarımızla otelden içeri girdiğimizde resepsiyonda yine geçen seferki kız duruyordu. Yine Dante'yi görünce kocaman gülümsedi. Daha önce buna çok sinir olmuşum ama şimdi umursamıyordum. Çünkü Dante benimleydi.

Geçen sefer kaldığım odaya gittik. Bu sefer asansöre binebilmiştik. Odadan içeri girer girmez tam, "Hemen yemeğe mi gideriz yoksa üzerimizi değışecek miyiz?" diye soracaktım ki Dante elimden tutup beni kendine çekti. Elleri vücudumda gezinmeye başlarken ne soracağımı çoktan unutmuştum. Eli giymiş olduğum gömlek elbisenin düğmelerine doğru gitti. Yavaş, sakın ve fazlasıyla da usta şekilde açmayı sürdürürken ayak bileklerim hafif hafif titriyordu. Elbisem yere düşerken karşısında dikiliyordum.

"*Sei così bella.* Çok güzelsin," dedi elleri omuzlarımda gezinirken. Sonra omzuma bir öpücük kondurdu. Omuzlarımdan başlayarak öpücükleri aşağıya doğru inmeye başladı. Olduğum yerde titriyordum. Dokunuşları her defasında beni nasıl bu kadar etkileyebiliyordu?

Yüzümü kendisine doğru çevirdi ve “Seni ne kadar özlediğimi biliyor musun?” diye fısıldadı.

Cevap veremedim, nefesini yüzümde hissediyordum, gözlerimi kapadım. Sanki heyecandan sarhoş olmuş gibiydim. Hiç acelesi yoktu, hareketleri ve dokunuşları alabildiğine sakinken benim kalbimin atışlarıysa hiç de sakin değildi. Elleriyle yarıya düşen askılarımı tamamen serbest bıraktı, ardından uzanıp sütyen askılarımı açtı. Onun bu kadar usta, benimse bu kadar acemi olmama sinir oluyordum. Başka bir kadın olsa belki ona nasıl davranması gerektiğini bilirdi. Amelia nasıldı? Eminim benden daha becerikli ve Dante’yi nasıl mutlu etmesi gerektiğini iyi biliyordu.

“Neyin var senin?”

Kafamı salladım, “Hiçbir şey, ben...” dedim ama ne söyleyeceğime karar veremedim. “Dante, daha önce tecrübemin olmaması bir sorun mu? Ben bazen keşke daha fazla şey yaşasaydım diye düşünüyorum, senin gibi bir adamla ben...” derken beni susturdu.

“Tecrübeli olmanın her zaman iyi bir şey olması mı gerekiyor İnci? Bu zerre kadar umurumda değil.”

“Ama eğer tecrübeli olsaydım seni mutlu edebilirdim, ne yapacağımı bilirdim.”

“Seni ne kadar istediğimin farkında mısın? Yola çıktığımızdan beri seninle yalnız kalacağım anı düşünüyorum. Olduğun gibi istiyorum seni, farklı biri olarak değil.”

“Gerçekten mi?”

“Evet,” dedi. “Daha önce kimsenin ilk sevgilisi olmak gibi bir hayalim olmamıştı, bunun önemli olduğunu da hiç düşünmedim zaten ama sana bu şekilde dokunan ilk erkek olmayı seviyorum. Ayrıca birlikteyken ne kadar çok şey bildiğin önemli değil, beni istiyor olman yeterli.”

“Seni istiyorum Dante,” dedim kararlı bir ses tonuyla. On-
dan daha çok istediğim hiçbir şey ve hiç kimse yoktu. Bana
bakışları bile içten içe erimeme neden oluyorken dokunduğu
her nokta bedenime sanki dövme gibi kazınıyordu. Bir çeşit
bağımlılık gibiydi, onu o kadar istiyordum ki hiçbir şey umu-
rumda değildi.

Bu sefer ben onu kendime doğru çektim. Onun az önceki
sakinliğine karşı hiç de sakin davranmıyordum. Sabrım kalma-
mıştı, ne istediğimi biliyordum, onu içimde hissetmeye ihtiya-
cım vardı.

Beni kucaklayarak yatağın üzerine bıraktı ve hızlıca yatak
örtüsünü fırlatıp attıktan sonra gömleğinin düğmelerini aç-
maya başladı. Ona doğru uzanıp pantolonunun düğmelerini
açmaya çalıştım. Karşımda Yunan heykeli gibi duruyordu, bu
adamdan daha yakışıklısını görmemiştim, vücudundaki her bir
nokta beni delirtiyordu. Yatakta sırtüstü yatarken kahverengi
tüylerle kaplı kaslı göğsüne dokundum, göğsünün üzerindeki
yunus dövmesini okşamaya başladım ve sonra o noktadan baş-
layarak minik öpüşlerle ilerledim. İkimiz de birbirimize uyum-
lu hale gelmiştik, nefes alıp verişlerimiz bile aynıydı; bu sonsuz
mutluluktuk. Gözlerimiz birleşti, sonra ellerimizi birbirine ke-
netledik. Sanki sonsuz bir denizde yüzmek gibiydi onunla ol-
mak... Bu inanılmaz bir histi, o da her defasında sanki daha da
fazla bana ait oluyordu. Yüzümü göğsüne dayadım ve üzerine
doğru uzandım.

Saçlarımı okşamaya başlarken burada sonsuza kadar dura-
bileceğimi düşündüm. Ne Spello ne de Gömeç’e gitmeden bu
odada, günlerce, aylarca, yıllarca kalabilseydik.

“Aç mısın?”

Kafamı kaldırdım ve “Her zaman,” diye cevap verdim.

Neredeyse kahkahayı basıyordu. “Hadi hazırlan o zaman,
dışarı çıkalım.”

“Çıkmasak, odada takılsak?” diye sordum. Giyinip sokaklarda vakit kaybetmek istemiyordum, onunla burada kalmayı tercih ederdim.

“Roma’da pahalı bir restoranda yemek yemek yerine odada bu şekilde mi takılmak istiyorsun yani?”

Kafamı evet anlamında salladım. “Ama bana doğru düzgün bir şeyler ısmarla hem de bol hamurlusundan,” dedim ve ekledim: “Bir de tiramisu.”

Yataktan kalkmadan hemen yanı başında duran komodinin üzerindeki telefona uzandı, siparişi vermeye başlarken ben de banyoya gittim. Hızlı bir duş aldım ve üzerime bornozu geçirip yatağa geri döndüm. Dante koyu renk bir pijama altı giymişti, üzeri tamamen çıplaktı ve telefondaydı. Pencereden dışarı bakarken arkasından ona sarıldım ve ayakucumda havaya kalarak boynuna öpücük kondurdum. Öyle güzel kokuyordu ki sonsuza kadar dudaklarım boynuna gömülü halde kalabilirdim.

Biraz sonra yemeklerimiz gelmişti. Ben de çantamdan çıkarttığım ince geceliğimi giydim ve pencerenin kenarındaki masamıza oturdum. Sanki senelerdir birlikteymişiz gibi yemeklerimizi yiyorduk. Bu anı hafızama kaydettim, eğer olur da bir gün hayatımda olmazsa unutmayayım diye.

Yemekten sonra yatakta yan yana televizyon izledik. İtalyanca bir şovdu ve hiç tanımadığım ünlüler davetliydi, tek kelime anlamıyordum. Dante bana çeviri yapıyordu. Bir süre sonra sessizlik olunca kafamı çevirdim ve uyuduğunu fark ettim. Yanında duran kumandaya uzanıp aldım ve televizyonu kapattım. Yine o kadar huzurluydu ki onu seyrederken gülümsemekten kendimi alamadım.

Sabah uyandığımda yanımda yoktu, telefonuma uzanıp baktım, saat on olmuştu. Dante belden aşağısına sardığı havlusuyla banyodan çıkmıştı.

“Günaydın,” dedi gülümseyerek.

“Neden gülüyorsun?”

“Bakışların! Yine bana sanki koca bir tabak tatlıymışım gibi bakıyorsun.”

Kahkahayı bastım, “Hayır, öyle bakmıyorum,” dedim. Biraz da utanmıştım ama kendisini tatlıya benzetmesi komiğime gitmişti.

“Öyle bakılmasından rahatsız oluyorsan bu şekilde dolanma sen de,” dedim.

“Hiç şikâyetçi değilim.”

Yataktan kalkıp ben de banyoya gittim. Çıktığımda tamamen giyinmişti, sanki film çekimine gidiyor gibi parlıyordu yine.

Geceliğimi çıkarttım ama giyinmeden önce çantamdan bulduğum kremimi alıp vücuduma sürmeye başladım. Sonra sütyenimi giydim ve üzerime ince askılı bir elbise geçirdim. İşim bitip arkamı döndüğümde Dante elleri cebinde beni izliyordu.

“Bana koca bir tabak tatlıymışım gibi bakmazsanız sevirim Bay Delfino,” dedim az önce söylediğine atıfta bulunarak.

Yerinden kıpırdamamıştı ama bakışları vücudumun her yerinde geziniyordu.

“Aklından bile geçirme! Üzerimi giyindim ve bana buradan gitmeden önce güzel bir kahvaltı yaptıracaksın,” dedim parmağımı sallayarak.

İtalyanca söylenmeye başladı.

İplerin elimde olması hoşuma gidiyordu ve buna ne kadar sinir oluyor gibi görünse de bence onun da hoşuna gidiyordu.

Eşyalarımızı alıp otelden çıkışımızı yaptık, sonra yeniden taksiye bindik ve Trastevere'ye gittik. Burası Tiber Nehri'nin diğer tarafında turistlerin daha az takıldığı, lokal kafelerin olduğu ve Roma'nın yerlilerinin daha çok vakit geçirdiği bohem bir semtti.

Arnavutkaldırımlı dar sokakların arasında yürürken kocaman bir avluya çıktık. Geniş bir ağacın altında dizili masalardan oluşan şirin bir kafeye geçip oturduk. Yüzü piercing dolu, saçının bir tarafı kazılı bir garson kız siparişimizi alırken içeriden vücudu dövme, zayıf, kısa saçlı ama çok yakışıklı bir adam geldi. Dante'yle birbirlerine sarıldıktan sonra beni fark ederek elini uzattı. Gayet güzel bir İngilizceyle –ki muhtemelen anadiliydi çünkü çok akıcı konuşuyordu–, “Merhaba, tanıştığımıza memnun oldum, ben Jack. Bu baş belasının arkadaşım,” dedi.

“Memnum oldum. Ben de İnci, baş belasının ortağıyım,” dedim gülümseyerek.

Dante'ye dönerek, “Kadın ortak demek... Sende büyük gelişmeler var dostum,” dedi.

Asık suratla kafasını sallarken, “Dante'nin maço tavırlarını demek ki bir tek ben fark etmemişim, fazlasıyla biliniyormuş,” dedim adama cevap niteliğinde.

“Yüzyılın maçosu! Bir kadınla iş yapması mucize. Ona göre kadınların tek görevi var: Evinde oturmak ve yemek pişirmek. Seninle bu önyargısını kırmasına memnun oldum doğrusu.”

“Sanırım sayemde kadınların erkeklerden belki daha da iyi çalışabileceğini gördü.”

“Hakkımda konuşmayı bitirirseniz sipariş vereceğim,” dedi sinirle.

Jack'le birbirimize bakıp gülümsedik, bu adamı şimdiden çok sevmiştim. “Dante'yle nereden arkadaşsınız?” diye sordum merakla.

Ama soruyu sormamla ikisi de birbirine baktı ve “Eskilerden,” dediler aynı anda. Jack sanırım konuyu kapatmak için, “Hemen Spello'ya geri mi dönüyorsun yoksa birkaç gün burada mısın?” diye sordu.

“Dönüyoruz, çok fazla vaktimiz yok,” dedi.

“Bir dahaki sefere daha uzun bekliyorum,” dedi bana da bakarak ve yanımdan ayrıldı.

“Bazen seni kurcalamaya korkuyorum,” dedim gözlerimi kısıp.

Sırıtarak, “Kurcalanacak bir şey yok,” dedi.

Dante’nin bu kadar insanı tanınması, bu kadar şey yaşayıp görmesi ve hayat konusunda benden daha tecrübeli olması bazen beni endişelendiriyordu. Hayatım çok sınırlı alanlarda geçmişti, büyük bölümü Gömeç’te, kısa bir bölümü ise New York’ta; o da hep bilindik ortamlarda. Arkadaşlarım, görüştüğüm insanlar, yaşadıklarımsa anlatabileceğim kadar detaylı değildi. Ama Dante, bana göre dünyayı görmüştü, ona göre fazla toydum.

Dante çalan telefonunu cevaplarırken ben de çevremi incelemeye koyuldum. Yan masamızda tek başına oturup gelen geçeni izleyen gözlüklü bir kadın, muhtemelen balayında olan ve birbirlerini her beş saniyede bir öpmek için masanın bir ucundan diğer ucuna uzanan genç bir çift, telefonda bağıra bağıra konuşan orta yaşlı kızgın bir adam ve daha önce yalnız oturan ama sonra yanına katılan bir erkeği görünce gülümsemesini tutamayan genç bir kız... Benim onları izlediğim gibi onlar da beni izliyor ve Dante’yle aramda ne olduğunu anlamaya çalışıyorlar mıydı acaba?

Kahvaltı sonrası biraz yürüdük. Minik kitapçılar o kadar ilgimi çekmişti ki her seferinde Dante’yi elinden çekerek bir tanesine giriyordum. Neredeyse hepsi İtalyancaydı ama kapakları bile ilgimi çekmeyi başarıyordu. Son girdiğim bir dükkândan Trastevere’nin suluboya ile yapılmış çok şirin bir illüstrasyonunu satın aldım. Bunu eve döndüğümde çerçeveletip duvarıma asacaktım. O kadar mutluydum ki Bruno’nun koyu renkli bir Range Rover ile arkamızdan geldiğini bile fark etmemiştim. Bir yanım Spello’ya dönmek istiyor, diğer yanım burada Dante ile baş başa zaman geçirmek istiyordu.

Bruno ile aramız artık çok iyiydi. Dante yine telefonda konuşurken bir ara SSC Napoli futbol takımıyla ilgili şikâyetlerini, oyuncuların kim olduğunu hile anlatmaya başladı. Dante'nin konuşması bittiğinde Bruno'yla takım direktörüyle ilgili hararetli bir tartışmaya girdi. Başta İngilizce konuşuyorken sonrasında anadillerinde tartışmaya başladılar. Bu adamlar tam bir fanatikti. Eğer olayı bilmesem az sonra birbirlerini boğazlayacaklar diye düşünebilirdim.

Yolda kafamı Dante'nin omzuna yasladım, kokusunu hissetmek istiyordum. Babamdan sonra en güvendiğim erkek o olmuştu. Benim için güvenilir, bilge bir ağaç gibiydi.

İki saat sonra otele vardığımızda Dante'den uzaklaşarak toparlandım. Bruno bizi girişte bırakınca arabadan indik.

“Benim geleceğimi biliyorlar mı?” diye sordum.

“Hayır, kimseyle konuşmadım.”

Daha önce kaldığım odada kalacaktım ve yerleştikten sonra direkt Collina Verde'de buluşacaktık. Akşam için dümdüz, üzerinde minik çiçekleri olan bir elbise giydim ve takı olarak sadece inci küpelerimle annemden hatıra kalan incili bir broş taktım. Elbisem şimdi daha şık görünüyordu.

Saçımı yine tepeden topladım. Beni görünce çok şaşıracaktı, herkesi çok özlemiştim. Üçüzler hele burnumda tütüyordu, her gördüğümde sanki büyüyor ve değişiyorlardı. Uzun zamandır birbirimizi görmemiştik, konuşacak çok şey birikmişti.

Collina Verde'ye yürürken buranın sonbaharda nasıl olacağını düşündüm. Otelde kalanların sayısı azalacak, daha sessiz olacaktı. Belki bir boşluk ayarlayabilir, Dante'yle yeniden Napoli'ye ya da buralara yakın bir yerlere gezmeye gidebilirdik. Onunla tatil yapabilme ihtimali bile beni gülümsetmeye yetiyordu.

Collina Verde'ye vardığımda Olivia üçüzlerin saçlarını örüyordu, beni görünce önce şaşırdı sonra gülümsedi. Kızlar beni

fark edince olduğu yerden fırladılar ve yanıma koştular. Bir tek saç örüldüğü i  in Renata kalkamadı.

“Ne kadar güzel bir sürpriz, geleceğini bilmiyorduk İnci.”

“Ben de bilmiyordum geleceğimi. Dante, Gömeç’teki a  ılı  a gelince beraber dönmeyi teklif etti.”

Renata koşup bana sarılırken Olivia da hemen arkasından bana sarılıp öptü, yüzüme dikkatle bakarken, “İyi misin? Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Aslında Dante’yle aramızda her şeyin yolunda olup olmadığını da soruyordu.

“  ok iyiyim, merak etme,” dedim.

Uzanarak elimi sıktı, bu kadın bana g    veriyordu.

Beatrice elinde tabaklarla dışarı geldiğinde beni gördü. O da aynı Olivia gibi şaşırmış, sonra sarılarak beni ne kadar özlediğini söylemişti.

Bu ak  şam Nonna’nın doğ  um gününü kutlayacaktık. Hep birlikte sofrayı hazırladıktan sonra Aida, yanında Paola ile bize katıldı. Paola beni görünce o kadar   a  ırmı  tı ki selam bile vermedi. Ama Aida o kadar mutlu olmuştu ki neredeyse koşarak sarıldı. Yarım saat sonra hepimiz Nonna’nın doğ  um günü için hazırdık. Kızlarla beraber bahçede oynuyorken Dante tüm ihtiya  ıyla geldi. Üzerini değ  i  tirmi  , açık renk kısa kollu bir gömlek ve kot pantolon giymişti. Beni görünce g    kırptı. Hayır, ona aptal gibi sırtıtmamalıydım, kendime engel olmalıydım.   nce      zler koştu ve sarıldı, ardından Beatrice ve Aida. Paola onu gördüğünde yanına giderek yanaklarından öptü. Paola, Dante’ye resmen hayranlık duyuyordu, o kadar derin bakıyordu ki bu bakışı çok iyi biliyordum. İkimiz de ona hayrandık ve ikimiz de   şıktık. Evet; Paola, Dante’ye kesinlikle   şıktı, bundan emindim artık. Kız kardeşinin eski sevgilisi olabilirdi ama bu ona    ık olmasına engel değ  ildi. Sadece tek sorun, Dante ona şimdiye kadar hiç karşılık vermiş miydi?

'Serena, "Hadi topu atsana İnci," diye bağırdığında hâlâ bunu düşünüyordum. Topu onlara fırlatıp çimenlere oturdum, yemek öncesi biraz terlemiştim, mola vermem lazımdı.

Giulia da hemen yanıma gelip oturdu. Elinde masadan aldığı taze focaccia ekmeği vardı, yarısını bölerek bana uzattı. Bir yandan ekmeği ısıtırken diğer yandan Dante'yle konuşmak için çabalayan Paola'ya bakıyorduk.

"Paola çok suratsız değil mi?" diye sordu Giulia.

"Bilmem, sanırım öyle," dedim omuz silkerek.

"Dayıma âşık olduğu çok belli," dedi ve ekledi: "Ama hiç şansı yok."

Kafamı şaşkınlıkla ona çevirdim.

"Giulia bütün bunları nereden biliyorsun?" diye sordum. Bu kız ne düşünsem anlıyor gibiydi. Az önce tam olarak da bunu düşünüyordum.

"İkinizin flört ettiğini de biliyorum ama merak etme, sırrınız güvende," dedi muzırca göz kırparak.

"Biz dayınla aslında..." diye başladım ama sustum. Yalan söyleyerek elime bir şey geçmeyecekti. "Kimsenin bilmesine gerek yok çünkü biz ciddi miyiz onu da bilmiyorum, sadece yakın arkadaşız diyelim," diye açıkladım.

"Dayım şimdiye kadar hep yalnızdı ama şimdi sen varsın, seni beğeniyor, bunu biliyorum. Çünkü seni özel buluyor," dedi bilmiş bir ifadeyle.

"Gerçekten mi? Öyle mi düşünüyorsun?" Allah'ım ne günlere kalmıştım, dokuz yaşındaki bir kızla duygusal hayatımın detaylarını paylaşıyordum.

"Çok havalısın, akıllısın, cesursun ve sağlam bir kızsın. Böyle kızları erkekler çok beğenir."

Bunu çok ciddi bir ifadeyle söylemesine rağmen kahkahayı patlattım. Daha önce beni bu şekilde tarif eden birisi olmamıştı.

“Teşekkür ederim,” dedim kolumu boynuna dolayarak. Onunla konuşmak beni daha da motive etmişti. Kalkıp masanın başında toplandık. Biraz sonra Nonna, yanında Marcello ve diğer mutfak çalışanları ile beraber geldiğinde hepimiz alkış tuttuk. Nonna yaşında hiçbir kadının bu kadar dik yürüdüğüne şahit olmamıştım, kadın o kadar çevikti ki sanki hemen yarın davet etseler maratona katılabilecek gibiydi. Her zamanki gibi ciddi duruyordu, minik bir gülücük yüzünde belirir gibi olduysa da masaya otururken tekrar eskisi gibi davranmaya devam etti.

Bugünün yemekleri Nonna’nın en sevdiklerinden oluşuyordu. Bütün yemekleri kendi yapmış olmanın gururuyla hepimize ısrarla her birinden tattırmaya çalışıyordu.

Birkaç bardak ev yapımı şaraptan sonra Marcello’nun yine keyfi yerine gelmiş, şarkılara eşlik etmeye başlamıştı. İşte şimdi bir parti havası esiyordu. Yemekler yenirken üçüzler ortak paketlerini getirip Nonna’ya verdiler. Büyük paketin içinden saç tokası, boyun eşarbi ve kendi yaptıkları bileklikler çıktı. Nonna hepsine teşekkür ederken Aida, Beatrice ve Olivia da ortak hediyelerini verdiler. Şu yeni moda büyük boy seramik tencere-lerdendi, Nonna buna çok sevinmişti. Paola ise leopar desenli bir bluz almıştı ki kadının bu tarz bir şey giymeyeceğini, onu neredeyse birkaç aydır tanımama rağmen ben bile biliyordum. Eğer doğum günü olduğunu bilseydim en kötü, Roma’dan ufak bir hediye alabilirdim. Dante nasıl bunu söylememişti bana? Ona verecek hiçbir şeyim yoktu, üzerimdekiler dışında. Bir an aklıma elbisemin üzerine taktığım *vintage* broş geldi. Dikkatlice iğnesini açtım ve avucumun içine alıp Nonna’nın yanına gittim. Beni fark edince şaşırdı, ne yapacağımı merak edercesine bakarken broşu onun bluzuna taktım. Masadaki herkes bize bakıyordu, ortama fark edilir bir sessizlik hâkim oldu. Nonna’nın hemen yanında Aida oturuyordu, bu yüzden ona dönerek, “Nonna’ya söyler misin, ona verecek bir hediyem yoktu ama ona benim için değerli bu broşu vermek istedim çünkü anneme aitti. Nonna’ya daha çok yakışacak. Eminim annem

de böyle olmasını isterdi,” dedim. Aida tercüme ettikten sonra Nonna bana kafasını çevirdi ve neredeyse şoke olmuş şekilde bakmaya başladı. Ardından ayağa kalktı ve beni oturduğum yerden kaldırıp kemiklerimi kırarcasına kucakladı. Bir yandan da sırtıma vuruyordu, bu kadar ufak bir kadının bu kadar güçlü olması çok acayipti.

Yerimize oturduğumuzda herkes hâlâ bize bakmaya devam ediyordu. Masanın diğer ucundaki Dante’yle gözlerimiz kesişti. Bana daha önce bu şekilde bakmadığına yemin edebilirdim. Eskiden beni hiç fark etmiyordu, görmüyordu. Sanki varlığımdan haberi yokmuş gibiydi. Sonraları görmeye başladı, farkımdaydı. Ama şimdi şu anki bakışı çok farklıydı, hepsinden öteydi. Belki bana öyle geliyordu, muhtemelen hayal gücümün bir oyunuydu ama birbirimize aitmişiz gibi bakıyordu. Ve kesinlikle ona aittim. Tüm benliğimle ona aittim, onu seviyordum. Ona dair herkesi, her şeyi...

Nonna’ya verdiğim hediye benim için çok önemliydi, annemden bana kalan birkaç şeyden biriydi. Ama Nonna hayatımdaydı; bana yardım etmişti, beni önemsemiş, yardıma ihtiyacım olduğunu düşündüğünde bana elinden geleni yapmıştı. Zor bir hayatı olmuştu ama dimdik ayakta duruyordu. Onu çok seviyordum, birbirimizi anlamasak da, hayatlarımız hakkında hiçbir bilgimiz olmasa da birbirimize saygı duyuyorduk. Ve bu benim için yeterliydi. Eşyalarla bağ kurmayı artık bırakmıştım; annem her zaman aklımda, kalbimde olacaktı.

Gece daha güzel geçemezdi. Birlikte yedik, içtik ve dans ettik; daha önce hiç bilmediğim şarkılara beraber eşlik ettik. Aile olmak böyle bir şeydi sanırım. Bu insanlar benim ailemdi... Dante Nonna’yla dans ettikten sonra beni kaldırdı. Neredeyse utanarak elini tuttum ama ayakta durmuş bana bakarken büyülenmiş gibiydim. Sanki hayal dünyasına açılan bir kapıdan birlikte geçmemiz için bana bakıyordu. Onunla her yere gidebilirdim.

Gece, simsiyah, kalın bir örtü gibi tam tepemizdeydi. Yıldızlar ise bugüne özel daha parlak ve bize daha yakın gibiydi.

Gözlerimi kapadım ve yine bu anı hafızama almaya çalıştım. Bu geceyi unutmak istemiyordum; beni mutlu eden insanlarla, sevdiğim adamın yanındaydım.

“Dünya herkesi kırar ve sonra bazıları o kırık yerlerinden güçlenir.” Hemingway’in bu sözünü okuduğumda tam olarak anlamamıştım ama aklımın bir yerine kazınmıştım. Şimdi yeniden hatırladım, ne demek istediğini artık anlıyordum. Daha önce pek çok kez kırılmıştım, hiçbir zaman tam düzelemeyeceğimi ve eskisi gibi olamayacağımı düşünüyordum. Ama şimdi güçlenmiştim, burası bana iyi gelmişti, belki tamamen kusursuz olmayacaktım ama iyiydim, çok iyiydim.

“İyi misin?” diye fısıldadı kulağıma. Kafamı salladım, “Evet, iyiyim. Ben sadece çok mutluyum, sanırım hayatımda daha önce hiç bu kadar mutlu olmamıştım,” dedim.

Nefesi kulağımdaydı, ona sarılıp öpecek kadar yakınındaydım.

“Nonna için yaptığın şey çok özeldi, teşekkür ederim.”

“O özel bir kadın.”

“Sen de öylesin, özelsin,” dedi parmağıyla sırtımı okşarken.

Yüzümü ona doğru çevirdim, onu görmek istiyordum. Şimdiye kadar bana söylediği en güzel ve içten şeydi.

Ağlamamak için konuyu değiştirmem gerekiyordu.

“Riccardo nerede Dante?” diye sordum.

“İşi vardı, gelemedi,” dedi. Konuyu ne zaman geçiştirdiğini artık anlayabiliyordum.

“Dante, bu şekilde olmaz. Kız kardeşini üzerek bir yere varamazsın, onun kararlarına saygı duyman gerekiyor anladın mı? İkisi de mutlu olmayı hak ediyor, bu akşam Riccardo da burada olsa Aida çok mutlu olurdu. Ne yapacaksın? Onu kovacak mısın? Ya da hayatın boyunca Aida’dan uzak mı tutacaksın? Bana kontrol delisi diyorsun ama burada tek bir kontrol delisi görüyorum, o da...” derken Riccardo neşeyle bahçeye daldı.

Ben şaşkınlıkla ona bakarken herkesle İtalyanca konuştu ve sonra beni de fark edip, “Çok özür dilerim, biraz geciktim. Napoli’den dönüş yolunda bir kaza vardı ve neredeyse bir buçuk saattir trafikteydim,” dedi.

Dante bana bakarken kafamı ona çevirmeye utanıyordum. Kendini beğenmiş pislik, şu anda içinden zafer çığlıkları atıyor olmalıydı. Aida sevinçten yerinde duramıyordu. Olivia o kadar akıllıydı ki ikisini de biliyordu. Ama buna karışmayacak kadar da onlara saygı duyuyordu.

Riccardo masaya doğru giderken Dante’ye nihayet baktım, “Sakin ağzını açma,” dedim gülerek. Beni faka bastırmaktan daha mutlu eden bir şey olamazdı.

Vakit gece yarısını geçtiğinde herkes uyumak için odalarına dağılırken Dante de köşede sandalyede uyuyan Serena’yı kucaklamıştı. Marcello, Renata’yı taşıyorken Giulia sanki daha yeni uyanmış gibi enerjik görünüyordu.

Odama gittim ama içim içime sığmıyordu. Hafif içkiliydim, aslında hafiften biraz daha fazlasıydı. Adımlarımı düz bir şekilde atabiliyordum ama yer sanki hareket ediyor gibiydi. Bu gece bu şekilde bitmemeliydi. Dante’yle uyumak, ona sarılmak istiyordum. Hayatım boyunca bilmediğim duygular artık iliklerime değin işlemişti, şimdi ondan uzakta olduğumda yoksunluğunu derinden hissediyordum.

Onun odasına giden hole girdim. Çok heyecanlıydim ve hiçbir şey umurumda değildi. Şu dakika önüme kim çıkarsa ona her şeyi söyleyebilirdim. “Evet, Dante’yi seviyorum!”

Odasının kapısına geldiğimde durdum, derin bir nefes aldım ve kapıyı tıklattım. Kimse açmadı, birkaç dakika daha bekleyip yeniden denedim. Ama odada yoktu. Odama geri dönebilir, belki de onun bana gelmesini bekleyebilirdim. Ama hava öyle güzeldi ki onu bulsam da bulmasam da yürüyecektim. Yeniden Collina Verde’den geçtim, kimse yoktu, çalışanlar tüm masayı toplamıştı. Ana binadaki ofisine çalışmaya gitmiş olabilir miy-

di? Nasılsa önünden geçiyordum, şansımı deneyebilirdim. Bina kapalı değildi ama ana ışıklar kapalıydı, yolu sadece apliklerden gelen ışıklar aydınlatıyordu.

Ofisine bir ya da iki kere gitmiştim ama en azından kapısının hangisi olduğunu biliyordum. Kapı kapalıydı ve hiç ses gelmiyordu ama kapının altından ışık sızıyordu. Açmak için kapı koluna uzandım. Şansıma kilitli değildi. Kapıyı açtığımda gördüklerim karşısında elimi kapı kolundan çekememiştim. Olduğum yerde heykel gibi kalırken nefes almayı bırakmış olabilirdim. Paola, Dante'nin dibindeydi. Resmen ağzının içine düşmüştü, o ise elleri cebinde hiçbir tepki vermiyordu. Geri çekilmiyor, sadece duruyordu. Normalde kitaplardaki ana karakterler gibi sessiz ve asilce oradan ayrılmam, eşyalarımı toplayıp ortadan kaybolmam gerekiyordu. Zaten dramatik bir tiyatro sahnesinin ortasında gibiydim. Ama ben kitaplardaki karakterler kadar asil ve sessiz değildim. Paola onu tam öpüyordu ki kapıyı tamamen itip içeri girdim. Bunu neden yapıyordum, bilmiyorum ama artık kontrol bende değildi. Ağzıma milyon tane kelime gelse de hiçbirini düzgün şekilde kuramadım, ikisi de şaşırmış bir biçimde bana bakıyordu. Ama Paola'nın yüzündeki ifade bir süre sonra olayların gidişatından ne kadar keyif aldığını gösterircesine gülümsemeye dönüştü. Dante'nin elmacık kemikleri sinirle atıyordu, elini öfkeyle saçlarına götürdü.

Dante'ye bakıyordum ve bana bir açıklama yapmasını bekliyordum ama o hiç konuşmuyordu.

Paola resmen burnundan soluyarak, "Ne var? Neden aptal aptal bakıyorsun?" diye bağırdı bana.

Hâlâ öylece duruyordum. Haklıydı, gerçekten bu halimle fazlasıyla aptal görünüyor olmalıydım.

Ben konuşmayınca devam etti: "Burada fazlalıksın, bunu hâlâ anlamadın mı? Dante sana acıdığı için yakınlık gösterdi. Onun zavallılara ne kadar düşkün olduğunu herkes biliyor. Oradan buradan toplayıp iş verdiği, hayır işi yaptığı insanlar-

dan bir farkın yok. Kendi kulaklarımla duydum, Olivia'ya senin çok yalnız olduğunu söyledi. Seninle ilgilenerek vicdan azabını hafifletti. Sırf seninle yatıyor diye seni sevmeyecek," dedi.

Dante ilk kez sesini çıkartarak, "Yeter Paola!" diye bağırdı.

Ama Paola'nın sakinleşmeye hiç niyeti yoktu. "Ne bekliyordun? Dante gibi bir adam sana âşık mı olacaktı? Saçını başını yaptırıp giysilerini değiştirdin diye kendini güzelleştin mi sanıyorsun?" dedi ve sinirli bir kahkaha attı. "Sen onun için hiçbir şeysin. O tek bir kadını sevdi, o da Amelia'ydı. Sonsuza kadar onu sevecek."

İşte son vuruşu yapmıştı. Bıçağı alıp bedenime defalarca saplamıştı ama şimdi tam kalbimden isabet etmişti. Konuşmadan, sadece Dante'nin yüzüne bakıyordum. Görmeliydim, gözlerine bakarsam ne düşündüğünü anlayabilirdim ama bunu bildiği için bana izin vermiyordu. Ama o ısrarla başka tarafa bakıyordu. Paola'nın söyledikleri doğrudu, bunun başka açıklaması yoktu. Bu yüzden yüzüme bakacak cesareti de yoktu. Bana karşı acıma duygusundan başka bir şey hissetmiyordu. Hayatı aşk romanları ve işten ibaret, anasız babasız bir kızdım. Tabii ki bana acımişti. Olivia da bu yüzden beni korumak istemişti. Oğlunun bana yardım etmesini istememişti çünkü eninde sonunda canı yanacak olan ben olacaktım. Ne kadar aptaldım. Beni beğendiğini ve istediğini düşünmüştüm. Beni gördüğünü, anladığını sanıyordum. Onun için Antonio, Bruno, Simone ve diğerlerinden bir farkım yoktu.

Tüm gücümün çekildiğini hissediyordum. Sanki bir adım daha atmam mümkün değildi. Vücudumda canlı kalan bir tek hücre bile yoktu. Olduğum yere çivilenmişim; kalbim yerinden çıkacak gibi çarpıyor, ellerim titriyor, kulaklarım çınılıyordu. Buradan hemen gitmeliydim. Arkama bile bakmadan odadan fırladım. Ana binadan çıkarken ağlamıyordum. Aklım başımdaydı ama gözyaşlarım akamadığı için görüşüm buğulu bir araba camını andırıyordu.

Yürüdüğüm taşlık yolda takılıp düştüm. Ama durmaya niyetim yoktu, dizime minik taşlar yapışmıştı ve çizmişti ama umurumda değildi. Odaya geri döndüğümde ellerim titriyordu, kapımı kilitledim ve banyoya gittim. Banyo aynasında kendi yansımama bakarken bu halime inanamıyordum. Daha bir saat önce dünyada benden daha mutlu bir insan yoktu, şimdiyse yerle bir olmuştum. Hayır, bunu düşünmeyecektim. Ben mantıklı bir kadındım, önce içinde bulunduğum bu durumdan kurtulmam gerekiyordu, bu ana odaklanmalıyım. Ne yapmalıydım?

Buradan gitmem gerekiyordu, defolup gitmem ve bir toz zerreciği gibi yok olmam gerekiyordu. Odaya geri dönüp telefonumu yatağın üzerinden aldım. Bruno beni severdi ama benden daha fazla Dante'ye sadıktı. Onunla aramızda olanları az çok biliyordu ve hemen ona haber verirdi. Ama Antonio'ya ne olduğunu anlatmam gerekmiyordu. Antonio beni gelip alabilir, bana yardım edebilirdi.

Gece saat neredeyse iki buçuğu geçmişti. Uzun uzun çalmasına rağmen telefonu açmadı, muhtemelen uyuyordu. Yayan şekilde buradan eve gitmem gerekse bile geceyi burada geçirmeyecektim. Birkaç saniye sonra Antonio telefonla geri aradı, sesi uykuluydu.

“Bayan İnci bir sorun mu var?”

“Antonio yardımına ihtiyacım var. Eve gitmem gerekiyor. Beni bir saate kadar girişten alır mısın?”

“Tamam, Bayan İnci. Size her zaman yardım ederim, biliyorsunuz. Ama Bay Dante'nin bundan haberi var mı?”

“Hayır, onları rahatsız etmek istemiyorum. Yarın sabah haber vereceğim,” dedim.

Birkaç saniye ses çıkmadı, ne yapacağına karar vermeye çalışıyor olmalıydı.

“Tamam, bir saat sonra kapıdayım.”

Telefonu kapatırken, “Antonio, lütfen kimseye bir şey söyleme. Sana güveniyorum,” dedim. “İlk tanıştığımızda sana güvenebileceğimi söylemiştin,” diye hatırlattım.

“Evet, bana güvenebilirsiniz,” dedi kesin bir ses tonuyla.

Telefonu kapatmış, bavuluma eşyalarımı fırlatırcasına atarken kapım çalındı. Dante’ydi, bunu biliyordum, onun kapının hemen arkasında olduğunu biliyordum.

Ama açmayacaktım. Asla onu görmeyecek ve dinlemeyecektim. Aptallığımı daha fazla yüzüme vurmasına izin vermeyecektim.

“İnci kapıyı aç.”

Ses vermedim.

“İnci kapıyı aç! Hemen!”

Ses vermemeye devam ettim.

“Lanet kapıyı açmazsan kırarım. Bunu yapacağımı biliyorsun.”

Evet, haklıydı. Bunu yapardı.

Kapıya doğru yaklaştım, “Dante şu anda konuşmak istemiyorum. Bana zaman ver, yarın konuşalım, seni dinleyeceğim ama şu an değil,” dedim oldukça ikna edici bir ses tonuyla.

Jane Eyre kitabında Jane, evlenmek üzereyken sevdiği adamın –Bay Rochester’ın– zaten evli olduğunu öğrenince koşarak eve gitmiş ve kendini odasına kapatmıştı. Bay Rochester’ın konuşma ve ikna etme isteklerine karşı koymak için onu makul şekilde ertelemiş ve ertesi gün, sabaha karşı evden kaçıp gitmişti. Çok önceleri okuduğum bu hikâyenin benzerini yaşayacağımı hiç düşünmemiştim.

Dante düşündükten sonra, “İnci benimle sakın oynama. Şimdi üzerine gitmiyorum, seni rahat bırakıyorum ama yarın konuşacağız ve sen beni dinleyeceksin,” dedi.

Ses vermeyince, “Anladın mı?” diye sordu.

“Evet,” dedim neredeyse fısıldarcasına.

Nefesimi tutmuş gitmesini bekliyordum. Kapının önünde birkaç saniye daha durduktan sonra gitti. Bacaklarım beni taşıyor gibiydi ama şimdi eğer otursam bir daha kalkacak gücü kendimde bulamazdım. Üzerimi değiştirip düz bir tişört ve pantolon giydim.

Bir saat, neredeyse on saat kadar yavaş geçmişti. Sonunda bavulumu alıp çıkıyordum ki taşlık yolda sürüklersem sesinin ortalığı ayağa kaldırabileceği aklıma geldi. Zaten küçük olsa bile taşıyacak gücüm yoktu. Bavulu odaya geri bıraktım ve sadece çantamı aldım. Hiçbir şey umurumda değildi, isterlerse yakıp çöpe atabilirlerdi.

Ses çıkartmamaya çalışarak ön resepsiyon girişine doğru ilerlerken Paola karşımda belirdi. Bu kadını boğazlayabiliyordim, benden daha ne istiyordu? Tam yolumun üzerinde dikilmiş bana bakarken önünde durdum. İkimiz de birbirimize bir şey söylemiyorduk, ne söylerse söylesin cevap vermeyecektim. Dante’nin arkasından çıkmış, şimdi de odasına giderken beni görmüş olmalıydı.

“Doğru olanı yapıyorsun, evine git!” dedi sinir bozucu ve aksanlı İngilizcesiyle.

Yanından geçip yoluma devam edecekken çeneme hâkim olamadım ve ona doğru döndüm. “Dante beni sevmiyor ve söylediğin gibi sadece acıyor olabilir. Ama en azından bana karşı bir his besliyor. Sen ise onun için yoksun. Kız kardeşinin sevdiği adama âşıksın, kendine nasıl tahammül edebiliyorsun?” dedim.

“Onu ilk ben gördüm, Amelia’dan önce ben tanıdım ve ilk gördüğümünden beri seviyordum,” dedi kan çanağı gibi kıpkırmızı gözleriyle.

“Kız kardeşin belki de bundan intihar etmiştir,” dedim onun canını acıtmak için. Biliyorum bu ben değildim, bu kadar kötü

ve yılan dilli olmamıştım ama canımın en acıdığını düşündüğüm zaman bile bu kadar acı çekmemiştim. Yanıma ne zaman bu kadar hızla gelmişti, bilmiyorum ama önümde durduğumda bana tokat atacağını sandım. Şimdi tamamen ağılıyordu ve delirmiş gibiydi.

“O kendi aptallıkları yüzünden öldü, hiçbir şeyden mutlu olmayı bilmediğinden intihar etti. Çünkü o öyle birisiydi, hep en çılgınca şeyi yapmalıydı ve yine en büyük çılgınlığı o yaptı. Hepimizi arkasından sonsuza kadar yas tutmaya mecbur bırakarak gitti.”

“Nasıl bir hastalıklı ilişkiniz olduğu umurumda değil. Sana acımamı bekleme,” dedim ve omzuna sürtünerek yoluma devam ettim.

Dante’ye deli gibi âşıktı. Onu öpmeye çalışmış olabilirdi ama bu beni en az üzen şeydi. Dante’nin ona karşı hiçbir şey hissetmediğini biliyordum. Beni daha çok üzen şey söylediklerinde haklı olmasıydı.

Antonio söz verdiği gibi hemen girişe park etmiş, arabanın içinde oturuyordu. Akıllılık etmiş ve farlarını yakmamıştı. Kapıyı açıp içeri girdim ve kemerimi bağladım.

Ağzımı açamayacak kadar bitkindim. Kafamı koltuğa yaslayıp gözlerimi kapadım. Antonio bu sefer yeni bir rekora imza atarak bir saat on beş dakikada beni havalimanına getirmeyi başarmıştı.

Arabadan çıkıp havalimanının güvenliğinden geçmeden önce bana dikkatle baktı.

“Ne olduğunu bilmiyorum ama sizin için üzülüyorum Bayan İnci. Keşke bir şeyler yapabilseydim,” dedi üzgün şekilde bakarken. Bana doğru uzattığı eli sıkmak yerine ona sarıldım ve birkaç dakika öylece hareketsiz kaldım.

Ondan ayrılıp kapıya doğru giderken başımı çevirdim ve “Antonio sen iyi bir insansın. Her şey için teşekkür ederim,

hoşça kal!" dedim. İtalya'ya muhtemelen bir daha gelmeyecektim ve onu da göremeyecektim. İyi bir erkekti, dürüst ve sadıktı, ona herhangi bir açıklama yapmamış olduğum halde bana yardım etmiş ve Dante'yi karşısına almıştı.

Filmlerde bir şeyden ya da birisinden kaçanlar havalimanına ayak basar basmaz hemen gideceği yere bilet bulurlardı. Ama bu, gerçek hayatta pek de doğru değildi. En az beş saat sonrasına, dolu bir uçağın birinci sınıf koltuğuna bilet bulabilmişim ve son anda aldığım için Karayiplere gidiyormuşum kadar da yüklü bir para ödemek zorunda kalmıştım. Beş saati geçirebilmek için bir kafeye gittim ve hiç içmeyeceğim bir fincan kahve alarak arkalarda bir masaya oturdum.

Onur'a Edremit Havalimanı'nda olacağım yaklaşık saati yazdım. Bu kadar erken dönüyor olmamı sorgulayacaktı ama bunu düşünemeyecektim.

Beş saatlik bekleme süresi içinde kendimi olanları düşünmemek için üstün bir gayret içine soktum. Henüz bunu aklıma getirmemeliydim, şimdi olmazdı. Eve döndüğümde düşünecektim, tıpkı Scarlett O'Hara¹¹ gibi...

Birinci sınıfın getirmiş olduğu en büyük lüks, istediğin kadar içebiliyor olmaktır. İki bardak şarap sonrası uçak inişe geçmeden önce tuvalette kusmaya başlamıştım bile. Hostes içeriden gelen sesleri duyup her birkaç dakikada bir tuvalet kapısını tıklatıyordu. Yerime geçtiğimde düşüncelerimden uzaklaşmak için bana verilen kulaklığı taktıktan sonra ekrandan bir müzik seçip sesini sonuna kadar açtım.

Uçaktan indiğimde gözlerim güneş ışığıyla resmen alev almıştı. Zombi gibiydim, hem görüntü hem de hissettiklerim yüzünden...

İstanbul'dan aktarma için de iki saat beklemem gerekti. Nihayet Edremit Havalimanı'na indiğimde ertesi gün öğlen ol-

¹¹Scarlett O'Hara: Margaret Mitchell'in *Gone with the Wind* (Rüzgâr Gibi Geçti) kitabının ana karakteri.

muştı. Onur arabayla her zamanki gibi beklerken konuşmadan arabaya bindim. Bavulumun nerede olduğunu anlamak için bir süre sağa sola bakındı ama sonra bir şey söylemeden arabaya bindi ve yola çıktık.

On dakika geçmişti ki artık dayanamayarak, “Ne olduğunu anlatacak mısın?” diye sordu.

“Bir şeyim yok Onur,” dedim kesin bir şekilde. Konuşmak istemiyordum.

Arabayı durdurdu. Hemen önümdeki makyaj aynasına uzanıp açarak kendime bakmamı sağladı.

“Bir haline bak istersen, görünüşün öyle demiyor çünkü,” dedi. “Ne oldu?”

“Dante bana acıyormuş, ondan bana ilgi göstermiş,” dedim kısaca. Ama daha detaylı anlatmamı istercesine bakarken, “Bir de baldızıyla öpüşecekken yakaladım,” dedim. “Yani kadın onu öpecekti ama öpmeden odanın içine daldım.”

Evet, bizde baldız deniyordu. Bu şekilde söyleyince komik gelse de aslında ağlamak istiyordum.

“Sana böyle bir şeyin olabileceğini anlatmaya çalıştım, senin incinmenden korkuyordum ve işte en kötüsü başına geldi,” dedi Onur.

“Onur yalvarıyorum bununla ilgili konuşma, tek kelime etme. Senin söylediğin hiçbir şey kendimi daha salak hissettiremez zaten. Ona inandım, beni sevebileceğine, birlikte bir şansımız olabileceğine. Sanki lanetliyim, elimi sürdüğüm herkes benden uzaklaşıyor. Önce annem, sonra babam, sonra Hakan, şimdi de Dante. Hiçbir yararı yok, hiçbir zaman bir ailem olamayacak.” Gözyaşlarım akarken kalbim yerinden fırlayacak gibi olmuştu.

Bir anda sakinliğimi kaybetmiştim. Nefesim kesiliyordu, kalbim çarpıyordu. Hayır, şimdi olmazdı. Bir de panik atakla uğraşamazdım, önce eve gitmeliydim.

Onur uzanıp emniyet kemerimi açtı ve bana sarıldı. Sonra on beş yirmi dakika kadar kendime gelmemi bekleyerek camımı açtı ve nefes almaya çalışmamı sağladı.

Sonunda nefes alıp verişlerim düzenli hale geldiğinde, “Üzgünüm, bunları yaşadığın için çok üzgünüm,” dedi.

“Bu benim suçum, ne sanıyordum ki?”

“Hayır, senin suçun değil, birini sevmek seni suçlu yapmaz,” dedi ve ona bakmamı sağlayarak, “Tüm bunları geride bırakacağız, söz veriyorum ve ben her zaman senin yanında olacağım. Sen benim ailemsin ve bir daha o mafya bozuntusu yüzünden üzülmeğe izin vermeyeceğim,” dedi.

Eve nasıl gittik, odama nasıl girip kendimi yatağa attım, hatırlamıyordum. Sadece yatakta ve karanlıkta birkaç gün yattığımı, aralarda kalktığımı, babaannemin ve Merve’nin yanıma gelip bana bir şeyler yedirmeye çalıştıklarını biliyordum. Dipsiz bir gözyaşı kuyusu gibi durmadan ağlıyordum. Yine arka arkaya “Ne Me Quitte Pas” dinliyordum. Geçen sefer mutluluğum tavan yapmış halde dinliyorken şimdi mutsuzluk ve ıstırap içinde dinliyordum.

Bütün gücüm bedenimden çekilmişti, bitkisel hayata girmiş gibiydim, kollarım çalışmıyordu, bacaklarım tutmuyordu. Beynimse dondurma gibi erimişti sanki. Artık o son gece yaşananları tekrar tekrar düşünüyordum. Kendime izin vermiştim. Bu, ağzın içinde çıkan minik aft yarasına dilinin ucuyla bastırıp daha da acımasından zevk almak gibiydi. Unuttuğumda kendime yeniden hatırlatıyordum. Dante’nin odasına girdiğim anı, odasında asılı duran o parfüm kokusunu, Paola’nın ona vücudunu yaslamasını, beni fark ettiklerindeki şaşkınlıklarını, Paola’nın söylediği sözleri, Dante’nin hiçbir şey söylememesini hatta yüzüme bile bakmamasını hatırlıyordum. Eğer dizkapağında o gece düştüğümde oluşan çizik ve kabuklar olmasa belki bir hayalden ibaret olabilir diye düşünebilirdim ama gerçektir. O kabuğa her dokunduğumda bunun gerçekliğinden

emin oluyordum. Vücudumdan çok kalbim acıyordu, artık bir kalbimin olduğuna emin bile değildim ya... Küçüklüğümden beri defalarca kırılmış, şimdiyse traktörle üzerinden geçilmişti. Bu hissettiğim acı öyle bir şeydi ki kalbimin çatlaklarından sızıp koca bir kaya gibi mideme oturmuştu. Nefes almama izin verilmeyen cinsten bir ağırlıktı bu.

Kendime açtığım psikolojik grevin kaçınıcı günündeydim, bilmiyorum ama Merve odaya kararlı bir şekilde dalarak üzerimdeki pikeyi alıp fırlattı.

“Hiçbir zehir pozitif düşünen birisini öldüremez ve hiçbir ilaç da negatif düşünen birisini iyileştiremez. Kendi kendine iyi gelecek tek kişi sensin ve şu anda yaptığın da bunun tam tersi,” dedi elleri belinde bana bakarken. Acaba bunu hangi yerli diziden duymuştu?

“Ben kendime iyi gelmek istemiyorum, sadece uyumak istiyorum,” dedim.

“Günlerdir uyuyorsun, yataktan çıkmıyorsun. Şu haline bak, kendinden utanman lazım. Annen-baban seni bu halde görseydi bunu nasıl açıklardın onlara?”

Merve direkt roketatarla girmişti mevzuya. Haklıydı, kesinlikle çok haklıydı.

Bunu düşünüyor olmamı fırsat bilerek, “Hadi kalk git, banyoya gir, anladık üzgünsün ama evi pireler bassın istemiyoruz,” dedi.

Ses etmeden yataktan kalktım ve Merve’nin verdiği komutla kendimi banyoya attım. Sanki beş senedir tenime su değmemiş gibiydi. Günlerdir neredeyse ilk defa kendime acımayı bırakmıştım. Su neredeyse şifalı gibiydi. Bir karar vermem gerekiyordu, ya yoluma devam edecek ya da zavallı gibi Dante’yi düşünecektim. Adam bana bir söz vermemişti, beni sevdiğini söylememiş ya da hayaller kurdurmamıştı. Onunla birlikte olmayı ben de istemiştim ve onunla olduğum sürece de çok mut-

lu olmuşum. Eninde sonunda bir şekilde sonlanacaktı, tam hayal ettiğim gibi sonlanmasa da bunu kabullenmem gerekiyordu. Halbuki daha en başından bile kalbimi fena kıracak diye öngörebilmiştim, işte şimdi gerçek olmuştu. Aşk kitaplarından hiç mi bir şey öğrenmemiştim? Tabii ki bir engel çıkacaktı, her zaman çıkardı... Gerçek hayatta eğer yolunu kaybedersen sana geri dönebilmen için ekmek kırıntıları bırakacak birileri yoktu. Ya yolunu bulursun ya tamamen kaybolursun. Yoluma devam etmem gerekiyordu, etmeliydim.

Banyodan sonra Merve'den daha önce sakladığım birkaç eski giysiyi çıkarıp üzerime geçirdim. Şu an tek istediğim her şeyden önce nasılsam yine öyle olmayı hatırlamaktı. Dante'den önceki aşktan bihaber ama kendi halinde mutlu halim gibi... Hep beraber kahvaltı sofrasına oturduk. Babaannem yüzüme dikkatle bakarken sırf o mutlu olsun diye iştahla yemek yemeye çalışıyordum. Sevdiğim poğaçalardan bile yapmıştı kadın ama onu dahi gözüm görmeyecek durumdaydı.

Babaannem, "Acıkmış gibi davranıyor olman bile iyiye işaret," dedi tabağıma koca bir kaşık çilek reçeli dökerek.

"Elimden geleni yaparım," dedim gülümsemeye çalışıp.

Fabrikaya giderken günlerdir kapalı olan telefonumu da açmıştım nihayet. Bildiriler arka arkaya gelirken telefonun sesini kısıtım. Hepsi birikince öyle bakabilirdim. Koltuğa oturduktan sonra masanın üzerinde biriken dosyaları incelemeye başladım.

Onur neredeyse koşarak odadan içeri girdi.

"Burada ne işin var?" diye sordu sanki çok acayip bir şey yapıyormuşum gibi.

"Neden? Gelme miydim?"

"Hayır, öyle demek istemedim. İyi misin? Daha iyi hissediyor musun?"

"Evet, iyi olacağım," dedim ve konuyu kapatmak için, "Ben yokken neler oldu?" diye sordum.

Kısa bir özet geçtikten sonra, “Rasım senden özür dilemek için defalarca aradı. Tabii, benden sakladığın konuyu da bu şekilde öğrenmiş oldum.” Rasım’ın sarhoş olup beni taciz etmeye çalışmasını ima ediyordu.

“Pislik hiç utanmadan bir de telefon açabilecek kadar cüretkâr. Onu dava etmediğimize şükretmeli,” dedi.

“Şu an Rasım umurumda bile değil,” dedim.

“O zaman iflas ettiğini de bilmek istemezsin sanırım,” dedi göz ucuyla bana bakarak.

“İflas mı etti? Gerçekten mi?”

“Evet, yani bir insanın batmasına sevinmemeliyim, biliyorum ama hak etmişti demek istiyorum.”

“Neden, ne olmuş peki?” diye sordum.

“Borçlanmış... Sanırım hırsına yenik düşüp bilinçsizce açılınca sonu iyi olmuyor,” dedi omuz silkerek. “Ama bizim işlerimiz yolunda, hiç olmadığımız kadar kâr etmeye başladık. Sen yokken bazı analizler hazırladık. Eğer bu çizgide gidersek sene sonunda rekor bir hâsılat elde edeceğiz, ayrıca aromaterapi yağları ve sabunlarımız çok sevildi, sosyal medyada çok iyi tepkiler aldık. Bir kez daha sen bir dehasın demek istiyorum.”

Kendimi hiç de bir deha gibi hissetmiyordum. Dante’yle aramızdakileri anlayamadığım için yüzyılın aptalıydım.

“Sen de ne var ne yok, farklı görünüyorsun,” dedim Onur’u süzerek. Gerçekten de uzun zamandır hiç olmadığı kadar hoş ve fit görünüyor, resmen ışıldıyordu. Saçlarını arkaya doğru taramıştı, normalde hep koyu renk giyinmesine rağmen şimdi kar beyazı bir tişört giymişti.

“Ben mi? Nasıl farklı? Kilo falan mı almışım?” Tişörtünü çekiştirmeye başladı.

“Hayır, iyi anlamda söyledim. Sanki mutlusun gibi.”

“Ben hep mutluyumdur,” diye cevap verince kendimi tutamadan gülümsedim. Hayatımda gördüğüm en karamsar ve her şeye en olumsuz tarafından bakan insan olarak bu kesinlikle doğru değildi. Önce öksürdü, sonra eli saçlarına gitti. Ağzını açtı ama sustu. Ona şaşkınlıkla bakarken derin bir nefes aldı ve “Ben, yani biz Merve’yle...” dedi. “Biz sanırım birlikteyiz.”

Gözlerim yuvalarından çıkacak gibi oldu.

“Gerçekten mi? Peki Merve’nin nişanlısına ne oldu?”

“Ayrıldılar.”

Bugün duyduğum ikinci şoke edici haber bu olabilirdi. Merve nişanlısından ayrılmış, Onur’la beraber olmaya başlamıştı.

“Nasıl oldu peki? Yani ne zaman?”

“Sen döndükten sonraki gün başladı. Sana ulaşamıyordum ve deli gibi merak ediyordum. Seni görmeye eve geldim ve sonra Merve’yle konuştuk. Cesaretimi topladım ve içimdekileri döktüm. Tabii o daha fazla, tahmin edersin. O kadar uzun konuştu ki yemin ederim beyin hücrelerim yandı sandım. Ama bunu seviyorum; ona dair her şeyi... Beni asla rahatsız etmiyor. Onun neşesini, herkesin mutlu olması için çabalamasını ve bu kadar iyi olmasını seviyorum,” dedi gözleri uzaktaki bir noktaya dalarak. Evet, bu çok belliydi. Onur, Merve’ye sırlıslıkla âşıktı.

Ayağa kalktım ve ona doğru giderek sarıldım.

“İkiniz adına çok mutlu oldum,” dedim. “Eğer evlenirseniz ve nikâh şahidiniz olarak benden başkasını seçerseniz sizi hemen ayırırım,” dedim gülümseyerek.

“Sen bu şekildeyken bunu anlatmam çok bencilceydi,” dedi yüzünü ekşitip.

“Saçmalama, aksine günün en güzel haberi oldu,” dedim.

Artık sevdiklerimin mutluluğuyla avunmalıydım, bu bana yetmeliydi. Çünkü bu işi iki kere denemiş ve ikisinde de kimsenin ilk tercihi olmamıştım. Gerçi ne şu an yaşadıklarım ne de

Dante'ye olan hislerimin Hakan'a olanlarla uzaktan yakından alakası yoktu. Çünkü hayatımda ilk kez âşık olmuştum ve onda da çok kötü çuvallamıştım.

Öğle arasında telefonu elime aldım, bir yandan Dante'den mesaj ya da arama gelmesini bekliyor, bir yandan da bundan deli gibi korkuyordum.

Ama hiç mesaj yoktu, aramamıştı bile. Bu kadar önemsizdim onun için. Kendini açıklamak bile istememişti. Peki, ne yapacaktım? Onunla nasıl ortak kalacak ve hiçbir şey yokmuş gibi çalışacaktım? Kapana kısılmıştım, ortaklıktan çıkmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Bütün gün nefes almadan işe odaklandım, yeni planım buydu. Beni yaşananları düşünmekten alıkoyan şey bu olacaktı. Akşam eve döndüğümde planım kendimi hemen yatağa atmaktı, uyku uykuyu getirir derler, ben de nasılsa sürekli uyuyabilirdim. Gece aklıma gelen fikirle yerimden fırladım. Her şeyi çözecektim. Telefonu elime alıp Mihrimah Hanım'a mail attım. Hayatımı toparlamam gerekiyordu.

17. Bölüm

“Bu ayakkabıları götürmek istemediğine emin misin kuzi?” Merve elindeki topukluları bana doğru gösteriyordu.

Kafamı hayır anlamında salladım. “Gerek olmayacak. Zaten en çok metro kullanıyor olacağım.”

“İnsanlar New York’ta da süslenebilir bence ama sen bilirsin,” dedi söylenerek.

Bavulum hemen hemen hazırды. İçine o kadar az eşya koymuştum ki neredeyse hayatıma dair pek çok şeyi geride bırakıyordum. Tam da istediğim gibi...

Merve ve Sibel Halam İstanbul’daki evlerini kapatıp Gömeç’e, babaannemle kaldığımız eve taşınmışlardı. Artık babaannem yalnız kalacak diye endişelenmeme gerek yoktu. Şirketin yönetim kısmını tamamen Onur’a devretmiştim. Avukat Mihrimah Hanım gerekli her şeyi ayarlamış, Dante’ye kendi ağzıyla gerekli açıklamayı da yapmıştı. Özel nedenler yüzünden şirketin yönetiminden çekilip kendi uygun bulduğum kişiyi tayin etme hakkım vardı. Dante ile olan ortaklığımı bozmayacaktım çünkü hem işler iyi gidiyordu hem de sözleşmenin ağır yaptırımları vardı. Her şey olduğu gibi devam edecekti. Sadece ben olmayacaktım. New York’a, eskisi gibi sakin yaşantıma geri dönecektim. Daha önce yaşadığım evde oturan ev arkadaşım bu haberi sevinçle karşılamıştı. Aslında hiç çalışmama gerek kalmayacak kadar para biriktirmiştim ve her ay bir miktar para

gelmeye devam edecekti. Ama oraya gider gitmez yeniden bir kafede ya da kitapçıda çalışmak için iş arayacaktım.

Sıcağın değerini üşüdüğümüzde, ışığın değerini karanlıkta, tokluğun değerini aç kaldığımızda, mutluluğun değerini acı çektikten sonra anlıyorduk. Her şeyin bu olaylardan önceki gibi olmasını istiyordum. Çok acı çekiyordum...

Gerçek hayatta film izlerken olduğu gibi istediğin yerinde pause tuşuna basıp istemediğin yerini ileri sardıramıyordun. Hayatın kendi akışı vardı. Müdahale etmek ya da olanları değiştirmek elimizde değildi. Bana göre yapılacak en iyi şey kendim için doğru düşündüğüm kararı almak ve uzaklaşmaktı. Babaannemden, Merve'den, Sibel Halam'dan, Onur'dan ve fabrikadan ayrılacak olmam çok acı veriyordu. Ama burada kalmaya devam edersem bu acıklı ruh halinden kurtulamayacaktım.

Uçak biletim hazırды, iki güne kadar gidiyordum. Cuma günü tüm çalışanlarla beraber fabrikada yemek yemiş ve hep-siyle tek tek vedalaşmıştım. Ofisi tamamen Onur'a bırakmak için her şeyi toparlamam neredeyse akşamı bulmuştu. Çekme-celerde biriken eski belgelerden ve kenara atıp kriz anında yemek için beklettiğim çikolatalardan, abur cuburlardan koca bir çöp yığını oluşturmuştum.

O gün Merve öğleden sonra İstanbul'a gidip ayrıldığı nişanlısına yüzüğünü geri verecekti. Onur da onu götürmek için izin isteyince birlikte yola çıktılar. Akşama doğru eve geçerken korkunç bir yağmur yağmaya başladı. Resmen yer yerinden oynuyordu. Yazın ortasında bu kadar şiddetli bir yağmur daha önce hiç görmemiştim. Yerle gök arasında bir husumet var gibiydi. Şimşekler arka arkaya çakıyor, yağmur damlaları pencerele-re vuruyordu. Sibel Halam ve babaannem üst katta ellerinde çekirdek, Acun'un şovlarından birisini izliyorlardı. Lenslerimi çıkarıp gözlüklerimi taktım ve pijamalarımı giydim. Elime eski alışkanlıkla romantik bir kitap aldım ama kitabı sinirle bıraktım. Başıma ne geldiyse bu kitaplar yüzünden gelmişti zaten.

Senelerce aşkın varlığına, herkes için özel birisi olduğuna ve mutlu sonlara beni inandırmışlardı. Ama gerçek hayatta mutlu son, çok az kişiye nasip oluyordu.

Kapı çaldı ama bizimkiler duymuyordu. Televizyonun sesi o kadar açıktı ki söylene söylene kapıyı açmaya gittim.

Dante tam karşımda duruyordu. Takım elbisesi sırlıslıkla olmuştı. Dışarıda park etmiş arabasının farları yanıyordu. Bu-
raya kadar koşarken birkaç saniyede ıslanmış olmalıydı.

Bana bakarken ne diyeceğimi bilemedim. Sadece İngilizce değil Türkçe de dahil olmak üzere tüm kelime haznem dar-
dağın olmuştı.

“İçeri girebilir miyim?” diye sordu ama benim daha cevap vermemi beklemeden içeri girdi. Yerlere ceketinden yağmur damlaları düşüyordu, ayakta durduğu yer neredeyse minik bir göle dönüşmüştü.

Şoke olmuştum. Dante karşımdaydı...

Kapının önünde dikilirken beni incelemeye başladı. Üzerim-
deki neredeyse XXL pijama takımım, darmadağın saçlarımla korkunç görünüyor olmalıydım. Keşke daha düzgün karşısına çıkabilseydim. Hayır, bu artık umurumda falan olmamalıydı. Kendimi ona beğendirmeme gerek yoktu.

“Neden buradasın?” diye sordum.

Mavi gözleri benimkileri delip geçercesine keskin bakarken, “Benimle konuşmadan gittin,” dedi sinirli bir şekilde. “Şimdi o konuşmayı yapacağız.”

“Konuşacak bir şey yok, Dante. Ayrıca madem çok konuşmak istiyordun, bunu daha erken yapabilirdin. Demek ki avu-
kattan gelen mail senin yollara düşmene neden olmuş. Merak etme, işler olduğu gibi devam edecek, ayrıca...” diye devam ederken beni dinlemeden, “Odana gidiyorum,” dedi ve önüm-
den geçip direkt odamın yoluna doğru ilerledi. Olduğum yerde

ona bakakalmıştım.

Hızla arkasından gittim ama çoktan içeri girmişti. Benim odam alt kattaydı, bizimkiler hiçbir şey fark etmemişti bile. Hâlâ yukarıdan bangır bangır Acun'un sesi geliyordu. Yine de bizimkiler duymasın diye kapıyı kapattım.

"Bana havlu ve kuru bir şey verebilir misin?" dedi gayet rahat şekilde. Ceketini çıkartmış sandalyeme asmıştı. Beyaz gömleği ıslanmıştı ve kaslı göğsünü rahatlıkla seçebiliyordum. Karşımda bu şekilde duruyorken nasıl kararlı ve iradeli olabilirdim?

Allah'ım lütfen bu adama karşı zayıf olmama izin verme!

Sırf ona avanak şekilde ve hayranlıkla bakmamak için söylediklerini yapmaya gidiyordum ki aklım başıma geldi. Yine kendi evimde bana üstünlük taslıyordu. Bu kabul edilemezdi!

"Burada olmanı istemiyorum, ne istediğini söyle ve git," dedim elimi belime koyarak.

"Tamam, havlu vermeyeceksin madem," dedi ve beni umursamadan ıslak gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

Oda kapısının hemen arkasındaki askılıkta duran saç havlusunu ona doğru fırlattım. Havluyu tutarak vücudunu kurulamaya başladı.

Büyük bir iştahla onu izliyordum.

Bana dönerek, "Şimdi konuşabiliriz," dedi.

"Hayır, konuşamayız, üzerin çıplak ve odaklanamıyorum," dedim dolabımdaki neredeyse en büyük tişörtü ona doğru atarak. Onur'dan birkaç sene önce araklamıştım ve arada uyurken giymek için kullanıyordum. Tabii ki Dante'ye dar gelmişti ama en azından simsiyahtı ve tenini kapatıyordu.

"O gece yaşananlar için üzgünüm," dedi.

Kollarımı göğsümde birleştirerek, "Üzgün olduğuna karar

vermek için fazla acele etmedin mi? Keşke birkaç hafta, birkaç ay ya da birkaç sene daha düşünseydin,” dedim alay edercesine.

Ondan uzakta daha güvende olmayı planlayarak odanın en ucunda duruyordum.

“Bana kızdığını biliyorum.”

“Gerçekten mi?” dedim sahte bir kahkaha atarak.

İlk kez onu her zamankinden daha farklı olarak, ne söyleyeceğine ve hangi kelimeleri seçeceğine karar vermeye çalışırken görüyordum.

“O gece ofiste gördüklerini yanlış değerlendirdiğini biliyorum. Ama Paola sevdiğim kadının kız kardeşi, onunla aramda başka bir şey olamaz.”

Nihayet anlıyordum, o benim olmamıştı. Paola'ya da ait olmayacaktı. O, Amelia'ya aitti; başka kimseye değil. Az önce söylemişti, Paola için '*Sevdiğim kadının kız kardeşi*' demişti.

Benden ses çıkmayınca devam etti: “Seni ilk tanıdığımda hayatında önemli kayıplar yaşamış; kendini dünyaya, aşka kapatmış; yalnız ve yaralı bir kız olduğunu görmüştüm. İşinden başka bir şey düşünemiyordun çünkü kendini buna odaklamıştın. Sadece iş. Ameliadan sonra yas tutmamak için ben de sadece işimle ilgileniyordum. Hayatıma kimseyi almadım. Ve sen de benim gibiydin. Kayıplarımızdan dolayı tamir edilemez haldeydik. Sana yaklaşırken birbirimize iyi geleceğimizi düşündüm.”

“Yani bana acıdığın için birlikte oldun?” dedim en soğuk halimle.

“Hayır, ben de yalnızdım.”

“Sen yalnız falan değildin Dante. Senin gibi bir adamın kimseye ihtiyacı olmaz. Ama benim gibi sadece aşk kitapları okuyan, işinden başka hiçbir şeyle ilgisi olmayan birisinin ilgiye ihtiyacı olur, değil mi?”

“Saçmalıyorsun.”

“Saçmalıyor muyum? Peki, ne söylememi bekliyorsun? Paola ile aranızda bir şey olmadıysa da bu neyi değiştirir? Sen Amelia'yı seviyorsun, kimse bunu değiştiremeyecek. Onun hatırası her zaman kiminle birlikte olursan ol seninle yaşamaya devam edecek. Ona duyduğun aşk sonsuza kadar sürecek çünkü yarım kaldı. Seni seviyorum Dante. Sevgimin ne kadar yoğun olduğunu kelimelerle anlatmam mümkün bile değil. Benimle olmaya karar verdiğinde böyle bir şey olacağını düşünmemiştin değil mi? Tek düşündüğün yine doğru bildiğin şeyi yapıp kahramanca davranmaktı. Eğer beni kendi halime bıraksaydın emin ol daha az acı çekerdim.” Derin bir nefes alıp kollarımı göğsümde kenetledim ve sırtımı kapıya yasladım.

“Ama ben seninle beraber olabilirim, bunu deneyebiliriz.”

“Beni sevmeyen bir erkeğin ne zaman beni kenara iteceğini düşünüp hayatıma devam edemem. Ben böyle birisi değilim. Artık beni sevmeyen erkeklerin rahatça zaman geçireceği, idare edeceği birisi olmayacağım. Yedek kulübesinde bekleyemem, üzgünüm,” dedim. Söylediklerimle tokat yemiş gibi sarsılmıştı. Suratındaki ifadeden bunu anlamak mümkündü.

“Seni önemsiyorum ve değer veriyorum,” dedi. Gözlerinden bunu söylerken ne kadar samimi olduğunu anlayabiliyordum.

Cevap vermedim, sadece ona bakıyordum. Yüzünü ezberlemeye çalışıyordum, sonsuza kadar belki de bir daha görmeyecektim.

“Beni küçük parçalara ayırdın, her bir parçayı bulup tamir edemezsin, artık çok zor.”

Bu sırada gürültülü bir şimşek çaktı.

Ne söyleyeceğini bilmez gibi bir hali vardı, “Ne istiyorsun öyleyse?” diye sordu ama sesi neredeyse fısıldar gibi çıkmıştı. “Her şey olduğu gibi devam edemez mi? Neden bir şeyleri de-

ğiştirmek istiyorsun?” diye devam etti.

“Çünkü eskisi olamaz, artık ben değiştim. Bu şekilde yaşamak bana acı veriyor. Ne kadar zor bir durum içinde olduğumu görmüyor musun? Benim de kalbim var; sevdiğinde acı çeken, kırılan ve parçalanan bir kalp. Mekanik değilim! Hayatımı yoluna koymam gerekiyor.”

Kafasıyla yatağının başındaki uçak biletini işaret etti. “Bunun için de gidiyorsun,” dedi. Ne kadar dikkatliydi. New York için aldığı uçak biletini hemen fark etmişti.

“Evet,” dedim kendimden emin bir ifadeyle.

“İşler yolunda gitmediğinde hep kaçıyorsun değil mi?” dedi sanki aklımdan geçenleri okumuşçasına.

Cevap vermedim.

“Benim için de ne kadar zor olduğunu anlamıyorsun. Seninle yeniden denediğimi görmüyorsun, bana zaman vermedin,” dedi. “O kadar inatçısın ki sana ne desem kendi bildiğini yapacaksın. İşin için savaştığın kadar bizim için de savaşabilirdin...” dedi ve ceketini alıp geldiği gibi odadan çıktı... Yağmur hâlâ hızla devam ediyordu, akşamın bu saatinde nereye gidecekti? Gömleği sandalyemde duruyordu, elime aldım ve kapıya doğru fırladım ama arabası gitmişti. Kapının önünde dururken sarsıla sarsıla ağlamaya başladım. Gitmişti, beni bırakmıştı. Onu o kadar çok seviyordum ki çektiğim acının boyutunu tahmin bile edemezdi. Şimdi ne yapacaktım? Onsuz nasıl devam edecektim?

Son sözleri kafamda dönüp duruyordu. “*İşin için savaştığın kadar bizim için de savaşabilirdin...*”

Gözlerimi kapatıp yaşadıklarımı hatırlamaya çalıştım: Roma’da sokak aralarında el ele yürüyorduk. Bana dokunuşları, kâkülümü alnımdan itmesi, dudaklarımda bıraktığı tat... Napoli’de bana içirdiği kahvenin taneleri, *cornetti*’yi ısırdığım-

da içindeki kremanın dişlerimin arasına yapışması. İtalya'nın kokusu... Dante'nin, mutluluğun kokusu. Kısa bir süre önce dünyalara sahipken şimdi hiçbir şeye sahip değildim. Olduğum yere, hemen girişteki mermer basamağa çöktüm. Artık bunlara sahip olamayacaktım. Bitmişti... Biz birbirimize iyi gelmiştik. Ama beni istediğim ölçüde sevmediği için bitmişti, Amelia'yı daha fazla sevdiği için bitmişti. Belki de ileride bir gün, az önce yaptığım şeyi düşünüp "hayatımın aptallığı" diyecektim.

Onun için savaşmamıştım. Bizim için savaşmamıştım. Söylediği gibi kaçmak en kolayıydı. Yine eski halime dönecek, ruh gibi hiçbir şey hissetmeden tıpkı bir bitki gibi yaşayacaktım. Artık böyle yaşamak istemiyordum! Eve girip arabanın anahtarını her zaman bıraktığım girişteki dresuarın üzerinden kaptım ve koşarak arabaya bindim. Nereye gideceğimi tam olarak bilmiyordum. En azından arkasından gitmem gerekiyordu, bunu biliyordum. Gerekirse İstanbul'a kadar gidecektim.

Daha önce geldiklerinde Poseidon Otel'de kalmışlardı, yine oraya gidebilirdi. Bu yağmurda İstanbul'a dönmeyebilirdi.

On dakika sonra otelin girişindeydim. Dante'nin buraya gelirken kiraladığı arabayı bu sefer yağmur ve karanlıktan görememiştım, o yüzden otelde olup olmadığını anlayamıyordum. Resepsiyondaki adam sırlıslıkla durumdaki saçlarıma, üzerimdeki pijamalarımın bakıyordu. Bu halimle ciddiye alınmam mümkün değildi. Alnımdan akan yağmur tanelerini kolumla silmeye çalışarak, "Merhaba ben İnci Asil, Asil Zeytinyağları'nın sahibiyim. İtalyan ortaklarımızdan Dante Delfino daha önce bu otelde kalmıştı. Telefonumu evde unuttum, ona ulaşamıyorum ve onunla acil olarak konuşmam gereken önemli bir konu var. Aslında..." diye uzun uzun konuşurken adam artık yeter dercesine bir bıkkınlıkla "625" dedi. Bir an önce defolup gitmemi istediği belliydi.

Bu kadar neden konuşmuştum ki?

“Teşekkür ederim,” dedim sevinçle. Buradaydı!

Hızla asansöre doğru gidip düğmeye bastım ama asansör bir türlü gelmiyordu. Merdivenlere doğru yöneldim ve basamakları birer ikişer çıkmaya başladım. Daha dördüncü katta nefes nefese kalmıştım. Hangi taraftan gideceğimi şaşırmıştım. Nihayet 625 no’lu odayı görünce rahatladım. Kapıyı çaldım. Ama duymamıştır diye daha da sert vurmaya başladım. Bir süre sonra yumruklar gibi olmuştum.

Bir dakika sonra kapı açıldı. Dante karşımdaydı, üstü yine çıplaktı. Ona verdiğim tişörtü çıkartmış, muhtemelen banyoya girmeye hazırlanıyordu.

Şaşkınlıkla bana bakıyordu.

“Senin için savaşacağım, bizim için savaşacağım,” dedim nefes nefese. Kalbim heyecanla çarpıyordu. “Senden başka kimseyi istemiyorum Dante. Seni seviyorum.”

Sonra bir şey söylememe fırsat vermeden beni saçlarımdan tutup kendine doğru çekti ve öpmeye başladı. Sanki bana bir şeyleri anlatmaya ve kanıtlamaya çalışır gibi öpüyordu. Ellerimi boynuna sardım ve ben de onu kendime doğru çektim. İkimiz de çölün ortasındaymışız gibi bir susuzlukla birbirimizi öpüyorduk. Ona ihtiyacım vardı, bizim birbirimize ihtiyacımız vardı. Sevmeyi-sevilmeyi öğrenecektik, sabırla birbirimize öğretecektik.

Üzerimdeki ıslak kıyafetleri nazikçe çıkartırken ona bakıyordum. Sanki bir ritüeli yerine getirir gibi sakince, şefkatle doku-nuyordu bana. Onun için önemli ve değerli bir obje gibiydim ellerinde. Omuzlarımı ve boynumu öpücüklere boğarken heyecandan dudaklarımı ısırdım. Bu yaşadıklarımız sıradan değildi, benim için bir şeyler hissediyordu. Buna emindim.

6 Ay Sonra

Merve her zamanki gibi yatağıma uzanmış, yanında duran beş-altı tane kitabın tek tek arka kapak yazılarını okuyordu.

“Bunları bana bırakıyor olmana çok sevindim. Nasılsa artık buradayım, bol bol okurum.”

“Şirketin halkla ilişkiler müdürü olacağını sanıyordum,” dedim gülerek.

“Evet doğru! Unuttum. Artık ben de Asil Zeytinyağları’nın bir çalışanıyım. Peki, genel kurula girmiş oluyor muyum, müdür olduğum için yani? Yuvarlak masa toplantıları falan?”

“Merve genel kurul diye bir şey yok bizde. Ben yokken tek patron var, o da Onur. Artık onunla gerekli toplantıları yaparsınız,” dedim sinsice sırıtarak.

Utangaç bir şekilde güldü ve “Çok fenasın sen!” dedi.

“Aslında bu işi beceremezsem Türk kızlarına İtalyan sevgili yapma ajansı kurabilirim. Bu işte çok başarılı olduğumu düşünmeye başladım. İkinci çöpçatanlığım da başarılı oldu. Tabii ki müthiş taktiklerim sayesinde... İnsanlığın bana ihtiyacı var,” diye devam etti dramatik bir şekilde.

Şaka maka Merve’nin hayatındaki iki önemli kişi de İtalyanlara tutulmuştu. Bu onun neredeyse ilişkiler konusunda iyi bir rehber olduğunu gösteriyordu. Belki çok da haksız değildi, gerçekten bu işte yeteneği vardı.

“Sen burada takılırken hızlıca toplantıya girmem gerekiyor,” dedim.

“Yani gittiğin güne kadar yine iş.”

“Bu işi bağlamam lazım. Bu sayede Dante’ye hava atabileceğim. Bu ayki ciromuzun geçen ayı geçeceğine dair iddiaya girmiştik,” dedim.

Bir saat sonra toplantı sona ermiş, Ankara’nın en büyük market zincirine en az bir senelik ürün bağlamıştım. Tam ofise girmiştik ki telefonum çaldı, Dante arıyordu.

Bu adam dünyanın en seksi, en karizmatik erkeği değil, aynı zamanda dünyanın en zeki baş belalarından birisiydi. Her za-

man benden bir adım daha ileride olmasından nefret ediyordum.

“Benden habersiz iş bağlamaya çalışmıyordun, öyle değil mi?” diye sordu.

Bunu nasıl bilebilirdi ki?

“Buraya ajan mı yerleştirdiniz Bay Delfino?” dedim gülümseyerek, bir yandan da Onur’un bir gün önce masama koyduğu belgeleri imzalıyordum.

“Sana ulaşamayınca Merve’yle konuştuk, ondan öğrendim. Hâlâ işin peşini bırakmıyorsun,” dedi. Telefonun diğer ucundan gülümsediğini anlayabiliyordum.

“Evet ama bu sondu, artık gerçekten işi tamamen Onur’a bırakıyorum,” dedim.

6 ay önce hayata küsüp New York’a gitme kararı almıştım ama sonrasında Dante’yle ilişkimizi yoluna koyunca işlere de yeniden el atmıştım. Güya gölge çalışan olup Onur’a karışmayacaktım ama kendimi durduramıyordum. Türlü sebepler ya da iş bağlantıları bahanesiyle her halükârda işe gidip geliyor, bir türlü bırakamıyordum. Kontrol delisi olduğum gerçeğini kabullenmiştim. Ama şimdi Spello’ya giderek yeni bir hayata başlayacaktım.

Dante ile birbirimize kendimizi tamamen açmıştık. Hayatıyla ilgili pek çok şey öğrenmiş, pek çok şeye dahil olmuşum. Napoli’de eşini kaybeden kadınlara destek olmak için seneler önce bir fon oluşturmuştu. Kazancının bir kısmını oraya bağışlıyor, oradaki çocukların eğitimini desteklemeye çalışıyordu. Benim verdiğim fikirle Aida yaptığı resimleri, Olivia ise seramik tabaklarını internet üzerinden satışa çıkarmaya başlamıştı ve gelen parayı bu fona destek olmak için ayırıyorlardı. Artakalan zamanlarımda ben de bu işlerle ilgileniyordum. Fabrika dışında yeni bir amacım olmuştu; önemsemek. Dante ile birlikte bunu

da öğrenmiştim. Herkesi ve her şeyi önemsemek... Onun bu özellikleri ona âşık olmam için bir başka sebep daha sayılırdı.

Spello'ya her gittiğimde yeni kalabalık ailemle beraber zaman geçiriyordum. Eskiden birkaç kişiden oluşan hayatım şimdi dolu doluydu.

Bundan tam iki ay önce Dante'yle Roma'daydık. Yine ilk kez gittiğimiz otelde aynı odada kalmış, el ele tüm sokakları gezmiştik. Bu benim için gerçekdişiydı. Her şeyin bu kadar yolunda gitmesine alışkın değildim. Neredeyse normal sevgililer gibiydik. Yapraklar yeşilden turuncuya dönmüş, mevsim yazdan sonbahara geçiyordu. Ve ben Dante'ye daha da fazla âşık oluyordum. Birbirimize sevgi sözcükleri söylemiyorduk. Daha doğrusu ben söylüyordum, o susmakla yetiniyordu. Umurumda değildi, hiçbir şeyin mükemmel olmasına gerek yoktu. O hayatımda olduğundan beri artık neredeyse hiç panik atak yaşamamıştım. Varlığı beni sakinleştiriyordu. Onun üzerinde de benim etkimin olduğunu biliyordum. Ben nasıl onun yanında olmaktan vazgeçemiyorsam o da benim yanımda olmaktan vazgeçemiyordu.

Birlikte olduğumuz gecenin sabahında yine yattığım yerde dönmüş, onun yüzünü inceliyordum. Her seferinde bunu yapmaktan kendimi alamıyordum.

Gözlerini açmadan, "Beni incelemekten ne zaman sıkılacaksın?" diye sordu. Benim onu sürekli incelemem mi, onun her incelediğimde bunu fark etmesi mi daha ürkütücüydü, bilmiyorum.

"Asla sıkılmayacağım," diye cevap verdim. Beni kendine doğru çekti ve gözlerimin içine bakarak, "Evlenelim o zaman," dedi.

Birkaç dakika konuşamadım, hatta kıpırdayamadım. Benimle dalga geçiyor diye düşünebilirdim ama oldukça ciddiye.

“Gerçekten evlenmek mi istiyorsun?” diye sordum. Ama boğazıma kocaman, taş gibi bir yumru oturmuştu. Başımın her iki tarafından, şakaklarımdan başlayan bir zonklama tüm vücudumu ele geçirmişti. Şok geçiriyor olabilirdim.

“Nefes al,” dedi gülümseyerek.

Gerçekten de sakin olabilmek için nefesimi ayarlamaya çalıştım.

“Hayır mı diyorsun yani?” diye sordu kaşlarını çatarak.

Kafamı hayır anlamında salladım.

“Evet, evlenirim,” dedim.

Sonra beni yeniden kendine doğru çekerek uzun uzun öptü. Dünyanın en romantik erkeği değildi ama benim de gerçek hayatta pek de romantik olduğum söylenemezdi. Sanırım tam birbirimize göreydik. Böylece evlenmeye karar verdik.

Final

Villa Delfino, düğün için hayal edeceğim en güzel yerdi. Demir kapının girişinden itibaren her yer ışıklarla aydınlatılmıştı. Collina Verde'deki masaya birkaç ek daha yapılmış, bugüne kadar gördüğüm en uzun masalardan birisi haline gelmişti. Beyaz örtülü masanın üzerinde Olivia'nın yaptığı seramik vazoların içlerinde zeytin dalları vardı. Masanın üzeri beyaz mumlarla ve yine zeytin dallarıyla süslenmişti. Akşama doğru hafif bir esinti çıkmış, yasemin çiçekleri her yeri mis gibi kokutmuştu.

Üçüzler bugüne özel gelinlik giymişti ve Olivia tarafından örülmüş saçlarının tepelerinde çiçeklerden yapılmış muhteşem taçlar takıyorlardı.

Aida, Riccardo ile el eleydi, artık kimseden çekinmelerine gerek kalmamıştı. Aida, Milano'daki sanat okuluna kaydını yaptırmış ve derslerini oteldeki yarı zamanlı işine göre ayarlamayı başarmıştı. Paola, Villa Delfino'dan tamamen ayrılmış, Napoli'ye geri dönmüştü. Onun yerini ise Beatrice almıştı. Bu işte kesinlikle çok yetenekliydi. Nihayet ev ve çocuklar dışında başka bir meşguliyeti vardı.

Olivia durduğu yerden beni görüp el sallarken en az benim kadar heyecanlıydı. Sarı saçlarını açık bırakmış, gözleriyle uyumlu harika bir elbise seçmişti. İkimizi de mutlu görüyor olmaktan dolayı nihayet rahatlamıştı. Tek istediği aileye yeni bir torun gelmesiydi.

Nonna mutfaktan, elinde uzun bir servis tabağıyla çıktı. Koyu renkli elbisesinin önünde mutfak önlüğü bağlıydı. Sanırım onu ilk defa makyajlı görmüştüm. Pembe renkli bir ruj ve allık sürmüştü. Beline bağlı önlüğü hatırlayınca hızla çıkartıp yanından geçen çalışanlardan birisine uzattı ve üzerine çekidüzen vererek göğsünde asılı duran, ona doğum gününde verdiğim broşu düzeltti. Ona gözü gibi bakıyordu ve Spello'ya döndüğüm ilk günün akşamında o da bana antika inci kolyesini hediye etmişti. Şimdi gelinliğimin üzerine bana verdiği inci kolyeyi takmıştım.

Bruno, Simone ve Antonio bir köşede durmuş sohbet ediyor, diğer yandan bize bakıyorlardı.

Antonio, Dante'yle evlenmeye karar verdiğimizizi duyduğunda bana gülümseyerek, "Bayan İnci, sizin ne kadar güzel olduğunuzu ilk ben fark etmiştim, öyle değil mi?" demişti. Dante beni havalimanına onun bıraktığını öğrendiğinde onu dövmekten beter etmişti ama şimdi otelin idari işlerinin başına o geçmiş, Beatrice ile beraber harika bir takım olmuşlardı.

Bruno ile göz göze geldiğimizde bana göz kırpıp gülümsedi, sonra tekrar somurtkan haline geri döndü.

Babaannem bol bol fotoğrafımı çekerken bana dünyanın en güzel kızımıymışım gibi bakıyordu. Artık Sibel Halam ve Merve ile beraber yaşıyordu ama onunla o kadar uzun süre birlikte yaşamış ve birbirimize yoldaş olmuştuk ki yine de eksikliğini hissedecektim. Allah'tan burayı çok beğenmişti de sık sık gelebilirdi.

Herkesin ilgisi yeni gelen çifte takılınca merakla o tarafa baktım. Dom ve Çiçek daha yeni doğmuş bebekleriyle beraber gelmişlerdi. Çiçek bugüne kadar gördüğüm en güzel anne olabilirdi. Beline kadar uzun siyah saçları ve üzerine giydiği lacivert renkli elbisesiyle masallardan fırlamış gibiydi. Dom ise aynı Çiçek gibi lacivert renkli bir takım giymişti. Birbirine bu

kadar yakışan bir çift daha olamazdı. Roma ve Spello ile aramızda iki saatlik bir mesafe vardı ve İtalyanlarla evlenen Türk gelinler olarak birbirimize yoldaş olmuştuk. Bebekleri Luca'yla zaman geçirmek o kadar keyifliydi ki ne zaman bir araya gelsek Dante, Luca'yı kucağından indirmiyordu.

Dışarıdaki herkesi izlediğim odanın penceresinin başından Dante'nin gelmesiyle ayrıldım. Bana doğru yürürken hayatımda gördüğüm en yakışıklı erkek olduğunu belki bininci kez yeniden düşündüm. Üzerine jilet gibi oturan takım elbisesi içinde resmen sinema yıldızı gibiydi. Elime uzandı ve öptü. Ne kadar heyecanlı olduğunu anlayabiliyordum. Bana bakarken yutkundu, nefes alıp verişleri düzensiz gibiydi. Onu ilk defa böyle görüyordum. Elimi tuttu ve sonra cebinden çıkarttığı yüzüğü parmağıma taktı.

Dudaklarını yaladı ve sonra yutkundu.

“Bu yüzük Olivia'nındı, sana daha önce vermedim çünkü evleneceğimiz gün vermek istedim. Bu yüzükle sonsuza kadar birbirimize bağlanacağız. Ama ben sana çok daha önce bağlandım. Amelia'dan sonra sevmeyi unutmuştum, bir daha bunu yaşayamam sanıyordum. Sonra karşıma sen çıktın. Kızıl saçların, yeşil gözlerin, minicik burnun ve çillerinle... Doğru bildiklerin için benim gibi bir adamla bile savaştın, küçücük halinle bana kafa tuttun. Ailemin içine girdin, herkese kendini sevdirdin. İlk tanıştığımızda –otel odasında– beni gördüğün zamanki bakışların... Hayatımda kimse bana öyle bakmadı. Ve ben senin ilk erkeğin oldum, sana dokunan tek kişi. Daha önce böyle bir şeyi umursamazdım bile. Artık sensiz bir hayatı düşünmek bile istemiyorum.”

Elimi tutmaya devam ederken, “Seni seviyorum,” dedi.

Bana ilk kez seni seviyorum demişti! Bu söz, evlenmeye karar verdiğimizde bile ağzından çıkmamıştı ama şimdi beni sevdiğini söylüyordu.

“Ben de seni seviyorum Dante Delfino,” dedim gülümseyerek. Aslında içten içe mutluluktan ağlıyordum.

Olivia'nın gelinliğini üzerime göre yaptırmıştım. O da yıllar önce evlenirken benim gibi düz ve sade bir gelinlik seçmişti, bu yüzden benim için dünyanın en ideal gelinliği haline gelmişti. Hem de benim sevdiğim gibi vintage bir tarzdı. Neredeyse belime kadar uzayan saçlarımı Olivia taç şeklinde örgü yapmış ve arasına minik beyaz çiçekler sıkıştırmıştı. Elimde ise zeytin dallarından yapılma bir gelin buketi vardı. Benim için daha güzel bir gelin çiçeği olamazdı sanırım.

Okuduğum aşk kitaplarında yaşanan hikâyeleri hayal ederdim, bana göre onlar kusursuzdu. Ana kahramanlar hep en doğru sözü söyler, en doğru anı kollar, gerekeni yapar ve nihayetinde mutlu sona kavuşurlardı. Kendi hikâyemdeyse hiçbir şey hayal ettiğim ya da beklediğim gibi olmamıştı. Mükemmel hikâyeler kusurlu gerçeklikten daha iyi olamazdı. Kendi kusurlu gerçekliğimde mutlu sona ulaşmıştım. Dünya üzerinde Dante'den daha fazla sevdiğim kimse yoktu. Şimdi el ele yürürken bundan daha gerçek bir mutlu son hayal edemezdim.

Düğünümünden yıllar sonra bile ikimiz için söylenen şu sözü asla unutmayacağım:

“Zeytin ağacı kadar uzun ömürlü, zeytin tohumu kadar bereketli ve zeytinyağı kadar sağlıklı bir yaşam sürün...”

SON

Playlist

- Gary Clark Jr. - *Our Love*
Johan Papaconstantino - *Les Mots Bleus*
Jack Jezzro - *Oh Marie*
Mon Laferte - *Tú Falta De Querer*
Roxette - *It Must Have Been Love*
Triggerfinger - *I Follow Rivers*
Dead Combo - *Esse Olhar Que Era Só Teu*
Jacques Brel - *Ne Me Quitte Pas*
Lady Gaga - *Always Remember Us This Way*
Gloria Lasso - *Histoire D'un Amour*
Youth - *Daughter*
Kraked Unit - *Call My Name*
Lily Allen - *Littlest Things*
Bakar - *Hell N Back*
Dean Martin - *Volare*

Spotify şarkı listesine ulaşmak için
karekodu okutabilirsiniz.

